

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A GRUMPY
SUNSHINE ROMANCE

MY *Grumpy* BILLIONAIRE

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NADIA LEE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Nadia Lee Yazarının Diğer Kitapları

Bağımsız Başlıklar

Patron Deliğine Bebek

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Güzellik ve Suikastçı

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Oops Bir Rock Yıldızıyla Evlendim

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder ve Kaçak Gelin

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Komşu Rock Yıldızı ile Flört

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Bay Sahte Nişanlı

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Sevgilimle Evlenmek

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Frenemy ile Numara Yapmak

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Patronumla Evlenmek

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Gelini Çalmak

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Günahlar Üçlemesi

Kitap 1: Günahlar

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Avustralya](#)
[Kanada](#) a

Kitap 2: Sırlar

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Avustralya](#)
[Kanada](#) a

Kitap 3: Merhamet

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Avustralya](#)
[Kanada](#) a

--

Milyarderin İddia Düeti

Kitap 1: Saplantı

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Kefaret

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Tatlı Sevgililer A.Ş. Seri

Kitap 1: Yan Kapıdaki Adam

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: O Seksi Yabancı

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: O Vahşi Oyuncu

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Milyarderlerin Kolaylık Gelinleri Serisi

Kitap 1: Bir Hollywood Anlaşması

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Bir Hollywood Gelini

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Uygunsuz Bir Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Uygunsuz Bir Gelin

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Uygunsuz Bir Sonsuzluk

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: Beklenmedik Bir Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 7: Beklenmedik Bir Gelin

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 8: Son Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Pryce Ailesi Serisi

Kitap 1: Milyarderin Sahte Sevgilisi

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Milyarderin Uygunsuz Saplantısı

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Milyarderin Gizli Karısı

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Milyarderin Unutulmuş Nişanlısı
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Milyarderin Yasak Arzusu
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: Milyarderin Tatil Gelini
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Milyarder Serisi Tarafından Baştan Çıkarılmış

Kitap 1: Milyarderin İntikamı
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Milyarderin Peşinde
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Milyarderin Bebeği
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3.5: Milyonerin Aşkı
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Milyarderin Sırrı
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Milyarderin Skandalı
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

**Son kitaplarım hakkında bildirim almak istiyorsanız,
lütfen www.rantey.org adresindeki VIP Listeme katılın!**

İçindekiler

İthaf Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
Onbirinci Bölüm
Oniki Bölüm
Onüçüncü Bölüm
Ondördüncü Bölüm
Onbeşinci Bölüm
Onaltı Bölüm
Onyedinci Bölüm
Onsekizinci Bölüm
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzunçu
Bölüm

[Otuzbirinci Bölüm](#)
[Otuzikinci Bölüm](#)
[Otuzüçüncü Bölüm](#)
[Otuzdördüncü Bölüm](#)
[Otuzbeşinci Bölüm](#)
[Otuzaltıncı Bölüm](#)
[Otuzyedinci Bölüm](#)
[Otuzsekizinci Bölüm](#)
[Otuzdokuzuncu](#)
[Bölüm Kırkbirinci](#)
[Bölüm Kırkikinci](#)
[Bölüm Kırküçüncü](#)
[Bölüm Kırkdörtüncü](#)
[Bölüm Kırkbeşinci](#)
[Bölüm Kırkaltıncı](#)
[Bölüm Kırkyedinci](#)
[BölümSekizinci](#)
[Bölüm Kırk](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Elli Birinci Bölüm Elli](#)
[İkinci Bölüm Elli](#)
[Üçüncü Bölüm Elli](#)
[Dördüncü Bölüm Elli](#)
[Beşinci Bölüm Elli](#)
[Altıncı Bölüm Elli](#)
[Yedinci Bölüm Elli](#)
[Sekizinci Bölüm Elli](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Altmış Birinci Bölüm](#)
[Altmış İkinci Bölüm](#)
[Altmış Üçüncü Bölüm](#)
[Altmış Dördüncü](#)
[Bölüm Altmış Beşinci](#)
[Bölüm Altmış Altıncı](#)
[Bölüm](#)

[Altmış Yedi Bölüm](#)
[Altmış Sekiz Bölüm](#)
[Altmış Dokuz Bölüm](#)
[Yetmiş Bölüm Yetmiş Bir](#)
[Bölüm Yetmiş İki Bölüm](#)
[Yetmiş Üç Nadia Lee'den](#)
[Başlıklar Nadia Lee](#)
[Hakkında Telif Hakkı](#)

Benim Huysuz Milyarderim

Nadia Lee

Dünyayı daha iyi bir yer haline getiren tüm insanlara.

Birinci Bölüm

Sierra

"Son adetinizden bu yana üç ay geçti mi?" Dr. White doldurduğum ankete bakarak "Son adetinizden bu yana üç ay geçti." dedi.

"Evet ama ben düzensizim," diyorum muayene masasına uzanırken. Keşke tüm bunları masaya oturmadan önce konuşsaydık, popom çıplak ve kadınlık organlarım ortada, ama Dr. White randevular boyunca konuşmayı ve durumumla ilgili onu rahatsız eden her şeyin üzerinden geçmeyi seviyor - ya da ofisine geldiğimde doldurduğum anketteki cevaplarımın.

"Altı haftayı hiç geçmedin." O ezelden beri benim doktorum ve bilmek için hiçbir şeye danışmasına gerek yok. Telefonunda bir şeye dokunuyor. "Bir sipariş verdim Emin olmak için hamilelik testi."

"Hamile olmam mümkün değil," diyorum gülerek, içimdeki hafif kızgınlık dalgasını bastırmak için.

"Boşandığından beri bekâr mısın?" Todd'la olan evliliğimin acınası bir şekilde sona erdiğinin farkında.

"Hayır, hayatımda yeni bir erkek var." Ama hamile kalmam Bullet ve G-Spot'un bebeğini doğurmam kadar olası. Bullet ve G-Spot benim hamsterlarım.

Dr. White bunu bilmeli. Fallop tüplerim tıkalı olduğu için hamile kalamayacağımı söyleyen oydu. Adet dönemlerimi hatırlayıp da bu kritik noktayı nasıl hatırlamaz? "Pap'ını yapalım, ben de emin olmak için sonogram çekeyim. Zaten testten daha hızlı olur."

"Tamam." Zaten yarı çıplağım. Bir şey bulamadığında, "Sana söylemiştim." diyeceğim.

Serviksinden hücre toplamak için işini yaparken tavana bakıyorum. Sonra ince bir tüp aldı.

"O da ne?" diye sordum.

"Transvajinal ultrason için. İlk seferiniz olduğu için her şeyin iyi görüldüğünden emin olmak istiyorum."

"Bunu karnımın üzerine yapman gerekmiyor mu?" Bunu televizyonda gördüğümü hatırlıyorum.

"Bunun için çok erken. Merak etme, acımayacak. Farkına bile varmayacaksın."

Onun güvencesinin aksine, kesinlikle fark ediyorum. Ama çok rahatsız edici değil.

"Şu ekrana bak." Monitörlerden birini işaret ediyor.

Başımı eğiyorum. Tek gördüğüm siyah-beyaz noktalar. Bebek olabilecek hiçbir şey yok. "Görünüşe göre hamile değilim."

muzaffer bir sırıtışla söyle.

Bana bir bakış attı. "Aslında öylesin. Kesinlikle hamilesin."

Başımı masadan kaldırıyorum. Bekle, bekle, bekle, ben neyim? Benimle dalga mı geçiyor? Bir çeşit hastalıklı tıbbi mizah olabilir.

"Tebrikler. Uzun zamandır çocuk sahibi olmak istediğini biliyorum." Işıldıyor, soluk gri gözleri kırışıyor. Bana bir yumruk attı ve şimdi Nobel Tıp Ödülü kazanmış gibi mi gülümsüyor?

Bu berbat hasta başı tavrı Dr. White'a yakışmıyor. Bana fallop tüplerimin tıkalı olduğu haberini sempati ve nezaket göstererek bana yeniden toparlanmam, düşünmem ve sorular sormam için bolca zaman tanıdı. Bu kadın, iyi doktorun kötü ikizi olmalı, onun hayatını mahvetmeye çalışıyor. Hastalara bir Hamile olduklarını ya da rahim ağzı kanseri olduklarını söyledikten sonra geniş bir sırıtış.

"Tekrar bakabilir misiniz?"

"Neden ikimiz de bakmıyoruz?" Monitörü işaret ediyor.

Ekrandaki şey çay yaprakları kadar anlamlıdır. "Ne gördüğüm hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu senin rahmin." Asayı hareket ettiriyor.

Tatsız bir şey ama görmezden geliyorum çünkü belki

farklı bir açıdan bakarsak, onun görebildiği bebeği göremeyiz.

"Yaklaşık on hafta üç günlük hamile olduğunu söyleyebilirim."

Beynim durdu. Konuşabilmem için en az bir dakika geçmesi gerekiyor. "Ama bu imkânsız! Fallop tüplerimin tıkalı olduğunu söylemiştin. Yani sperm yok" -Sol işaret parmağımı kaldırıyorum

-"Yumurtamla orada buluşabilirim"-Sağ işaret parmağımı kaldırıyorum

-"Döllenme için!" Parmaklarımı bir araya getiriyorum ve bir biyoloji gösterisi gibi birbirlerine sürtüyorum.

Dr. White gözlerini kırıştırır. "Hayır," diyor yavaşça. "Tüplerinizin kısmen tıkalı olduğunu söyledim, bu da hamile kalmanızı çok zorlaştırıyor. Ama imkansız değil. Bazen sperm ve yumurta hala geçebilir."

"Aman Tanrım." Titreyen elimle ağzımı kapatıyorum.

Dr. White diğer elimi nazikçe okşuyor, belli ki tepkimi şaşkın bir sevinçle karıştırmış. "Şükürler olsun, Her şey harika görünüyor. Bebeklerinizin hiçbirinde dış gebelik yok."

Tamam, en azından bu kısmı iyi. Dış gebelikler uygun şekilde tedavi edilmezse hayati tehlike oluşturabilir. Hatta fallop tüpünüzün yırtılması-

Dur bir dakika. "Az önce bebek mi dedin?"

Başını sallıyor ve bana yine o gülümsemeye bakıyor. Ve ağzından çıkacak her şeyin hayatımı altüst edeceğini biliyorum. Kalıcı olarak.

"Üçüz doğuracaksın."

İkinci Bölüm

Sierra

-on hafta ve üç gün önce

Utanç kaynağı olduğunuzu düşünen ölü bir kocadan kurtulduğunuzda ne olur biliyor musunuz?

Uçuyorsun.

Ve güneşe çarpana kadar uçmaya hazırım!

Kiraz kırmızısı Ferrari'min motoru, gaza sertçe bastığımda bir aslan gibi kükrüyor. Bugün, yeniden kazandığım bekârlığımın ilk günü ve bunu harika bir hale getirmeyi planlıyorum.

Şirketin otoparkına doğru son virajı alırken, bir şey çevresel görüşümü yakaladı. Todd. Eski sevgilim, evlilik yeminlerimizi ettiğimiz andan itibaren almaya başladığı ve tamamı beline kadar inen yirmi beş kiloluk yağdan kurtulsa daha şık görünebilirdi. Mavi ve sarı Rams tişörtünün altına sarkık, kısmen şişirilmiş bir yüzme tüpü giymiş gibi görünüyor.

Dünyaya inmiş gibi görünmek istediğinde. Son iki yılını yemek yemekten başka bir şey yaparak geçirseydi Her akşam metrik ton patates cipsi yerken bir yandan da işimden şikâyet ediyor -ki o patates cipslerinin parasını ben ödüyorum- binaya girmesini engellemek için ellerinden geleni yapan iki güvenlik görevlisini daha kolay atlatıyor olabilir.

Todd arabamı görüyor - alev alev yanan bir Ferrari'yi fark etmemek imkânsız - ve denizde kaybolmuş da dost bir gemi görmüş gibi ellerini sallayarak bağırıyor. Neyse ki Freddie Mercury tüm zamanların en sevdiğim şarkılarından biri olan "Don't Stop Me Now "ı söylerken Todd'un ağzından çıkan her türlü saçmalığı bastırıyor.

Omuzlarım neşeli melodiye göre hareket ediyor, Todd'u görmezden geliyorum ve park yerime sorunsuzca kayıyorum. Büyük bir hamster kafesinin içinde emniyet kemerini taktığım yolcu tarafına dönüyorum.

Kum rengi Roborovski hamsterlarım Bullet ve G- Spot çarklarında hoplayıp zıplıyorlar. Hamsterlar bile harika müziği duyduklarında anlarlar. Ama Todd öyle değil. Aslında evliliğimizin birkaç ayında bana Queen'i "kaba" bulduğunu söyledi ve bu da büyük bir tartışmayla sonuçlandı.

Mahvolduğumuzu bilmeliydim. Ne tür bir kalpsiz pislik Queen'den nefret eder? Ve gerçekten, yetişkin bir adam en az bir hamster kadar zevk sahibi olmalı.

Yine de altı ay önce hüznü ve yalnız bir şekilde ölen umutsuz bir umutla kaldım. Ben yas tuttum. Todd öfkeleni.

Bunu düşünmeyi bırak.

Motoru durduruyorum, bez çantamı ve cüzdanımı omzuma atıyorum, sonra kafesin kayışını çözüp diğer elimde taşıyorum.

Ferrari'den inerken elimi tutuyor. Arabanın kapısı ve Freddie Mercury olmadan Todd'un bağırması daha netleşiyor.

"Sierra! Konuşmamız gerek! Bu şekilde bitiremezsin!"

Gözlerimi deviriyorum. Muhtemelen artık parama erişemeyeceği için çılgına dönmüştür. Neyse ki imzaladığı evlilik sözleşmesi sayesinde bir kuruş bile alamadı.

Ya da belki de İngiliz Edebiyatı profesörü olarak işi için endişeleniyordur. Ailemin Wollstonecraft Koleji ile güçlü bağları var ve adımızı taşıyan bir bina var.

Muhtemelen onu kovduracağını sanıyor. Ama onun önemsiz biri olması, benim de onun seviyesine inemedim anlamına gelmiyor. Onun hayatımdan çıkmasını istiyorum, profesyonel olarak değil.

finansal olarak mahvolmuş. Kaybedecek bir şeyi olmayan insanları ikna etmek imkansızdır.

Boşanma davası açtıktan sonra fikrimi değiştirmeye çalıştı. John Keats'in şiirlerinin el yazması kopyalarını gönderiyor. Ama bu Todd'un beni ne kadar az tanıdığını gösteriyor. Bana bir Queen şarkısıyla serenat yapsa daha iyi olurdu.

Yine de, onun gibi bir göt deliği, büyük şarkıyı söylemeyi hak etmiyor.

"Sierra!" diye bağıyor, İhtiras Tramvayı'ndaki Brando'yu canlandırarak. "Daha işimiz bitmedi!"

Evet, öyle. Böyle devam eder ve beni takip etmeye devam ederse, belki de Wollstonecraft'taki nüfuzumu kullanmak zorunda kalacağım. Eminim İngilizce bölüm başkanı Todd'u meşgul edecek bir şeyler bulabilir.

Silicone Dream'in cam ve cilalı taşlarla parıldayan muhteşem lobisine giriyorum. Merkezde Şirketin ilk ürünü olan devasa lavanta heykeli - aslında bir monolit. Daha işlevsel hale getirmek için üzerine bir saat koyduk, çünkü firma tamamen eğlenceli bir işlevsellikle ilgileniyor.

"Günaydın Sierra. Bugün harika görünüyorsun," diyor güvenlik şefi Dan. Kırklı yaşlarının sonlarında, uzun boylu bir adam, sırf biz yapıyoruz diye buralarda dolaşabileceğini düşünenlerin gözünü korkutacak kadar kalın ve şişkin kasları var.

seks oyuncakları. Işık parlak kel kafasından yansıyor ve el sallarken ve jest yaparken kollarındaki dövmeler esniyor. Ağzından çok elleriyle konuşuyor.

"Günaydın Dan." Gülümsedim. "Ekibin orada iyi iş çıkarıyor."

"Teşekkürler. Onlara haber veririm." Gözlerini kısarak cam duvarlardan dışarı bakıyor. "Güreştikleri senin eski sevgilin mi?"

İç çektim. "Evet." Todd boşanmak istemiyordu. Üniversite profesörü olmanın getirdiği saygınlığı ve kocam olmanın getirdiği lüks yaşam tarzını istiyordu, işim onu varlığının özüne kadar utandırса bile.

"Sana daha iyi davranmalıydım." Dan, Todd'u hiç sevmeyi, muhtemelen eski sevgilim onu okuma yazma bilmeyen bir geri zekâlı olarak gördüğü için; bu gerçeği yakın zamana kadar bilmiyordum.

"Herkes daha iyi davranmalıydı."

"Bu konuda seninle tartışamam." Kafese bakarken ağzının bir köşesi seğiriyor. "Sevimli küçük şeyler. Ne bunlar, hamster mı?"

Başımı salladım. "Bebeklerim." Ki onlara ölümüne tapıyorum. Todd onları umursamıyor. Bana "kuyruksuz fareleri" iğrenç bulduğunu söyledi. evcil hayvan olarak hamamböceği beslememi önerdi. Sanki!

Dan başını sallar. "Neredeyse benim iki parmaklar." Her biri bir D pili kadar kalın olan birkaç parmağını uzatıyor.

"Onlar en küçük cins. Velayeti bende." Todd onları istediğini iddia etti ama bu sadece bana inat olsun diyeydi. Tek yapmam gereken onu engellemek için tam da olmasını istediğim şeymiş gibi davrandım.

"Aferin sana." Dan gülümsüyor ve parmağını G-Spot'un koklamak için yanına geldiği kafese doğru uzatıyor. "Bu küçük yaratıkların sevgiye ihtiyacı var." Ses tonu, eski sevgilinin bunu yapamayacağını söylüyor.

İtiraz edemem. Todd'u hemen fark etmememin tek nedeni, onunla üç yıl önce büyükannemi kaybettikten kısa bir süre sonra tanışmış olmamdı. Kendimde değildim. Ama şimdi kararım yine yüzde yüz. Ve biliyorum ki, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o asla Özlediğim aile.

Asansör beni yirminci kata çıkarıyor. -Zemin. Aynalı kapılar yansımamı gösteriyor ve bu yolculuğu hissettiğim kadar güçlü ve özgür görüldüğümünden emin olmak için kullanıyorum. Saçım mükemmel bir Fransız kıvrımında-kontrol. Makyajım kontrol edildi. Kolsuz eflatun elbise-kontrol. Çalışan rozeti Silikon Rüyası'nın CEO'su olduğumu gururla ilan ediyorum. Çıplak Power stiletto-kontrol. Rahmetli annemden kalan en sevdiğim inci küpelerim ve kolyem-kontrol.

Gülümsüyorum. Kahretsin, iyi görünüyorum.

Asansör benim katıma ulaştığında, adımlarımda bir baharla dışarı çıkıyorum. Şirket havası bile daha özgür hissettiriyor.

Elbette, Silicone Dream tipik bir şirket değil. Seks oyuncakları yapıyorsanız kendinizi çok ciddiye alamazsınız.

İşimizin anlamsız ya da aptalca olduğunu düşündüğümüzden değil. Ama biz eğlenceye inanıyoruz çünkü ürünlerimizin amacı bu - eğlence. Dildolarımız ve vibratörlerimizden daha eğlenceli bir joystick yok. Ancak içinde bulunduğumuz sektör nedeniyle, biz de

saygıyı vurgulayın. Çünkü saygı olmadan "eğlence" eğlenceli değildir. Ve saygı, güveni mümkün kılan şeydir.

Bu nedenle kıyafet yönetmeliğimiz "mantık çerçevesinde istediğini giy" şeklindedir, esnek bir şekilde çalışırız ve her şey hedeflerimize ulaşmaya yöneliktir.

gerekli dokuzdan beşe. İK'nın çalışan memnuniyeti anketlerine ve ölçümlerine göre, Silikon Rüyası tüm ülkede olmasa bile eyalette çalışılabilecek en iyi şirketlerden biri. Ve ben bununla gurur duyuyorum.

Koridorda ilerliyorum. Masaların çoğu boş ama bu beklenen bir şey. Bugün Ar-Ge departmanının sponsorluğunda sürpriz bir çörek ve kahve partisi var. Büyük bir çörek hayranı olmadığım için katılmayacağım. Cips ve salsa tercih ederim ama Meksika yemeği için çok erken.

Muhasebe müdürümüz Barbara da odasında. Abur cubur yemeyi kısıtlıyor çünkü anne tarafındaki herkes ellisine gelmeden kalp krizinden ölmüş. Her sabah bir saat koşuyor - ve bunu gösteren sırim gibi bir spor vücudu var- ve sağlıklı besleniyor. Torunlarını görecektik kadar yaşamayı planladığını söylüyor. Cesaretine hayranım çünkü baştan çıkarıcı şeylerin üstesinden gelmek kolay olmasa gerek ama iş arkadaşlarından onun için atıştırmalıklarından vazgeçmelerini hiç istemedi.

Bu yüzden ne zaman bir şirket partimiz veya etkinliğimiz olsa, onun için lezzetli ve sağlıklı bir seçenek bulundurmaya özen gösteriyorum. Ancak Ar-Ge bazen unutkan olabiliyor.

"Günaydın Sierra." Barbara gülümsüyor.

"Günaydın! Michelle'in seçmeleri nasıl geçti?"

"Oldukça iyi. Oyunculuk okullarından birinden geri çağrıldı." Annelik gururuyla gülümsüyor ve küçük bir Ziploc poşet bebek havucuna uzanıyor.

"Aferin ona." Daha sonra Michelle'in nereye gitmeye karar verdiğini takip etmek ve Silikon Rüyası'nın sunduğu burslardan herhangi birine hak kazanıp kazanmadığını görmek için zihinsel bir not alıyorum.

Ofisime girip çantalarımı ve kafesimi yere bıraktığım anda Heather yanıma geliyor. Asistanımın gümüş rengi saçları

düzgün, soluk gri gözleri keskin ve dikkatli. Elinde

Tablet, gerçi neden rahatsız olduğunu bilmiyorum çünkü her şey kafasının içinde. Ne zaman bir soru sorsam, hiçbir şeye danışmadan cevap verebiliyor.

Beyaz kayak yakalı bir üst ve koyu kahverengi bir pantolon giyiyor. Her ikisi de ince vücudunda muhteşem görünüyor. Ayaklarında stilden çok rahatlık için tasarlanmış koyu bej yürüyüş ayakkabıları var. Bir gencin enerjisine sahip ama ellili yaşlarının sonundaki eklemleri için rahat ayakkabıları tercih ediyor.

Yıllardır şirkette çalışıyor. Büyükannemden bana miras kaldı ve her konuda ona güveniyorum. Ona asla ama asla emekli olamayacağını ya da işi bırakamayacağını söyledim. Ve cömert bir tazminat paketi de dahil olmak üzere onu her şekilde ne kadar takdir ettiğimi bildiğinden emin oluyorum.

"Günaydın," diyor Heather bana bir fincan kahve uzatırken. Evden çıkmadan önce her zaman bir fincan kahve içtiğimi biliyor ama yine de ısrar ediyor. Fazladan bir doz kafeinle daha iyi çalıştığımı söylüyor.

Dürüst olmak gerekirse, bence haklı. Heather'ın kahvesini aldığım günlerde kendimi daha iyi hissediyorum. "Teşekkür ederim," diyorum otururken.

"Kafesi almamı ister misiniz?"

"Şimdilik bırak. Seni Bullet ve G- Spot ile daha sonra tanıştıracam, böylece hangisinin hangisi olduğunu bilirsin ve seni koklayıp tanıyabilirler."

Ben New Orleans'ta boşanma tatilimi geçirirken Heather bebeklerime bakacak - bugün geç saatlerde başlıyor!

Louis'de ailesiyle birlikte dinlenmeye çalışan en iyi arkadaşım Ellie de bana katılacak.

Yeni canlanan bekarlığımı başlatmak için maskeli balo partisi. Pazar günü geç saatlere kadar dönmeyeceğim ve Bullet ve G-Spot'u evde yalnız bırakmak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum, her ne kadar az bakım gerektiren evcil hayvanlar olsalar da.

"G-Noktası, ha?" Heather diyor ki.

"Todd onu asla bulamadı." Bir kaşımı salladım.

Heather gülüyor. "Bu arada, Saori her şeyi New Orleans'taki sergi onaylandı ve gönderildi, eğer kontrol etmek isterseniz."

"İstedığımı biliyorsun." Serginin kurulacağı partide olacağım. "Ona sosyal medya profillerimiz için birkaç fotoğraf çekeceğimi söyle."

"Muhteşem." Heather tabletine dokunuyor. "Beş dakika içinde çilek aromalı kayganlaştırıcı seçenekleri için tat toplantınız var. dakika."

New Orleans'ta öne çıkacak olan çikolatanın aksine, bu henüz mükemmelleştiremediğimiz bir lezzet. "Bunu öğle yemeğinden sonra yapmamız gerekmiyor muydu? Yeni ürün grubu toplantısına ne oldu?" Bu

Sabah için planlanmıştı ve ertelemeyi reddediyorum. Silikon Rüyası, büyükannemin üç yıl önceki ölümünden bu yana büyük bir yeni ürün lansmanı yapmadı. Başarılı bir şekilde yeni bir ürün serisi oluşturmak herkese kendini kanıtlayacak,

Özellikle de babam ve eşi, CEO'luk görevini hak ettiğimi düşünüyorlar.

"Ürün geliştirme bunu pazar araştırması toplantısıyla birleştirmek istiyor."

Parmaklarımı masama vuruyorum. "Lezzet toplantısı ne kadar sürecek? Pazarı aceleyle getirmek istemiyorum. anket tartışması." Bir sonraki yeni ürün serisi için elde edebileceğim tüm veri noktalarına ihtiyacım var.

"Uzun sürmez. Bakmanız için ellerinde sadece iki örnek var."

"Sadece iki kişi mi? Kendilerine güveniyor olmalılar."

Etkileyici.

Çilek, özellikle kayganlaştırıcıda taklit edilmesi kolay bir lezzet değildir. Her zaman öksürük şurubu gibi ağızda kalan bir tat vardır.

"Öyle görünüyor. Gitmeye hazır mısınız?" "Evet. Gidelim."

Üçüncü Bölüm

Griffin

Bunun için zamanım yok.

Ancak annemin dramı benim rahatlığıma ve programıma göre gerçekleşmiyor. Eğer çağrılarını görmezden gelirsem, bir nöbet geçirecek ve göğüs ağrısı ya da en az bir hafta sürecektir başka bir felaket nedeniyle hastaneye yatacak. Sonrasında, bunu sadece benim duymamı sağlamakla kalmayacak, oğlunun kim olduğunu söylemek için gazetecilerle iletişime geçmeye başlayacak ve ihtiyacı olduğu anda onu neden acımasızca terk ettiğini.

Ofisimde olmam gerekirken New Orleans'tayım ve Stanford'dan Keith Lenin ile yaptığım yeni araştırma üzerinde çalışıyorum. Geçen yıl kırk yaşın altındaki Amerikalı ekonomistlere verilen prestijli bir ödül olan John Bates Clark Madalyası'nı kazandıktan sonra bana ulaştı.

"Bu tek kelimeyle... tek kelimeyle yürek parçalayıcı."

Annemin sözleri, donmak üzere olan bir nehirdeki buz gibi yavaşça akıyor. Sesi maksimum etki için biraz çatlıyor.

Ve sahne için hazırlandı. Ejderhaya kurban edilmek üzere olan genç bir bakireye uygun, transparan beyaz bir elbise giyiyor. Makyajı mükemmel ama çok belirgin değil. Cildini kusursuz, masmavi gözlerini inanılmaz derecede geniş, ağzını dolu ve savunmasız göstermeye yetecek kadar. Parlak altın rengi saçları taranmış ve bir şelale gibi omuzlarına dökülüyor. Yapabilseydi, hafifçe üflemek için bir vantilatör kurardı, ama Elbette seyircileriniz ekipmanı görebilirse istediğiniz etkiyi elde edemeyeceğinizi biliyor.

Göğsümden dışarı çıkmak isteyen sabırsız bir hırıltıyı yutuyorum, çünkü bu sadece onun sahnesine yakıt katacaktı. Şimdi açılış cümlesini söylediğine göre, gözyaşları gelecek.

Büyük bir güçlkle, yüzümü uygun bir "seni-derinden-önemsiyorum" durumuna getirdim. ve gösterişli süitindeki beyaz deri kanepede arkama yaslanıyorum. Yavaşça üçe kadar sayıyorum, bir yandan da bu cezayı hak edecek ne halt ettiğimi düşünüyorum.

Tam üçte, ellerinin içine hıçkırarak ağlamaya başlıyor. Aslında, elleri değil. Rachel Griffin sıradan bir kadın gibi ellerine ağlamıyor. Baş harfleri soluk lavanta rengiyle işlenmiş beyaz ipek bir mendile hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Ruhani zarafet ve güzellik onun imzasıdır. Gençliğinde bir süper model olarak ona şöhret ve servet kazandıran da buydu. Her erkek onunla yatmak, her kadın da onu taklit etmek istiyordu.

Ted Lasker ile yatmış olması çok kötü. Vasektomi başarısız oldu ve hamile kaldı. Benden. Bana onun soyadını verdi, bunun onun güzelliğine bir saygı duruşu olduğunu söyledi ama aslında bana ne isim vereceğini unutmamak içindi. En azından Ted Junior olmadım- ürperdim- ama bu çok küçük bir teselli.

Seçme şansım olsaydı, anne baba olarak sıradan ve sıkıcı bir Ortabatı kasabasından normal, sıradan bir Amerikalı çift seçerdim. Ve eğer mutlaka ünlü bir ebeveynim olması gerekseydi, Adriana Mitchell ve kocası Don Kasher'i seçerdim. Onlar Hollywood'daki en sağlıklı çift, hayır işleri yapıyorlar ve çeşitli markalar için aile değerlerini teşvik ediyorlar.

Ama onun yerine, gençliğine ve nüfuzuna umutsuzca tutunmaya çalışan yozlaşmış bir Hollywood film yapımcısı ve aşırı dramatik eski bir süper model var.

Dikkatimi verdiğimi göstermek için homurdanıyorum. Ama zihinsel olarak, son birkaç haftadır Keith ile konuştuğumuz istatistikleri gözden geçiriyorum. Daha birkaç yıl önce kadro aldım ve özellikle de tüm enerjimi kariyerime vermişken ve ne kadar şanslı olduğumun farkındayken, araştırmayı yavaşlatarak bunu kaybedecek değilim. Yeni mezun doktoraların çoğu öğretim görevlisi ve yardımcı profesör olarak işe alınıyor.

Bırakın makul ücret ve sosyal yardımları, herhangi bir kadro imkanı olmadan.

Para sorun olduğundan değil. Banka hesabımda kendine saygısı olan herhangi bir servet avcısının kalbini çarptıracak kadar çok sıfır var.

Yine de, insanların düşündüğünün aksine, kadrolu olmak sürekli istihdamı garanti etmiyor. Üniversite davranışlarımı uygunsuz bulursa -ha!- ya da annemin son dramasına katıldığım için dikkatim çok dağınık olduğundan yayın yapamazsam iptal edilebilir. Ama eğer bir daha takdir ve saygı işaretimi saklayın. Bu satın alınamayacak bir şey. Ve ben bunu çok çalışarak kazandım.

Annem daha çok gözyaşı döker. Kadın kalibre edebilir Gözlerinin sıvı salgılama hızı - buna sıvı salgılama demek yanlış olur.

Gözyaşları, çünkü çoğu zaman gerçekten ağlamıyor - babamın pasta şefinin bir fiçı tereyağına şeker ekleyebilmesinden daha kesin bir şekilde.

Homurdanmaktan fazlasını yapmam beklendiğinden, mevcut sorununun özünü yakalamak için kendimi bir an dinlemeye zorluyorum.

"...ve sonra o gitti ve Avrupa'ya gitti! Ve şimdi bu geceki maskeli balo için bir randevum yok!"

"Eminim Fabio yaptığı hatayı anlayacaktır." Bu sözleri doğruluktan çok umutla söylerken, sesimin hissettiğim kadar sinirli çıkmaması için dua ediyorum.

Annemin son erkek oyuncağı muhtemelen göremiyor Bir sonraki yemek bileti ya da vasat yeteneğine rağmen onu ortaya çıkarabilecek bir film rolü dışında her şey. Annem sevgililerini zekâları ya da büyüleyici sohbetleri için seçmez. Onları genç ve gösterişli yakışıklı, başka bir deyişle Instagram'da paylaşılabılır olarak tercih ediyor.

Fabio ise annemle çıkıyor çünkü onun babamla hala dost olduğunu biliyor, film kralı Ted Lasker, hayatında tek bir fiyasko bile yaratmadı.

Onlarca yıllık kariyer. Annem ve babam birbirlerine karşı hiçbir zaman gerçek duygular beslemedikleri için çok iyi anlaşıyorlar. Karşılanmayan beklentiler ve

Hiçbir beklenti yokken ve karşınızdaki kişiyi bir köpeğin salatayı önemseydiği kadar önemserken kırılan hayaller.

Ne olursa olsun, sakinliğim umarım onun tiyatralliğini azaltmaya yardımcı olur.

Ama sahne çok mükemmel ve o da boşa gitmesine izin vermek için fırsatçı. Beyaz deri kanepeli zarif beyaz bir süit. Taze soluk krem orkideler ve limonlu su sürahisi ile iki kristal bardak Sehpa. Açık kapıdan arkasındaki yatağı görebiliyorum. Çarşafklar bembeyaz, ince ipliklerle işlenmiş. altın ve gümüş şeritler narin zenginlik havasına katkıda bulunuyor. Süit tam da annemin sevdiği türden pahalı bir parfüm gibi kokuyor ve bir keman solosunun yürek parçalayan tınıları trajedisine eşlik etmek için müzik sisteminden geliyor. "Ama ya yapmazsa?" Yüzünü kaldırır ve bakar Doğruca bana. Trajik gözyaşları kirpiklerine sığıyor. O kadar uzun ve kalınlar ki insanlar sahte olduklarını sanıyor.

Ama değiller. Bende de var.

"Görecek. Adam senin ne kadar harika olduğunu görmemezlikten gelemes." Eve dönmek istiyorum. Araştırma notlarımın üzerinden geçeceğim. Sınıfımdaki tembel ve motivasyonsuz öğrencilere eziyet etmenin bazı kötü yollarını düşünün, en başta ekonometriye asla teşebbüs etmemeliydiler. Başarısız olacaklar ya da dersi tekrar almadan ekonomi bölümüne giremeyecek kadar kötü olacaklar. Sorun şu ki, birçoğunun matematiği berbat - lise cebirini yapamıyorlar, anlamak için gerekli istatistiksel analizi yapamıyorlar.

Ekonometrinin kalbi olan ekonomik veriler.

Umursamayan öğrencilere ders vermek son derece zevksiz ve zamanımı boşa harcamak anlamına geliyor. Spor kumarı ya da yarı iletken üretimi gibi ilginç alanlarda veri toplayabilir ya da çok sayıda faktöre dayalı olarak çocukların gelecekteki sonuçlarını tahmin edebilirdim. Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Annemin kendini bu trajik işe atması için başka bir nedene ihtiyacı yok.

son ayrılıktan sonra kendine yarattığı kahraman rolü.

"Ama..." Nazikçe burnunu çekiyor.

"Ve eğer çok uzun sürerse, kendine başka bir adam bulacaksın. Bu Fabio'nun kalbini kıracak, ama o zaman daha iyisini bilmeliydi." Bir içkiye ihtiyacım var.

"Sana saygı duyan bir erkek bulmak çok zor." İç çeker ve bir damla gözyaşını nazikçe siler.

Fabio'nun sana saygı duyduğunu hiç sanmıyorum. Banka hesabınıza ve bağlantılarınıza saygı duydu.

Annem ihtiyacı saygıyla karıştırıyor ve saygının satın alınamayacağını anlamalısınız. Değerli bir şey yaptığınız için verilmelidir. Çünkü siz başarılı bir insansınız.

Bunu kendime saklıyorum, çünkü bunu söylemek sadece onun dramında ante. Bu hatayı bir kez yaptım ve bir daha asla yapmayacağım, özellikle de önümüzdeki yirmi dört saat içinde ayrılabilmek istediğim için. Başım ağrıyor ve onun sahnelerine fazla tahammülüm kalmadı. Ocak ayında yıllık kotasının çoğunu eski erkek arkadaşının onu birlikte katıldıkları bir seks partisinde "aldatması" üzerine kullandı.

"Beni bu geceki maskeli baloya götürür müsün?" diye soruyor.

"Ben mi?" Sabrım, kazaktan kopan bir iplik gibi hızla yıpranıyor. "Benden senin tarih?"

"Fabio'nun..." Yutkunuyor ve nefesi kesiliyor. "Yalnız gitmem mümkün değil. Bu beni aptal gibi gösterir. Hatta önemsiz. Ve sen neredeyse doğru yaştasın."

Onun oğlu olduğumu, neredeyse doğru yaştaki bir erkek oyuncağı olmadığımı belirtmeye zahmet etmiyorum. Beni dinlemiyor, rolünün içinde kaybolmuş durumda.

O bir aktris olmalıydı.

"Benim maskem yok." Böylece bu saçma etkinliğe katılmakla ilgilenmediğimi anlamasını umuyorum. İdeal olarak, ona eşlik edecek kolay etkilenen bir aptal bulacaktır,

ve Kaliforniya'ya geri dönüp bu gece kendi yatağımda uyuyabilirim.

"Bunun için endişelenme." Ses tonu, midemin sıkışmasına neden olmaktan asla geri kalmayan, şimdi--sen-var-sın tarzında. "I

Fabio'nun takacağı maske var."

"Yeni mi bu?" Kullanılmış bir maske takmam, özellikle de annemin yirmi yıl önceki eski erkek arkadaşına aitse. Anneme seks hayatının ayrıntılarını sormaktansa yollarda ölmüş suşi yemeyi tercih ederim.

"Tabii ki! Aynı şeyi iki kez giymeye inanmadığımı biliyorsun. Şimdi, lütfen?" Kırpiklerini kırıştırıyor. "Lütfen mi?"

Kırık camlarla dolu bir alanda çıplak yuvarlanmak bu aptalca maskeli baloya katılmayı tercih eder. Ama onu geri çevirirsem histeriye kapılacak.

Bir kez olsun Quasimodo'ya benzemek isterdim. Sonra annem

benden asla partilerde ona eşlik etmemi istemezdi, çünkü "koruması gereken bir imajı" vardı. Ama hayır. Annemin özelliklerine sahibim - sadece daha erkeksi ve zarif, kardeşime göre

Huxley. Tabii ki bunu söylemesinin nedeni, reklam ajansının sattığı yüksek fiyatlı orta seviye bir viski için modellik yapmamı istemesiydi.

"Bir sürü harika içki olacak," diyor annem gülümseyerek, sanki ben bedava içkiyle satın alınabilecek züğürt bir üniversite öğrencisiymişim gibi. Ben bir üniversite profesörüyüm, lanet olsun.

"Tamam." Gülümsüyorum ama dişlerim sıkılı.

Balo öncesi heyecanlanan bir genç kız gibi ellerini bir kez çırpıyor ve gözyaşları kayboluyor. "Mükemmel! Gidip hazırlanayım!"

Bu lanet yolculuk yeterince çabuk bitemez.

Dördüncü Bölüm

Griffin

Maskeli balo, kırmızı duvarları ve kafesleri olan eski bir konakta düzenleniyor. Balkonlar Fransız Mahallesi'ndeki kalabalığa bakıyor. Muhtemelen annemin modellik yaptığı yıllarda edindiği bir arkadaşına ait.

İçerisi de on yedinci yüzyıldan kalma bir Aquitaine şatosuna daha uygun görünen süslü ferforje korkuluklar ve avizelerle dolu. Ambiyans için loş ışıklandırılmış ya da belki de elektrik tasarrufu yapmaya çalışıyorlar. Annemin eksantrik arkadaşlarını kim bilebilir ki? Hepsinin çok fazla para ve çok az mantık.

Az giyimli kadınlar ve erkekler taşlanmış zombiler gibi etrafta dolanıyor. Vücutlarındaki kumaş azlığına rağmen, kıyafetleri muhtemelen bazı yumurtalıklara ve sol taşaklara mal oluyor. Annem herkesin katılabileceği partilere gitmez. Gittiği etkinlikler

Seçkin, çok paralı ve gösterişli. Malikanenin içindeki hava bile pahalı kokuyor.

Onlara kıyasla, takım elbisemle fazla şıkım. Ama hiç erkek kıyafetim yok.

Elim annemin dirseğinde, ona içeriye kadar eşlik ediyorum. Herkes maske takıyor elbette. Biri klişeye oynamalı. Ama bu, sosyal medyada bu saçmalığı kaydetmek için selfie çekmelerine engel değil. Bu şekilde, Dünyadaki herkes ne yaptıklarını görebilir ve içten içe mide bulandırıcı bir kıskançlıkla kaynarken dıştan hayranlıklarını ifade edebilir.

Şahsen, maskeli olduğum için Tanrı'ya şükrediyorum. Öğrencilerimin ya da Wollstonecraft Koleji'ndeki hiç kimsenin

beni tanırdı. Frat erkekleri kıskançlıkla bakarken, kız öğrenci yurdu kızları beni kalorisiz bir parça gibi

"çikolata" yiyorlar. Ve diğer profesörler, oldukça asık suratlı bir ekonometri uzmanı olan benim bu gösterişli toplantıya davet edilmeme ne anlam vereceklerini bile bilemezlerdi, ilk etapta hedonist parti.

"Bu tek kelimeyle harika değil mi?" Annem müziğin sesini duyabilmem için eğilerek şöyle diyor.

"Evet." Ona bu lanet olası partiyle ilgili her şeyden nefret ettiğimi söylemek, bana ondan başka bir dramatik sahne ve buradaki diğer herkesin kınamasından başka bir şey kazandırmayacaktı.

"Xander burada olacağını söylemişti."

Kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi konuşuyor ama hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil. Muhtemelen gösterişli bir gülümsemesi ve beyazlatılmış dişleri olan, ondan yirmi ya da otuz yaş küçük başka bir güzel yüz.

Ama eğer buradaysa, bu harika olur. Onun dramtizmini karşılayabilir ve ben de çıkışı yapabilirim.

Siyah kedi maskesi takmış uzun boylu bir adam geliyor. Bir modelin ya da bir dansçının -muhtemelen birincisinin- kıvrak ve belirgin vücuduna sahip. Dansçıların doğuştan sahip olduğu zarafete sahip değil ama Milano'da bir podyumdaymış gibi kasıla kasıla yürüyor. İki kadeh şampanya taşıyor ve birini anneme uzatıyor.

"Merhaba, Afrodite," diye mırıldanıyor, entelektüel bir meydan okuyan kedi. "Çok güzel görünmüyor musun? Güzellik tanrıçası, yarım kabuğundan yeni çıkmış, a-hahaha."

Aptal mı, kör mü, yoksa ikisi birden mi? Annem daracık siyah bir Versace maksi elbise giyiyor. Afrodite deniz köpüğünden çıktı, petrol sızıntısından değil.

Ama itirazlarımı dile getirme ve onun saçma tavlama girişimini reddetme şansım olmadı çünkü...

Annem gülmekten çok kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkarıyor. Başını nazlı bir şekilde eğerek, "Ne kadar da anlayışlısın, değil mi?" der.

Hayır. Sadece hayır. Bunu görmeme gerek yok. "Güzel bir kadının yanındayken..."

Ağızdan çıkan daha fazla saçmalığı duymadan önce başımı çeviriyorum. Annem çoktan ona doğru eğilmişti.

elini teatral bir gösterişle uzattığı kolunun üzerine koyuyor. Sonra göğüslerini ona doğru bastırıyor...

Gözlerim! Bir sikle öğürmeyi tercih ederim.

Gülümseyişinden ve bu adama bakışından, onun Fabio'nun yerini aldığını söyleyebilirim. Şimdi bir tanrıya yaraşır adaklarla sürünerek gelse bile eski sevgilisini geri almayacak. Yine de onun için üzülüyorum. Cumartesi günü rahatsız edilmem onun suçu.

Evlatlık görevimi yerine getirdiğim için dönüp çıkışa doğru ilerliyorum. LAX'e giden ilk uçağı yakalayacağım. Biraz uzaklaşabilirsem hafta sonu hala kurtarılabilir...

Telefonum çalıyor. Annem olmaması için dua ederek çıkardım.

histerik davranıyor çünkü Bay Kedi maskenin altında beklediğinden daha çirkin.

-Doğum günümde ne istediğimi biliyorum. Bir bebek istiyorum.

Mesaj babamın numarasından gelse de aslında ondan gelmiyor. Asistanı Joey'den geliyor, bir bebek istemekten daha iyisini bilmeli. FBI'ın onu bebek ticareti yapmaktan telefon ve internet erişimi olmadan hapse atması gerekiyor.

-Hediye olarak dağıtmak için bebek satın almak yasadışıdır. Bu konuda babamın avukatlarına danışmadın mı?

Ya da belki avukatlar her şeyi düzeltebileceklerini söylediler.

Babam fatura ücretlerini ödeyebildiği sürece. Babamın etrafında ne tür insanlar olduğunu kim bilebilir? Bu kadar sarhoşken ya da kafaları iyiyken Joey'le ya da babamla uğraşacak ne vaktim ne de sabrım var.

-Bebek satın alın demiyorum. Bebek yap diyorum.

Yap-? Birileri kesinlikle içmemesi gereken bir şey içmiş. Benim bir kız arkadaşım bile yok. Aslında, son kız arkadaşımdan ayrıldığımdan beri seks yapmadım, ki bu bir buçuk yıl önceydi? Onun gibi bir şey. Her şeyi kaybettim. Sadece babamla olan bağlantımı bildiği için benimle çıkmak istediğini öğrendiğimde onunla daha fazla ilişki kurmak için iştahım kabardı - babamın kadınlarının ve skandallarının utanç verici tanıtımına ihtiyacım olmadığı için saklamak için elimden geleni yaptığım bir bağlantı.

Bu öyle bir yükür ki, sadece ömür boyu aşağılanma ve kaybedilen ilişkiler. İlk kız arkadaşımın ne dediğini asla unutmayacağım: "Ben sadece saygı duyamıyorum Böyle davranmanın kabul edilebilir olduğunu düşünen insanlar." Ve bana öyle bir bakış attı ki, o insanlardan biri olduğumu açıkça gösterdi. İnsanlar.

Ancak beni son birkaç aydır bekar tutan tek şey yükten kaçınma isteği değil. Yeni bir grup aşırı hevesli kızla uğraşmak zorunda kaldım. sikimin vajinalarına girmesinin bir hayat amacı olduğuna ikna olmuş durumdalar. Ne yazık ki, altı ayda bir yapılan "Hadi Profesör'ü baştan çıkaralım Lasker-athon muhtemelen bu yıl da devam edecek. Öngörülebilir gelecekte. Beni bir lağım trolüne dönüştürmek için estetik ameliyat yaptırmak şu anda gerçekten cazip geliyor.

-Baba: Torunlar özeldir.

Doğru. Özellikle de büyükanne ve büyükbabalarından utanıyorlar. Küçük bir çocuğa ailemin yanında benim yaşadıklarımı yaşatmak size hapis cezası getirmeli.

Telefonu bir kenara bırakıp çıkışıma devam ediyorum, öfkemi ve akıl sağlığımı kaybetmeden önce kalabalığın arasından ilerliyorum. Huzursuz enerji içimde gök gürültüsü gibi çalkalanıyor, uğursuz ve acımasız. İçinde olmak için tehlikeli bir ruh hali, çünkü böyle zamanlarda

yapmamam gereken şeyleri yapıyorum.

Ve ihtiyacım olan son şey zaten berbat olan geceme daha fazla bok yağmak.

Beşinci Bölüm

Sierra

Maskeli baloya girerken "Vay anasını," diye nefes alıyorum. Cadılar Bayramı'nda gerçekleşmeyen bir tanesine hiç gitmedim ama görünüşe göre New Orleans'ta bu her gün olan bir şey.

Etrafıma bakıyorum, canlı manzarayı seyrediyorum. Daha önce de pahalı evlere gitmiştim ama burası...

Bu da bir şeydir.

SoCal'daki çoğu malikane oldukça yeni, modern duyarlılıkları ve zenginliği sergileyen kaygan ve parlak anıtlardır.

Her santiminden sahiplerinin gösteriş yapmak için can attığı para damlıyor, böylece herkes orada çok önemli, çok başarılı ve çok zengin birinin yaşadığını görebiliyor.

Burası olmaz.

Bana eski Avrupa saraylarını hatırlatan bir dekora sahip, tuhaf bir şekilde sade. Sakin ama daha az pahalı ve önemli değil. Rönesans dönemindeki kral ve kraliçelerin kendilerini evlerinde hissedebilecekleri türden bir yer. Modern parlaklıktan yoksun olsa da, bunu klasıyla telafi ediyor.

Bayıldım.

Keşke Ellie burada olsaydı, çünkü burayı çok severdi. Ama şu lanet havayolu şirketi! Nasıl bu kadar güvenilmez olabiliyorlar?

Şu anda St. Louis'de sıkışıp kalmış olması konusunda yapabileceğim bir şey olmadığından, ona göndermek için birkaç fotoğraf çekiyorum. Ayrıca bir oyuktaki devasa bir zırhın yanında selfie çekiyorum. Çok havalı.

İyi olduğundan emin olmak için resmi önizliyorum. Zırh fotoğrafa gerçekten çok şey katıyor. Sedefli beyaz maskemin içinde, minik tüyleri ve kenarlarındaki kübik zirkon taşlarıyla gizemli görünüyorum. Sol köşede küçük kabartmalı SF harfleri var - baş harflerim. Bu gece için seçtiğim elbise

Maskeli balom pembe, spagetti askılı ve eteğim uyluğumun ortasında duruyor, bacaklarımı gösteriyor. Peruğum uzun, dalgalı ve mor. Renklerin benim için nasıl bir araya geldiğine gerçekten bayılıyorum.

Fotoğrafları Ellie'ye gönderdim, sonra etrafa bir göz attım.

Bu

Yağ ekranı buralarda bir yerde olmalı. Saori bana bir ay önce parti organizatörlerinin

Silicone Dream onlara hediye etmeleri için

kayganlaştırıcılarımızdan gönderdi. Pazarlama onlar için penis şeklindeki şişelerde çikolata aromalı

kayganlaştırıcımızın örnekleriyle dolu bir sergi gönderdi.

Ki bu akıllıcaydı.

Silicone Dream en iyi yetişkin ürünlerini üretiyor.

Sevgilinizden daha güvenilir olan türden ve deneyimlerime dayanarak konuşuyorum. Eminim ki insanlar bizim ürünlerimizi denerse

Bir kez bile kataloğa baksalar, ömür boyu fanatik müşteriler haline gelecekler.

Ancak birkaç odadaki kalabalığın arasından geçtikten sonra bile numunelerimizi hiçbir yerde göremiyorum. Lanet olsun. Organizatörler onları kendileri için istiflememiş olsalar iyi olur! Ürünleriniz çok iyi olduğunda bu bir sorun ve istifçilerle ilgili bir kara listemiz var.

Sonunda bir bar görüyorum ve oraya doğru yürüyorum. Etrafta alkole susamış insanlar dolaşıyor. Üç barmen var; bana en yakın olanın biraz zaman kazanmasını bekliyorum, sonra ona bir onluk uzatıyorum.

"Kayganlaştırıcı vitrinini gördün mü?" Daha önce personel bir şeyler hazırlamaya geldiğinde fark etmiş olabilir. Bu

Organizatörlerin eşyalarımızı bir barın yanına koymamaları hayal kırıklığı yarattı. Doğru ambalaj ve kancaya sahip olduğunuzda, mümkün olduğunca çok sayıda göz küresi elde etmek oyunun adıdır.

Bir an için kafası karışmış görünüyor. "Oh, demek istiyorsun ki

küçük çikolata çukler? Şurada." Dikenli bir gülle kaplı kolunu kaldırıyor ve arkamdaki bir odayı işaret ediyor.

"Harika, teŖekkürler. Dövmeyi sevdim."

"TeŖekkürler." Gülümsüyor. "İçecek bir Ŗey ister misin?
Müesseseden."

Doğru. Bu partiyi düzenleyen eksantrik milyarder ya da onun yordakçıları her şeyi ücretsiz ve bol miktarda yapmış. Ücretsiz şeylerin çoğu muhtemelen Silikon Rüyası gibi şirketler tarafından sağlanmıştır.

Bir an düşündüm. Todd'u hayatımdan çıkarmak kesinlikle bir kadeh Dom'u hak ediyor, ama bu özel kadeh kaldırmayı Ellie ile daha sonraya saklamalıyım. "Kirli martiniye ne dersin?"

"Sorun değil." Barmen harekete geçti, içkiyi karıştırdı ve sonra bana uzattı.

Ona bir onluk daha veriyorum ve bardağı alıyorum. Martini'yi yudumlarken, vermuttan gelen tatlılıkla votka ağzımdan bağırsaklarıma kadar ateşli bir iz bırakıyor. İçki ferahlatıcı bir tat bırakıyor. Güçlü ve canlandırıcı. Muhtemelen şimdiye kadar içtiğim en iyi martini.

Şehirden olmalı. New Orleans'ta insanlar patronlar gibi içer ve patronlar gibi eğlenir. Şuraya bir bakın. Havada neşeli bir müzik var ve maskeli konuklar dans edip gülüyorlar. Yanından geçtiğim bir çift öpüşmeye başlıyor, gözleri kapalı olmasına rağmen bir şekilde kimseye çarpmadan duvara doğru ilerliyor.

Patronlar gibi.

Bu beni düşündürüyor. Belki yeterince uzun süre kalırsam, yeni ürün serisi için biraz ilham alabilirim. Sabahki toplantı tam bir fiyaskoydu. Fikirler fena değildi... ama Onlar da beni heyecandan zıplatmadı.

Kanıma ateş düşüren bir fikre ihtiyacım var. Beni geceleri ateşli bir heyecanla ayakta tutacak bir şey. Çünkü bir ürün beni heyecanlandırmazsa, onu satamam. Silicone Dream'in müşterileri şirketin verebileceğinin en iyisini hak ediyor.

Ama önce Saori'nin istediği şeyi yapacağım. Barmenin gösterdiği odaya girdim ve hemen solumdaki ekran. Büfenin yanındaki masanın üzerinde kayganlaştırıcılarımızın olduğu dev bir pano var. Penis şeklindeki mini şişeler mutlu zaman kulesi gibi özenle istiflenmiş.

Mükemmel. Yemeklere yakın olması harika bir konum. Bu kalabalıktaki sağlık bilincine sahip insanlar bile uğrayacak çünkü havuç çubukları, salatalık dilimleri ve kereviz var.

Kimseyin numunelerimizi kaçırmamasına imkan yok.

Belki bu partiyi tekrar düzenleyenlerle birlikte çalışabiliriz. Bazı etkinlikler ürün numunelerimizi doğru şekilde sergileme konusunda çok kötü. Gönderdiğimiz panoları veya broşürleri koymayı unuttuklarını gördüm, bu da şu anlama geliyordu

Kimse bizim hakkımızda daha fazla bilgi edinmeyi kolaylaştıran QR kodlarına sahip olmayacaktı.

Bu maskeli balonun sorumluları anlamış görünüyor: Gönderdiğimiz hiçbir şey isteğe bağlı değil. Patrona yakışır bir davranış.

Kalabalığın arasından geçerek teşhir masasına doğru ilerliyorum. Birkaç numune devrilmiş ve kaldırımdaki istenmeyen çöpler gibi orada yatıyor. Bu olmaz. Silikon Rüyası'nın koruması gereken belli bir imajı var - mükemmel, sık ürünler

Aramızdaki cinsellikten anlayanlar için.

Mini penisleri düzelttim, böylece tekrar güzel ve düzenli oldular.

Sonra geri çekilip onlara annelik gururuyla bakıyorum. Silicone Dream, insanların her gün daha iyi orgazmlar elde etmelerine yardımcı olarak en iyi işi yapar.

Kayganlaştırıcımız için kullandığımız aroma, dünyanın en iyisidir.

endüstri. Şişedeki sıvının tadı gerçek çikolata şurubu gibidir. Emin olmak için birden fazla test grubuyla kör tadım yaptık. Ben şahsen geliştirme sırasında dilimi uyuşturacak kadar çok tattım. Ama CEO azami çaba göstermezse kim gösterecek?

Bir fotoğraf çekiyorum, ardından uygun hashtag'lerle Silikon Rüyası'nın tüm sosyal medya hesaplarına yüklüyorum. Bunu yaptıktan sonra telefonumu bir kenara bırakıp martinimi birkaç büyük yudumda bitiriyorum. Bu bana iyi bir vızıltı veriyor, ama zaten iki içki içmiştim - vardığımda otel odamıza teslim edilmesini ayarlayan Ellie'ye teşekkürler.

Boş bardakları ve tabakları yerleştirmek için bir masa var. Martini bardağını üzerine koydum ve yürümeye başladım.
Uzakta.

Biri elini omzuma koydu. "Sonunda!" diye tanıdık bir hırıltı geliyor.

Bu da ne...? Bakmak için dönüyorum, sonra sabırsız bir iç çekiyorum.

Bu Todd, yüzünde dünyanın en sinir bozucu alaycılığıyla.

Altıncı Bölüm

Sierra

Hemen Todd'un elini omzumdan bir yılan gibi silkeliyorum.

Ağız ve çenesi dışında yüzünü kapatan bir tavus kuşu maskesi takmış. Önünde dağınık sabah saçları gibi çıkan büyük tüyler var. Maske parlıyor.

Karanlıkta şatafatlı neonların çeşitli tonları ve malikanenin loş iç mekanında göz kamaştırıcı. Garip renkler var ve maskede harfler olduğunu fark ediyorum: Byron.

Başka bir şey düşünemeyecek kadar sersemlemiş bir halde, "Maskenizin adı yanlış," diyorum.

"Ne?"

"Byron yazıyor."

Öfkelendi. "Lord Byron'a bir gönderme, bu ismi tanımanızı beklemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Lord Byron'ı biliyorum - daha çok çapkınlıklarıyla hatırladığım bir İngiliz şair. Muhtemelen gösterişli ve seksiydi, göbekli ve sinir bozucu değil. Ama Todd'un görkem anlayışı her zaman saçmaydı.

Üzerinde düğmeleri iliklenmemiş beyaz bir elbise gömleği ve dar deri bir pantolon var, eski tarz tarihi aşk romanlarının mankenleri gibi, yani zar zor giyinen seksi kızların yer aldığı romanlardaki gibi. Ama kim onu bir romana koyar ki? aşk romanı kapağı, eğer yayıncı okuyucuları uzaklaştırmak istemiyorsa?

"Burada olacağımı nereden biliyordun? Beni takip mi ediyorsun?" Talep ediyorum. Eski kocanızla karşı karşıya gelmek boşanma tatilinde asla olmamalı!

"Tabii ki hayır." Sanki aptalmışım gibi homurdanıyor.
"Bunu asla yapmam."

Uh-huh. Görünüşe göre, bu sabah Silikon Rüyası'nda yaptığı sahneyi unutmuş.

"Sadece etrafa sordum," diyor. "Boşanmamızdan dolayı kendini kötü hisseden insanlar var, biliyorsunuz."

Ruh halim güneşte kalmış yoğurttan daha hızlı bozuluyor. Heather ve Ellie asla ağzından bir şey kaçırmazlar ama Todd Linda'nın yeğeni ve Felicia'nın kuzeni olduğu için üvey annem ya da üvey kız kardeşim bunu yapmış olabilir. Faaliyetlerimi onlarla paylaşmak gibi bir alışkanlığım yok ama boşanma tatilim tam olarak bir sır değil.

"Ve gerisi kolaydı," diyor. "Sadece buraya gizlice girmem ve etrafta dolanıp seni beklemem gerekiyordu."

"Beni gördüğünde kim olduğumu biliyor muydun?"
Mümkün değil. O çok ilgisiz. Saçımı pembeye boyadığımda fark etmemişti.

Evliliğimizin ilk yılında.

Bu da onun benim istediğim gibi bir koca olamayacağını gösteren bir başka işaret olmalıydı. Ve ben de Kendime her şeyin değişeceğini, Todd'un uyum sağlamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemek yerine daha fazla dikkat ettim.

O zamanlar çok aptaldım. Bazı insanlara yardım edilemez.

"Evet, bu kalabalıkta seni bulmak zordu, ama biliyordum ki numune masasını kontrol etmeye gelirdin." Bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Tek yapmam gereken birkaç şeyi sonra da seni içeri çekerim."

Ugh. Beni yakaladı. Ama izleyeceğini bilseydim bile, bunun bir önemi olmazdı. İşim önemli ve sinir bozucu bir eski kocanın beni yapılması gerekeni yapmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim.

Kollarımı kavuşturup ona sert bir bakış fırlatıyorum, Dan'in izinsiz girenlerin ve sorun çıkaranların içini boşaltmadan önce fırlatacağı türden bir bakış. "Ne istiyorsun Todd?"

"Seninle konuşmak için tabii ki. Beni evde göremeyeceğin için." Todd her şey benim suçummuş gibi konuşuyor. Ama o Her şey için beni suçluyor.

kadroya alın. Muhtemelen hala onu kadroya alamayacağımı kabul etmeyi reddediyor.

Pozisyon alın!

"Söyleyecek bir şeyin varsa Samantha'yla konuş."

"O bir düşman." Ses tonu "Anlamıyor musun?" diyor.

"O benim avukatım! Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Kollarımı açarak arkamı döndüm ve gitmeye başladım.

Bileğimden tutup beni geri çekti. "Konuşmak zorunda olduğunu hiç söylemedim. Ama beni dinleyeceksin."

Hiç sanmıyorum. "Çek ellerini üzerimden!"

"Hayır! Bu önemli! Beni dinleyeceksin!" "Yani daha önce yeterince söylemedin mi?" O yapmazdı

boşanma işlemlerini yürütürken çenesini kapattı. Esas olarak, onun kendine saygı, sevgi ve desteğe olan ihtiyacını görmediğim için ne kadar adaletsiz olduğumdan şikâyet ediyordu; eğer onunla evli kalamazsam, tüm bunlar on milyon dolarlık bir anlaşma ile karşılanabilirdi.

"Söyledim ama dinlemiyordun. Hiç dinlemiyorsun!"

Bileğime doladığı elini öyle sert sallıyor ki tüm bedenim ileri geri sallanıyor. "Bu boşanmanın kariyerim için ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun?"

Keşke askılı sandaletlerim olmasaydı. Yoksa onu tekmelerdim. Sertçe.

"Bırak beni!" Kolumu çekmeye çalışıyorum ama beni çok sıkı tutuyor. Gözlerinde o inatçı, iyi bir küçük kız gibi dinleyeceksin parıltısı olduğunu bilmek için gözlerinin içini görebilmem gerekmiyor.

Etrafımızın parti müdavimleriyle çevrili olması umurunda değil. Aslında, genel gürültü ve şamata onu koruyor. Beni incitmek de umurunda değil, bileğimi sıkığına bakılırsa.

Ensemde soğuktan tüylerim diken diken oluyor.

Akademisyen imajını korumak konusunda titiz davranıyor. Öyle ki neredeyse bir karikatür gibi.

İngiliz romantik şiirlerini okurken "ağırbaşlılık katmak" için reçetesiz gözlük takıyordu.

Lanet olsun, Sierra. Seninle karşılaştığından beri kendini beğenmiş bir profesör gibi konuşmadığını nasıl fark edemedin?

Tamam... Todd insanların onu tanımayacağını bildiğinde böyle mi davranıyor? Eski sevgilime nezaket kazandıran tek şey imajını önemsiyor olması. Bu olmadan, başkalarını aşağılayarak kendini akıllı ve önemli hissettirmeyi seven bir zorbadan başka bir şey değil. Bana daha önce hiç fiziksel şiddet uygulamamış olsa da, benden daha büyük ve güçlü ve bana istediğini yaptırmak için elindeki her türlü aracı kullanacaktır. Ondan kurtulmak kolay olmayacak.

Etrafımda silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyorum. Ne yazık ki, bu örnek yağ tüplerinin hiçbirisi herhangi bir zarar verecek kadar büyük değildir.

"Kimse seni kurtarmaya gelmiyor," diye alay ediyor Todd.

"Bırakıp gitseydin kimsenin buna ihtiyacı olmazdı!" Geri çekilmeye çalışarak bağıriyorum. Todd kımıldamıyor. Lanet olsun. Eve döndüğümde, şirketin spor salonuna gideceğim! "Bırak dedim!"

"Bayanı duydunuz. Bırak gitsin," diye arkamdan bir ses geliyor.

Tonun soğukluğuna rağmen, kadınlık organlarımı tam alarma geçiren karanlık bir kenar var. Çok iyi ama koşullar göz önüne alındığında, biraz uygunsuz bir şekilde.

Kimin umurunda? O seni kurtarmak için burada. Şövalyelik ölmedi!

iç sesim zevkle ciyaklıyor.

Kurtarıcıma bakmak için arkamı dönüyorum. Benden en az bir baş daha uzun, geniş omuzları inanılmaz derecede geniş. Partideki diğer erkeklerin aksine, ince belini gösterecek şekilde kesilmiş siyah bir takım elbise giyiyor. Siyah saten maskesi koyu renk saçlarına çok iyi uyum sağlıyor ve onu bir tür gece yarısı tanrısı gibi gösteriyor. Üzerinde durgun bir tehdit havası var ve güçlü varlığı saygı uyandırıyor. Todd'a odaklanmış, ağzı düz bir onaylamama çizgisine oturmuş.

Eski sevgilim Gece Yarısı Tanrısı'na bakıyor ve benim gördüklerimin aynısını görüyor. Üstün görünmenin ve üstün görünmenin bir yolunu bulmaya çalışırken kafasında dönen dişlileri neredeyse duyabiliyorum. Sonunda bir adım öne çıktı, ağzı alaycı bir ifadeye büründü. "Kaybol, seni fazla giyinmiş serseri." Üstün bir küçümseme deniyor ama sonra dudaklarını yalayarak teslimatı mahvediyor sinirli bir şekilde.

Todd'un takım elbisesi yüzünden Gece Yarısı Tanrısı'yla dalga geçtiğine inanamıyorum. Tamam, biraz fazla resmi ama en azından romantik kapak modellerine benzemiyor.

Ayrıca, takım elbise içinde muhteşem görünen bir erkeğin çok seksi olduğunu düşünüyorum. Ve eğer beni kurtarmaya geliyorsa çekicilik üçe katlanır.

"Aptal olma," diyorum Todd'a, psikedelik almış bir yaban domuzunun tavırlarını ve mantığını sergiliyor.

"Aptal mı? Bahse girerim burada IQ'su daha yüksek olan benim." Todd kıs kıs gülüyor, muhtemelen kurtarıcımın ilk hakaretle ilgili hiçbir şey yapmamış olmasından cesaret alıyor. "Öyle değil mi, serseri?"

"Gitmesine izin verecek misin?" diyor Gece Yarısı

Tanrısı. "Sanırım... hayır." Todd gövdesini bir kuş gibi şişirir

ya da eski bir arkadaşı için savaşmak üzere. Maskesindeki titreyen, parlayan tüyler bu gülünç etkiyi daha da artırıyor. "Bu konuda bir şey yapacak mısınız?" Gece Yarısı Tanrısı'yla göğüs göğüse çarpışıyor ve bir parmağını sertçe omzuna saplıyor.

Kurtarıcım başını iki yana salladı. Hareket, bazı insanlara ders verilmesi gerektiğini söylüyor ve iyi davranmayı bırakıyor.

Todd muhtemelen kirli dövüşür. Paramı Gece Yarısı Tanrısı'na yatırsam da Todd bir iki yumruk atabilir.

Eğer kurtarıcım aptal eski sevgilimle dövüşürken yaralanırsa, ona erkek zevk ürünlerimizden istediği her şeyi ömür boyu vereceğim. Ayrıca, onu sağlığına kavuşturmak için bizzat ben bakacağım. Ve Todd'a dava açması için bir avukat tutacağım.

Gece Yarısı Tanrısı elini omzuma koyuyor, bu jest güven verici ve garip bir şekilde koruyucu. Baskıyı hissediyorum

hafifçe değişir ve bir gümbürtü duyulur.

Birisi bir ağağ kütüğüne baltanın kr tarafıyla vurmuş.

Aynı anda Todd aniden kolumdan çekerek beni hızla öne doğru çekti. "Ack!" Dizlerimin zerine düşmemek için sertçe geri çekildim.

Bileğimdeki tutuşu kayıyor. Todd onun yerine elbisemi tutmaya çalışıyor - adi herif!- ama eli kaygan malzemeye tutunamıyor gibi görünüyor.

Sonra yerde yatıyor. Loşlukta görmek zor ama ağzından ıslak bir şey sızıyor gibi görünüyor. Sanırım biraz da inliyor, ama bunu söylemek zor çünkü müzik doruğa ulaşıyor, şarkıcı yüksek notalar çıkartıyor.

Belki de sadece kalp atışlarım gürültülüdür. Çünkü aman Tanrım, aman Tanrım, Gece Yarısı Tanrısı Todd'u indirdi ve ben onun hareket ettiğini bile görmedim! Sihir gibiydi. Sanki süper gleri varmış gibi - benim kendi süper kahramanım.

Bu düşünce beni eritiyor. "Az önce ne yaptın sen?" diye sordum.

"Kafasına tekme attım."

"Gördün mü? Ben bir şey görmedim."

"Bu ışıkta mı? Eğer bunu grebilseydin.

Çok yavaş." Bakışlarını biraz indiriyor, sonra nefes veriyor.

"Gerçekten böyle dolaşmak istiyor musun? New Orleans'tayız ama..."

"Ne gibi?" Todd'un iğrenç salyasının mı yoksa kanının mı üzerimde olduğunu merak ederek kendime bakıyorum.

Sonra bir çığlığı bastırıyorum ve çıplak göğsümü örtmek için hızla bir kolumu kaldırıyorum. Yüzüm alev alev yanıyor ve kendimi yakalamadan önce onu yelpazelemeye başlıyorum. Elbisem ne zaman Arıza mı?

Gvdemin garip bir şekilde serin hissetmesine şaşmamalı. Todd tarafından taciz edilmenin gecikmiş bir tepkisi olduğunu düşündüm. Ama o Düşüp elbisemi tutmaya çalışırken askılardan birini koparmış olmalı. Pislik! Bu elbise yepyeni!

Şimdi keşke ayağa kalksa da Gece Yarısı Tanrısı onu tekrar tekmelese.

"Seni teşhir etmek istememiştim," diyorum çaresizce kumaşı göğsümün üzerinden yukarı çekmeye çalışarak. "Ben bile fark et..."

Gece Yarısı Tanrısı'nın maskesinin ardındaki ifadesini okuyamıyorum. Ama ağzı artık o kadar sıkı değil. Geri çekildi ve ceketini silkti. "Al."

Ceketi omuzlarıma örtüyor ve düğmelerinden birini kapatıyor, böylece mütevazı bir şekilde örtünüyorum. Ceket sıcak ve harika kokuyor; sabun, odun, baharat ve erkeklere özgü başka bir şey. İçimi titretecek kadar lezzetli.

"Teşekkür ederim," diyorum sakın görünmek için elimden geleni yaparak. "Sorun değil."

Aşağı bakıyorum ve Todd'un hareket etmediğini fark ediyorum. Alt dudağımı endişelendiriyorum. "Onu sen mi öldürdün?"

Polis gelip ifade isterse yalan söylemek istemiyorum. Ama aynı zamanda onlara Gece Yarısı'nın Tanrı Todd'un kafasına öyle bir tekme attı ki öldü. Belki ben ona harika bir hukuk ekibi sağlamak. Todd'un kafasının kendini beğenmiş tofu ile dolu olması, doğru avukatı bulursanız, meşru bir yasal savunma olabilir.

"Sadece bayıldı," diyor Gece Yarısı Tanrısı. "Çenesi yerinden çıkmış olabilir ama yaşayacak."

Vay anasını. Genelde şiddet yanlısı biri değilimdir, ama bu adamın beni kurtarmaya gelip korumasında çok seksi bir şey var, özellikle de bu kahramanca hareket ölümcül becerilerle birleştğinde. Sanki az önce sandviç yemiş gibi rahat.

Gösterdiği mutlak güven ve kontrol. Ayrıca beni kurtarmak için kendini riske attı.

Şimdi Ellie'nin neden içinde korumalar ve koruyucular olan aşk romanlarını otomatik olarak satın aldığını anlıyorum. Bir daha asla bu konuda ona takılmayacağım.

"Seni arkadaşlarına götürmemi ister misin?" Koyu, derin sesi üzerimde en lüks

ipek.

Sinirlerim farkındalıkla karıncalanırken ürperiyorum.

"Aslında burada yalnızım."

"Oh." Tek hece biraz şaşkınlık taşıyor. Ama yargılama yok.

"Evet, arkadaşımın da gelmesi gerekiyordu ama uçuşu iptal oldu. Ben de partinin tadını çıkarmak için tek başıma geldim. Daha önce hiç maskeli baloya gitmemiştim, biliyor musun?"

"Anlıyorum." Etrafına bakınıyor. "Eğer burada kalacaksan-"

Gitmek üzere! Ve gitmesini istemiyorum. Henüz onunla ne istediğimi tam olarak bilmiyorum ama bir erkeğe karşı bir şeyler hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Todd'la burada kalmak istemediğimden bahsetmiyorum bile, şu anda yerde bir hız tümseği gibi yatıyor olsa bile. Kim bilir ne zaman uyanacak?

Ve daha önce sinir bozucu ve agresifse, şimdi bunun üzerine bir de baş ağrısı çekecek.

Ne yaptığımın farkına varmadan elimi Gece Yarısı Tanrısı'nın koluna koyuyorum. Kasları sıçrayıp esniyor ve parmak uçlarım karıncalanıyor. Bu his orada da bitmiyor. Kollarımdan yukarı çıkıp omuzlarımı sarıyor ve gövdemden aşağı iniyor, ayak parmaklarım kıvrılana kadar meme uçlarımın üzerinde kısa bir süre durduktan sonra klitorisimde son buluyor. Yoğun cinsel farkındalık o kadar ani ve şok edici ki ona öylece bakıyorum, zihnimde tek bir düşünce dışında hiçbir şey yok: O çok lezzetli.

Ağzı kısa bir süre için büzülüyor ve kolundaki elime bakıyor.

Ve cinsel trans bozuldu. Ack! Ona bakıyordum! Umarım benim de salyalarım ak mıyordur. Ama muhtemelen bifteğe bakan aç bir rakun gibi görünüyorumdur.

"Aslında kalmak istediğimden emin değilim." Kelimelerim hızla döküldü. "Olanlardan sonra kendimi pek güvende hissetmiyorum."

Gözlerini tekrar yüzüme doğru kaldırıyor.

"Ve elbisem mahvoldu. Birlikte çıksak sorun olur mu?"

Dudakları yine büzüldü. Kahretsin! Hayır diyecek!

Bu düşünce içime bir bıçak gibi saplanıyor. Bir yabancı tarafından reddedilme olasılığının -üstelik beni bir daha asla tanımayacak biri tarafından- neden canımı yaktığını bilmiyorum. Ama acıtıyor.

Sonra saatin 11 bile olmadığını fark ettim. Muhtemelen bu kadar erken gitmek istemiyordur.

Omuzlarım biraz çöktü. Durum hakkında bencilce davranıyorum. Bu adam zaten çok şey yaptı. Bana hiçbir şey borçlu değil. Sadece...

"Elbette," diyor. "Birlikte gidebiliriz."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gülümsemekten kendimi alamıyorum, sıcaklık tepeden tırnağa içimi dolduruyor.

"Teşekkür ederim."

Avuç içi yukarı bakacak şekilde bir el uzatıyor.

Muhtemelen benim tutmamı istiyor ama ben tüm gelenekleri görmezden geliyorum. Ben hayatında yepyeni bir sayfa açan, yeni evlenmiş bir kadını. Ve bu ilahi erkeği hissetmek istiyorum.

Kendimi son derece cesur hissederek -ya da belki olmam gerekenden daha fazla sarhoş olarak- kolumu onun koluna doluyorum. Ama ağırlığımı değiştirdiğimde, sağ ayak bileğime keskin bir his saplanıyor. "Ah!"

"İyi misin?" diye sorar.

"Sanırım bu pislik" -Todd'u gösteriyorum- "beni aşağı doğru çekerken bileğimi biraz burktum."

Gece Yarısı Tanrısı usulca tek dizinin üzerine çöküyor. Parmakları ayak bileğimi okşuyor, dokunuşu düzenli ve tempolu. Yine de vücudumu sıcak bir ürperti kaplıyor.

Aman Tanrım. Kötü durumdasın, Sierra. Salyaların çenenden aşağı damlamaya başlamadan önce dur.

Kapa çeneni, self. Bir yıldan fazladır seks yapmadım, bu yüzden biraz nefes nefese kalmaya hakkım var. Ayrıca...

Adama bakıyorum. O geniş omuzlar... ve şu anki kambur duruşunun bile gizleyemediği güç.

Tanrı onu yarattığında, bunu benim onu takdir edebilmem için yaptı. Yoksa neden böyle güzel bir örnek yaratsın ki? Adama bakmamak - pardon, hayranlık duymak - kazıkta yanmak düzeyinde bir küfür olurdu. Bu yüzden doğru olanı yapacağım.

Tekrar ayağa kalkıyor, yine üzerimde yükseliyor. "Hiç yürüyebiliyor musun?"

Elimi koluna koydum ve kontrol ettim. "Ağırlığımı verdiğimde biraz acıyor ama biraz yardımla iyi olurum."

"Nerede kalıyorsun?"

"Aylster'da." Nerede olduğunu bilmiyorsa diye ekliyorum, "O kadar da uzak değil. Sadece üç ya da dört blok ötede."

Başını sallar. "Bu sonsuza kadar sürer." "Ben hızlı yürürüm." Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. birkaç bloğu idare etmeyi Everest Dağı'na tırmanmak gibi bir şey haline getiriyor.

"Şüphesiz, ama sen de yaralısın."

Kalbim takla atıyor. Todd olsaydı Omuz silkti ve "küçük bir rahatsızlığı" bu kadar büyütmememi söyledi. Nasıl oluyor da yeni tanıştığım bir yabancı bu kadar ilgili olabiliyor?

Belki de Gece Yarısı Tanrısı evrenin "Seni o göt deliğiyle eşleştirdiğimiz için özür dileriz. İşte sana onu unutmana yardımcı olacak birinci sınıf bir erkek."

Gece Yarısı Tanrısı bir kolunu sırtımın arkasına, diğerini dizlerimin altına koyuyor ve beni yukarı kaldırıyor. Küçük bir çığlıkla kollarımı boynuna doluyorum. Bu kadar yakinken onun kokusunu alabiliyorum - vücudumdaki her siniri titreten büyüleyici bir koku. Ve kemiklerime sızan lezzetli sıcaklığını hissedebiliyorum.

En önemlisi, bana bir prenses gibi sarılması bana değer verildiğini hissettiriyor. En son ne zaman bir erkeğin bende böyle bir his uyandırdığını hatırlamıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, normal sesimle konuşmak için kendime güvenemiyorum.

Gıcırdamak anı mahvederdi. "O zaman gidelim."

Yedinci Bölüm

Griffin

Mor Kız'ı malikâneden dışarı taşıırken bile beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Çok fazla yaralanmadığını söyledi. Bileği de çok kötü yaralanmış gibi görünmüyordu.

Biraz şişmiş ama biraz dinlenme ve buzlanmanın iyileştiremeyeceği bir şey değil.

Onu Aylster'a götürmesi için bir Uber çağırmalıyım. Yine de buradayım, onu Sindirella gibi taşıyorum.

Tam da annemin rol almak isteyeceği türden dramatik bir sahne. Ve benim de kaçınmak için bir böbreğimi vereceğim türden.

Ama bu kadınla birlikte, tiyatralliğe karşı duyduğum hoşnutsuzluğun başını kaldırmaya hiç fırsatı olmadı. Gerçekten kaydettiğim tek şey, bir savaşın ortasındaymışız gibi davranmadığı için yaşadığım şok.

Kıyamet çünkü elbisesi yırtılmış ve bileği biraz ağrıyor.

Annem kesinlikle bunu yapardı.

Mor Kız'ı yere sermek için şansın vardı.

Bu yeterince doğru. Bağırıldığında, sadece "Üzgünüm" deyip onu yere bırakabilirdim.

Ama onu bırakmak istemiyordum. Bana karşı çok yumuşak ve tatlı hissediyordu. Bir çocuğun pamuk şekeri gibi.

Ayrıca Aylster'da kalıyorum ve o kadar da uzak değil. Tüm zaman boyunca onu kucağımda tutmak isterim.

Biriyle yatmayalı çok uzun zaman oldu. Ne olmuş yani?

Ama kafamda onun çıplak göğsünün bir görüntüsü var; tombul ve yuvarlak, ucu sıkı pembe bir meme ucu. Ağzıma almak ve parmaklarını saçlarıma daldırıp mutlulukla inleyene kadar emmek için yalvarıyordu.

Sertleştigimi hissedebiliyorum ama bu kararlılıkla değil. Dur, sikimi emrediyorum. Kendimi utandırmayacağım. ereksiyonla dolaşmak, özellikle de onu taşırken kolayca dürtebilecekken.

Ya sizin kim olduğunuzu biliyorsa ve o haydut moronla bir sahne ayarladıysa? Bu tamamen ihtimal dışı değil. Daha önce de oldu, hatırladın mı?

Doğru. Benim için değil ama kardeşim Grant için.

Ama benim kim olduğumu, Ted Lasker'ın oğlu olduğumu nereden bilecek? Bu gerçeği saklamak için mükemmel bir iş çıkardım ve bağlantıyı ortaya çıkarmak için çok fazla ayak işi ve çaba gerekiyor. Üstelik, bunu anlasa bile, LAX'ten beni takip etmek çok fazla iş demek. Bu seyahatin spontane doğası göz önüne alındığında, beni bir süre izliyor olması gerekirdi. Böyle bir şeyi Kaliforniya'da yapması daha mantıklı olurdu.

Bazılarının şöhret ve servet için ne kadar ileri gidebileceğini biliyorsunuz.

Analitik zihnim, onları bu derece takip etmenin aptalca olduğunu söylüyor. Tüm birikiminizi piyango biletleri ve en iyisini ummak. Şanslıysanız en azından bir servet elde edersiniz.

Ancak, bir şeyin mantıklı olmaması, insanların bunu yapmadığı anlamına gelmez. Hatta bölüm içinde davranışsal ekonomi adında yeni bir disiplin var ve bu disiplin, insanların kendi çıkarlarına aykırı olarak mantıksız davrandıkları birçok yolu inceliyor.

Belki de babamla tanıştırma konusunda aptal rolü oynamalıyım ve ne yapacağını görmeliyim. Bu bir Düşünülmesi gereken şaşırtıcı bir şey. Kadınların babama ulaşmak için peşimde olduğundan şüphelendiğimde, onları saçlarına düşen hamamböceklerini temizleyebileceklerinden daha hızlı düşürüyorum.

Tuhaf bir nedenden dolayı Mor Kız'ı terk etmek istemiyorum. Başını omzuma yaslıyor ve harika kokuyor. Elma bahçesi gibi, ama daha iyi. Benim vahşi cadalozum.

Sikim tekrar kalktı.

Hayır, yerde kalacaksın. Başka bir şey düşün.
Babamın bebek istemesi gibi.

Korkunç düşünce hormonlarımı yatıştırıyor. Yine de kanım kaynıyor. Mor Kız o kadar baştan çıkarıcı bir yumuşaklıkta ki, ayak bileğini incelediğim zamanki çıplak teninin pürüzsüz sıcaklığı hâlâ ellerimde. Yarayı incelemek için kesinlikle gerekli olandan biraz daha fazla zaman harcadım. Ama karanlığın içinde bir alev gibi dikkatimi çekti.

kalabalığın gitmesi için. Muhtemelen "ben sana geldim, sen de beni babanla tanıştırebilirsin" tipinde biri olmadığına karar verdim. Öyle çaresiz bir yanı yok. Sahip olduğu şey, halihazırda bir kadının özgüveni ve güvencesi. hedefine doğru çalışıyor. Bu, sırtını dik tutuşundan, kendine hakim oluşundan belli oluyor. Onu gitmek istediği yere götürecek birini aramıyordu.

Onu otele kadar taşıdım, maskelerimiz takılıydı. Kimse bize tuhaf tuhaf bakmıyor ama New Orleans böyle bir yer işte.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı uzatmak için normal hızımda -aslında biraz daha yavaş- yürüyorum. Parmakları ensemden bir esneyip bir çözülüyor. Keskin bir karıncalanma hissi üzerime yayılıyor.

Birkaç blok sonra "İstersen şimdi yürüyebilirim," diye teklif ediyor.

"Bileğin sihirli bir şekilde iyileşti mi?"

"Hayır, ama... Ağırlaşmıyor muyum?" Sonunda sesi kısılıyor, sanki cevabın evet olmasını bekliyormuş gibi.

"Eminim idare edebilirim," diye ekliyor ben cevap vermeyince
Hemen.

Alay ediyorum. "Hiç sanmıyorum. Bil diye söylüyorum, eğer biri senin çok ağır olduğundan şikayet ettiyse, bu onun pısrık olmasındandır." Kaba sözlerim var - eski sevgilimin kickboks eğitmeni söyleyebilir, ama bu hoş kadın bu tür bir kelime dağarcığına maruz kalmamalı.

Biraz gülüyor. Kalbimde garip bir gıdıklanma hissi başlıyor, yavru bir kuşunki kadar hafif ve yumuşak bir şey gibi

Ortasında bir tüy dönüyor. Ho uma gidip gitmedi ine karar veremedi im için bir kenara itiyorum.

"Partiye arkadaşlarıyla mı gittin?" diye soruyor bir süre sonra. "Bana yardım etmek için onları geride bırakmış olabileceğini yeni fark ettim."

Eğer başka bir kadınla birlikte olup olmadığımı öğrenmek istiyorsa... Pek iyi bir kurnazlık yapmıyor.

"Hayır. Tek başıma gittim." Annem kendine kolunu süsleyecek yeni bir oyuncak buldu. Fabio gibi davranmadı ı sürece haftaya kadar gitti imi fark etmeyecek bile.

Mor Kız'ın dolgun pembe dudakları muhteşem bir şekilde kıvrılıyor. Bu görüntü bana garip bir şey yapıyor - daha önce hiç yapmadı ım bir şey

ve biraz tedirgin edici. Bir şey görebiliyorum.

Maskenin ardında ı ıltılı ve güzel gözlerine bir an baktım ve keşke takmasaydı da onları daha iyi g rebilseydim dedim.

Ama ondan çıkarmasını istersem, ben de karşılık vermek zorunda kalacağım. Bunu yapmak ve anın yüklü anonimli ini mahvetmek istemiyorum. Kim olduğumu bilse bile, maskelerimiz takılı olduğu sürece rol yapabiliriz.

Bir iktisatçı için düşünülmesi garip bir şey. Kusurlu bilgi asla iyi değildir, ama i te buradayım, cahil kalmaya çalışıyorum.

Aylster'a vardı ımızda,  rkm   bir kapıcı kapıyı açmak için acele ediyor. Mor Kız'ı zengin lobiye ta ıyorum. Lekesiz mermer zemin, farklı boyutlardaki    enlerden oluşan karmaşık bir geometrik desenle d  enmi . Yukarıda, dev bir dikdörtgen avize, misafirlerin ve onların mırıltılı sohbetlerinin üzerine altın ışık saçıyor. Bu

 ık giyimli kapıcı yanından geçerken gülümseyerek selam veriyor. "Bir kova buz ve birkaç plastik torba gönderebilir misiniz?

yirmi altı-oh-dört?" Ben soruyorum.

Başını salladı. "Elbette efendim. Bununla hemen ilgilenece im."

Ona teşekkür ediyorum. Solumuzdaki bardan serin bir caz melodisi yükseliyor, bir açığın fısıltısı gibi havada süzülüyor. Asansörün yanından geçiyorum. Bekleyen bir araba var ve hemen içine giriyorum.

"Ceketimin cebine uzanıp anahtar kartını çıkarır mısın?" diye sordum. Otelin üst katları onsuuz erişilebilir.

"Elbette." Ceketimi karıştırıyor ve plastiği çıkarıyor, sonra yuvaya itiyor ve yirmi altıya basıyor.

Geri çekiliyorum, böylece artık düğmelere ulaşamıyor.

"Bekle, benim katım ne olacak?" diyor.

Odasına dönmesine izin vermeliyim ama gitmesine izin vermek istemiyorum. Henüz değil.

"Neden önce bileğine buz koymuyorum? Arkadaşının henüz gelmediğini söyledin ve bunu kendin yapmaya çalışmak garip olur."

"Oh... Demek bu yüzden o adamdan biraz buz göndermesini istediniz."

"Evet."

"Sanırım birkaç saatliğine yükseltirsem iyi olacak."

"Bundan şüpheliyim. Güven bana." Ama muhtemelen haklı. Sadece krema daha hızlı iyileşmesini sağlayacak ve ayrıca bana onunla daha fazla zaman geçirmek için bir bahane verecek.

"Sana güveniyorum, ha?"

"Evet. Ve seninle ilgilenmeme izin ver."

Sekizinci Bölüm

Sierra

Neredeyse nefes almayı unutuyorum.

Bırak seninle ben ilgileneyim.

Todd'un bana en son ne zaman böyle bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Gece Yarısı Tanrısı, savunmamı aşırp kalbime girmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor.

Küçük bir iç ses uyarıda bulunuyor. İçine kaymak istediği tek şey bu değil. Onunla ilk tanıştığında Todd da böyle pürüzsüzdü. Gözlerin kamaşmıştı, hatırladın mı?

Mantiğin küçük sesini bir kenara itiyorum. Silikon Rüyası'nı yürütürken dinlemek faydalı oluyor ama şu anda sinir bozucu derecede olumsuz. Gece Yarısı Tanrısı'yla evlenmeye çalışmıyorum. Sadece bu işin nereye varacağını görmek istiyorum.

Aramızdaki kimya gidiyor. İkimizin de maskesi var. İsimlerimizi değiştirmedik. Ve ben çok çok uzak bir galaksi olabilecek başka bir şehirdeyim.

Bir gece hayal kurabilirim. Birkaç saatliğine masalsı bir rüya yaşayabilirim. Bittiğini kabul etmeyi reddeden bir eski sevgiliyle geçirdiğim iki yıllık berbat bir evlilikten sonra bunu hak ediyorum.

Gece Yarısı Tanrısı beni onun süitine götürüyor. Geniş bir oda ve oturma odasını diğer odaya bağlayan açık bir kemeri var.

yatak odası. Bölme için kapı yok, ancak süitin daha büyük ve havadar görünmesini sağlıyor. Oturma odasında bir minibar, bir kanepa, bir koltuk, bir sedir ve bir sehpa yer almaktadır.

Taze kesilmiş beyaz zambaklarla dolu bir vazo havayı baş döndürücü bir parfümle doldurur.

Bu süit bir alt kattaki benimkinin neredeyse aynısı, tek fark onunki çok daha sakın - daha fildişi ve krem rengi

koyu turkuazlar ve pembeler yerine. Her nasılsa soluk renkler ona yakışıyor, onu daha sade ve güçlü gösteriyor.

İçimden bir farkındalık dalgası daha geçiyor. Beni nazikçe kanepeye yerleştirip sağ ayağımı kanepenin önündeki sedirin üzerine koyarken kuru dudaklarımı yalıyorum.

Kapı çalınıyor. Bir an ortadan kaybolur ve sonra buz dolu gümüş bir kova ve üzerinde otel logosu olan birkaç kilitli poşetle geri döner.

Hiçbir şey söylemeden bir buz torbası hazırlıyor ve havluya sarıyor. Hareketleri zarif ve hassas, erkek anatomisinin ve insan evriminin ince ayarlanmış bir harikası. Medeniyet yarın sona erse ve hepimiz hayatta kalmak için bizon avlamaya geri döndüğünde, av partisinin lideri olacaktı. Alfa erkeği.

Paketi bileğime yerleştiriyor ve tam olarak ayarlıyor. Yumuşak bir iç çekiyorum. Serinlik hissi cennet gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Bir şey değil." Bana küçük bir gülümseme veriyor, sonra mini bara gidiyor. "İçecek bir şey ister misin?"

"Viski ya da viskiniz var mı?" Bir martini daha istiyorum ama ondan bana bir kokteyl hazırlamasını istemek istemiyorum.

Zaten çok şey yapmıştım.

Başını sallıyor. "Viski. Buz?"

"Lütfen."

Bir bardağa biraz buz koyuyor ve kehribar rengi sıvıyı bardağa boşaltıyor. Kendisi için de bir tane doldurur. İki parmak, düz. İkisini de kanepeye getirdi ve yanıma oturdu.

"Al." Bana benimkini verdi.

"Teşekkürler." Yudumladım. Likör genelde tercih ettiğimden daha sert, ama duman ve karamel ipuçlarıyla o kadar hoş bir meşe notası var ki şikayet edemiyorum. "Sana bir içki ısmarlamalıymışım gibi hissediyorum. Bilirsin, beni kurtardığın için teşekkür etmek için falan."

"Önemli değil. Hepsi bir gecelik iş."

"Öyle mi? Zor durumdaki genç kızları kurtarmayı alışkanlık haline mi getirdin?

Yine de bu sana minnettarlığımı göstermeyeceğim anlamına gelmiyor." Gülümsüyorum, alkol beni daha yumuşak yapıyor. Daha önce içtiğim içkiler hâlâ damarlarımda dolaşıyor.

Viskisinden bir yudum daha alıyor ve bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum. Beni bir erkek gibi tepeden tırnağa süzüyor. Eğer hissetmeseydim bu tehdit edici olurdu.

onunla rahat olsaydım. Ya da sistemimde cızırdayan bir sıcaklık olmasaydı.

Zihnim onu soymaya başladı bile. Beni o dört blok taşıdıktan sonra nefes nefese bile kalmamıştı. Kollarını dizlerimin ve sırtımın altından geçirdiğinde sert kaslarını bana karşı hissettim ve özlem dolu bir iç çekişi engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Hayal gücüm şimdiden koltuğa -ya da yatağa, esnek biriyim-yuvarlandığımızı, kollarımızın birbirimize dolandığını ve ağızlarımızın açgözlülükle dolduğunu canlandırıyor.

"New Orleans'ta ne işin var?" diye sorar. "Bir kutlama için."

"Ne için?"

"İçin..." Durdum, birden Todd ya da boşanma hakkında konuşmak istemedim. Bu kadar kötü bir karakter yargılaması yapmış olmam ve kararımın sadece kişisel değil profesyonel sonuçları da olması utanç verici. Silikon Rüya'dan bir parça aldığı için değil -almadı- ama işimde daha az etkili olmamı sağlayan bir dikkat dağıtıcı haline geldi.

Öte yandan, Gece Yarısı Tanrısı'na da yalan söylemek istemiyorum. Bir süre sonra, "Ayrılık." dedim.

"New Orleans'a bir gezi basit bir ayrılık için biraz orantısız görünüyor."

Kendimden emin bir kahkaha attım. "Evet, şey... Bu bir Özellikle de uzun ve çirkin olanından. Çok uzun süre birlikte olduk. Ama artık özgürüm." Gülümsüyorum ve kollarımı havaya kaldırıyorum. "Yaşasın ben."

İncelemesini hissetmem için maskesini indirmesine gerek yok. Omurgam boyunca hızla ilerleyen bir elektrik

dalgası gönderiyor ve vücudumu karıncalandırıyor.

Düşüncelerimi toparlamak için içkimin kalanını bitiriyorum. Kalbim hızla atıyor, heyecanım şampanya köpükleri gibi köpürüyor. Daha önce hiç yeni tanıştığım bir adamla yatağa girmemiştim, ama sonra, bana böyle hissettiren bir adamla hiç tanışmamıştım.

Ve şu anda, onun dudaklarının tadına bakmadan buradan ayrılmamın imkanı yok.

Anı yakala.

Eğildim ve onu öptüm. Bir an için sertleşiyor ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Ağızım onunkinin üzerinde geziniyor. Viski ve daha önce hiç tatmadığım başka bir şey var.

Parmaklarımı çıplak bir açgözlülükle omuzlarına geçirene kadar damarlarımda alev alev yanan bir şey.

Dudaklarını aralıyor ve dili yumuşak bir vuruşla ağızımın içine kayıyor. İhtiyaç sertçe çarpıyor, içimde atıyor, istekli kalbimin düzensiz ritmine uyuyor. Sıvı ısı beni çoktan kayganlaştırdı ve basit bir öpücükle ne kadar tahrik olduğumu düşünerek inliyorum. Sanki tamamen afrodisyaktan yaratılmış gibi.

Üzerime eğilmiş, beni kolları ve vücudu arasına hapsetmiş bir halde kanepeye uzandığımda dünya baş aşağı dönüyor. Kapana kısılmış hissetmek yerine, beklentim sistemimde nabız gibi atıyor. Gözlerimin kamaşmasını istiyorum... Onun içinde kaybolmak.

Yarama çarpmamak için dikkatlice hareket ediyor, bacağımı sedirin üzerinde garip bir şekilde durmayacak şekilde ayarlıyor, ve başımı döndüren şehvetli bir öpücükle ağızımı alıyor. Akkor halindeki mutluluk karnımda başlıyor ve el ve ayak parmaklarımın uçları karıncalanana kadar içimde dönüyor. Ellerimi onun sıcak, güçlü boynuna ve omuzlarına doluyorum, sanki onun yok olmak üzere olan bir rüya olmasından korkuyormuşum gibi.

Ağızlarımız hâlâ birbirine kenetlenmişken, kollarından birini omuzlarımda altına, diğerini de popomun altına koyuyor. Belli belirsiz bir ve beni yatak odasına taşıdığını fark ettim.

Evet, lütfen.

Buradaki ışık daha sönük. Beni aşağı indirdiğinde, sert, zayıf vücudundan aşağı kayıyorum ve ürpertici, erotik sürtünmeyle inliyorum.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum, ağırlığımı sol ayağımın üzerine vererek dikkatlice dengede dururken ağzım onunkinden sadece bir kıl kadar uzakta.

Bana bakarken nefeslerimiz birbirine karışıyor, gözleri maskenin ardında karanlık ve ışıltılı. "Ben de seni istiyorum."

Sesi

Şimdi çakıllı ve alçak, daha önce kullandığı kontrollü sese hiç benzemiyor.

Bunu ona yaptığımı bilmek çok ateşli. Keşke bileğimi incitmeseydim de bacaklarımın arasındaki ağrıyan boşluğu hafifletmek için kıvranabilseydim.

Ceketini omuz silkerek çıkardım ve yere bıraktım. Elbisemin yarısı gövdemden düşüyor ve göğüslerim ortaya çıkıyor. Orada öylece duruyorum, ona olan ihtiyacımdan tamamen utanmadan ve dürüstçe.

Sırtıma uzanıp fermuarı arıyor, sonra bulup indiriyor. Yıkık elbiseyi aşağı itiyor ve ben de bacaklarımdan aşağı kaymasına izin veriyorum, üzerimde sadece küçük kırmızı bir tanga kalıyor.

Tıslıyor, sonra yumuşak, kabarık şiltenin üzerine oturana kadar beni nazikçe geriye itiyor. Parmaklarını tangamın küçük bel ipine geçiriyor ve aşağı çekiyor. Bir kez

Maskem ve topuklu ayakkabılarım dışında her şeyimden sıyrıldım, dizlerimin üzerindeki sıcak, iri elleri beni arzuyla yaymaya devam ediyor.

"Damlatıyorsun," diye homurdanıyor.

"Görünüşe göre sen de öyle olabilirsin." Şakacı bir şekilde söylemeye çalışıyorum ama o kadar tahrik olmuşken, o yanınızda olmadan ölecekmişsiniz gibi hissederken kaygısız davranmak zor.

En azından ihtiyaçtan çıldıran tek kişi ben değilim. Ereksiyonu pantolonuna doğru sertçe bastırıyor. Açgözlülükle bakıyorum, ama uzun süre bakamıyorum çünkü boynumu yalıyor ve kemiriyor, omurgam boyunca sıcak ürpertiler gönderiyor. Avuç içleri göğüslerimi

avuluyor. Tanrım, bu çok ilahi bir his. Başparmakları meme ularımlın üzerinde dönerken inliyorum. Zevk o kadar yoğun ki, sadece "Evet, evet, oh evet!" diye düşünebiliyorum.

Başı aşağı doğru inmeye başladığında, ağzının meme uçlarıma yaklaşmasını bekleyerek yutkunuyorum. Ama bunun yerine, aralarına sıcak öpücükler konduruyor. ve karnımın yumuşak etini öpene kadar aşağıya iniyor, sanki beni orada yeterince sevemiyormuş gibi. Bu şaşırtıcı, çünkü birlikte olduğum çoğu erkek göbeğimden kaçındı, sanki ana cazibe merkezi değilmiş gibi.

Ama Gece Yarısı Tanrısı değil. Sanki her santimim onun tapınmasına layıkmiş gibi beni öpüyor.

Nefesi kıvrımlarımda geziniyor ve ben titriyorum, sonra biraz dönüyorum. Oral hariç neredeyse tüm seks türlerinde oldukça rahatım. Orgazm olmak benim için zor ve ben bu eylemden pek bir şey hissetmediğimde, eylemi gerçekleştiren erkek alınma eğiliminde oluyor - sanki bu onun cinsel cesaretine yönelik kişisel bir eleştiriymiş gibi - ve bu da gecenin geri kalanını mahvediyor.

Gecemizin geri kalanının mahvolmasını istemiyorum ve numara yapmak da istemiyorum. Numara yapmamak -her şekilde- Todd'dan boşanmaya karar verdiğimde kendime verdiğim bir sözdü.

"Bekle," diyorum hızla, Gece Yarısı Tanrısı'nı daha iyi görebilmek için başımı yataktan kaldırıyorum. Yüzü bacaklarımin arasındayken o kadar seksi görünüyor ki...

Bakmaya devam ediyorum. "Bekle ne?" diyor sonunda.

Doğru ya. "Üzerime inmek zorunda değilsin."

Bakışları tekrar kadınlık organlarıma düşüyor. "Neden olmasın?" Sesi hafifçe sinirli geliyor.

"Um." Ona oral seks konusunda frijit olduğumu söylemek istemiyorum ama... "Başka seçenekler de var...?"

"Ve onları daha sonra keşfedeceğiz." Başını eğip ağzını üzerime kapatıyor.

Belirsiz bir rahatsızlık, beceriksizlik ve utanç gelmiyor. Bunun yerine, heyecan verici zevk beni bir şimşek gibi çarparken sırtım kavisleniyor. Gözlerim odağını kaybederken görüşüm bulanıklaşıyor. İçimdeki her hücre Vücudum kasılıyor, sonra beni yiyip bitirirken titriyor.

Sanki hayatının en güzel ziyafetiymişim gibi yalayıp emiyor.

Sonra parmağının amıma girdiğini hissettim. Sıkıyorum etrafında, sessizce daha fazlasını talep ediyor. Bir tane daha ekliyor ve ben o anın içinde kaybolmuş bir şekilde pelvisimi sallıyorum.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bu nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?

Tüm varlığım havada uçan bir balon gibi yüzüyor. Sonra geliyor, içimde fırtına gibi esen bir orgazm. Çığlık atıyorum, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Vay anasını. Bu kadar iyi olabileceğini bilmiyordum.

Gece Yarısı Tanrısı üzerimde duruyor, ağzı erkeksi bir memnuniyetle kıvrılmış.

Hâlâ gömleğini ve pantolonunu giyiyor, tertemiz ve düzenli.

Onun kötü biri olduğunu gösteren tek şey Karmakarışık saçlar ve parlayan dudaklar. Ve o devasa ereksiyon.

Onu da benim kadar çıplak görmek istiyorum.

"Elbiselerini çıkar," diye fısıldıyorum hızlıca Kalbimin çekiç sesleri.

Gözleri benimkilerde, gömleğinin düğmelerini açıyor ve içinden sıyrılıyor, sonra da giysilerinin geri kalanını çıkarıyor. Maskesi üzerinde kalıyor. Vücudu büyüleyici - her hareket ettiğinde dalgalanan kaslarla kaplı, güçlü orantılı bir çerçeve.

Onu izlemek bir sanat eserinin canlanmasını izlemek gibi.

Ve siki.

Aman Tanrım. Onu dildo modeli olarak kullanabiliriz.

Çok uzun, çok kalın. Mükemmel şekilli bir kafası var.

Onu istiyorum. Ve onu istiyorum. "Buraya gel."

Eğildi ve dudaklarımız buluştu. Bu adamın sunduğu her şeyi arzuluyorum. Bacaklarımı beline doluyorum. Aşağı inip bir göğsünü ağzına almadan önce göğsü benimkine sürtünerek keyifli bir sürtünme yaratıyor.

Bir şey söylediğimi duyuyorum ama ne söylediğimi bilmiyorum.

Bu keşfedilmemiş bir seks seviyesi; neredeyse sadece meme uçlarımın emilmesiyle tekrar boşalacakmışım gibi

hissediyorum.

Çaresiz, omuzlarına tutunuyorum ve titriyorum
Bir öncekinden farklı ama daha az şaşırtıcı olmayan başka bir
orgazm içimden geçtiğinde kontrolsüzce.

Gülüyor, ağzı hala meme ucumda, ani bir coşku
dalgasının alevlenmesiyle neredeyse çığlık atmama neden
oluyor.

"Kimsenin bu kadar duyarlı olabileceğini
düşünmemiştim." Bu akşam ilk kez bir şey hakkında
gerçekten mutlu görünüyordu ve bu da beni mutlu ediyor.

Aşağı uzanıyorum

ve hala prototip düşünerek elimi aletin etrafına sardım. Kalın,
ağır ve sıcak, ayrı bir organizma gibi avucumun içinde
titreşiyor. Elim hareket ettiriyorum ve o nefes alıyor, siki
sertleşiyor ve kalınlaşıyor. Başparmağımı ucunda
gezdiriyorum.

"Siktir."

Pantolonuna uzanıyor ve bir prezervatif alıyor. Folyonun
yırtıldığını duyuyorum ve ağzımı tekrar almadan önce
kendini prezervatifle kaplıyor.

Oh, evet.

Bacaklarımı açtım, istekli ve şehvetliydim. Onu içimde
istiyorum.

Çoktan ıslandım, çok hazırım.

Sikini tek hamlede, sert ve hızlı bir şekilde içime sokuyor.
Haykırıyorum, vücudum kamburlaşıyor. İstila çok iyi
hissettiriyor, içimde çok büyük. Birbirimize bu kadar
yakınken, shaftının her atışını hissedebiliyorum.

"İyi mi?" Yumuşak, karanlık sesi üzerimde dalgalanıyor.

Titriyorum. "Evet." Bacaklarımı ona doluyorum, sanki hiç
bırakmayacakmışım gibi.

Gülüyor, sesi hınzırca ve şeytani. Sonra hareket ediyor,
beni nefessiz bırakan ve titreten bir güç ve kontrolle içime
girip çıkıyor. Ağzını boynuma yerleştiriyor, dudakları ve dili
hassas tenimin üzerinde dans ediyor.

Başka bir orgazm doruğa ulaşıyor, daha büyük ve daha da
amansız. Tek yapabildiğim dayanmak, tırnaklarım onun
gergin tenine batıyor ve beni kendime getiren elektrikli bir
zevke teslim oluyorum.

her sinir ucunu hayata bağlar.

Doruk noktayı hıçkırarak haykırıyorum, görüşüm bembeyaz oluyor. Elleri kıcımlı daha sıkı kavlıyor ve siki içimde yeni bir noktaya vurmaya başlıyor-

"Aman Tanrım," diye bağıriyorum başka bir orgazm beni mahvederken.

Düşük bir gümbürtü çıkarır ve sonra kendi doruğuna ulaştığında tamamen sertleşir.

Üzerime çöküyor ama sonra beni ezmek için dirseklerinin üzerinde doğruluyor. Maskeli yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum ve nefesimi sakınleştirmek için bir an duruyorum. Kalbim dakikada bin kez atıyor.

Yavaşça bir öpüşme sonrası paylaşıyoruz ve sonra yuvarlanıyor, ağır bir şekilde yanıma iniyor. O da nefes nefese ama

benim yaptığım gibi mücadele ediyor. Ayağa kalkıyor ve banyoya gidiyor. Yüksek sesle küfrediyor ve bir saniye içinde yatağa dönüp ağzı tamamen açık bir şekilde bana bakıyor.

"Sorun nedir?"

"Prezervatif kırıldı." Sesi sakın, ama tonunda bir miktar oh olsun ve lütfen panik yapma ve çılgılık atma var.

"Ah... Peki, temiz misin?"

Ağzını açıp kapatıyor. Bir süre sonra "Evet," diyor. "Öyle misin?"

"Evet. Yani endişelenecek bir şey yok."

"Endişelenmemiz gereken tek bir şey yok. Prezervatiflerin yaptığı tek şey cinsel yolla bulaşan hastalıkları önlemek değil."

"Çocuk sahibi olamam," diyorum en umursamaz sesimle, sonra da bir evi paylaşmak zorunda kalmanın garipliğini gizlemek için omuz silkiyorum.

biraz fazla bilgi. Bu garip çünkü daha yeni seks yaptık ama.

Ağzını o kadar hızlı kapatıyor ki dişleri takırdıyor. "Oh. Ben..." Boğazını temizliyor. "Özür dilerim."

Açıklamamdan ne kadar rahatsız olduğuna gülüyorum. "Genelde bunu düşünmem. Sadece sürpriz bebek konusunda endişelenmemen için söylüyorum."

Başını sallıyor. "Tamam. Peki... teşekkür ederim."

Kalkmaya başladım ama kolumu yakaladı. "Ne yapıyorsun?"

Ona gideceğimi söylemeliyim. Seks yapmayı bitirdik, ki harikaydı. Ama sabah maskelerimizi çıkarmamız gerektiğinde ve yaptığımız şeye rüya gibi bir hava katacak gece örtüsü olmadığında garip olacak.

Aynı zamanda, onun yatağını terk etmekten nefret ediyorum. O... O bana hayatımda yaşadığım en iyi orgazmı yaşattı. Ve zamanımızı bu kadar erken bitirmek utanç verici.

Cevap vermediğimde, "Biraz daha kal." diye mırıldanıyor. Sanki aklımdan neler geçtiğini tam olarak biliyor.

Ve hayır diyemem.

"Tamam," diyorum ve tekrar uzanıyorum, beni kollarının arasına alıp sarılıyor ve daha önce hiçbir erkekle yaşamadığım türden sıcak bir rahatlık veriyor.

Dokuzuncu Bölüm

Sierra

"Başardın!" Ellie sabah dokuzdan biraz önce odama girdiğinde, üst kattaki Gece Yarısı Tanrısı'nın odasından gizlice çıktıktan sonra giydiğim bornozun içinde olduğumu söylüyorum. Saçlarım hızlı bir duştan sonra hâlâ nemli ama fön çekmeye üşeniyorum. New Orleans'taki nemi göz önüne alırsak, buklelerim zaten düzgün durmayacaktır.

"Biliyorum! Nihayet!" Ellie dramatik bir şekilde oflayıp pufluyor, sanki yüksek bir tepeye tırmanmış gibi eğiliyor. Sonra doğrulur ve gözlüklerini ayarlar. Bugün siyah plastik bir gözlük takıyor.

Reçetesi yok - görüşü mükemmel. Ama yüzünü daha ince ve seksi gösterdiğini iddia ediyor.

Ben şahsen gözlükleri -ya da gözlüksüzlüğü- yüzünden ona yaklaşmayan erkeklerin onu hak etmediğini düşünüyorum. Ellie muhteşem, koyu kahverengi saçları zahmetsizce kıvrılıyor omuzlarının etrafında. Gözleri saçlarının rengine mükemmel bir şekilde uyuyor ve sürmeyi sevdiği parlak ateş motoru kırmızısı ruj ağzına büyümlü şeyler yapıyor, dikkatinizi başka hiçbir şeye çekmiyor.

Rahatlığa her şeyden çok önem verdiği için üzerinde esnek mavi bir tişört, mor yoga pantolonu ve spor ayakkabıları var. Eğildi ve bana sıkıca sarıldı.

"Büyük kutlama geceni kaçırdığım için üzgünüm," diyor.

"Hey, bu senin hatan değildi." Ben de ona sarılıyorum.

"Partiyi kaçırdığım için çok kızgınım." Geri çekiliyor. "Bu Çılgınca olmalı. Kaça kadar kaldın? Yüzünde hâlâ maske izleri var."

Yüzüme dokunuyorum ve içinde uyuyakaldığım maskenin kenarındaki girintiyi hissediyorum. "Aslında o kadar geç kalmadım. Sadece maskeyi bütün gece takılı tuttum."

"Nasıl olur?"

Yanaklarım ısındı. "Bu... uzun ve heyecanlı bir hikaye."

"Argh! Tüm eğlenceyi kaçırdım. O lanet şeyi dava etmek istiyorum.

havayolu!"

"Eğer yaparsan, bana haber ver ve ben de davaya katılayım." "Yapılacaklar listeme ekliyorum." "Yapılacaklar listeme ekliyorum.

telefonuna dokunarak abartılı bir gösteri yaptı. "Şimdi bana her şeyi anlatmalısın."

Gülerek otel telefonunu açtım. "Arayacağım. Ama önce kahvaltı sipariş edelim. Açlıktan ölüyorum."

Çırpılmış yumurta, simit ve kahve sipariş edip kanepeye oturuyoruz. Önümdeki sedir bana Gece Yarısı Tanrısı'nın dün gece benimle nasıl ilgilendiğini hatırlatıyor. Ve beni Todd'dan korudu.

Şimdiden o çok ateşli kurtarıcımı özledim. Yukarı çıkıp kapısını çalsam garip olur mu? Adını ve numarasını istesem? Yoksa yapışkan ve çaresiz mi görünür?

"Ee," diyor Ellie, beni fevri düşüncelerimden çekip çıkararak, "ne oldu?"

"Öncelikle, Todd oldu." Nefes nefese kaldı. "Ne oldu?"

Hatırlayabildiğim tüm detaylarıyla ona yüzleşmenin en ince ayrıntısına kadar anlattım.

"Aman Tanrım..." Parmakları ağzını kapatırken Ellie'nin gözleri kocaman oldu. "Bu kadar fiziksel davranabileceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle. Beni tutması ve bırakmaması beni çok şaşırttı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

"Sanırım boşanmayı geri almanı çok istiyor." Gözlerini devirir gibi yapıyor. "Neden boşanma davasını Daha önce seni özel hissettirmek için bu kadar çaba sarf etmiş miydim? Daha kolay olurdu."

"Ha. Kim bilir?"

"Peki sınırlarına saygı duymasını nasıl sağladın?" Ellie bana baktı. "Senin güçlü bir kadın olmadığını söylemiyorum ama Todd da küçük bir adam değil."

"Şey-"

Kapı zili sözümü kesti. Ayağa kalkıyorum ve komiye bizim için kahvaltıyı sehpaye hazırlamasını söylüyorum. Fişi imzalıyorum.

ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Ellie iki fincan kahve dolduruyor. "Kafein daha iyi anlatmana yardımcı olur." Göz kırpıyor.

Gülerek teklif edilen kupayı alıyorum ve sıcak demliği yudumluyorum. "Oh, bu çok güzel. Tamam, her neyse..." Ayrılmış dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçıyor. Gece Yarısı Tanrısı o kadar mükemmel ki. "Bu adam beni kurtarmaya geldi."

Başı dertte bir genç kız olan beni kurtarmak ve kollarında buraya taşımak gibi kahramanca bir jest. Muhteşem yontulmuş bir fizik. Ve hayatımın en muhteşem orgazmları. Silicone Dream'in dünyanın en iyi oyuncaklarını yaptığını biliyorum,

Size harika Os vereceği garanti, ama -bunu söylemekten nefret etsem de- o daha üstün.

Bu iddiada bulunabilecek tanıdığım tek adam. "Oooohh..."

Gözleri parlıyor. "Yüzün kızarıyor."

Boğazımı temizliyorum. "Tamam, iyi, beni ona bakarken yakaladın. Çok seksi. Ne yapmam gerekiyordu? Kızarmak mı?"

Sırtarak parmaklarıyla bir gelme hareketi yapıyor. "Ver onu bana. Her lezzetli detayı duymak istediğimi biliyorsun."

Gülerek, seks kısmı hariç her şeyin üzerinden geçiyorum. Bu konuda ayrıntıya ihtiyacı yok, ama harikaydı. Tek kelimeyle harikaydı. O gece hakkında konuşurken bile kadınlık organlarım karıncalanıyor.

"Bekle, yani Todd sana hiç iyi bir orgazm yaşatmadı mı?" Ellie öyle diyor.

"Yani bana biraz orgazm yaşattı ama övünülecek bir şey değildi. Vibratörlerimiz daha iyisini yapıyor. Çok daha iyisini."

Ne kadar ezik bir yüz ifadesi takınıyor. "O zaman neden ateşli bir seks makinesiymiş gibi davranıyor?"

"Hayal mi? Kendisinin İngiliz şiirine Tanrı'nın bir armağanı olduğunu düşünüyor."

Alay ediyor. "Wollstonecraft Koleji onu şiir öğretmesi için işe almak yerine, sanrılı narsistler üzerine bir çalışma için denek olarak işe almalıydı." Bolca krem peynir sürülmüş simidini ısıyor. "Peki bu yakışıklının bir fotoğrafı var mı?"

"Hayır," dedim. "Her şeyi gizli tuttuk. Bu yüzden yüzümde hâlâ maske izleri var, çünkü bütün gece maskeyi çıkarmadım. O da öyle yaptı. Uyandığımda çıkarmak zorunda kaldım çünkü cildim çok tahriş olmuş ve kaşınıyordu."

Ellie açıklamamdan pek heyecanlanmış görünmüyor ama yine de başını sallıyor. "İsim?"

Omuz silkiyorum.

"Tamam, bekle. En azından bana numaralarınızı değişik tokuş ettiğinizi söyleyin."

"Uh..."

Bana sanki biftek bıçağıyla lobotomi yapmışım gibi bakıyor. "Ne? Neden? Neden? Daha fazla orgazm için onunla nasıl iletişime geçeceksin?"

"Çünkü. SoCal'dan olmadığı çok açık." "Nasıl anladın?"

"Ellie, partiye takım elbiseyle geldi. SoCal'dan kimse maskeli baloya takım elbiseyle gelmez."

"Hmm." Düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "Tamam, bu iyi bir nokta. Yine de hafta sonu buluşmaları yapabilirsiniz, özellikle de penisi o kadar büyüleyiciyse."

"Bu bizi ilişkiye götürür. Sadece hafta sonları buluştuğumuz uzun mesafeli bir ilişki aramıyorum. bir şey. Her akşam görebileceğim ve anılarımı paylaşabileceğim birini istiyorum."

"Tanrı görüntülü konuşmayı boşuna icat etmedi Sierra."

"Aynı şey değil. Telefonunla kucaklaşamazsın." "Ama telefonda seks yapabilirsin," diyor Ellie.

Bir an duraksadım. Evet, bu ateşli olurdu, ama ben Cinsel cazibenin beni istediğim şeyden alıkoymasına izin vermek, inanılmaz derecede iyi bir cinsel kimya ile gelse bile. "Bu da aynı şey değil. Ben birini arıyorum"

sadece hafta sonları programlarımız uyduğunda seks yapmak için değil, hayatımı paylaşmak için."

Ellie ikna olmuş görünmüyor. "Eğer eminsen. Ama bence yine de onun adını ve numarasını almalıydın. Her ihtimale karşı."

Onuncu Bölüm

Griffin

-iki hafta sonra

Kardeşlerimden Noah'ın tavsiye ettiği bir podcast'te genç bir kadın, "Babamın beni böyle görmezden gelmesi gerçekten çok acı veriyor," diyor. Neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Hanımefendi, şanslı yıldızlarınıza şükredin! Ekonometri dersi verdiğim Wollstonecraft Koleji'ne giderken büyük bir kızgınlık ve istifa ile düşünüyorum.

"Sanki benim varlığımdan bile haberi yokmuş gibi," diye ekliyor kadın.

Oh, ağla bana. Babam varlığını unuttuğunda şampanya açıp kadeh kaldırıyorum. Yapabilseydim, öldüğümü düşünmesini sağlardım. Tek başına olsaydı bu mümkün olabilirdi ama ona beni hatırlatan sinir bozucu bir asistanı var.

Yedi oğlunun da hâlâ hayatta olması.

İşte bu yüzden Siri'nin itaatkâr bir şekilde okuduğu saçma sapan bir mesaj daha alıyorum.

-Baba: Bu yılki doğum günü hediyesinin bir bebek olacağı konusunda hepimiz hemfikiriz, değil mi?

Siri'nin konuşması düz ve monoton ama sinir bozucu asistan Joey'de düz ve monoton olan hiçbir şey yok. Babamı memnun etmek için doğal olmayan bir hevesi var ve aynı zamanda babam adına mesajlar gönderen kişi. O çok önemli Theodore Preston Lasker, babamla konuşmaya asla tenezzül etmez.

Oğullarına bile kendi mesajlarını yazardı.

Mesajı görmezden geliyorum çünkü zaman ve enerji harcamaya değmiyor. Görünüşe göre babam kardeşlerime

fahiŖe g ndermiŖ.
ama nasıl olduysa beni unutmuŖ. Umarım

unutmaya devam et. Kendi yatak partnerlerimi bulabilirim, çok teşekkür ederim.

Mor Kız gibi mi?

Biraz kaşlarımı çattım. İki hafta oldu ama o gecenin anısı hâlâ kanımı kaynatıyor. Sadece seks değildi, ne kadar muhteşem olsa da. Onunla ilgili diğer her şeydi - olayları omuzlarından atma şekli. Her şeyi onun kariyeri için yapabileceklerimden ziyade bize odaklanmıştı. Bana utanmadan sarılması.

Neden ben uyurken gizlice kaçmak zorundaydı ki? Kadınlar genelde bana ortadan kaybolma numarası yapmazlar.

Bilseydiniz ne yapardınız?

Onu yatağa mı kelepçeledin?

Ardından gelen görüntü çok ateşli - ellerini yukarı çekmiş ve yemyeşil vücudu benim ve onun zevki için açık. Ama bu düşünce sikimi daha fazla sertleştirmeden onu öldürüyorum.

Sadece bir gecelik bir ilişkiydi. Hayatımda yaptığım en iyi sekstiyse ne olmuş?

O gitti, ben de gittim. Maskelerimizi karşılaşmamızdan hatıra olarak sakladım ama o geceyi bu kadar sık tekrar yaşamamalıydım. Ben

Mor Kız'ı tekrar görmeye gidiyorum. Şimdiye kadar her yerde olabilirdi. Sekiz yaşındaki kapı komşum Bayan Kuznetsova vefat etti ve Mor Kız evi satın alıp taşındı, isim alışverişinde bulunma zahmetine girmediğimiz için bilemiyorum.

Bir sürü vücut sıvısı alışverişinde bulundunuz.

Ah, Tanrım. Bugün yapacak işlerim var ve hiçbirisi Mor Kız'ı içermiyor. Ya da bu uygunsuz ereksiyonla.

Ayrıca, zihinsel enerjimi olamayacak bir şey. İnsanların birbirlerini bulmak için büyük zorlukların üstesinden gelmesi sadece masalarda olur. Ve o zaman bile, hikayeler gülünçtür.

Cinderella'ya bak. Beyaz atlı prens onu alamadı. maskesiz bir baloda dans etmiş olmalarına rağmen. Sahip olduğu tek şey o terlikti. Adam o kadar süslü makyajı olmadan onu tanıyamaması aptalca.

ya da elbise. Yine de, terliği deneyen son kadın olmasına rağmen, doğru kıızı bulmuştu.

İstatistiksel olarak konuşursak, ya krallıkta elliden az kadın vardı ya da Sindirella'nın çok tuhaf şekilli ve Bu da gelecekteki yavruları için iyiye işaret değil. Yakışıklı Prens'in o terliğe olan takıntısına bakılırsa, ayak fetişi olduğundan şüpheleniyorum.

Tabii ki bunu deneyecek son kadın da o olurdu. Çünkü Yakışıklı onu bulduğunda aramayı bırakacaktı.

Mantıksal ekonometri perspektifim zaman zaman oyunbozanlık yapabiliyor.

Gece mavisini Prius'umu fakülte otoparkına park ettiğim anda, uzun boylu, siyah saçlı bir ocuk bana doğru koşuyor. Kollarını havaya kaldırırken birkaç kâğıt parçası havada uçuşuyor. "Profesör Lasker!" diye bağırıyor.

Ne kadar gürültü yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum. En dikkatsiz öğrencilerimden biri.

"Seninle vize sınavı hakkında konuşmak istiyorum!"

Ah, tabii ya. Notları yüzünden öfkeden kuduran öğrenciler şüphesiz ofisimin önünde kızgın karıncalar gibi srnyorlardır. Bu altı ayda bir yapılan bir ritüel. Vize notlarını açıkladıktan hemen sonra öğrencilerden en çok ziyaret aldığım zamandır. Eğer bu gayretin yarısını gerçekten ders çalışmak için harcasalardı, bu tatsız tartışmayı atlayabilirdik.

Bu ocuk sırayı bozup beni otoparkta pusuya düşürmeye alışıyor. Hiç sanmıyorum.

"Notunuz geçerli," diyorum en profesrce ses tonumla, sonra da yürümeye başlıyorum.

Peşimden geliyor, bana daha iyi bakabilmek için gövdesini garip bir şekilde büküyor. "Ne? Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun!"

"Notuna itiraz etmek istiyorsun."

"Evet, ama anlamıyorsun. Çok alıştım!" "Hepimiz

Öyle, Bay Tanner." İsim uyuyor - bu ocuk döneminin çoğunu o altın-

bakır bronzluğu. Aynı gayreti derslerine göstermemesi çok kötü.

"Evet, ama bakın, ekonomi okumak için buna ihtiyacım var!"

Bununla ekonometri dersinden iyi bir not almayı kastediyor. Bu dersin ana dalınıza sayılması için en az B-almanız gerekir.

"Babam bu diplomayı alacağıma güveniyor," diye ekliyor, sanki bu bir fark yaratacakmış gibi.

"Her zaman bir final vardır," diyorum kibarca.

"Ama vize notunun yüzde otuzu değerinde."

Durmaksızın mızımızlanması, kısa bir süreliğine, elinde tuttuğu vizeyle ağzını tıkamayı hayal etmeme neden oluyor.

"Ve final yetmiş değerinde. Zamanınızı istatistiğin temellerini öğrenmeye harcamanız daha iyi olacaktır, çünkü bunlar sizin zayıf noktalarınız. Ders sırasında uyuklama alışkanlığını bırakman da yardımcı olacaktır."

Yüzü kıpkırmızı oldu. Muhtemelen hayatında ona bir gerçek bombası atan ilk kişi olma şerefine nail oldum.

Onun tipini biliyorum. SoCal'ın zengin ailesinin yanlış yapmayan altın çocuğu. Başın belaya girer mi? Endişelenme. Anne ve babanın parası senin için her şeyi düzeltecek.

Ona ince bir gülümseme veriyorum. "Sana hak etmediğin daha iyi bir not vermem için bana ne kadar ihtiyacın olduğu dışında söyleyecek bir şeyin yoksa, muhtemelen şimdi gitmelisin."

"Ama-"

"Ağzından çıkacak her kelime finalde sana bir puana mal olacak." Bunu göze alamayacağını biliyorum.

Yumruğu testinin etrafında sıkışıyor, parlak kırmızı C-Bunu yaparken gözlerimi yakalıyor. Oflayıp puflayarak uzaklaştı.

sertçe. Tüm yatırım portföyüm üzerine bahse girerim ki önümüzdeki iki haftayı beni ve sınıfımı dinleyecek herkese şikayet ederek geçirecek.

Yardıma olmaz. Ekonometri dersi veren tek kişi ben olduğum için başka bir sınıfa geçemez. Wollstonecraft'taki

profesörlerin çoğu bu dersi vermekten nefret ediyor.

Öğrencilerle bu tür karşılaşmalar sık sık oluyor. Ben de bundan hoşlanmıyorum ama bundan kaçınacak kıdeme de sahip değilim.

Ekonomi bölümünün bulunduğu Fullilove Hall'a ulaşıyorum ve merdivenlerden ikinci kattaki ofisime çıkıyorum.

Koridorda uzun bir kuyruk var. Sınıfın en az yüzde sekseni burada. Diğer yirmisi B- ya da daha iyi not aldı ve muhtemelen fikrimi değiştirirsem diye notlarını tartışamayacak kadar rahatlamış ve korkmuş durumdalar.

Hiçbiriyle göz teması kurmadan -acınası, yalvaran bakışları şimdiden boğucu geliyor ve daha onlar tek kelime etmeden hepsini Hulk gibi ezmek istiyorum- doğruca ofisimin kapısına yürüyorum ve kilidi açıyorum. Kapıyı açıp arkamı dönüyorum.

"İlk kim?" Ben

dedim. "Ben!"

Solumdaki genç kadına kaşlarımı çatarak bakıyorum. Biraz kısa boylu, uzun kızıl saçları ustaca kıvrılmış ve omuzlarına dökülüyor. Üzerinde bir trençkot var, bu biraz tuhaf ama zaten üniversite öğrencileri çamaşırlarını yıkamayı unuttuklarında çaresiz kalırlar. Ve bugün hava rüzgarlı.

Sorun sadece kıyafeti değil. Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Sınıfımdaki her öğrenciyi tanırım, ama onunki gibi düğme burunlu ya da yeni iğne olmuş gibi görünen bir ağzı olan kimse yok. Makyajdan olabilir. O kadar çok makyaj yapıyor ki, takma kirpikleri bile ölü kelebek antenlerine benziyor. Belki de bölümünü tiyatroya çevirmeyi düşünüyordur.

Çenemi sallayarak, "Pekâlâ, içeri gelin," diyorum.

Bana arsız bir sırıtış atarak içeri giriyor, kalçalarını sağa sola sallayarak seksi bir yürüyüş yaptığına şüphe yok.

Kapıyı açık bırakıp masama oturuyorum.

Kız masanın önündeki boş koltuğa oturmadan, "Bunu kapatmak istemediğine emin misin?" diye soruyor.

"Hayır. Kapatmamak benim prensibim." Oturmasını işaret ettim.

Sanki açık bir kapı beklenmedik bir engelmış gibi gözlerini kırıştırıyor. Kesinlikle benim sınıfım için biçilmiş kaftan değil. "Neden?" Suratını asıyor.

"Bazı öğrencileri tedbirsiz davranmaktan caydırıyor şeyler." Sömestr başında bana asılması gibi. Yüzü. Huxley, öğretmenlikten bıcarsam modellik yaparak daha iyisini yapabileceğime yemin ediyor ve diğer beş kardeşim de aynı fikirde.

Hayır, teşekkür ederim. Şöhret ya da servet istemiyorum. Şöhret kötü şöhretle birlikte gelir, servet ise... Bende bolca var.

Kızıl saçlı kadın ağzını büzüyor, sonra omuz silkiyor. "Sen bilirsin."

"Peki adın ne? Seni sınıfta gördüğümü hatırlamıyorum ve kursa kaydolmak için çok geç."

"Sandy." Gülümsüyor.

"Neden oturmuyorsun?" Ona bakmaktan yoruldum.

"Henüz değil." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Ama yakında yapacağım, Profesör Lasker."

Sesindeki açık cinsel mırıltı ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Erkek kardeşlerimin öfkeli hafta sonu aklımdan geçiyor.

Oh, kahretsin! Babam bana lanet bir fahişe gönderdi!

Ayağa fırlıyorum ama çok geç. Çoktan kemerini çözmüş ve ceketini yere atmıştı. Şimdi topuklu ayakkabılarıyla sadece o var. Vücudu tam babamın tipinde; incecik, kocaman göğüsleri var ve hiçbir yerinde tek tel saç yok. Gerçi ben Bu açıdan bakınca, kıcı da olağanüstü olmalı.

Dışarıda ne olduğunu görebilecek kadar yakın olan öğrencilerden toplu bir nefes alma ve birkaç bariton kutsal bok geliyor.

devam ediyor. İlk içgüdümlerim lanet kapıyı çarpıp kapatmak ama bu sadece spekülasyon ve dedikoduyu körükler. Ayrıca artık çok geç; çoktan telefonlarını çıkardılar bile. Ben bu deli kadını ofisimden çıkaramadan bu olay sosyal medyaya düşecek!

Kızıl saçlı Sandy masaya geliyor. Bu O topuklarla bu kadar hızlı hareket edebilmesi şaşırtıcı. Dokunaçlarını -yani kollarını- bana dolamadan önce geri sıçırıyorum.

"Dışarı! Polisi aramadan önce dışarı!" Kapıyı göstererek söylüyorum. Babamı öldüreceğim! Yemin ederim öldüreceğim.

"Polis mi? Neden? Bir yıldız olmak istemiyor musun?"

"Hayır!" Baba katili olmayı tercih ederim!

Üzerime gelmeye devam ediyor. Etrafından dolanıyorum - idman partnerlerim kadar hızlı değil - ve trençkotu kapıyorum. Çabucak etrafını sarıyorum, ceketin arkasını göğsüne dayıyorum ve o debelenip şikâyet ederken kollarını arkadan bağlayıp geçici bir deli gömleği giydiriyorum. Sonunda, emniyete alındı. Bağlandığı sürece öğrencilerimin çıplak kışının bir kısmını görmesi umurumda değil.

Tüm olayı kaydeden pizza suratlı bir öğrenci birliğine bakıyorum. Dili dudaklarının arasından dışarı çıkmıştı. "Sen! 911'i arayın!"

Gözleri telefonuna yapışmış, beni duymuyor.

"Bay Porter, eğer notunuz hakkında benimle konuşmak istiyorsanız, 911'i hemen arasanız iyi olur."

Sonunda onunla konuştuğumu anladığında gözleri kayıyor. Onun kışını çekmeye devam etme arzusu ve benimle olan davasını savunma ihtiyacı öfkeli bir savaşa dönüşüyor, her darbe gülünç derecede şeffaf yüzüne yansdı.

"Burada neler oluyor?"

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bu Charles Phillips'in stentorian sesi.

Bu gün daha kötü olamaz.

On Birinci Bölüm

Griffin

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Charles stentorian in for ponderously important.

Ne de olsa ekonomi bölümünün başkanı.

Şu anda, benimkinin dört katı büyüklüğündeki ofisindeki masasında oturuyor, kalın, Viyana sarısı parmaklarını dikmiş. Aşırı jöleli peruğu, bowling topu gibi kafasındaki kocaman keli örtmek için kafatasının üzerinde sabit bir şekilde duruyor ve ucuz kömür grisi takım elbisesi vücuduna hafifçe eğri oturuyor, On yıllar boyunca kışını bir sandalyeye park etmekten sarkmış. Çok sevdiği çerçevesiz gözlüklerinin ardında -onu "entelektüel" gösteriyor- boncuk gibi kahverengi gözleri yargılıyor.

Hak edilmediğinden değil. Sadece bu yargıyı hak etmedim.

Ted Lasker'ın oğlu olmanın bedeli.

Hollywood film yapımcısı bir babaya sahip olmak sanıldığı kadar havalı değil. Bir Hollywood film yapımcısı babanın oğlu olmayı tercih ederim.

Bir köprü ya da iskelenin altında birinci sınıf bir gayrimenkul.

"Muhtemelen bir hata yapmıştır," diye açıklıyorum en sakin sesimle. "Büyük ihtimalle kaybordu ya da kafası karıştı."

Joey'i öldüreceğim. Bana bir fahişe gönderecekse, bunu benim evimde yapmalıydı, tıpkı diğer kardeşlerime yaptığı gibi. Bu bariz bir ayrımcılık.

O piç kurusu belli bir imajı korumanın ne kadar önemli olduğunu biliyor, özellikle de benim mesleğimde. İtibarsız bir fahişe olarak görülmek ölüm fermanım olur.

Bahse girerim ona -aslında babama- siktir git dediğim için hala kin tutuyordur. Ama bunu hak etmişti.

"Bir hata diyorsun. Mmm." Charles yukarı bakar bir an için tavana baktı. "Bazı öğrencilere göre,

kadın sizden 'Profesör Lasker' diye bahsetti. Bu kulağa oldukça spesifik geliyor."

"Onu ben işe almadım, eğer ima ettiğin buysa." Boğazıma bir top saf asit düğümlendi. Cinsel suiistimal, kadro kaybı ve fesih için haklı bir neden olarak görülebilir. Eğer işsiz kalırsam, babamı arabayla ezeceğim. Tesla'mla değil, Prius'umla. Babam bir Tesla için ezilmeye değmez. "Öyle olsaydı, çalışma saatlerimde gelmesini istemezdim. Özellikle de vize notları verildikten hemen sonra."

Charles düşünceli bir şekilde başını sallar. "Elbette. Bu çok mantıklı. Yine de, bazı... şartlar olmadan bu işin peşini bırakmak zor olurdu."

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Olayla ilgili bir departman toplantısı düzenleyebiliriz, ancak dediğiniz gibi... belki de tamamen suçlu siz değildiniz. Bu yüzden daha az, ah, kamuoyu önünde görünür bir kefaret eylemi uygun olabilir... Suçlu olduğunuzu kabul edeceğinizden değil kefaretinizi ödeyebileceğim bir şey değil elbette. Ama birinin bana bir şey yapmaya karar vermesi durumunda elimde tutabileceğim bir şey. Bu küçük tuhafıktan bir sorun çıkar. Örneğin, ekonomi bölümünün itibarını geri kazandırmak için yapabileceğiniz küçük bir hizmet."

Korku içimi kemiriyor. Charles "hizmet" derken aslında sözleşmeli kölelikten bahsediyor. "Mesela...?"

"Fullilove ailesi, buradaki profesörlerden birinin öğrencilerini buraya getirmesini ve şirket için bir vaka çalışması yapmasını istiyor."

Şaka yapıyor olmalısın. "Burası ekonomi bölümü, işletme bölümü değil. Genelde vaka analizi yapmayız. çalışmalar."

"Haklısınız elbette. Ancak gerçek hayatın nasıl işlediğini sadece finans ve pazarlama öğrencileri öğrenmemeli. Bizim öğrencilerimiz de aynı fırsatı hak ediyor. Ayrıca, Fullilove'un önemini de göz ardı edemeyiz."

üniversiteye." Charles bana eminim anlamışsındır anlamında bir gülümseme veriyor.

Nasıl unutabilirim ki? Ne zaman ders versem, Fullilove Salonu'nun içindeyim. Charles'ın ve herkes, sanki sadece aile üniversiteye biraz para verirse, hepimiz el pençe divan durup milyarderlerin ayaklarını öpmeliyiz. Boş ver onu.

Fullilove ailesi saygınlık kazandı ve isimlerini Tıpkı babamın bir film ve oyunculuk okulunda banka hesabının küçük bir kısmını bağışlayarak yaptığı gibi. Bu kestirme bir kaçış, ne kadar yozlaşmış ve iğrenç olduğunu gizlemenin ucuz bir yolu.

Gerçekten öyleler. Benim gözümde önemsizler.

"Bu davanın hukuk ve ekonomi ya da finans dersleri veren bir profesör tarafından ele alınmasının daha iyi olacağını düşünmüyor musunuz?

ekonomi mi? Ya da belki davranışsal ekonomi? Pazarlama ekonomisi?"

"Belki, ama onlar zaten dönemlerini planlamış durumdalar."

Çılgılığımı dizginlemek için tek yapabildiğim bu. "Ve ben bilmiyorum?" "Olmadığından değil, ama muhtemelen daha fazla olabilirsin esnek. Bu profesörler kendi yollarında sabittirler."

Doğru. Hepsi de on yılı aşkın süredir üniversitede kadrolu profesör olarak çalışıyorlar. O zaman yeni kadrolu uşakla uğraşalım.

"Ayrıca, elbette, hiçbiri yakın zamanda ofislerinde profesyonel bir eskort bulundurmanın utancını yaşamadı."

İç çekiyorum. "Peki ya Benson? Geçen yıl işe aldığımız mikro-ekon adamı?"

"O çok küçük. Aileyi rencide eder."

Şimdi anlıyorum. Charles, Fullilove'ları tatmin edecek kadar kıdemli ama karşı koyacakları kadar da kıdemli olmayan birini istiyor.

"Aslında, bir karışıklık olmasaydı bundan daha önce bahsedecektim," diye ekliyor biraz öne eğilerek, sadece seninle benim aramda bir tonda. "Fullilove'ların isteği

Görünüşe göre İngilizce bölümünden Chuck'a gitmiş, o da ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş."

Chuck Phillips, geçen yıl emekli olan Dr. Monroe'nun yerine bu bölümün yeni başkanı oldu. Chuck ve Charles, soyadları aynı olduğu için yeni yöneticiler ve destek personeli tarafından bazen birbirleriyle karıştırılabiliyor. Yine de onlarla bir kez tanışırsanız

Bir daha asla bu hatayı yapma. Chuck kibar, mütevazı bir adamdır ve yerinde duramadığı için zayıflamıştır. O Charles, mamut büyüklüğünde bir tembel hayvan gibi ağırbaşlı görünmeyi severken, pratik olarak sinirsel enerjiyle titreşir.

"Ama hangi şirket bir İngilizce uzmanının görüşüne ihtiyaç duyar ki?" Charles gülüyor. Ekonomi bölümünün üniversitedeki diğer tüm bölümlerden daha üstün olduğuna inanıyor-

Sadece zor bilimler hariç.

"Kimse tabii ki," diye cevap veriyorum. "Tabii şirket kamu malı şiirlerden oluşan bir koleksiyon yayınlamak istemiyorsa."

Charles yine güler. "Aynen öyle. Eminim ailenin mektubu Chuck'a Yunanca gibi gelmiştir. Ama ne olursa olsun, bu öğrencileriniz için büyük bir fırsat. Ve bizim için de."

Açıklamasını bekliyorum. Bunun nasıl bir "Biz" için bir fırsat ve ben bu "biz "in kim olduğunu anlayamıyorum. "Yepyeni bir merkezi finanse etmeye ikna edilebilirler ekonomi araştırmaları için."

Oh, Tanrı aşkına. O kıskançlıkla kaynıyor Ezeli rakibinin bölüm başkanı olduğu Orville Koleji'nin yeni ekonomi araştırma laboratuvarında. Aynısını Wollstonecraft için elde etmek için iki topundan da vazgeçebilirdi, bu pek de büyük bir fedakârlık sayılmazdı.

Charles iç çeker, sesi umut doludur. "Fullilove'lar bizim iyiliğimizi asla unutmazlar. Onlar büyüleyici bir aile ve yardımınızı istedikleri iş de öyle."

Alnımı ovuyorum. Aslında başka seçeneğim yok. Eğer onu reddedersem, fahişe olayını tartışmak için bir toplantı düzenleyecek. Ve bundan iyi bir şey çıkmayacak. "Bu şirket

de ne?"

"Silikon Rüya."

Silikon mu? "Ne tür bir iş bu?"

"Yüksek teknoloji bir şey," diyor belli belirsiz. "Ama sosyal açıdan çok bilinçliler." Aç bir köpekbalığı gibi dişlerini göstererek gülümsüyor.

Charles bana güven vermek istediye, başarısız oldu. Tek düşünebildiğim, adı bile doğru olmayan -silikon, gerçekten mi? - ya da Silikon Vadisi'nde başarılı olamayan boktan bir teknoloji şirketini önemsiyormuş gibi davranmaktan ne kadar nefret edeceğim.

"Hepsi bu kadar mı?" Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim mülayim gülümsememle soruyorum.

"Evet, sanırım öyle. Büyük umutlar besliyorum."

Ve umut olarak kalacaklar, çünkü bir araştırma merkezine fon sağlamak için Fullilove'lara yalakalık yapmayacağım. Charles o kadar çaresizse dalkavukluğu kendisi yapabilir.

Başını sallıyor, ben de kalkıp gidiyorum.

Ofisime dönerken öfkemi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum. Yapmalıyım. Yapmamalıyım. Fırtına. Geri. Bunun yerine, bir fahişe ve bölüm başkanı tarafından pusuya düşürülmemiş medeni bir insan gibi yürüyorum.

Charles ile konuşurken öğrencilerim dağıldı. Şaşırmadım. Doğru bir şekilde bugün notlarla ilgili herhangi bir tartışma olmayacağını varsaydılar.

Ofisime giriyorum ve kapıyı sertçe ama sessizce kapatıyorum.

Katta başka profesörler de var ve muhtemelen olanları duymuşlardır. Öğleden sonra kahve içerken dedikodu yapmalarını istemiyorum.

Allah kahretsin. Günün böyle geçmesini istemezdim, ilgilenmediğim bir saçmalığın içine çekilmek.

Ofisimin mahremiyetine yerleştiğimde, öfkeli bir şekilde adım atmaya başlıyorum. Birinin bunu ödemesi gerekiyor. İdeal olarak kanla... Gerçi babamı yumruklamak manşetlere çıkar ve başımı belaya sokacak başka davranış sorunlarına ihtiyacım yok.

Ünlü bir Hollywood film yapımcısına fiziksel şiddet uygulamak ve tutuklanmak ve bunun tüm

Ulusal medya üzerinden mi? Kesinlikle üniversitenin görev süremi iptal etmesi ve beni kovması için bir sebep.

Onun yerine ikinci en iyi seçeneği seçtim. Babamı aradım.

"Alo?" Joey'nin sinir bozucu derecede kendini beğenmiş, ben gerçekten-

önemli-çünkü-patronum-o-ses.

"Joey," diye hırlıyorum. Piç herif kimin ve neden aradığını biliyor.

"Oh, Griffin. Merhaba! Nasılsın?" diye soruyor şımarıkça. "Nasıl mıyım? Bunun bir şaka olması mı gerekiyor?"

"Sadece kibarlık yapıyorum. Çamura batmış biri gibi davranmak zorunda değilsin."

Bana yem atıyor. Fiziksel olarak ulaşamayacağı için güvende olduğunu sanıyor.

"Eğer kibarlık sizin için bu kadar önemliyse o fahişeyi gönderdi," diye tükürüyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "O bir fahişe değil," diyor sert bir ifadeyle. "O bir

hevesli bir aktris. Açık fikirli olmaya çalışsaydın ve onunla medeni bir insan gibi konuşsaydın bunu bilirdin."

"Onu bir kadınla karıştırmamın benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?

benim ve sınıfımın önünde çıırılçıplak soyunmasına rağmen?" Joey'i kendi balkonundan atması için bir kiralık katil tutsam yakalanma olasılığı nedir? Acaba ortalama bir piyasa fiyatı var mıdır?

Bir duraklama. "Öyle mi?"

"Hayır!" Hemen ağzımı kapatıyorum - insanların ofisimde çığlık attığını duymasına gerek yok. Bugün olanlar yüzünden zaten herkesin radarındayım. Bunun yerine, Joey'nin zaten pek de güzel olmayan yüzünü Muay Thai diz darbeleriyle macun haline getirmeyi hayal ediyorum. Onu kalıcı olarak dörtten bire düşürün.

"Sana babanın doğum günü için bir bebek istediğini söylemiştim.

Zorluk çıkaran sendin. Ben sadece ona istediği hediye vermenize yardımcı olmaya çalışıyordum." Sümsük herif benimle özellikle tembellere karşı kullandığım tonda

konusuyor.

ve yine de dersimden A almayı hak ettiklerine inanan aptal öğrenciler.

"Ona bebek vermeyeceğim!"

Joey iç çeker. "Gördün mü? Gereksiz yere zor."

Tanrı beni drama kralından ve onun aptal asistanından korusun. "Buna normal ve saygın olmak deniyor."

"Bak. Babana karşı davranışların olağanüstü aykırı. Senden yapmanı istediği hiçbir şeyi yapmayacaksın. Ona bir bebek vermeyeceksin, onun için şarkı söylemeyeceksin, ne yapmam gerekiyor?"

"Okul piyesindeki bir çocuk gibi onun için şarkı söylemiyorum.

doğum günü partisi." Küçükken annemin narsisizmini tatmin etmek için etrafta bu şekilde dolaştırılmaktan bıkmıştım. Sonunda bir gün tek bir notaya bile basmayı reddettim ve o zamandan beri şarkı söylemiyorum. "Ben rakiplerine karşı puan toplamak için kullanabileceği bir şey değilim, özellikle de Josh'a." Babamın Josh Singer'a karşı garip bir fetişi var. Noah bunu sorma hatasını yaptığında, babam Josh'un ne kadar aşağılık biri olduğuna dair uzun ve saçma bir hikayeye girdi, ama sonra anlattıklarıyla en az yirmi kez çelişti. Kısacası, babam Josh'tan sırf bu yüzden nefret ediyor, iyi bir nedeni yok. Sadece onun ve Joey'nin anladığı tuhaf rekabetinde bir piyon olmayı reddediyorum.

Joey sert bir şekilde, "Josh Singer'la ilgili değil," diyor.

"Josh'ın sesi Sinatra'ya benzeyen bir oğlu var.' Senin sözlerin, benim değil."

Joey huffs. Bu, yalanını ortaya çıkardığım için üzgün olduğunun bir işareti.

Memnuniyetim kısa sürdü. Sol gözümün altındaki bir kas seğirmeye başladı. Elimi üzerine koyup bastırıyorum.

"İmkânsız davranıyorsun," diyor Joey, "ama sanırım yapacak bir şey yok. Babanı yılın bir günü mutlu edemeyecek kadar gerginsin."

Oh, Joey, kişisel saldırılar çok tahmin edilebilir. Babamın böyle hissetmeye hakkı yok. Üniversiteden mezun olduğumuzda, hayatımız boyunca bir gün kullanılabilir.

Joey başka bir şey söylemeye başladı ama telefonu kapattım. Onun saçmalıklarını daha fazla dinlemeyeceğim. Ve benim biraz

Cinayetten paçayı sıyırmakla ilgili istatistiklere bakmak için.

On İkinci Bölüm

Sierra

Ferrari'mi Ted Lasker'in Hollywood doğum günü partisinin yapıldığı devasa malikanesine giden araba yolu boyunca yönlendiriyorum.

gerçekleşiyor. Büyükanнем onunla arkadaştı ve birkaç yıl önce beni onunla tanıştırdı.

İlginç bir adam. Başarılı. İnsanların konuşmasını ve sinemalarda bir kez daha izlemek için geri gelmesini sağlayan iyi bir hikayenin nasıl anlatılacağı konusunda harika bir anlayışa sahip. Beni birkaç film galasına davet etti, ben de fırsat buldukça büyükanнемle gittim.

O öldükten sonra, doğum günü partilerine ben de davet edilmeye başladım. Görünüşe göre Ted beni kendi kızı gibi görüyor. Bunu yapması çok hoş.

Büyükanнем hayattayken birlikte çok fazla zaman geçirmedığımız için bu "duygunun" ne kadar samimi ya da derin olabileceğini görebiliyorum.

Son üç yıldır bana doğum günü partisi davetiyeleri göndermesine rağmen hiç katılmadım. İlk kez

Birincisi, evleniyordum ve sonraki iki yıl evlilik yıldönümleriyle doluydu.

Ama bu yıl boşandım! Öyleyse neden şık bir Hollywood doğum günü partisine giderek günün tadını çıkarmayalım?

Ted Lasker'in fildişi evi, çok sayıda kulesi ve terası ile oldukça gösterişli. Bana New Orleans'ı hatırlatırdı.

Eğer burası biraz fazla parlak ve kaygan olmasaydı, maskeli balo parti mekanı olabilirdi.

Acaba Gece Yarısı Tanrısı burada olacak mı?

Başımı sallıyorum ve homurdanıyorum. İhtimaller nedir?

Başımdaki hasır şapkanın kenarı geniş. Esintinin kafamdan koparmaması için aşağı doğru itiyorum ve dikkatimi tekrar konağa veriyorum. Pencereleler kemerli ve tertemiz. Çimleler muntazam kesilmiş, çalıleler budanmış.

Cinsel açıdan müstehcen pozlar veren çağdaş insan heykelleri bahçeyi süslüyor. Zevkle yapılmışlar, çünkü Herhangi bir cinsel organı ya da göğsü açıkça göstermiyorlar. Yüzleri biraz tuhaf - sanatçılar berbat bir iş çıkardığı için değil, heykel ifadelerinin hayranı olmadığım için. Anlamalı ağızların üzerindeki tüm o boş gözler. İfade etmeleri gereken şey her ne ise her zaman sahte görünüyor.

Gözlerin ruha açılan pencere olmasının bir nedeni vardır. Fuayeye giriyorum. Siyah ve beyaz kareler bir satranç tahtası gibi uzanıyor. Turuncu saçlı bir adam elinde bir tabletle girişte duruyor. Kocaman alını bana Tweety'yi hatırlatıyor, eğer onu ağartır ve daha az sevimli yaparsanız. Sanırım öyle değil.

deniz mavisi bir gömlek ve kot pantolon giydiği için partiye katılıyor. Davetiyede özellikle mayo giymemiz gerektiği yazıyordu ve benim üzerimde pembe bir kimononun altında bir bikini var.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra mağrur yeşil bakışlarını üzerime dikeyor. "Sen...?"

"Sierra Fullilove." Gülümsüyorum.

"Ben Joey, Ted Lasker'ın birincil ve baş asistanıyım." Kendini İngiltere Kraliçesi'ni anons ediyormuş gibi tanıtıyor. "Bana bir dakika verin." Tabletindeki bir şeyi kontrol ediyor. "İşte buradasın." Başını kaldırdı ve bana bir göstermelik bir gülümseme. "Hediyeler oraya gider."

"Tamam." Gösterdiği büyük yığının üzerine sarılmış bir kutu koydum.

"Keyfini çıkarın." Kısa parmaklarını sallayarak beni başından savdı.

Ne tuhaf bir adam. Ama belki de herkesi tek başına kontrol etmekten yorulmuştur.

Klimalı koridorda yürürken zırh takımları ve at başları dikkatimi çekiyor. New Orleans'taki malikaneyi hatırlatan başka bir şey.

Ve Gece Yarısı Tanrısı. Aslında, gerçekten düşündüğüm tek şey Gece Yarısı Tanrısı. Neden dinlemedim Ellie mi? Kızımın üstüne oturup kendime bunun kismet olmadığını söylemek yerine yukarı çıkıp adını ve numarasını

alabilirdim.

Buralı olmasa bile... Bilmiyorum. Belki mesajlaşabilirdik. Ya da başka bir şey. Ya da belki ben uydu ofisi var. Her şey mümkün.

Yaptığım şey, dünyanın en harika çikolatasında yüzde elli indirim fırsatını kaçırmaya benziyordu.

Bekle, bu doğru değil. En muhteşem vibratör. Gerçi o daha çok bir dildo gibi.

Dışarıdaki havuza ulaştığımda bikinili bir sarışın koşarak yanıma geliyor. "Hey, balon ister misin?" Vajina şeklindeki kırmızı bir balonu önümde sallıyor. "Birazdan bir oyun oynayacağız ve V Takımı'nın bir oyuncuya daha ihtiyacı var."

"Um. Hayır mı?" Ted'i bulup ona mutluluklar dilemek istiyorum.

bir oyun oynamaya zorlanmadan önce doğum günü.

"Emin misin?"

"Belki daha sonra. Önce Ted'e merhaba demem gerek." Gözleri büyüdü. "Ted'le arkadaş mısınız?" "Evet. Değil mi?" Yoksa neden burada olsun ki?

"Şey, evet, sayılır. Ama beni tanıştıırabilir misin?" Bir adım öne çıkarak kişisel alanımı işgal etti.

Yarım adım geri atıyorum. "Evet." Bakışlarını kuduz bir kararlılık dolduruyor. Ted'in tanıştıırılmaktan hoşlanacağını sanmıyorum. "Ama sonra, tamam mı? Önce bir içki almam lazım."

"Tamam. Unutmayın. Ben Madelaine."

"Madelaine. Kesinlikle. Anladım." Zihnime not ediyorum Bu alandan ve kalabalıktan kaçının, sonra vajina balonu arkadaşlarından herhangi biriyle konuşmaktan kaçınmak için sağımdaki küçük yola adım atın.

Yürüyüş yolu gölgelidir. Havuzdan su sıçramaları ve gülme çığlıkları geliyor. Kalabalığın içinde Ted'i nasıl bulacağımı merak ediyorum. Henüz erken olmasına rağmen burada en az yüz kişi var.

"Bu hiç komik değil, Calvin!" diye sert bir azar geliyor. "Ben senin kız arkadaşınım, tek gecelik bir ilişki değil!"

Sese doğru döndüğümde, dalgalı saçları ve arı sokmuş muhteşem ağzıyla çarpıcı bir sarışın görüyorum. O Okyanus mavisini bir bikini giyiyor ve vücudu kusursuz.

Göğüsleri dolgun olmasına rağmen hiçbir yerinde bir gram bile fazla yağ yok. Telefonla konuşuyor ama mavi gözleri benimkilerle birleşiyor. Omurgamda bir tedirginlik dans ediyor.

Başka tarafa bakmaya başladım. Ama ben bakamadan gözleri yaşlarla doluyor.

Olamaz.

"Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?" Çenesi titriyor. "Burada, yanımda olursun sanmıştım."

Kendimi geri çevirdiğim için en kötü insan gibi hissediyorum, her ne kadar sağduyu yapmam gerektiğini söylese de, belli ki erkek arkadaşıyla bir sorunu var ve ilişkiler benim uzmanlık alanım değil. Daha yeni boşandım.

"Tamam. Bu tarafa git. Sürünerek geri döndüğünde çok geç olacak." Telefonu indirdi, sonra bana baktı. trajik bir şekilde. "Buna tanık olmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm."

Acaba başka biriyle mi konuşuyor diye etrafıma bakındım. Ama hayır. Hissettiğim kadar garip görünmemesini umarak gülümsemeye zorluyorum. "Sorun değil."

"Bugünlerde doğru erkeği bulmak çok zor." Bir damla gözyaşı yavaşça yanağından aşağı yuvarlanıyor.

Ağlarken ne kadar kadınsı ve güzel olduğuna saygı duymak zorundayım. Ben ağladığımda yüzüm lekeleniyor ve burnum bozuk bir musluk gibi akıyor.

"Bir de bana sor," diyorum, sakinleşmesine yardımcı olmaya çalışarak. "Kolay olsaydı yalnız olmazdım."

"Anlayacağını biliyordum." Sesindeki gözyaşlarına rağmen, sesi muhteşem. Boğuk, genizden gelen bir sızlanma yok.

"Tabii ki."

"Dünya iyi insanlarla dolu. Sadece birbirimiz için güçlü olmamız gerekiyor."

Elimi tutuyor ve beni yolun kenarındaki bir banka çekiyor. Oturuyor ve yanındaki boş yeri okşuyor. "Adını duyamadım," diyor tatlı tatlı.

"Sierra Fullilove," diyorum kibarca. Muhtemelen pislik erkek arkadaşı yüzünden bunu hatırlayamayacak kadar

perişandır.

kendimizi tanıtmadık.

"Ne güzel bir isim." Gülümsüyor. "Ben Rachel Griffin."

On Üçüncü Bölüm

Griffin

Hafta sonumu verimli bir şekilde geçirmek yerine, ailem sayesinde bir kez daha zaman kaybetmek zorunda kaldım. Bu durumda, babam.

İşin kötüsü, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Saçma sapan doğum günü partisine katılmazsam bana iş yerinden bir fahişe göndermesi yapabileceklerinin en küçüğü.

Tesla'mın içinde oturuyorum ve yola bakıyorum. Tek çıkış yolu, elektrikli aracımın önemli bir şekilde arızalanması olurdu. Bataryası alev alırsa çok mutlu olurum.

Ne yazık ki arabam işbirliği yapmıyor. Rüya gibi sürüyor. Lanet olası modern mühendislik.

Tesla'yı babamın malikanesinin önüne park ediyorum ve Rams şapkamı aşağıya çekiyorum. Güneş gözlüklerim yüz hatlarımın büyük bir bölümünü kapatıyor ve her zamanki profesör halime hiç benzemediğimden emin olmak için iki günlük kirli sakal bırakıyorum. Gün bitmeden sosyal medyada binlerce fotoğraf ve video dolaşacak ve birileri beni tanıyacaksa ne olayım.

Dışarı çıkıyorum ve bahçedeki porno heykelleri görünce dişlerimi sıkıyorum. Etraftaki çalılar Herkesin engelsiz bir görüşe sahip olmasını sağlamak için alçak kesilmiş. Babam onlara "sanat" diyor. Ama bir şeyin mermer ve bronzdan yapılmış olması onun sanat olduğu anlamına gelmez. Bir öğleden sonra bronz renkli kilden vajinaya giren bir penis yapabilir ve bunu babama bir milyon dolara satabilirdim.

Ana yapı devasa, fildişi duvarları ve mimarın babam bir şeyler istediği için eklediği kuleleri var.

"Şık." Mekan aşırı derecede büyük - bir kişi için çok büyük

insan. Ve bu büyüklük yedi oğlunu ve annelerini barındırmak için değil. Konuşmaya başlar başlamaz yatılı okulların bol olduğu Avrupa'ya gönderildik. Babamın tek yapması gereken çek yazmak ve bize mevcut en iyi eğitimi verdiğini iddia etmekte.

Arada bir Avrupa'ya tatile gittiğinde ve hovarda programından bir iki saat ayırabildiğinde bizi görüyordu. Her ziyaretinde, bizi herkesin önünde utandırmak ve küçük düşürmek için bir sahne sahnelediğinden emin oldu. İşler o kadar kötüye gitti ki kendimi Onun geleceğini bildiğim halde bütün gece soğukta ıslak saçlarla dışarıda kalarak zatürreye yakalandım.

Yeterince büyüdüğümüzde Amerika'ya dönmemize izin verildi. Çünkü "çocuklarıma dünyanın en iyi eğitimi veriyorum" bahanesi artık işe yaramadığında bizi Avrupa'da tutması garip görünecekti.

Merdivenlerden ana kapıya doğru yürüyorum. Muhtemelen Joey'nin yaptığı sözde bir hoş geldin jestiyle açık bırakılmış. Kimin geldiğini görebilmeyi seviyor, böylece onları önemlerine göre kategorize edip ona göre davranabiliyor.

Piç kurusu fuayede kendini beğenmiş ve mutlu görünüyor, tabletini tıkırdatıyor. Üzerinde deniz mavisi bir gömlek ve kot pantolon var, turuncu saçları unlu yüzünden geriye doğru kaymış. Muhtemelen kendini bilerek solgun tutuyor. Biraz daha bronzlaşsa, insanlar onu Uzay Yolu Ferengilerinden biri sanabilir.

Joey yukarı baktı. Yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve hemen genişler. İrkilir, omuzları kulaklarına değecek kadar yükselir. Tabletini önünde bir kalkan gibi tutuyor.

Bu doğru, Joey. Şimdi kim ağzını açacak kadar cesur? Gözlerim onun üzerinde, ona doğru ilerliyorum.

"Tuvalet molası!" diye ciyaklıyor. Arkasını dönüyor ve koşar adım eve giriyor, ilk köşeyi dönüyor ve sonra Duvarın etrafından, görece güvenli bir konumdan bana bakıyordu.

Korkak. Öte yandan, o benim videolarımı gördü kickboks maçları. Bana benim gibi tekme atabilmesinin ne kadar süreceğini sordu, ben de ona inekler domuzları becermeye başladığında bunun gerçekleşebileceğini söyledim.

Dahası, beyaz bir atlet ve siyah mayodan oluşan mevcut kıyafetim muhtemelen dehşetini hafifletmeye yardımcı olmadı.

Joey, elbise gömleği ve pantolon giyersem ona şiddet uygulayamayacağıma inanıyor gibi görünüyor. Ama deli gömleği giyersem kışına tekme basabilirim.

Onun durduğu yere doğru yürüyorum ve sanatsal bir şekilde düzenlenmiş hediye yığınına fark ediyorum. Ne

Joey'nin tepkisini görmek için bir grup insanı tekmelemek istemez miydim?

Aslında... tam da bunu yapacağım. Beni kim durduracak? Üniversiteden kimse öfkemi dışa vurduğumu görmeyecek ve Joey o fahişe numarasını çektikten ve sonrasında bana çemkirdikten sonra bunu hak ediyor.

Alt taraftaki büyük bir kutuya nişan alarak ayağımı rahatça dışarı atıyorum. Kutu uçuyor ve renkli kule büyük bir gürültüyle yıkılıyor.

Ah, içten içe memnuniyetle iç çekiyorum.

"Kahretsin, kahretsin!" Joey, yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde geri döndü. Gözleri biraz çılgınlaşmaya başladı. "Ne oluyor be adam?"

"Özür dilerim. Ayağım kaydı."

"Kaydı mı?" Bana ölmek üzere olan bir köpeği tekmelemişim gibi bakıyor. "Bunu bilerek yaptın!"

"Zemin yüzünden. Çok fazla cilalanmış." Elimle zemini gösteriyorum.

pırıl pırıl siyah ve beyaz fayanslar. "Reflekslerim biraz daha zayıf olsaydı, düşer ve bir yerimi kırardım. O zaman da babamı dava etmek zorunda kalırdım."

"Kimse düşüp bir şey kıramaz!"

"Bu doğru değil," diyorum en otoriter ses tonumla.

"Kalça kırıklarının yüzde doksan beşten fazlası ev içi düşmelerden kaynaklanıyor."

"Böyle bir şeyi nereden biliyorsun?" "İstatistikleri bilmek benim işim." İçeri doğru yürümeye başladım, birkaç hediyeyi daha bir kenara atıyor.

"Argh! Pislik!"

"Okuluma bir striptizci göndermemeliydin, Joey." Kendimi daha iyi hissederek rahat adımlarla uzaklaştım. Joey çok daha kötüsünü hak ediyor ama tutuklanma riski olmadan yapabileceğim en iyi şey bu.

Satranç tahtasının zemininde hücumla geçmeye hazır ölümcül düşmanlar gibi dizilmiş dört zırh takımının ve her iki yanda ikişer tane olmak üzere dört kaymaktaş at başının yanından geçiyorum. Her ne kadar rahat hareket ediyor olsam da, duyularım Joey'nin

Son çare olarak başka bir fahişe ayarladı. Joey'nin hayattaki görevi babama istediğini vermek ve babam torunlardan vazgeçmedi. En azından henüz.

Ona hediye almak için para harcamak yerine. insan biyolojisi dersi için para ödemeliydi. Böylece kimsenin bir gecede yeni doğmuş bir bebek yaratamayacağını öğrenirdi.

Tavandaki bazı iğrenç seks partisi duvar resimlerinin yanı sıra

Malikanenin içi yeterince zevkli. Ancak mantıklı bir iç dekoratör ekibiniz ve babam kadar paranız varsa, bu o kadar da zor değil. Babamın gerçek sınavı tadı havuz alanıdır. Joey'e her yıl üç ay öncesinden doğum günü partisi için ne istediğini söyler ve Her yıl parti daha da gülünç bir hal alıyor.

Sonunda, havuz alanına açılan Fransız kapılarından geçiyorum. Köşk havuzun etrafını bir U şeklinde sarıyor ve dördüncü taraftaki uzun çitler mahremiyet sağlıyor. Bu yüzden babam burada kendini rahat hissediyor. Misafirlerinin elindeki akıllı telefonları unutmuş, insanlar viral olacağını düşündükleri her şeyi çekmeye ve herkesten önce bir klip yayınlamaya çalışıyorlar.

Yüksek sesli çığlıklar ve kahkahalar havayı deliyor. Şimdiden kulaklarımı kapatıp buradan başka bir yerdeymişim gibi davranmak istiyorum.

Zar zor giyinen insanlar balonlarla etrafta koşuşturuyor vücutlarına; birkaçı da kafalarına bağlamış. Balonların yarısının ağız, diğer yarısının da vajina olduğunu fark ediyorum. Hepsinin üzeri iğrenç beyaz bir yapışkanla

kaplanmış, görsel kıvamı ve kokusu...
...boşalmak mı?

Bu da nereden çıktı?

Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı. Kırmızı ve mavi şortlu bir adam zıplıyor ve büyük, ten rengi bir topu sağma çarpıyor.

Bunlar, partiye katılanların üzerinde yay çizen ereksiyon halindeki penis şeklindeki devasa bir şafta bağlıdır. Ucundan balon kalabalığına doğru şurupumsu beyaz bir sıvı fışkırıyor. Etrafta koşuşturuyorlar ve balonların üzerindeki yapışkanı yakalamaya çalıştıklarını fark ediyorum.

Vajina balonu kız yapışkanın çoğunu yakaladığında yan taraftaki kızlardan biri "V Takımı için bir sayı!" diye bağırır. Hemen zafer ve hayal kırıklığı çığlıkları yükselir.

İç çekiyorum. Her ne kadar şaka amaçlı bir hediye olsa da, kardeşlerim ve ben geçen yıl doğum gününde babama asla bir horoz topu vermemeliydik. Çünkü şimdi on tane var. Ve ekstralar bizden gelmedi. Babam özel olarak onları görevlendirdi.

Neden ben? Neden, neden, neden böyle utanç verici bir babam olmak zorunda?

Hiçbir akli başında insan partide böyle bir şey bulundurmaz. Ya da evinde. Ya da onlara yakın bir yerde. Saygı satın alan Fullilove'ların bile muhtemelen bundan daha fazla haysiyeti vardır.

Bu manzaraya daha fazla katlanmak istemediğim için Yolun kenarına. Aletlerin altından geçip o iğrenç, şuruplu pisliğin üzerime sıçraması riskini göze alamam.

Kızlardan biri "Hey, partiye girerken topa vurmanız gerekiyor!" diye bağırıyor.

"Evet! Kural bu," diye sesleniyor bir adam.

Yavaşça arkamı dönüyorum. "Zorlayacak mısınız?"

Buraya oyalanmaya ve kaynaşmaya gelmedim. Buraya yüzümü göstermeye geldim, böylece babam beni bir yıl daha yalnız bırakacak. Noel'de güvendeyim çünkü Karayipler'de seks partileri yapmayı tercih ediyor ve genellikle beni ya da kardeşlerimi davet etmiyor. Oğullarını çıplak görmek onun için bile çok fazla olur.

"Uh..." Kız çaresizce omuz silkiyor. "Hayır mı?"

"Aynen öyle." Başım zonklayarak uzaklaşıyorum ve kardeşlerimi aramak için kalabalığı tarıyorum. Dışarıda Huxley ve Noah'nın arabalarını gördüğümü sandım ama henüz gelmemiş olabilirler. Telefonumu çıkardım ve mesaj atmaya başladım.

-Hey, partide misin?

-Huxley: Evet. Kendime bir içki daha aldım.

-Noah: Bu şenliği atlatmak için asla yeteri kadar alamam.

-Huxley: Önce bütün iyi şeyleri içeceğim.

-İlk gelen biz miyiz?

-Maalesef. Bir dahaki sefere, arabayı bir gün önceden sabote edeceğim.

-Ben: Araba sorunlarının bu tür şeyleri atlamak için nasıl iyi bir bahane olabileceğini düşünüyordum.

-Noah: İlk duyuran kişi bunu yapar.

-Kim demiş? Bir

duraklama var.

-Newton. Kalkülüsü ilk o yayınladı, bu yüzden onun bir şey olduğunu iddia etti.

-Önce Leibniz yayınladı. Kraliyet Cemiyeti onun Newton'dan çaldı, ama sadece soruşturma Newton tarafından yönetildiği için.

-Noah: Yeterince yakın!

-Huxley: Bu kadar anlamsız akademik tartışma yeter. Neden buraya gelip bir şeylerin seni sakinleştirip sakinleştiremeyeceğine bakmıyorsun? Bu harika viski gibi.

Babam götün teki ama içkiden anlıyor.

-Peki.

Telefonu kaldırdım ve içki masasına doğru ilerledim. Bu partilerin düzeni her zaman aynıdır.

"Hayal edebiliyor musun?" diye tanıdık bir ses geliyor, yarı gözyaşlarıyla çatlıyor, yarı sempati için yalvarıyor.

Oh, kahretsin.

Burada olmasını bekliyordum ama ondan kaçmayı umuyordum.

Son zamanlarda birlikte yeterince zaman geçirdik.

O fark etmeden sessizce geri çekil.

"Bu korkunç," diye başka bir ses geliyor ve annemi cesaretlendiriyor. "Ben sadece... Bu çok zor." Annem nazikçe burnunu çekiyor.

Bu, yeni bir dramaya başlamak üzere olduğunun işareti. Şovuna seyirci bulabilmek için diğer kadını ne kadar tuttuğunu bilmiyorum. Kaçmalıyım, ama kaçmak istemiyorum, hele de beni üç kat aşağılayacak bir şey söyleyebilecekken. Teatral özgürlüğünü başka bir şehirde - ya da tercihen başka bir kıtada- kullanması bir şey, ama tam burada olması başka bir şey.

Lanet olsun. Telefonumu çıkardım ve mesaj attım.

-Önce halletmem gereken bir şey var. Geç kalacağım.

-Huxley: Tamam. İşin bitince gel.

Telefonu kaldırdım, yüzümü hiçbir şey göstermeyecek şekilde ayarladım ve bir adım öne çıktım.

"Anne," dedim. Bir bankta başka bir kadınla oturuyor.

Annem mavi bir bikini giymiş ve gelişigüzel poz vermiş. Ama her açıdan kesinlikle harika görüldüğünden emin olmak için ayna karşısında saatlerce prova yaptığını biliyorum. Annem fiziksel varlığının yaratabileceği görsel etkinin farkında. Güneş gözlüğü de takmıyor; gözleriyle neler yapabileceğini biliyor.

Yanındaki kadın genç, belki de yirmili yaşlarının sonunda. Annem gibi cilalı değil ama pembe bir kimono, kocaman bir güneş gözlüğü ve yüzünün büyük kısmını gizleyen devasa, sarkık bir şapka içinde yine de muhteşem görünüyor. Biçimli bacak bacak üstüne atmış ve

Vücudunu açılı tutarak annesine arzuladığı tüm sempati ve ilgiyi verdiğini gösteriyor.

Bana baktığında tüylerim diken diken oluyor. Annem etrafta olmasaydı, bunun cinsel farkındalıktan kaynaklandığını düşünebilirdim. Ama korkuyor olmalı: Annem bu sefer sahneye koymak için hangi dramayı seçti? Babamın doğum günü partisi iyi bir fon oluşturmuyor, ama cephaneliğinde sonsuz çeşit var ve mevcut olandan istediği etkiyi nasıl çıkaracağını biliyor.

"Griff," diyor titrek bir gülümsemeyle, ona evlat sevgisi göstermem gerektiğine dair ince bir ipucu. "Bu benim oğlum," diye anons ediyor diğer kadına.

Maksimum utanç sağlamak için hiçbir fırsatı kaçırmayın. Artık bir bağlantı kurduğuna göre, rolüne ısınacaktır.

"Bu sefer sorun ne?" Gülümsemeden soruyorum. İç geçiriyor. "Ah... Calvin'le küçük bir tartışma yaşadık."

"Biraz duygusal desteğe ihtiyacı vardı," diyor diğer kadın. "Bazı erkekler korkunç derecede sömürücüdür, bilirsiniz."

Sadece erkekler değil. Kadınlar da, özellikle de Rachel Griffin adında birinden bahsediyorsanız. "Anne, sanırım yeterince zamanını tekeline aldı."

"Tekelleştirmek mi? Ben öyle bir şey yapmadım-"

"Uh-huh. Hadi ama. Bunu başka bir yerde konuşalım," diyorum, bir yabancıya daha fazla yük olmak istemediğimden ve

onun daha fazla şey bilmesini istemek Annem kendini utanç verici bir erkek dramasının içine soktu. Bu sadece sızlanmayla bitmeyecek. Görünüşte travmasını atlatmak için sarhoş olup aptalca bir şey yapmasıyla sona erecek. Annemin üç şişe votkayı bitirip havuza çıplak bir gülle atmasına ihtiyacım yok. Bunu son yaptığında bilincini kaybetti ve kaya gibi battı ve bir adam onu çıkarıp kalp masajı yapmak zorunda kaldı. O Sıkılıp yoluna devam etmeden önce onu birkaç haftalığına kurtardığı için adamdan nefret ediyordu. Her dayanılmaz fotoğrafı gördüm.

Çünkü onları bana sadece kendisinin anlayabileceği bir gururla gönderdi.

"Sen de oturmak ister misin?" Annem soruyor, ağzımdan duymak istemediği hiçbir şeyi duymuyor.

Oh, Tanrı aşkına. "Hayır. Seni eve götürmek istiyorum, böylece bunu özel olarak konuşabiliriz."

Annemin yüzünde kızgınlık belirliyor. Sessizce gitmeyecektir, seyircisini kaybetmek anlamına gelse bile. Gözlerinin kenarlarında boncuk boncuk sıvı toplanıyor.

"Calvin'in tarafını tutacağını biliyorum."

"Calvin'in kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir fikrin yok mu? Ama sana ondan defalarca bahsettim."

"Eminim yapmamışsındır." Elimi kolunun altına koydum ve onu yukarı çektim.

Annem direniyor ama benimle boy ölçüşemez. Fazla çaba harcamadan onu yukarı çekiyorum.

"Bekle bir dakika." Annemin yanındaki kadın bana bir canavarmışım gibi bakıyor.

"Ne?" İstedğimden daha sert çıktı. "O senin annen. Biraz daha nazik olabilirsin."

Ona ince bir gülümseme veriyorum. "Hanımefendi, burada sizi kurtarmaya çalışıyorum.

O zaman neden gidip tüm önemli filmlere merhaba demiyorsun?

Böylece kendine bir rol bulabilir ve bizi yalnız bırakabilirsiniz?"

Nefes nefese kalıyor, yanakları pembeleşiyor. Onun sahte öfkesi beni rahatsız etmiyor. Annemin bir şey yapmasını engellemek

ve beni utandırıyor.

Kadın şikâyet edemeden annemi çekip eve götürdüm. İhtiyacın olduğunda bir obruk nerede?

Bölüm On Dört

Sierra

Acaba Rachel, o korkunç oğlu onu sürükleyip götürdükten sonra iyi miydi?

Ted'in doğum günü partisinin üzerinden birkaç gün geçti ama o zavallı kadın sürekli aklıma geliyor. Belki de çok kırılğan görüldüğü için... ve muhtemelen oğlunun ona davranış şekli yüzünden. Annesinden aldığı belli olan yontulmuş çenesi ve spor salonunda şekillendirmek için saatler harcamış olması gereken vücuduyla kesinlikle iyi görünüyordu. Ama içi? Çürümüş.

Benimle birlikte oturup annesini dinleyebilir, ona anlaşıldığını ve takdir edildiğini hissettirebilirdi.

Bunun yerine, sanki kimsenin görmesini istemediği bir utanç kaynağıymış gibi onu sürükleyerek götürdü. Tertemiz çenesinin ortasında kocaman kırmızı bir sivilce gibi.

Ama ne kadar şanslı olduğunun farkında değil. Annem hâlâ yanımda olsaydı, onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirirdim.

Bahse girerim Gece Yarısı Tanrısı annesine daha iyi davranıyordur. Bu kadar koruyucu ve bir yabancının savunmasına atlayacak kadar harika bir adam belki de iyi davranışın zirvesidir. Toplum içinde gerçek bir centilmen, yatakta inanılmaz bir seks ilahı. benim kitabımda şövalyeliğin timsali.

Gece Yarısı Tanrısı hakkında çok düşünüyorum. Aslında, bu daha çok bir saplantı gibi. Birlikte yaptıklarımızın üzerinden geçiyorum. Onunla yaşadığım çılgın orgazmları.

Her zaman aşk romanlarının seks sahnelerinde orgazmların ne kadar harika olduğu konusunda yalan söylediğini düşünmüşümdür, fikir kahramanın erkekliğini ve yataktaki hünerini anlatmaktır. Ama belki de Aşk romanı yazarlarının yatak odalarında kendi Gece Yarısı Tanrıları vardır ve onlar sadece hayat tecrübelerinden yola

ıkarak yazarlar.

Çünkü o tek gecelik ilişki mi? Kafamı bir sonraki ürün serimiz için bildiğimden daha fazla fikirle dolduruyor. yapmak için. Son iki haftayı bunları sıralamakla geçirdim ki bunları sunarken dağınık bir geveze gibi görünmeyeyim. Artık fikirleri kategorize etmeyi ve rafine etmeyi bitirdiğime göre, nihayet yeni ürün geliştirme ekibi liderimle konuşmaya hazırım.

Elimde büyük bir fincan taze kahve ile köşe ofisimden dört kapı aşağıdaki konferans salonuna giriyorum. Yirmi katılımcıyı ağırlayabilecek kadar büyük. Şirketi kuran büyükannem işlevsel, çağdaş konforu seviyordu ve içerisi çoğunlukla doğal ahşap, dikdörtgen meşe bir masanın etrafında renkli ergonomik Embody sandalyeler var. Ayrıca genel merkezi çevreleyen yemyeşil ormana bakan büyük bir pencere de var.

Ellie uzun tırnaklarıyla tabletine dokunarak içeride bekliyor. Silikon Rüyası'nda kıyafet zorunluluğu olmadığı için dolabındaki en rahat kıyafetleri tercih ediyor. Bugün üzerinde deniz mavisi bir gömlek, siyah Nike tayt ve bir çift mor Converse var.

Elbette, sırf keyif için giymeyi sevdiği beyaz laboratuvar önlüğünü de giymiş. Ancak, yeni ürün geliştirme ve Ar-Ge'de çalışan herkesin kendine has tuhaflıkları vardır, Ellie'ninki ise oldukça iyi huylu. Geçen ay Amazon'da işe girince eşiyle birlikte Seattle'a taşınmak için işten ayrılan bir adam üstsüz dolaşmayı tercih etti - ya da en azından Rogaine'e batırılmış bir vizondan daha fazla kıl olan göğsünü ortaya çıkardı. Örtmenin çok kaşındırıldığını söyledi.

"İyi görünüyorsun," diyor Ellie sırtarak.

"Teşekkürler." Onun karşısındaki koltuğa oturdum. "Ben istedim ki... bilirsin. Eğlenceli bir şeyler denemek istedim." İşe giderken pastel pembe kolsuz bir elbise ve ona uygun ayakkabılar giymek gibi. Evliyken tercih ettiğim kıyafetleri giymekten kaçınırdım. Daha muhafazakâr bir bankacı görünümü tercih ettim - bolca lacivert ve siyah, gerçek ceketli iş takımları.

Todd, Silikon Rüya'nın yaptıklarından zaten mutsuzdu,

ve bir finans kuruluşunun CEO'su gibi giyinmem işimle ilgili utancını azalttı.

Ama umarım tüm şikayetleri geçmişte kalmıştır. Tüm boşanma boyunca beni sürekli rahatsız etti. ve sonra tekrar bir araya gelme konusunda, ama New Orleans'ta dayak yediğinden beri ondan haber almadım.

"Bütün sıkıcı kıyafetlerini attın mı?" Ellie soruyor. Gözleri kısılmış ve eski sevgilime karşı küçük bir nefretle parlıyor. Biz evliyken ona "o sik kafalı" diyordu. Artık ona "o şerefsiz" diyor.

"Temel olarak. Gerçi biraz zaman aldı. Bu kadar çok ıvır zıvır biriktirmek inanılmaz."

Ellie homurdanıyor. "Özellikle de biri sizi ihtiyacınız olmayan şeyleri almaya zorluyorsa." Öne doğru eğilir. "Neyse, iş konuşalım. Yeni seri için bazı fikirlerin var mı?"

"Evet!" Bu tek hece, aylardır hissetmediğim kadar büyük bir coşkuyla köpürüyor. "Adını 'Geceyarısı Tanrısı' koymak istiyorum."

Biçimli kaşları kalkıyor, geniş gözleri parıldıyor. "Demek gerçekten o kadar iyiydi, ha?"

Etkileşimimizi tekrar düşünmek bacaklarımın arasındaki etin karıncalanmasına neden oluyor. "Evet. Ama daha da önemlisi, harika bir isim."

"Kendisine atıfta bulunulduğunu anlayacak mı? Bu konuda tuhaf davranabilir."

"Hiç sanmıyorum. Takma isim kullanmıyorduk. Sadece... Aramızda bir elektrik vardı. Gerçek bir bağ, anlıyor musun?"

"Boşaldığında 'Evet!' diye bağırdın mı? Evet, ateşli dostum!' diye bağırdın mı?"

Gülüyorum. "Boşaldığımda genelde pek bir şey söylemem."

"Ama sana hayatının en iyi orgazmını yaşattığını söylemiştin." "Verdi, ama..." Omuz silkiyorum. "Sadece sıcak, anonim bir

seksi zaman." Değer verdiğim bir anı. Kendimi vites değiştirmeye zorluyorum. "Tamam, çalışmak için buradayız, tek gecelik ilişkim hakkında başka bir otopsi yapmak için değil." Hukuk defterime dokunuyorum.

"Bu serinin birinci sınıf olması gerekiyor. Her ürün birinci sınıf lüks görünmeli ve hissettirmeli."

Ellie'nin gözleri kısılıyor, bu da düşüncelerinde ve tasarımlarında kaybolduğunun bir işareti. "Keşke Gece Yarısı Tanrısı'nın

muhteşem premium penis," diye düşünüyor.

Gülüyorum, kalemimi çeviriyorum. "Evet, nasıl olduğunu hayal edebiliyorum bu giderdi." Alçı tamamen kuruyana kadar biraz kırıdamadan durabilir misin? Oh, ve bunu yaparken süper ereksiyon halinde kalmalısın.

Tabii ki, onun heyecan seviyesini yüksek tutmak için bir şeyler yapmam gerekecek. Hmm... Çok ilginç olasılıklar var...

Kendimi zihinsel olarak silkeliyorum. İşe dön kızım, işe dön. "Yani, yeterince iyi tarif ettin, ama... sanki gerçekliğin ötesinde görünen bir şey" diyor Ellie.

"İnanın bana, çok gerçektir." Godiva mağazasının önündeki çikolata bağımlısı gibi iç çekiyorum, sonra kahvemden kocaman bir yudum alıyorum.

"Mahrum kaldığınız için performansını hak ettiğinden daha yüksek değerlendirmedinize emin misiniz?" Masaya vuruyor. "Ne yazık ki Todd senin çıtanı çok aşağılara çekti. Aleti işe yaramayacak kadar küçük."

Neredeyse tükürecektim ama ağzımı tam zamanında kapatmayı başardım, yine de histerik bir kıkırdamayı engellerken burnum biraz sızladı. Ellie bir erkeğin penisi hakkında bilinmesi gereken her şeyi ona tepeden tırnağa bakarak söyleyebileceğini söylüyor. Analiz ettiği erkeklerin penislerini görmediğim için ifadesinin ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum.

"Biz mükemmel orgazm fantezisini satıyoruz, ürünlerimiz de siz ve Ar-Ge ekibimiz sayesinde bunu sürekli olarak sağlıyor." Eski sevgilimin aletinin boyutunu tartışmak istemiyorum. Aslında onun aletini hiç düşünmek istemiyorum. Sanki Tanrı Todd'u yaratırken acelesi varmış gibi.

Ellie küçük bir selam verir. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Ve devam edin."

Gölüyorum. "Senin hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Bunu bilmek ve duymak iki farklı şeydir."

"Geceyarısı Tanrısı serisini başlattığımızda, sana bir zam daha ve yüklü bir ikramiye. Buna ne dersin?"

"Ooooooh, maddi ödöl! Boş bir hayattan çok daha iyi. kelimeler."

"Her neyse, sadece tutarlı orgazmlar değil, inanılmaz orgazmlar sağlayan ürünlere ihtiyacımız var. Sizi derinden sarsan orgazmlara."

Ellie şeytani bir bilim adamı kahkahası atıyor.

"Vibratörlerimiz göbeğinizi sallamakta gerçekten çok iyidir."

"Elbette," diyorum gururla. "Ama orgazmlar hâlâ... daha fazla olabilir."

Gece Yarısı Tanrısı'yla nasıl olduğunu düşünüyorum. Vücudumdaki her kas gerildi ve eriyerek yapışkan hale geldi. Zirve beni öylesine yoğun bir elektrik mutluluğuyla kaldırdı ki, saf coşkudan öleceğimi sandım. Ama her şey burada bitmiyordu; zevk içimde artçı şoklar gibi zonkluyordu.

Deprem. O geceyle ilgili her şey beni harap etti - en şaşırtıcı şekilde.

En iyi arkadaşım çenesini eliyle destekliyor. "Yani iki hafta geçmesine rağmen, gerçekten, Tanrı şahidim olsun, fikrini değiştirmedin mi?"

"Hayır." Hülyalı bir şekilde iç çektim. "Onunla tekrar karşılaşmayı çok isterim." "Onu nasıl tanıyacaksın?"

Pratik Ellie. Burada bir

Çünkü makine mühendisliği ve pazarlama alanlarında çift anadal yapmıştır.

Karşılaşmayı düşünüyorum, karnım üç kez dönüyor, yüzüm ve boynum ısınıyor. "Kokusundan. Hareket edişinden. Kalbimi çarptırışı... Ellie, adam mükemmel. Onu tekrar görürsem, kesinlikle tanıyacağım. Bunun gibi"- parmaklarımı şıklatıyorum-"sadece fiziksel tepkilerimden."

"Ama onu bir daha göremeyebilirsin," diyor üzüntüyle.

"Bütün iyi adamlar sadece kaçırılmıyor. Onlar aynı zamanda yerel."

Dudaklarının köşeleri aşağı doğru dönüyor. "Onun adını almalıydın. Aşık olabilir ve senin için buraya taşınabilirdi."

"Biliyorum." Biraz sönükleşiyorum. "Anonim kalmak o zamanlar yapılacak en akıllıca şey gibi görünüyordu. Ama şimdi düşünüyorum da, içki içiyordum, bu yüzden kafam muhtemelen o kadar da berrak değildi."

"Kesinlikle hayır. Beni St. Louis'de tuttukları için havayolu şirketini suçluyorum, çünkü onun adını ve numarasını mutlaka alırdım." Ellie aniden başını sallıyor. "Aslında boş ver. Eğer orada olsaydım, onunla hiç karşılaşmayabilirdin. çünkü Todd'a ben bakardım."

Doğru. Todd uzun zamandır Ellie'nin bok listesindeydi. Muhtemelen Ellie'nin "başka bir şehirde daha iyi bir fırsat" için Silikon Rüyası'ndan ayrılıp ayrılmayacağını görmek için elinden geleni yaptığı için. Mesela New York'a. Ya da daha iyisi, Hong Kong. Kendisinden nefret eden biriyle yakın olmama katlanamıyordu. "Tamam, Todd konuşması yok. Gece yarısı tanrısı. Bunun için buradayız."

"Neden onu bulması için özel bir dedektif tutmuyorsunuz?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Sence de bu biraz fazla sapıkça değil mi?" Todd'un New Orleans dahil her yerde beni takip etmesinden sonra

Gece Yarısı Tanrısı'na da aynısını yapıyor, iyi bir sebep için bile olsa.

"Eğer karşınızdaki kişi bundan hoşlanıyorsa bu takip etmek değildir. Onu takip edersen muhtemelen onur duyacaktır." Ellie omuzlarını silkti, yine hızlı, işine düşkün haline döndü. "Her neyse. Bence önce bir dildo ve vibratörle başlamalıyız. Bunlar klasikler."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ama onların eşsiz olmasını istiyorum ve

Bir şekilde de ilginç. Piyasadaki herhangi bir dildo ve vibratör gibi olamazlar. Gece Yarısı Tanrısı diğer erkekler gibi değildir."

"Anladım. Peterson önümüzdeki haftaya kadar şehir dışında olacak ama döndüğünde ciddi bir şekilde başlayabiliriz."

Peterson, Ellie'nin birlikte çalışmayı en sevdiği Ar-Ge çalışanı. Uzmanlık alanı: vibratörlerdeki motorlar ve emme

üniteleri. İşte

Yaratamayacağı titreşim ve emme kombinasyonu yok.

"Mükemmel."

Dışarıdan gürültülü ayak sesleri geliyor. Üç kişi arasındaki bağışmalar konferans salonunun kalın kapısını delip geçer.

Kaşlarımı çatarak dinliyorum. Seslerden biri Heather'a, diğeri de güvenlik şefi Dan'e ait.

Çünkü son ses Linda'ya ait. Ugh.

Ellie yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirir. "Üvey annenin burada ne işi var?"

"Bilmiyorum." Durup dururken ortaya çıkmak Linda'ya göre değil. Ya da şirket içinde dikkatleri üzerine çekmek. Silikon Rüya'nın yönetiminde yer almıyor. Büyükanneimin ölüm döşegindeki dileğini ve vasiyetini onurlandırmak için, Linda, Felicia veya babamın Silikon Rüyası'nı yönetmesine izin vermeye niyetim yok. herhangi bir şekilde. Zaten hiçbirinin umurunda değil şirket, sadece kazandığı para.

"Heather'ın sana söylemeyi unuttuğu bir randevusu mu var?" Ellie soruyor.

"Heather, Linda hakkında hiçbir şeyi unutmaz." Çünkü üvey annemden nefret ediyor. Heather ona Onun hakkında konuştuğumuz nadir zamanlarda "açgözlü fırsatçı" der. Muhtemelen ben etrafta yokken daha renkli kelimeler kullanıyordur.

Şimdi de gümbürtüler var. Muhtemelen Linda hoşnutsuzluğunu göstermek için elinin topuğuyla duvara vuruyor. Daha şiddetli bir şey yapmazdı, çünkü değerli tırnaklarından birini kırmaktansa fare zehri yemeyi tercih ederdi.

Ayağa kalktım. "Gidip neler olduğuna baksam iyi olacak."

"Ben senin yedeğin olurum," diyor Ellie ayağa kalkarken.

Omuzlarımı dikleştirip geriye itiyorum ve otorite yaydığımın emin oluyorum. Linda'nın söylediklerimin bir kısmını bile özümsemesini sağlamanın tek yolu bu, çünkü duymak istemediği şeyleri filtreleme konusunda olağanüstü bir yeteneği var. Kapıyı açıp koridora çıkıyorum, Ellie de arkamdan geliyor.

Kollarını iki yana açmış olan Dan, Linda'nın önünde duruyor ve onu yolundan itmek için elinden geleni yapıyor. Aşırı saç spreyi, ağartılmış platin rengi saçlarını

Bir insan kafatasından doğal olarak çıkması gereken şeye benzeyen herhangi bir şeyden ziyade sanatsal tel heykel. Elbisesi o kadar dar ki saran naylona benziyor. Ama siyah olduğu için bunun onu "şık" yaptığını düşünecektir. Elmas küpeleri ve kolyeleri göz kamaştıracak kadar büyük, ama bu sadece onun

ne kadar iyi evlendiğini anlatırdı. Eskiden ailemiz için muhasebecilik yapıyordu ve annem öldükten sonra babama evlenme teklif ettirmeyi başardı. Babam evlenmeyi sevmiyor.

ve Linda onu nasıl eğlendireceğini biliyor, ki bu da evlenmek isteyen bir tip için değerli bir yaşam becerisi.

Abartılı düşünleri annemin cenazesinden üç ay sonra gerçekleşti. O gösteriye katılmak zorunda değildim.

çünkü büyükannem beni o hafta sonu Cancun'a gönderdi, ama fotoğrafları gördüm.

Yıllar geçtikçe Linda'nın yüz hatları daha da şekillendi - pahalı plastik cerrahı ilahi yeteneklere sahip bir adam- ve yüzü daha az hareketli hale geldi. Azminin hakkını vermeliyim, çünkü ben yüzüme losyon sürmeyi çoğu zaman hatırlayamıyorum.

"Hayvanını üzerimden çek!" Linda yüksek sesle bağırır.

Her zamanki gibi, insanların onun emirlerini yerine getirmek için atlamasını bekliyor. "Dan güvenlik ekibimizin bir üyesi ve

Talimatlarıma uyun," diyorum onu sakinleştirmek için. Bir numaralı hedefim onu merkezden çıkarmak. "Ona randevusu olmayan hiç kimsenin beni rahatsız etmesine izin vermemesini söyledim." Esas olarak Todd'un beni rahatsız etmemesini sağlamak için. Ama

Bunu söylemek Linda'yı sadece üzecektir, bu yüzden o kısmı atlıyorum. "Ben herhangi biri değilim!"

"Dan, sorun yok. Bırak geçsin." Buraya ne söylemeye geldiyse söyleyene kadar bırakmayacak. Zamanını kaplıcalarda ve plastik cerrahının ofisinde geçirmeyi tercih ettiğine göre, bu yolculuğu yapmak onun için önemli olmalı.

Heather, Linda'ya onaylamayan karanlık bir bakış atarken, "Başka bir toplantın var," diyor.

Bu bir yalan ama ben de kabul ediyorum. "Doğru. Fazla bir şeyim yok. zaman." Gülümseyerek Linda'ya dönüyorum ama onu oturmaya ya da konferans odasına davet etmiyorum, çünkü bu onu devam etmeye teşvik etmekten başka bir işe yaramaz. "Sizin için ne yapabilirim? Sen?"

"Oturup bir latte içmek istiyorum," diyor.

"Korkarım bunun için zamanımız yok," diyor Heather.

"Sierra'nın toplantısı beş dakika içinde."

Linda Heather'a nefret dolu bir bakış fırlatıyor. Heather'ın ne düşündüğünün umurunda olmadığını biliyor çünkü maaşları ödeyen benim ama üvey anneme Heather ile etkileşimde bulunmak onu bu kadar üzüyorsa, şirkete gelmekten kaçınmak için tekrar tekrar.

Heather saatini kontrol ediyor, sonra ince bir gülümsemeyle yuvarlak kristal kadrana dokunuyor.

Linda bana döndü ve "Todd'un hala konuşmadığını biliyorsun değil mi?" dedi.

"Ben görmedim ama şaşırmadım. Kafasına sağlam bir tekme yedi." Muhtemelen başına gelenlerden dolayı kendimi kötü hissetmemi bekliyor, ama fazla sempati toplamak kolay değil. "Belki de daha iyi bir doktora görünmeli?"

"Daha iyi bir doktora görünmek çözüm değil. Ben senin..." Linda bir elini havada sallıyor. "Daha fazla endişeli misin?"

İki kaşımı da kaldırıyorum. "Pardon?"

"Neden ona çiçek göndermiyorsun? Ya da nasıl olduğunu görmek için ziyaret etmiyorsunuz?"

"Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum. Çenesi için çok kötü, ama..." Dürüst olmak gerekirse, New Orleans'tan beri huzur ve sessizlik iyi geldi. Beni rahatsız edici aramalarla rahatsız etmiyor. Önceden sürekli numaralarını engellemek zorunda

kalıyordum - çok fazla numarası var - ve şimdi daha fazla iş yapabiliyorum.

"Çünkü o senin için yaralandı!"

Todd yaratıcı yazarlığa mı girişiyor? "Bu değil
Bu şekilde oldu. Aslında, bana zarar vermeye çalışırken
yaralandı. Ayrıca yepyeni bir elbiseyi de mahvetti-"

"Bunun için ona fatura kesebilirim," diye ekliyor Heather.

"-ve ben hasarı görmezden geldim. Bu yüzden çok şey
yaptığımı düşünüyorum."

Linda nefes alırken göğsü kabarıyor. Bu, öfkesini kontrol
etmek için elinden geleni yaptığının bir işareti. Daha sakın
ve hafif bir şekilde
yalvaran bir ses tonuyla, "Sierra, o sadece bir şans daha
istiyor" diyor.

Bu iş zaman kaybına dönüşüyor. "Şansını kaybetti,
Linda. Aslına bakarsan, birçok şansını mahvetti ve hayatımın
geri kalanını daha iyisini yapmasını umarak geçiremem.
Hayatıma devam etmeliyim."

"Anlıyorum. Peki." Burnunu çekiyor. "Todd'a sinirini
atlatmak için daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu
söyleyeceğim."

Boşanmak bir "öfke" değildir, ancak bu şekilde düşünmek
onun gitmesine neden oluyorsa, onu düzeltmeyeceğim.

"Her neyse, baban ve ben Wollstonecraft ile harika bir
şey yapmaya karar verdik." Linda bana bunu beklemiyordun
değil mi bakışı attı.

Heather boğazını temizler. "Toplantınız..."

Parmağımı kaldırıyorum, ailenin üniversiteyle olan
bağları önemli. Büyükanнем hayattayken başlayan bir şey
bu. İnşa etmekte olduğumuz servetin
kalıcı bir etki yaratmak için dünyanın dört bir yanındaki
herkese daha iyi orgazmlar sunmaya ve yerel liberal
sanatlar üniversitesine fon sağlamaya odaklanmaya karar
verdi.

Linda Heather'a çocukça bir zafer gülümsemesi atıyor.
"Sınıflarından biri burada bir vaka çalışması yapacak."

Zihnim bir anlığına dondu. "Pardon, ne dedin?"

"Bir vaka çalışması. Ne yaptığımızı öğrenecekler.
ve daha iyi büyümemize yardımcı olacak bazı ilginç yeni
fikirlerle ortaya çıktık."

Uh-oh. Linda art niyetli olmadıkça şirketten bahsederken
asla "biz" demez. Ya da paraya ihtiyacı vardır.

Heather gözlerini öyle bir deviriyor ki, Vegas kumarhanesine aitmiş gibi görünüyorlar.

"Zaten bundan sorumlu bir ekibimiz var," diyorum. Linda omuz silkiyor. "Bu yepyeni bir bakış açısı." "Onlar üniversite öğrencileri."

"Aynen öyle. Gelecekteki müşterilerimiz."

Doğru, ancak müşterilerimizin işimizi nasıl büyüteceğimiz konusunda tavsiyede bulunmalarına izin vermeyiz. Bu şekilde değil.

"Wollstonecraft'taki programdan kim sorumlu?" Üniversite daha fazla zaman ve kaynak harcamadan önce bu "vaka çalışmasını" iptal edeceğim.

"Charles Phillips." Sanki bu ismin bir anlamı olmalıymış gibi duraksıyor.

Ben bakmaya devam edince Linda "İngilizce bölüm başkanı" diye ekledi.

"Peki ürünlerimiz için neden İngilizce uzmanlarının görüşlerine ihtiyacımız var?" Şaşkınlıkla sordum.

Linda dinlemiyor. "Bugün bir sınıf gönderiyor." "Ne?"

Heather tabletine öfkeyle vurmaya başlar.

"Az önce bugün mü dedin?" Artan öfkeme rağmen sesimi aynı seviyede tutmak için mücadele ediyorum. Öğrencileri öylece bırakamaz.

Hiçbir uyarı olmadan Silikon Rüya! Şirket onun oyuncağı değil.

Linda başını sallıyor. "Evet. Ve herhangi bir ders değil, şiir üzerine uzmanlaşmış bir ders. Beşeri bilimler bölümlerinde

Büyüleyici bir bakış açısı. Lütfen onları geri göndermeye çalışmayın çünkü bu şirketin kötü görünmesine neden olur." "Göreceğiz." Tartışarak daha fazla zaman harcamak istemiyorum.

Linda fikrini değiştirmiyor ve öğrenciler de Görünüşe göre profesörleriyle birlikte buraya geliyorlar. Onlara bir hata olduğunu ve vaka çalışması olmadığını söylemek zorunda kalacağım, bu yüzden kampüse geri dönmeleri ve sınıfta önemli ama ölü insanların şiirlerini okumaları gerekecek.

"Güzel." Başını sallıyor.

"Tam olarak ne zaman geliyorlar?" Sınıf gelmeden önce sorumlu profesöre ulaşabilir miyim diye soruyorum, böylece herkesin zamanını boşa harcamamış oluruz.

Linda saatine bakıyor, sonra da sırtımı ürperten dişlek bir gülümsemeye bana bakıyor. "Şu anda lobide olmalılar."

On Beşinci Bölüm

Griffin

Kurucusunun çok iyi heceleyemediği anlaşılan yüksek teknoloji şirketi Silikon Rüyası'na giderken dişlerimi gıcırdatıyorum. Daha da kötüsü, kurucunun danışmanları da okuma yazma bilmiyor olmalı.

Ve yine de... Fullilove ailesi zengin. En azından kampüste kendi adlarını taşıyan bir bina yaptıracak kadar zenginler.

Paranın size bir beyin satın alamayacağının bir başka örneği.

Hmm... Belki de bu konuda bir araştırma yapmalıyım. Bu konuda çok fazla veri olmalı.

Düşündükçe, bu ailenin tıpkı babam gibi olduğu anlaşılıyor. O da bir aptal. Buna inanan biri para her türlü eksikliği telafi edebilir. Ve klas eksikliği.

Bu haftaki dersler iptal edildi, çünkü eğitim süresi bu saçmalığa harcanacak - öğrencilerimin karşılayamayacağı bir şey. Excel'de verilerle nasıl çalışacaklarını, iyi bir grafik elde etmeyi ve ekonomik veriler ve göstergeler arasındaki korelasyonları sıralamayı öğrenmekten daha fazla fayda sağlayacakları halde Charles'ın bu "vakayı" onlara dayatmak istemesi çok saçma. Bunların hepsi finalde olacak. Bu vaka

Charles ya da Fullilove'lara uymak için müfredatımı yeniden düzenlemeyi reddettiğim için ders notunun bir parçası olacak.

Arabamı park edip dışarı çıktım. Şirketin genel merkezi başarı çılgınlıkları atıyor. Kaygan metal ve cam kule Lovedale'in gökyüzünü deliyor. Bölgedeki en yüksek binalardan biri ve önemli olduğunu anlamanız için ısrar ediyor.

Acınası bir gösteri.

Eğer şirket gerçekten iyi durumda olsaydı burada. Silikon Vadisi'nde olurdu. Ayrıca bir vaka çalışması için lisans öğrencilerine başvurmazdı.

Üst düzey bir yönetim danışmanlığı firmasından tavsiye.

İyi tarafından bak, diyorum kendi kendime. bina sıkıntısı. Bu çok daha kötü olabilirdi. Babam ona bir bebek vermem için beni manipüle etmek için bir şeyler ayarlıyor olabilir.

Öğrencilerimin dikkatini penis toplarıyla dağıtırken, bir grup fahişe beni köşeye sıkıştırır ve onları hamile bırakmamı sağlamaya çalışırdı.

Kabus gibi görüntüyü silkeleyip atıyorum. Artık dev sikler ve fahişeler hakkında düşünmek yok. Paralı moronlar tarafından yönetilse bile saygın bir şirkete gidiyorum.

Ayrıca, istesem bile -ki istemiyorum- babama bir bebek vermek onu tatmin etmezdi. Görünüşe göre Emmett belki kız arkadaşını/belki de gerçekten kız arkadaşını değil- hamile bırakmış, bu da şaşırtıcı bir haberdir. Emmett tam bir anal. Titiz ve aşırı düzenli kişiliği göz önüne alındığında, doğum kontrolü gibi basit bir şeyi mahvettiğini düşünemiyorum. Üstelik babamdan da nefret ediyor. ve sırf babamı mutlu etmek için rastgele bir kadını döllemezdi.

Saat tam on buçukta, sınıfın çoktan toplanmış olduğu lobiye giriyorum. Makosen ayakkabılarım soluk mavi gri fayanslar. Başımı eğdim ve...

Bu da ne?

Önümdeki dev saate bir kez daha bakıyorum. Bir iş yerinin lobisinde bir saatin bulunması alışılmadık bir durum değil elbette. Ama saat kulesinin dev bir penis şeklinde olması şart mı? Hem de herhangi bir penis değil, anatomik olarak doğru, tamamen erekte olmuş, parlak sakız moru renginde bir penis?

Saat yüzünün tasarımı süslü siyah Roma rakamlarına sahiptir ve ibreler sanatsal bir şekilde kalp uçlu oklar gibi görünecek şekilde yapılmıştır. Birisi gerçekten çok uğraşmış bu turgid saatine sınıf katıyor. Tüm bu sahne bana babamın çekeceği bir şeyi hatırlatıyor. Birden fark ettim,

Korkarım ki, firma başarısız bir yüksek teknoloji firması değil. Tahmin ettiğim gibi bir varlık. Bu bir seks oyuncağı şirketi. Bu yüzden adı Silikon Rüya.

Karnım ağrımaya başladı. Lanet olsun. Charles'a da Dante'nin cehenneminin yedi halkasına da lanet olsun. Ben tamamen çok yakındım

Fullilove'ların tıpkı babam gibi olduğuna karar verdiğimde. Yanılmış olmak beni daha mutlu ederdi.

Öğrencilerim ağızları açık bakıyorlar ama doğal olarak telefonları dışarıda ve fotoğraf çekiyorlar. Lanet olsun.

Önce eskort Sandy ve şimdi de bu muazzam utanç!

Çocuklar o şeyin önünde selfie çekmeye başladılar. Bu iğrenç davayla ilgili her şey sosyal medyaya düşecek. Görev sürem bittikten sonraki değerlendirmemde bu olay başıma bela olursa Charles'ı öldüreceğim.

Bu işi bitirmenin zamanı geldi.

Etrafa bakıyorum. Böyle bir binayı karşılayabilen bir şirketin güvenliği olmalı. Ve bir masa var... ama Boş. Resepsiyonda da kimse yok.

Turnikelerin diğer tarafında bazı insanlar sohbet ediyor ve hızlı hızlı yürüyorlar, muhtemelen yaka kartım olmadan beni içeri almayacaklar.

Burada yalnız olsaydım, üzerlerine atlayabilirdim. Ama potansiyel tanık olarak öğrenciler varken bunu yapamam.

Buluşmamız gereken şirket temsilcisi hangi cehennemde?

Charles'ın asistanından gelen ve bugünle ilgili detayları içeren e-postayı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. En düşük ihtimalle tarihi ya da saati karıştırmış olabilirim. Ama hayır. Bu

Bugün olması gerekiyordu. On buçukta. Ve şimdi saat 10.30.6.

Eğer bizimle lobide buluşması gereken kişi beş dakika içinde gelmezse, ben gidiyorum. Ve öğrencilerim regresyon analizinin daha ileri konuları hakkında bir ders alacaklar-

Ana girişte aniden iğrenç derecede yüksek bir ses duyuldu ve Todd Beaker, Cock Clock, Inc. şirketinin sahibiymiş gibi cam kapılardan içeri girdi. Cennete bakıyorum ve sabır için sessiz bir dua ediyorum - bu salak sizi uçakta öfke nöbeti geçiren üç yaşındaki bir çocuktan daha fazla sınavabilir. I

Ondan nefret ediyorum ve tek nefret eden ben değilim. Üç yıl önce bölümler arası bir etkinlikte, ekonomi bölümünün yüz karası olduğunu, fazla maaş alan profesörlerin kapitalist açgözlülüğün çukuru olduğunu açıkça ilan etti.

Ruhlarını en yüksek teklifi verene satan liberal olmayan sayı kırıcılar. Daha sonra özür diledi ve etkinlikte ekonomi bölümünün bulunduğunu fark etmediğini söyledi, ancak zarar verildi. İnsanların arkamdan söylediklerine güvenirim.

İğrenç Todd'un üzerinde özenle ütölenmiş soluk mavi bir elbise gömleği, siyah bir pantolon ve İtalyan mokasen ayakkabılar vardı; tüm bunlar tipik bir İngiliz şiir profesörünün yıllık maaşının yarısından fazlasına mal oluyordu. Güya iyi bir evlilik yapmış ve

Bir korsanın hazine mağarasını keşfetmiş bir kaşif gibi para harcıyordu. Duyduklarıma göre, karısı da sosyal olarak bağlantılı olmalı, çünkü bölüm başkanına küçümseyerek davranmaya başladı - normalde profesyonel intihar olacak bir hareket.

Öte yandan, kadroda değil, bu yüzden belki de Chuck'ı kızdırması önemli değildir. Todd.

Eğer varlıklı bir karısı varsa, sözleşmesinin yenilenmemesi muhtemelen umurunda değildir, tıpkı tüm ekonomi bölümünü düşman ilan etmesini umursamadığı gibi.

Ama varlıklı eşi annem gibiyse, onu daha fazla tutamayabilir. Karnı ve beli evlendiğinden beri balon gibi şişmiş, bu da şeker annesine kavuştuğu anda kendini bıraktığının açık bir işareti. Anatomisinin ince kalan tek kısmı omuzları, bu da ona kesinlikle armut benzeri bir görünüm veriyor.

Kumral saçları kısacık kesilmiş -bölümler arası tatil yemeğinde övünerek bahsettiği iki bin dolarlık saç kesimi- ve yüzü tertemiz.

Tıraşlı. Beyaz bandajlar, çenesi yerinden çıkmış gibi başını sarıyor; bu, zamanının çoğunu İngiliz edebiyatı kanonu olarak kabul edilmeyen her şeyi küçümseyerek geçiren bir İngilizce profesörü için garip bir yaralanma.

Bandajlara baskı yapan şişkinlikler, eklemnin de şiştiğini gösteriyor, ancak bir şeyler ters görünüyor. Ancak yanağındaki eski mavimsi morluklar gerçek, yani belki de gerçekten yaralanmıştır.

Çelik bir kapıyla girdiği kavgayı kaybetmiş gibi görünse de, başını meydan okuma ve gururla dik tutuyor, bataklık yeşili

bakışları üstün ve kararlı. Onu takip eden bir başkası Bir grup üniversite öğrencisi, hiçbiri ekonomi okumuyor. Yaratıcı tiplerin hülyalı, odaklanmamış gözlerine sahipler.

Şiir sınıfıyla burada ne işi var? Todd beni fark etti ve gözleri ihtiyatlı bir düşmanlıkla parladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Başındaki bandajlar yüzünden kelimeleri hafifçe bulanıklaşıyor.

"Beni Charles gönderdi." Cevabım soğuk, kırılmış. Onun varlığı beyin hücrelerimi boğuyor. Dev mor sik saatine bakıyorum. Şirket temsilcisi gecikti. Hem de çok geç.

"Ne için?" Todd anlamamış gibi bakıyor. Cevap vermeyince "Ee?" diye dürtüklüyor. Ellerini kalçalarına koyuyor, sabrı tükeniyormuş gibi ayağıyla yere vuruyor.

Tavrına kaşlarımı kaldırıyorum. Aynı anda öğrencilerim de olası bir profesör kavgasını kaydetmek için telefonlarını kaldırmaya başlıyorlar. Özellikle Tanner heyecandan işemek üzereymiş gibi görünüyor. Parlak gözleri "Dövüş dövüş dövüş!" diye bağırıyor.

Tanrı aşkına.

Elleri hala kalçalarında, Todd bana doğru yaklaşıyor, hafifçe

kişisel alanımı işgal ediyor. Bu çok aptalca bir hareket, çünkü ona vurmak istesem, asla zamanında gardını alamazdı.

Tepki vermeyeceğimi anlayınca yüzü yavaşça kızarıyor.
"Çünkü-"

Mermer fayanslar üzerinde gürültülü bir ayak takırtısı onun duruşunu bozuyor. Bakışlarımı hafifçe kaydırduğımda üç kadın ve bir erkeğin bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Öndeki iki kadın da ben patronum ifadeleri takınıyor. Yaşlı olan doğal olmayan hızlı adımlarla yürüyor, sanki koşuyormuş gibi görünmeden önce bize ulaşmaya çalışıyor. Şişe gibi solgun saçları yukarıya doğru yığılmış ve ışığı doğal olmayan bir şekilde yansıtmasından çok fazla spreyle bir arada tutulduğu anlaşıyor. Aşırı pürüzlü dudakları çirkin bir yarı sivilceyle kapatılmış.

Ayrıca elbisesi de ona pek bir şey katmıyor. Daha iyi günler görmüş ortalama bir vücuda dar geliyor. Annemin deyimiyle "sorumluluklarını" gizleyecek bir şey giymeliydi.

Annem gibi olmak isteyen ama bunu başaracak zevke ya da güzelliğe sahip olmayan kadınlardan birine benziyor. Bunu kabullenmek ve elindekinin en iyisini yapmak yerine, bu kişi beyhude bir çabaya tutunuyor. Daha iyisini bilecek yaşta olduğu için, kötü bir muhakemenin açık bir işareti.

Ancak diğer sorumlu kadın daha genç ve onda tanıdık gelen bir şeyler var. Altın sarısı saçları bir bal kütlesi gibi omuzlarından ve sırtından aşağı dökülüyor, küçük, kalp şeklinde bir yüzü ve inatçı bir çeneyi çerçeveleyiyor. Bir an için renkli lens takıp takmadığını merak ettim.

Çünkü mor-mavi gözlerin en sıra dışı tonuna sahip. Ağzı gür ve cömert, sıcak geceleri ve birbirine dolanmış çarşafı haykıran parlak bir kırmızıyla kaplı.

Vücudu da öyle. İnce ve güzel orantılı, uzun, düz bacakları Cock Clock, Inc. şirketinde çalışan birinden çok Kraliyet Balesi'ndeki bir balerine yaklaşıyor.

Duruşu da bir balerininki gibi, başı dik.

yüksekte tutuyor. Göğüsleri dolgun ve yumuşak görünüyor, kolsuz pembe elbisesinin kumaşına bastırılmış ve gümüş bir metal

kemeri küçük belini tam olarak kavıyor. Mor Kız'ın New Orleans'ta giydiklerine çok benzeyen bir çift stiletto giyiyor.

Aptal olma, kendimi uyarıyorum. Mor Kız aslında tatlıydı. Klas. Drama olmadan. Kadın ikili -ve tüm bu yer- dram kokuyor. Kötü-telenovela seviyesinde drama gibi.

Ve yine de... Bakışlarımı genç olandan ayıramıyorum. Sanki beni içine çeken bir mıknatıs gibi.

Birden onu daha önce nerede gördüğümü fark ettim - babamın doğum günü partisindeki yardımcı! Annemi devam etmesi için cesaretlendiren kişi. Onu sürükleyerek götürdükten sonra sakinleştirmek için sabrımın kalanını da tüketmek zorunda kaldım,

Çünkü havuz alanına geri dönmeyi ve takdir eden izleyicilerini tekrar bulmayı çok istiyordu.

Drama teşvikçisini neden hemen tanıyamadım?

Muhtemelen gerçekten kıyafet giydiği içindir. Ve kocaman bir güneş gözlüğü ya da kocaman bir şapka takmıyor.

Beni tanıdı mı? İşaret arıyorum ama bana bakarken çok sakin. Demek ki. Tanıştığımıza dair hiçbir fikri yok. Ki bu iyi bir şey.

Todd bana dönüyor ve ondan duyduğum en neşeli sesle "Linda!" diyor.

Gözlerimi pembeli görüntüden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Todd!" diye sesleniyor garip saçlı kadın, gözleri tanıma ve şefkatle büyüyor.

Turnikelerin önünden koşarak geçiyor, sanki sevgi dolu bir kavuşma sahnesi çekiyorlarmış gibi kollarını iki yana açarak adama doğru atılıyor. Etkiyi tamamlamak için Çaykovski'nin Romeo ve Juliet uvertürüne ihtiyacınız var.

Bu onun karısı mı? Eğer öyleyse, ona başsağlığı diliyorum.

Todd aniden gözlerini kırıştırır ve yüzünü buruşturur, tıpkı bir saniye önce vizesini teslim etmiş ancak sorulardan birinde aptalca bir matematik hatası yaptığını fark etmiş bir öğrenci gibidir. Sonra bir gülümseme yapıyor ve diğer kadına dönüyor. "Sierra!"

Sierra'nın ağız, dudakları zorlukla görünene kadar düzleşiyor. Todd, "Özellikle seni görmek için geldim," diyor ışıldayarak ona.

Peki ya Linda, kolunu onun omuzlarına dolamış olan? Annesi olacak yaşta olduğundan şüpheliyim.

Linda ve Sierra'nın arkasında yürüyen ve Todd'un annesi olabilecek yaşta olan üçüncü kadın kargaşayı görmezden gelip beni inceliyor. Diğerlerinin aksine, düzgün saçları ve saçma sapan ayakkabılarıyla mantıklı görünüyor.

Uğraşmam gereken kişinin o olması için dua ediyorum, çünkü bu talihsiz grubun sınıfımla buluşmam gereken Silikon Rüyası'ndaki insanlar olduğu çok açık.

"Wollstonecraft'tan mısınız?" diye sordu.

"Evet."

Linda başını bana doğru çevirdi. "Ne?" diye bağılıyor, sesi lobide yankılanıyor. Todd'u bıraktı ve sadece birkaç adım ötemde olana kadar yaklaştı. "Seni Charles Phillips mi gönderdi?" diye kabaca soruyor. Cevap olarak hayır beklediği çok açık.

Drama Kraliçesi, yanlış tahmin ettin.

Ben de ona bakıyorum. "Bu doğru." Bakışlarını yüzümden ayıramıyor gibi görünüyor, ki bu alışılmadık bir şey değil. Pek çok kadın yüzüme bakar. Ama çoğu bunu bu kadar aleni yapmaz ya da iğrenç bir şekilde.

Parmaklarımla V işareti yapıp gözlerini dürtme dürtüsüne direniyorum.

"Profesör müsünüz?" diye tekrar soruyor.

"Evet." Çılgınca bir şey yapmasına izin verme. Çılgınca bir şey yapmasına izin verme.

Ona adımı söylemedim. Bu haftaki şansıma bakılırsa, o elbiseyi çıkarmaya karar verebilir ve beni sınıfımın önünde, arka planda ciklet moru horoz saatiyle göstermeye karar verebilir.

"Ama onu Charles gönderdi!" diye bağılıyor, Todd'u göstererek.

Bakışlarım önce Todd'a, sonra da Sierra'ya kayıyor. kenarda durup sahneyi izliyor. Görünüşe göre

son derece sakin ve rahat, ki bu rahatsız edici. Bu saçmalıktan rahatsız olan ya da bekletilen o değil.

"Hayır, yapmadı," diyorum, Linda'nın yeterince yaygara koparmasını umuyorum ki Todd ve sınıfı bu "vakayı" halledebilsin ve ben de akıl sağlığımdan geriye kalanlarla kampüse dönebileyim. Bu ay dramaya olan sabrım dibe vurdu ve bir kürek çekiyorum.

"Ama tabii ki öyle! Romantik dönem şiirleri üzerine uzmanlaşmış bir profesör bekliyordum."

Kadın aklını kaçırmış. "Bölümde kimse şiir konusunda uzman değil."

"Evet, öyle!"

En otoriter sesimle, "Hayır, öyle değil," diyorum. Çevresel görüşümde Todd sinirli bir şekilde ağzını yalıyor, sonra alt dudağını kemiriyor. Çenesiyle bunu nasıl yapıyor? Yaralanma mı?

Sierra'nın spekülâtif bakışları benden Linda'ya, sonra Todd'a ve tekrar bana kayıyor. Garip bir nedenden dolayı ağzım kurudu.

Sıcaktan olmalı. Kanım kaynıyor çünkü zamanım bu şakacılar tarafından boşa harcanıyor.

"Bana Wollstonecraft'ın İngilizce bölümünde şiir dersi olmadığını mı söylüyorsun?" Linda bir deli gibi bağırıyor.

"Hiç de değil. Ama Charles Phillips'e sordunuz," diye belirtiyorum. Onların adını taşıyan hiçbir bina bu saçmalığa değmez. Charles'ın kurduğu araştırma merkezini finanse etmeliyim.

nefes nefese. Beni bir daha rahatsız etmemesi şartıyla isimsiz olarak yaptırın.

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Ve?"

"Charles da ekonomi bölümünün başkanı." "Yanlış. O İngilizce bölümünün başkanı." zaferle söylüyor.

Tanrı beni bilginin yarısına sahip olan insanlardan korusun. "Chuck Phillips İngilizce bölümünün başkanı. İki çok farklı kişi."

Linda'nın çenesi gevşerken Sierra'nın gözleri ilgiyle parlıyor. İkisi de iyiye işaret değil.

Sierra öne çıkarak yatıştırıcı el hareketleri yapıyor. "Tamam, neden hepimiz bir adım geri çekilip bunu çözüp çözemeyeceğimize bakmıyoruz? Şimdi, Todd, seni kim gönderdi?"

Todd gözlerini kırıştırıyor. Olası tepkiler gözlerinin önünden öfkeyle geçiyor ama hiçbir tutmuyor. Sonunda sınıfta hayal kurarken yakalanmış bir öğrenci gibi boş boş bakmaya başlar.

"Eee?" Sierra gülümseyerek soruyor. "Hadi bakalım."

"Um..."

Todd bile onu kimin gönderdiğini unutacak kadar aptal olamayacağına göre, tek bir cevap var: Buraya kendi başına geldi. Cock Clock, Inc. çalışmasının bir parçası olmayı bu kadar çok istiyorsa, başımızın üstünde yeri var. Aslına bakarsanız, o

içeri girdiği anda bana söylemeliydi. Tüm bu insanların dramıyla uğraşmak zorunda kalmadan önce gidebilirdim.

"Pekâlâ! Sanırım bu bir karar vermem gerektiği anlamına geliyor," diyor Sierra, ben daha gideceğimi ilan edemedim. Hali tavrı fazlasıyla neşeli, ki bu düpedüz dehşet verici. Kimse bu kadar mutlu olmamalı.

"Ne hakkında?" Todd'un sesi aniden paniklemiş bir sırtlan gibi çıkıyor.

"Davayı kimin yürütmesi gerektiği hakkında." Bana döndü. "Yani. Sen...?"

Bu mor renklerin ani odağı olmanın etkisi mavi gözleri göğsüme çarpıyor. Saçlarının ışıktan baldan çok altın gibi görüldüğünü fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor, bu saçma bir gözlem... ama yine de şampuanını koklamak istiyorum.

Tanrım, Griffin. Bu da ne böyle? Kendini aptal yerine koymaya mı çalışıyorsun?

"Griffin Lasker. Ekonomi profesörü." Kaba bir üslupla söylenmişti.

Bu yer, insanlar ve Sierra'ya verdiğim tepki hakkında her şeyi. "Ekonometri alanında uzmanım."

"Tam olarak ne demek bu?" diye soruyor, hala güneşli.

"Ekonomik verilerin istatistiksel analizi. Hiçbir şey yardım et." Dev mor siki işaret ediyorum.

"Şiirin de yardımcı olacağından şüpheliyim," diye karşı çıkıyor şımarık bir göz kırpmayla.

Şaka yaptığımı mı sanıyor? Pişman olacağım bir şey yapmadan önce buradan gitmeliyim. "On altı dakika geç kalman kesinlikle yardımcı olmadı," diye ekliyorum soğukkanlılıkla.

Sanki eleştirilerimde haksızlık ediyormuşum gibi kaşlarını çatıyor.

İyice düşünse, durumun adil olmadığını anlayacak. "Vakit nakittir."

"Oh." Elini çantasına attı ve cüzdanını çıkardı. Açıp birkaç banknot çıkardı ve bana yaklaştı. "İşte." Katlanmış yirmilikleri avucuma koyuyor, parmaklarımı üzerlerine kıvrıyor ve gevşek yumruğuna iki kez vuruyor.

Kafamın içindeki kan sesini duyabiliyorum.

Hoş bir şekilde gülümsüyor. "Bu zamanınızı karşılayacak mı? Karşılamazsa bana haber verin."

Şampuanında elma kokusu var. O an elmadan nefret ettiğime karar verdim.

On Altıncı Bölüm

Sierra

Griffin Lasker, ekonomi profesörü, ekonometri uzmanı, hayatımda gördüğüm en muhteşem yüze sahip olan bu adam, eline tutuşturduğum paraya şarbonlu bir torbaymış gibi bakıyor. Sonra da beni boğmak ister gibi bakıyor.

Zamanın para olduğunu söyledi, ben de ona yardımcı oldum ama belki de ona daha fazlasını vermeliydim. Değerli zamanını boşa harcamak için üniversite ile olan ilişkimden faydalandığımı hissetmesini istemiyorum.

Böyle görünen bir adamın ekonomi profesörü olduğuna hâlâ inanamıyorum. O bir Armani fotoğraf çekimine ait. Ya da Calvin Klein iç çamaşırı modelliğine. O keskin, derin gri gözler, yontulmuş elmacık kemikleri ve dolgun, sıkı dudaklar bir üniversite kampüsünde harcanıyor. Ürünleri pazarlamak için gülümsemesine gerek yok. Şu anda yaptığı gibi sadece onaylamaz bir tavır takınabilirdi ve kadınlar da sattığı her neyse onu almak için para saçardı.

Omuzlarının ne kadar geniş olduğuna bir bakın. Boyu da uzun, rahatlıkla altı-üç ya da altı-dört. Kusursuz takım elbisesi vücudunun gücünü gizleyemez. Bahse girerim karın kaslarına peynir rendeleyebilirsin.

Ya da dilinizi çıkıntılar boyunca gezdirin, kaslarının büküldüğünü ve nefesinin titrediğini hissedin...

Bekle, bekle. Bir saniye bekle. Damarlarımda ne kadar libido çalkalanıyor olursa olsun, şu anda onunla ilgili X-rated fantezilere dalamam. Ya da zihnim daha önce tanışıp tanışmadığımızı anlamaya çalışıyor, çünkü onunla ilgili bir şey

belli belirsiz tanıdık geliyor. Bana, bir gece kulübünde tanıştığım kaba adamı hatırlattı.

Ted'in partisi, ama bir ekonomi profesörünün o partiye davet edilmesine imkan yok.

Odaklan, Sierra!

Doğru ya. Todd ve Linda bir cesetten et koparmak için bekleyen akbabalar gibi etrafta dolanırken dikkatimizin dağılmasını göze alamayız.

Linda'nın neyin peşinde olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Kıymetli yeğeni Todd'la barışmam için çok uğraşıyor. Ona göre, o yanımda olmadan gerçek mutluluğu ya da "kadınlığın anlamını" asla bilemeyeceğim. Ona göre Todd olmadan

Evliyken bunlardan birini bulsaydım ondan boşanırdım.

Bu vaka çalışması bizi yakınlaştırmak için beceriksizce bir girişim. Belki de işe yarayacağına gerçekten inanıyordur, çünkü babamı bu şekilde tavlamiştı. Birlikte çok fazla zaman geçiriyorlardı, ailenin muhasebecisi olarak yaptığı işin gerektirdiğinden çok daha fazla. O zamanlar çok genç olduğum için anlamamıştım ama şimdi çok net görebiliyorum. Büyükannenin Linda'yı onaylamamasına şaşmamalı. Büyükanne kendilerine ait olmayan şeyleri isteyen insanlardan nefret ederdi ve ona göre zaten bir ilişki içinde olan bir kişi yasak bölgeydi.

Linda'nın özensizliği için Tanrı'ya şükürler olsun. Genelde ailesinin Wollstonecraft Koleji ile olan bağlarını sıkıcı ve anlamsız bulur, ancak bağlantının bir işe yarayabileceğini düşündüğü zamanlar hariç

Todd'a fayda sağlamak için kullanılırdı. Charles Phillips adında iki profesör olduğunu ve bunlardan birinin adının Chuck olduğunu bilmemesine şaşırmadım.

Dr. Economics hobi için cam çiğneyen bir tipe benziyor ama benim arkadaşla ihtiyacım yok. Sadece bir bahane.

Ve onun seksi bir bahane olması harika. Todd'un rekabet duygusu buna tahammül edemeyecek.

Linda aniden araya girerek "Rakamlarla uğraşan finans çalışanlarımız var" dedi.

hayal ettiği şekilde ilerliyor. "Ürünlerimize insanlık katabilecek birine ihtiyacımız var."

Ona dönüyorum. "'Biz' ve 'ürünlerimiz' derken neyi kastettiğinizden emin değilim. Ama eğer kurullarımızdan birine seçilerseniz, görüşlerinizi uygun bir şekilde ileteceğimden emin olabilirsiniz. dikkate alınmalıdır."

Öfkeli bir kızgınlık yüzünü kızartıyor. Büyükannesinin Silikon Rüyası'nı bırakmamasını her zaman çekilmez bulmuştur. "Ben senin annenim!"

"Üvey anne," diye düzeltiyorum onu sertçe. İşine geldiğinde ne kadar büyük ve mutlu bir aile olduğumuzdan bahsetmeyi seviyor ama işine gelmediğinde beni görmezden geliyor.

"Her zaman çok kötüsün, artık aileden biri olduğumu asla kabul etmiyorsun. Ben senin her yönden annenim."

Eğer geri adım atacağımı düşünüyorsa, tekrar düşünmeli. "Doğum günüm ne zaman?" Güneşli bir şekilde gülümsüyorum, böylece rahatsız olmadığımı anlıyor. Artık değil. Gerçekten değil.

"Ne?" Sorduğuna inanamadığım bir kahkaha attı. "Bu bir test mi?"

"Sadece bilmediğini söyleyebilirsin."

Etrafta yardım arar ama yoktur. Todd'un hiçbir fikri yok. Sonunda, "Bu çok fazla-" dedi.

"Felicia'nın doğum günü ne zaman?" "On Ocak, ama-"

"Aynen öyle."

"Doğum gününü tam olarak hatırlayamamam annen olmadığım anlamına gelmez," diye ısrar ediyor. "Ben çok meşgulüm."

Bazı şeyler her zaman gözden kaçır. Kendisini yargılayan biri olup olmadığını görmek için etrafına bakınıyor.

Todd ona bir tür sahte sempatik anlayış gösterirken, Griffin'in gözleri kısılmış ve top mermisi gibi ona çevrilmiştir.

Sakin ol kalbim. Onun bahanelerini satın almayan bir erkeğe sahip olmak güzel. Nabzımın atışına bakılırsa, güzelden de öte.

Linda, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi, "Dikkatimin ne kadarının babanla ilgilenmeye gittiğini biliyorsun," diyor.

Todd onun omzunu destekleyici bir şekilde sıvazlıyor. Griffin'in ifadesi onun sadece bir aptal değil, aynı zamanda aşağılık bir aptal olduğunu da gösteriyor.

Tamam. Yani o herkes hakkında kötü düşünen eşit fırsatçı bir huysuz.

"Eğer bu kadar üzgünsen, bu yıl sana bir doğum günü partisi düzenleyeceğim," diyor Linda.

Bu görülecek bir şey olurdu. Her türlü şeyi yaptı. Kendimi dışlanmış ve istenmeyen biri gibi hissetmemi sağlamak için ufak tefek şeyler yapıyor ve doğum günlerimi unutması bunların en küçüğü. Büyükanнем olmasaydı mezuniyetime gelmezdi ve babamın da gelmeyeceğinden emin olurdu. Ama sonra, Linda her zaman büyükanne yalakalık yaptı, çünkü cüzdan ipleri onun elindeydi.

"Biliyor musun, sanırım kararımı verdim. Yeni ürün lansmanı için biraz daha rehberliğe ihtiyacımız var. "Verilerimizi kırmak için birine ihtiyacımız var." Griffin Lasker'a kahramanımış gibi kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Sanırım Charles'ın seçimiyle devam edeceğim."

"Ama!" Todd haykırır, sonra durur. Kollarıyla çılgınca hareketler yapıyor. "Eşyalarının... şık olmasını istemiyor musun?"

"Farklı klas türleri vardır. Bu durumda, iambik pentametrenin pazarlama kampanyamız için uygun olacağını sanmıyorum."

Çevresel görüşümde Griffin'in bana ve Todd'a tımarhanemize dönmemiz gerekiyormuş gibi baktığını fark ediyorum. Ona deli olanın eski kocam olduğunu söylemek istiyorum ama bu dürtümü dizginliyorum. Todd'la karşılıklı suçlama yarışına girmeye gerek yok.

"Ekonometrinin burada yaptığınız şeye yardımcı olabileceğinden şüpheliyim," diyor Griffin, her hecesinde onaylamama damlıyor. Yüzündeki soğuk ifadeye bakılırsa, muhtemelen tiksintisini iyi sakladığını düşünüyor ama saklamıyor.

Nedense bu bende onun bütün düğmelerine basma isteği uyandırıyor. Bakalım içlerinden biri "kızgın profesör "e yol açacak mı?

"Katılmıyorum." Griffin'e fazladan neşeli bir gülümseme vererek, etrafta dolanan öğrencilere doğru ilerliyorum. her zaman. "Bence bu ekonometri öğrencileri verilerimizi sıralayarak ve ürün geliştirme konusunda bize fikir vererek harika bir iş çıkaracaklar." Bana en yakın duran öğrencinin omzuna elimi koydum, Todd'a bir işaret olarak kararımı verdim ve bu değişmeyecek.

Eski sevgilim ellerini sıkıyor ve öğrenciye şöyle bakıyor mesafeyi aşırp zavallı çocuğa ters bir yumruk atmak istiyor. Bu sırada Linda mesaj yazıyor ve Griffin'in yüzü buruşmuş, dudakları gergin.

Sıkıştığı için çok öfkeli. Burada olmak istemediğini açıkça belirtti ama hepimiz sevmediğimiz şeyleri yapmak zorundayız. Her zaman söylerim, en iyisi iyi bir yüz takınmaktır.

"Dan, neden Linda, Todd ve İngilizce sınıfının gitmeleri gereken yere gitmelerine yardım etmiyorsun" -ana kapıya doğru işaret ediyorum- "ve sonra ekonometri öğrencilerini ve

onlara ziyaretçi kartı verir misin? Heather, bu iş bittikten sonra lütfen öğrencilere etrafı gezdir." En çekici gülümsememle Griffin'e dönüyorum. "Profesör Lasker'la bu... davanın gidişatı hakkında konuşmak istiyorum."

On Yedinci Bölüm

Griffin

Sierra beni bir turnikeden geçirip sola doğru götürürken "Bu taraftan" diyor.

Beni bir toplantı odasına götürmesini bekliyorum, zenginlik ve güç kokan, geniş bir alan.

Pahalı ısmarlama kıyafetlerle örtülmediği sürece, herhangi birinin kışını üzerine park etmeye değmez hissetmesine neden olacak aşırı pahalı mobilyalar.

Eserlerini genellikle Louvre Müzesi'nde gördüğümüz ustaların orijinal sanat eserleri. Yetiştirilmesi çok zor ve titiz çiçeklerle lüks bir şekilde parfümlendirilmiş hava, sadece bahçıvanlardan oluşan özel bir ekip bunların tadını çıkarabilir.

Öte yandan, dev bir mor sakin
Lobisi için uygun, bu yüzden bildiğim kadarıyla, beni büyük pembe popo tıkaçlarıyla gururla süslenmiş bir kink zindanına yönlendiriyor olabilir.

Bu kadının yaptığı hiçbir şey beni şok edemez.

Beni uzun bir koridora götürüyor. Sonunda kapıya ulaştığımızda kapıyı iterek açıyor ve yemyeşil bir bahçeye çıkıyoruz. Adımlarım yarım saniyeliğine duraksıyor.

Bahçede herhangi bir seks partisi çiçeği yok. Aslında bazı çalılar, ağaçlar, güller ve papatyalardan oluşan normal bir bahçe. Garip bir şey yok. Çirkin bir şey yok. Sperm ya da kayganlaştırıcı gibi kokan bir şey yok.

Ağaçların altında birkaç bank bulunuyor. Banklar Cinsel organ şeklinde ya da kelepçeli. Sıradan, herhangi bir parkta bulabileceğiniz türden.

Bu çok normal.

Yine de tedirginliğimi gizliyorum. Drama kralları ve kraliçeleri tarafından kuşatıldığımdan beri, nasıl hissettiğimi saklamak en iyi yaptığım şey.

Benim tepkilerimden beslenmeyi seven bir sürü insan var. Sierra'ya vermeyeceğim.

Bunu bir gösteriye dönüştürmek için her şeyi yaparlar. Ailemi onlarca yıl gözlemledikten sonra, bir şeyi gösteriye dönüştürmenin ne kadar kolay olduğunu biliyorum. özel bir anı bir sahneye dönüştürür.

"Oturmak ister misiniz?" Yelpaze şeklinde yeşil yaprakları olan dev bir ginkgo ağacının altındaki banklardan birini işaret ediyor.

"Hayır, teşekkür ederim." Oturup sohbet edecek havada değilim. Kahretsin, burada olmamalıyım. Bu kadar!

Omuz silkip oturuyor, ayaklarını yerden kaldırıyor, sonra topuklu ayakkabılarının onun ağırlığını taşıyordu. "Açık konuşabilir miyim?"

Lanet olsun. Bir kadın "Açık konuşabilir miyim?" dediğinde iyi takip eder. Bu, bir yarışta tabancanın ateşlenmesine eşdeğerdir. Ağzından sınırsız bir drama dökülecek. Eğer kelimeler uygun bir tepki vermek için yeterli değilse gözyaşları ortaya çıkacaktır. Eğer Sierra bir uzmansa, mendil ya da selpak bulunduracaktır. Ya da belki de benden ona bir tane ver. Annem ağlaması için asla mendil ya da selpak taşımayacağımı fark edene kadar bunu yapardı.

"Elbette." Kendimi destekliyorum. Wollstonecraft buna katlandığım için bana kadrolu olmaktan daha fazlasını borçlu.

"Eğer henüz anlamadıysanız, herhangi bir vaka çalışması istemedim," diyor. "Linda bu sabah ortaya çıkana kadar geleceğini bile bilmiyordum."

Yarı titreyen kelimeler yok. Gözyaşı yok. Tamamen çok sakın. Ağzım kurudu. Onun ikinci perdesinde ne var?

"Gördüğünüz gibi Todd'la aramızda bir sorun var." Sierra'nın ağzı kendini küçümseyen bir çizgiye dönüşüyor. "O benim eski kocam."

Kendime düşünmek için bir an veriyorum, tepki almak için benimle dalga geçtiğine dair bir işaret var mı diye onu inceliyorum. Ama hayır. Çok ciddiye.

"Onunla evlendin mi?" Neden? Bundan dokuz milyon kat daha iyisini yapabilirdi... bu talihsiz üreme kazasından. Sonra başka bir şey fark ettim. "O bir üyeydi

Fullilove ailesi mi?" Kendini beğenmiş Charles Phillips'in bile boyun eğdiği o çok önemli aile.

Başını sallıyor, vücudunu bankın üzerinde biraz ileri geri sallıyor.

Vay be. Bu, son iki yıldaki tutumuyla ilgili çok şeyi açıklıyor. Kendi departmanının başkanı da dahil olmak üzere herkese dayattığı iğrençliğin dorukları.

Bir Fullilove ile evliliğinin onu yönetimin gazabından koruyacağını biliyordu.

İnsanlar değişmez, o yüzden evde de çekilmez biri olmalıydı. İambik pentametre hakkındaki yorumunu yakaladım. Pislik herif onunla sınıfındaki aptal bir öğrenciymiş gibi konuşmuş olmalı.

Drama kraliçesi ya da değil, tüm çabalarımın rağmen Sierra'ya sempati duyuyorum. Kimse bu cezayı hak etmiyor.

Todd Beaker. Ama bunu söylemiyorum, çünkü bu onun korkunç eski kocası hakkında ağlama krizine girmesine neden olabilir.

Todd Beaker'ın buna layık olmadığından değil. Sadece birinin geçmişteki evlilik dramalarıyla ilgilenmiyorum. Azıcık bile olsa.

"Linda uzlaşmamızı istiyor," diyor Sierra.

"Boşanma kesinleştiyse biraz geç değil mi?" Soru ben kendimi tutamadan ağzımdan kaçıyor. Tüm bunlar Sierra'nın şu anda normal bir insan gibi davranmasından kaynaklanıyor.

"Bunu kabul etmek istemiyor. Bu dava bizi birlikte vakit geçirmeye zorlamak için yaptığı girişimlerden biri." Sierra omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Muhtemelen böyle bir şey olmayacak."

Aferin sana, isteksiz bir hayranlıkla düşünüyorum. İlişkiler bozulduğunda, en iyi son temiz ve hızlı bir sondur. Geri dönüş yer yoktur. Yanlış beklentiler ya da umutlar yok.

"Zamanınızı boşa harcadığınızı biliyorum ama dönem sonuna kadar bu davaya bakmanızı istemek zorundayım. Öğrencilerinizi sürekli buraya getirmek zorunda değilsiniz. Belki ayda bir kez, sadece bölümünüzün belirlediği kuralları

yerine getirmek için."

Çok mantıklı davranıyor. Sorun ne?

"Söz veriyorum, harcadığın zamana değecek." Tekrar gülümsüyor ve kalbim aniden binlerce gemi fırlatıyor.

Hayır, hayır, hayır! Ne düşünüyorum ben? Bu seks oyuncağı yöneticisi Truvalı Helen değil.

Kendimi onun söylediklerine odaklanmaya zorladım.

Harcadığım zamana değdi.

Bu ne anlama geliyor?

Ailesi Wollstonecraft'a büyük miktarda para bağışlayarak saygınlık kazanmıştır. İnsanlar Wollstonecraft'ın Fullilove dendiğinde akıllarına dev bir saat dildosu değil, eyaletteki en seçkin liberal sanat kolejlerinden birinin binasında adını görebileceğiniz bir aile geliyor.

"Tam olarak ne öneriyorsun?" En şüpheli ses tonuyla soruyorum, annem gecenin bir yarısı hıçkırarak arayıp ölmek istediğini söylediğinde kullandığım ses tonuyla çünkü.

"İhtiyacınız olduğunu düşündüğünüz herhangi bir şey. Belki görev sürene yardımcı olabilecek bir şey...?"

Kafamda fırtına bulutları toplanıyor. Ne cüretle görevlendirme sürecine müdahale etmeyi teklif eder! Yardıma ihtiyacım olduğundan değil. Bu sadece saldırgan bir karşılık. Ama ben daha hoşnutsuzluğumu dile getiremeden, keskin bir çığlık konuşmamızı böldü.

"Ona kadro mu teklif ediyorsun?" Todd gelir diz yüksekliğindeki çalılarının arasından öfkeli bir Gergedan. Alnında ve boğazında damarlar gözle görülür şekilde atıyor. Bir şekilde senkronize değiller, bu da tuhaf bir etki yaratıyor. Alın nabızı, boğaz nabızı, ileri geri, titreyen ampuller gibi.

İlgili kişinin entelektüel gücü göz önüne alındığında, bu da uyuyor.

"Öyle misin?" Göğsü hızla kabarıyor ve dik durmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Bir eliyle yan tarafını kapatıyor. Muhtemelen bir dikişi var.

"Burada ne yapıyorsun? Sınıfın nerede?" Sierra ayağa kalktı. Çok akıllıca. Topuklularla neredeyse onun kadar uzun, bu da güç dinamiklerini biraz kendi lehine çevirmeye yardımcı oluyor.

"Onları kovdum."

Sanırım öğrencileri için anapestik tetrametre dersini kaçırmak önemli bir şey değil.

Sierra'ya "Onu dışarı çıkardığını gördüm ve konuşmak istedim," diyor.

"Beni buraya benimle konuşmak için getirdi, seninle değil," diye bilgilendirdim onu.

"Ben onun kocasıyım."

"Eski kocası. Hayatının dikiz aynasındaki bir nesne."

Todd doğrulmayı başardı. "Bak Lasker, bu seninle ilgili değil." Ses tonundan küçümseme damlıyor.

Kimsenin bu tavrı yenmediğine inanamıyorum. Okuldaki zavallı ahmak. Çoğu erkek, yumruk yemek istemiyorsa ya da zorba olacak kadar güçlü değilse böyle davranamayacağını çok çabuk öğrenir.

Sierra yüzüne sakın bir ifade yerleştiriyor ve elini kaldırıyor. "Griffin hakkında çünkü onun dersi için vaka çalışmasını tartışıyoruz."

Adımı söyleme biçiminde özel bir şey yok ama nedense dikkatimi çekiyor. Kafamda evirip çeviriyorum.

"Sierra, benim gibi başka bir erkek bulamazsın."

İçimden homurdandım. Bu kesin.

Todd, "Seni tanıyorum, anlıyorum ve tüm kusurların için seni affediyorum," diye ekliyor.

Gözlerimi kısarak, oldukça eksik olan gövdesinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. İşleyen gözleri yok mu? Üstünkörü bir bakış bile kusurlu olanın o olduğunu gösterir. Dizlerinin üzerinde yalvarması onun "affedilmesi" için yeterli olmayacaktır.

"Şimdi zamanı değil," diyor Sierra. "Ve hiçbir zaman da olacağına inanmıyorum."

"Seni frijit olduğun için affettim-"

Nefesi kesiliyor.

Onun muzaffer ses tonuyla kaskatı kesiliyorum. Bakışları kayıyor, benimkilerle buluşuyor ve soruyor: Hâlâ burada olmak istiyor musun?

İçimde bir şeyler kopuyor.

"Eğer sana karşı soğuk davrandıysa, bu muhtemelen senin hatandır," diyorum. "Bir kadın yatakta karşılık vermiyorsa, bu genellikle erkeğin ne yaptığını bilmediği anlamına gelir."

Ne yapıyorsun? Zihnim çılgın atıyor.

Bu harika bir soru ama hiçbir fikrim yok. Sadece çekip gitmeliyim ve onları şüphesiz bağırış çağırışa dönüşüyor. Bunun yerine, olduğum yere yapışmış gibiyim ve söylememem gereken şeyleri söylüyorum.

Ama ayrılmak bir seçenek değil. Hele ki Todd vurduğunu bilen bir adamın memnuniyetiyle sırtarak ve Sierra suskun bir şekilde ona bakıyor, yüzü utançtan kıpkırmızı olmuş.

"Sen ne bilirsin ki?" Todd neredeyse kelimeleri tükürerek söylüyor. "Onunla yatmış falan değilsin ki!"

Yüzümü bir gülümsemenin kaplamasına izin verdim. "O kadar emin olma."

On Sekizinci Bölüm

Sierra

Todd keskin bir şekilde nefes alıyor. Nefesimi tutuyorum, Todd'un frijit olduğum iddiasından çok Griffin'in ima ettiği şey beni çok ediyor çünkü o hep bundan şikayet ederdi. Onun içinde

Sadece onunla aynı odada olduğum için orgazm olamamam benim için bir sorun.

Ama Griffin'in böyle bir yanıt vermesini beklemiyordum. Ve bu cümleyi o kadar kararlı bir sakinlikle söylüyor ki, bir an için onunla bir noktada seks yapıp yapmadığımızı bile merak ediyorum.

Todd tüm vücudunu bana doğru çeviriyor. Bir morun apoplektik tonu, beyaz bandajın karşısında sapsarı duruyor. "Beni aldatıyor muydun?"

"Um, biz boşandık."

Kaybolmuş görünüyor. "Ama biz uzlaşma sürecindeyiz!"

"Hayır, değiliz." Bunu söylerken, rahatlama ile Üzüntü. Onu terk ettiğim için rahatladım ama çok değiştiğini, ilk tanıştığımızda olduğunu düşündüğüm adam olmadığını gördüğüm için de üzüldüm.

O zamanlar ruh halime daha uyumluydu, ihtiyaçlarımı daha çok dikkate alıyordu. Eğer bu sahne gerçekleşiyor olsaydı

Üç yıl önce, Griffin'in yalan söylediğini sadece benim tepkimden bile anlayabilirdi. Ama şimdi Todd kendi düşünceleri ve duyguları içinde o kadar kaybolmuş ki hiçbir şey anlamıyor.

Ellie insanların değişmediğini ve Todd'un bencilliğini ilk başta fark edemediğimi söylüyor. Ama başarısızlığım beni daha iyi hissettirmiyor. O beni utandırırken değil.

Todd'un gözleri kısılıyor ve o tuhaf, kararlı parıltıya kavuşuyor.

Tanrım, o bakışı biliyorum. Birbirimiz için yaratıldığımız ve şeytani boşanma avukatımın bizi ayırdığı konusunda sinir krizi geçirecek.

Bu hayale kapılmasına izin vermeyeceğim. Onun zamanı geldi.
durumunun gerçekliğini görür.

Kolumu Griffin'in koluna doladım ve başımı eğdim, böylece omzunda dinleniyor. Altındaki kaslar sertleşiyor ama fark etmemiş gibi yapıyorum. Parmaklarım kalın olan pazularının üzerinde esniyor. Spor yapıyor olmalı. Kâğıtlara not vererek böyle kollara sahip olamazsın.

Bu kadar yakından, güzel kokuyor. Sabun, erkek, tahta ve...

Hayır, hayır, hayır. Eski sevgilimin önünde tahrik olmak ve dikkatimi dağıtmak iyi olmaz, bunun nedeni pençelerimdeki ateşli profesör olsa bile.

"Şimdi dinle Todd. Gerçekten gitme vaktin geldi," diyorum sen bunun bir parçası değilsin gülümsemesiyle.

Todd ağzını birkaç kez açıp kapatıyor. Çenesi berbat olduğu için acımıyor mu? Belki de Gece Yarısı Tanrısı onu o kadar sert tekmelememiştir. Vurmalıydı.

Bekle... Yüzündeki morluklarda bir sorun var, mordan çok maviye dönmüşler. Yakından bakıyorum. Hafif terli teninden aşağıya doğru kayıyorlar.

"O morlukları taklit mi ettin?" Doğrulama ihtiyacından çok şaşkınlıkla soruyorum. Makyaj hakkında ondan daha çok şey biliyorum.

"Ne?" Avuç içleriyle yüzünün sadece sol tarafını değil, iki tarafını da kapatır.

"Morlukların eriyor."

"Hayır, değiller," diyor ama sesi kararsız çıkıyor. Griffin öne doğru eğilir.

Todd başını çeviriyor. "Dur! Kes şunu!"

"Aman Tanrım," dedim. "Bunlar sahte." Nasıl bu kadar uzun süre dayanabildiklerini merak ettim. Gece Yarısı Tanrısı kafasını tekmeleyeli iki hafta olmuştu.

"Bu çok alçakça." Griffin doğruldu. "Çenesindeki yara da sahte olabilir."

"Ne?" Todd raptiyeinin üzerine oturmuş bir opera sanatçısı gibi çığlık atıyor.

Griffin'e kaşlarımı çatıyorum. Gece Yarısı Tanrısı Todd'u bayıltacak kadar sert tekmeledi. "Ne demek istiyorsun?"

Griffin, "Kimse çıkık bir çeneyle o kadar çok konuşamaz," diye açıklıyor.

"Belki de o kadar tehlikede değillerdir!" Todd diyor ki.

"Hayır. Çok acıtıyor." Griffin'in ses tonu diyor ki. Bu kadar basit bir şeyi açıklamam gerektiğine inanamıyorum. "Sıvı yemekleri emebildiğiniz için şanslısınız."

Griffin bahsettiğine göre Todd da kilo vermemiş. "Sempatî puanı için ne kadar kötü yaralandığınızı mı uydurdun? Ciddi misin?" Başımı sallıyorum.

Todd alev almak üzereymiş gibi görünüyor. Şansını tartarken bakışları birkaç kez Griffin ve benim aramda gidip geliyor.

Sonunda, gözleri ileri geri hareket etmeyi bırakır ve kaşları seğirmeye başlar - bu, söyleyecek akıllıca bir şey düşünmeye çalıştığının ve başarısız olduğunun işaretidir. Bu her olduğunda, klişe bir şey söyler ve sonra yapabileceğinin en iyisi bu olduğuna için öfkelenir. Ve tabii ki.

"Bu iş daha bitmedi!" Bir adım geri atıyor, gözleri Griffin'in ve benim kollarımızın birbirine dolandığı noktada, sonra dönüp uzaklaşıyor.

Gözden kaybolduğunda Griffin'i bıraktım. "Teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylemiyor ama sanırım göğsünde hırıltıya benzeyen alçak bir titreşim duyabiliyorum. I Yüzüne baktığımda kaşlarının çatıldığını, gözlerinin kısıldığını ve ağzının sıkı olduğunu gördüm.

"Bu yüzleşme Wollstonecraft'ta senin için sorun yaratacak mı?" diye sordum.

"Sanmam. O farklı bir departmanda." Dudakları kısa bir süre için tiksintiyle büzüldü. "Etrafta çekilmez bir şekilde kasıla kasıla dolaşıyor ama

Bu profesyonel bir mücadeleden çok bir sıkıntıdır." "İşiniz güvende olduğu sürece."

"Mükemmel. Kampüsün kralı rolü sinir bozucu ama hepsi bu."

Griffin'in buna odaklanması garip. Ben anlamıyorum. Todd'un kampüsteki davranışının tartıştığımız konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.

Griffin şaşkınlığını anlıyor. "Seninle olan evlilik bağı olabildiğince iğrenç olmak için kötüye kullanıyor," diyor. "Bu beni etkilemiyor ama bölümündeki diğer profesörleri etkileyebilir."

Nefesim kesildi. "Nasıl oldu da kimse bana bir şey söylemedi?" "Belki de kimse seninle onun hakkında kötü konuşmak istemedi."

Nereden bilebilirim ki?" Griffin'in çakıllı sesi böyle diyor, O senin eski sevgilin, Wollstonecraft Koleji'nin değil.

Bu pek de harika değil. İngilizce bölüm başkanıyla konuşmak için aklıma bir not aldım. Aile, Todd eşek gibi davransın diye üniversiteye bağış yapmadı.

Ama bunu daha sonra kullanmak üzere bir kenara koy. Şu anda, Griffin

ve benim tartışmayı bitirmem gereken başka bir konu var. "Peki, daha önce konuştuğumuz konuya dönelim-"

"Ben zaten kadroluyum. Yardıma ihtiyacım yok."

Vay canına. Yaptığı işte çok iyi olmalı, çünkü şimdiden kadrolu olmak için çok genç görünüyor. "Tamam. Sadece bölümler arası politikanın

Linda, Chuck Phillips'i bu işe bulaştırdığından beri sana zarar veriyor." Pek çok üniversite profesörünün devasa egoları vardır ve en zararsız yorumlardan bile alınmaya meyillidirler. Chuck iyi, rahat bir adam gibi görünüyor ama inanılmaz derecede dar kafalı olabiliyor. Chuck'la konuşmayı düşünmem gerektiğini ima etti.

Todd'la evlendiğimden beri İngilizce bölümüne bağışta bulunuyordu ve ekstra para gelmediğinde yaşadığı hayal kırıklığını gizlemekte pek başarılı olamadı.

"Onun ne alakası var?" Griffin birini öldürmek ister gibi bakarak soruyor - umarım beni değil.

"O benim üvey annem.
etkilememesi gerekirken etkiliyor. Ailenin üniversiteye nasıl
bağış yapacağını o kontrol etmiyor ama CEO ben olmama
rağmen ediyormuş gibi göstermeye çalışıyor. Her neyse,
Wollstonecraft'taki kariyerine zarar verecek bir şey olsun
istememedim. Hepsi bu."

Başını salladı. "Anlıyorum. Teşekkürler."

"Bir şey değil." Başımı karargâha doğru eğiyorum. "İçeri
dönelim mi?"

On Dokuzuncu Bölüm

Griffin

Mantıklı güvenlik görevlisi Dan ve Heather sınıfımın işlemlerini bitirmiş olmalılar, çünkü öğrencilerim En üst katta göğüslerinde ziyaretçi kartlarıyla bekliyorlar. Lobinin aksine, giriş holü normal bir şirket ofisinde bulabileceğiniz gibi halı kaplı saygın bir alandır ve dekoru sade ve davetkârdır.

Öğrencilerim hevesle etrafa bakıyor, her türlü bilgiyi -ya da seks oyuncağı ilmini- özümsemeye hazırlar. Onların tavırları rahatsız ediyor. Sınıfımın çoğunu, on dakika bile dikkat etseler cehennemde yanacaklarmış gibi davranarak geçiriyorlar.

O anda karar verdim ve finali derslerimi dinlemeden geçmeyi imkânsız hale getirdim. Sınıfta iki tane ders kitapları, ancak onları tamamlayıcı materyal olarak kullanabilir ve her kavram üzerinde kendi yorumumu yapabilirim.

Heather tura başlıyor ve yetişkinlere yönelik ürünlerin araştırılması ve üretilmesinde neler yapıldığını gösteriyor. Bu süreçte ereksiyon halindeki bir penisten kalıp çıkarmaktan daha fazlası olmasına biraz şaşırdım. Ama bu benim alanım değil.

Heather daha önceki prototipleri gösterirken kızlardan bazıları şok olmuş görünüyor, erkekler ise aptal gibi kıkırdıyor.

"Fotoğraf çekmemizin bir sakıncası var mı?" diye soruyor öğrenci birliğindeki çocuklardan biri, şüpheli ve masum bir bakışla.

"Aslında, hayır. Burada her şey özeldir. Unutmayın, ziyaretçi kartınızı aldığınızda geliştirme aşamasındaki ürünlerimizi gizli tutmak için hepiniz Gizlilik Sözleşmesi imzaladınız." Heather bir profesyonel gibi sakince konuşuyor.

O kağıt parçası bu çocuklar için hiçbir şey ifade etmeyecek.
Çoğu muhtemelen bir sözleşme bile okumamıştır.

isimlerini karalamadan önce.

"Bunu bozarsan sana milyonluk dava açarlar," diyorum. "Önümüzdeki yarım on yılı mahkemede, birkaç yılı da hapiste geçirirsin. Ve ben de seni başarısızlığa uğratacağımdan emin olacağım." Bu içlerine Tanrı korkusu salmalı.

Tur o kadar uzun sürmüyor, muhtemelen Heather bize her şeyi gösteremeyeceği için. İstese bile burada uzun süre kalamayız, çünkü öğrencilerin gitmesi gereken başka dersler var.

Heather bizi asansörün yanına götürürken Sierra dışarı çıkıyor. "Umarım turu ilginç bulmuşsunuzdur. Hafta içinde analiz etmeniz için size bazı veri setleri göndereceğiz." Gülümsüyor.

"Verileri analiz etmekten bahsetmişken, ne sıklıkla ortalama bir üniversiteli kız burada gördüğümüz şeylerden birini kullanır mı?" Porter öyle diyor. Yanındaki adama dirsek atıyor ve kıs kıs gülüşmeler oluyor. Tanner tabii ki utanç verici bir şekilde kahkahalarla gülüyor.

Sierra hafif bir kafa karışıklığıyla onlara bakıyor, sonra yüz ifadesi yine "işte gidiyoruz "a dönüyor. Sanki beni yargılıyormuş gibi rahatsız edici.

"Biraz saygı gösterin, yoksa dersten kalırsınız," diyorum soğuk bir şekilde.

Çocuklar irkilir ama Tanner'ın gözleri sertleşir ve asileşir. "Bir şakaya güldüğüm için beni yüzüstü bırakamazsınız," diyor.

"Hayır. Ama dönem sona ermeden önce bir düzine başka fırsat olacak." Ona dik dik bakıyorum.

Saniyeler içinde göz temasını kesiyor. Beni zaten kızdırdığından daha fazla kızdırmayı göze alamayacağını biliyor.

İki asansör gelir ve üniversiteli gençler içeri doluşur. Sierra'nın yanından geçerken, "Uygunsuz yorumum için özür dilerim" diye mırıldandım.

Gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Daha kötülerini de duydum. Ama bizi savunmaya geldiğin için teşekkürler."

Onun basit teşekkürü kalbimi titretiyor.

"Öğrencileriniz bekliyor." Başını asansörlere doğru eğiyor.

Kaba bir şekilde başımı salladım ve arabalardan birine bindim. İniş kulakları sağır edecek kadar sessiz, ama elbette çocukların aklından geçen her çocukça düşünce önümüzdeki bir saat içinde sosyal medyanın dört bir yanına dağılacak.

Lobiye ulaştığımızda, dışarı döküldüler, aceleyle ve birbirlerine bağıyorlardı. Daha yavaş takip ediyorum, sonra dev mor siki düşünmek için duruyorum. Onu oraya koymak kimin fikriydi? Tam bir Ted Lasker hareketi.

Telefonum çaldı ve çıkardım. -Nasıl

gitti?

Madem bu kadar meraklı, neden davayı kendisi açmadı? Yoksa şirketin gerçekte ne yaptığını bildiği için mi?

Yine de, o büyük peynir...

Yani... -Ben: Sorun yok.

En azından mesaj atarken sahte gülümsemem gerekmiyor.

-Muhteşem! Bu iş için mükemmel olacağını biliyordum. Genç akademik zekayla bir izlenim bırakmak her zaman iyidir.

Ağırbaşlı, kendini beğenmiş... Benson'ı göndermeliydi. Sierra Fullilove'u genç akademik dehasıyla etkilemek istedi. Benden iki yaş küçük.

-İyi haberler getireceğine güveniyorum.

Başımı sallıyorum. Pislik herif. "İyi haberler" hakkında hiçbir şey söylemedi. Fullilove'ların ne yapacağını sanıyor? CEO'nun bile saçmalık olduğunu bildiği bir dava için uğradım diye ona yeni bir araştırma laboratuvarı mı kuracak?

-Ne de olsa bu işimizin bir parçası.

Gülen bir emoji ekliyor. Bir hırıltıyı ısırarak geri çekiyorum. Bölüm başkanımı yumruklamak, görev süremi iptal edilmesi için kesin bir yol olurdu.

Yirminci Bölüm

Griffin

Kardeşlerim Grant, Huxley ve Sebastian ile Los Angeles şehir merkezindeki en sevdiğim et lokantasında akşam yemeği için on dakika erken geldim. Noah bize katılabileceğini söyledi ama ilk romanını bitiremediği için suçladığı ilham perisi kadar güvenilmez biri. Ben de ona, o kadar disiplinsiz olsaydım sıfır makale yayınladı, ancak oldukça kibirli bir şekilde şunları söyledi

Yaratıcılık "sayıları yeniden düzenlemekten" farklıdır ve aceleye getirilemez.

Üretken yazarlar üzerine bir araştırma yapmak cazip geliyor.

Isaac Asimov yaşamı boyunca beş yüzden fazla kitap yayınladı.

yetmiş iki yıllık bir hayat. Alexandre Dumas'nın yayımlanmış eserleri

yaklaşık yüz bin sayfa tutuyor... hepsi uzun el yazısıyla.

Bunu Noah'nın yüzüne vurmak ve bir bahane bulmak için çırpınmasını izlemek oldukça eğlenceli olacaktı.

Özenle ütülenmiş beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla ev sahibesi gülümsüyor, gözlerinin kenarlarında çizgiler belirliyor. Kardeşlerim ve ben buranın müdavimleriyiz ve o da bize patronluğumuzu takdir ettiğini belirtiyor.

"Bu gece ilk gelen sensin," diyor ve beni arka taraftaki favori masamıza götürüyor. Yeterince

Annelerimizin sperm donörü de dahil olmak üzere hemen hemen her konuda sohbet edebilecek gizlilik. Ted Lasker'ı tanımlamanın başka bir yolu yok, özellikle de vazektomisi başarısız olduğunda dört ay içinde yedimizin de babası olduğu düşünülürse. Görünüşe göre böyle bir şeye inanamıyordu. onun başına gelebilirdi. Ona göre bu tür şeyler başkalarının başına gelir, "başkaları" zengin ya da ünlü

olmayacak kadar talihsiz olanlar anlamına gelir.

Eminim biyolojinin vergi dilimiyle ilgilenmeyen tarafsız bir kaltak olduğunu öğrenmek sismik bir şok olmuştur. Ya da kaç tane hit film yaptığını. Ya da kaç tane genç, genç şeyler onu becermek istiyor.

Ev sahibesi masaya beş yemek menüsü ve iki içki menüsü koyuyor. İki parmak sek viski istiyorum ve hemen geliyor.

Emziriyorum, arkama yaslanıp rahatlıyorum. Mekân, mükemmel bir şekilde ızgara edilmiş yılanmış et ve taze pişmiş ekmek ve tereyağı kokuyor. Biftek konusunda uzmanlaşmış olması gereken bir restoran için, şehirdeki çoğu fırını utandıran ekmekleri var, her zaman sıcak servis ediliyor ve aşırı dozda glütteni karşı konulmaz kılan tuzlu tereyağı var.

Bu gece canlı müzik de var; bir piyanist beyaz bir baby grand'da caz çalıyor. Bana New Orleans'ı hatırlatıyor. Annemle migrene neden olan kısmı değil, ama daha sonraki cehennem gibi sıcak kısmı.

Mor Kız'ın ne yaptığını merak ediyorum. Beni mi düşünüyor? Ve onu düşünürken neden Sierra'yı da düşündüğümü merak ediyorum. Birbirlerine hiç benzemiyorlar. Mor Kız, Sierra gibi değildi. Drama ve normal. Sierra tamamen dramla ilgili. Ve kesinlikle anormal.

Belki de libidom iki kadınla da aşırı ısındığı içindir. Ama bu yeterli bir ortak nokta değil.

Telefonum çaldı, ben de çıkardım. -

Baba: Son mesajımı gördün mü?

Joey, gördüm.

-Baba: Çünkü onları okuduğunu gösteriyor ama cevap vermiyorsun. Uygulamanın bozuk olup olmadığını merak ediyorum.

Uygulama gayet iyi çalışıyor. Yanıt vermiyorum çünkü zamanımı boşa harcamak istemiyorum. Vakit nakittir-

Sierra'nın bana birkaç banknot uzattığını hatırlayınca düşüncelerim bölünüyor; parayı avucuma koyarken yumuşak teninin benimkine değdiğini hissediyorum. Kızgınlık ve hoşnutsuzluğun bir karışımı kıpırdanıyor. Spor salonuna gidip egzersiz yapmak isteyecek kadar rahatsız edici değil ama kendini belli ediyor, duygusal bir kıymık zihnimin derinliklerine doğru ilerliyor.

Boşanma sonrası Todd'la olan tartışmasına neden dahil olduğumu hala anlayabilmiş değilim. Kabul ediyorum, ayakkabınızın altına yapışmış bir sakız parçası kadar iğrenç biri. Ama kural olarak, dramayı hayatımdan mümkün olduğunca çıkarırım.

Her ne sebeple olursa olsun, o pisliğin beni öldürmesini istemedim.

Yatakta nasıl olduğu da dahil olmak üzere onun hakkında korkunç şeyler söylüyor. Frijitmiş, kıcımın kenarı.

Manzarada hiçbir sorun yokmuş gibi horoz saati olan bir şirkette çalışan bir kadın frijit değildir. Todd'un küçük bir aleti olması ya da Tanrı'nın ona verdiği şeyle ne yapacağını bilmemesi daha muhtemel. Ya da ikisi de.

Telefonumdaki tarayıcıyı açtım ve Silikon Rüyası'na baktım. Bunu şirkete gitmeden önce yapmalıydım ama Charles'ın yüksek teknoloji firması olduğuna dair söylediklerine güvenmiştim. Yalancı namuslu. Şirketle ilgili "yüksek teknoloji" olan tek şey, daha gelişmiş vibratörlerindeki Bluetooth kumandalar.

Şirketin görev tanımına göz attım.

Rızası olan yetişkinler arasındaki samimi anları daha yoğun ve zevkli hale getiren ürünler sunmak.

Vay, vay, vay. Şatafatlı bir görevden bahsediyoruz. Ama sonra, babam filmlerini insanlara neşe getirmek için yarattığına dair bir sürü saçmalık söylüyor, oysa bunu gerçekten para ve ego için yapıyor.

Şirketin tarihçesiyle ilgili bölüm, piyasaya sürdüğü tüm ürünleri gösteriyor. Strap-ons en iyi ürünleri gibi görünüyor

"Vay, vay, vay. Kardeşlerin hakkında her gün yeni bir şey öğreniyorsun." Huxley bana doğru eğildi ve ekranı işaret etti. "En sevdiğin renk 'passion mauve' mi?"

İç çektim. Çok sevdiği parfümünden ekranıma baktığını anlamalıydım ama restorandaki yemeklerden onun kokusunu almak zor. Ayrıca kartal gibi gözleri var ve görmek için tam arkamda olmasına gerek yok. Reklam yöneticisi olmak yerine hava kuvvetlerinde pilot olmalıymış, O uzun vücudu bir savaş uçağı kokpitine katlayabileceğini varsayarsak.

Hepimiz gibi siyah saçlı ve kare çeneli olan Huxley, pahalı ısmarlama takımlar giymeyi seviyor. Bunların güç ve otorite yansıttığını, kafası karışık ve kararsız müşterilerini yönlendirmesine yardımcı olduğunu söylüyor. Ben de onu patron gibi gösterdiği için sevdiğini söylüyorum, başka bir şey için değil.

"Bu kadar gergin olmasına şaşmamalı," diye ekliyor Grant gülerek, Huxley'nin arkasından yaklaşarak. Grant, Emmett'le birlikte risk sermayesi alanında çalışıyor ve GrantEm Capital'den bir servet kazandılar. Bazı şirketlerle yaptığım yatırımlar Portföyüme özgürleştirici sıfırları ekleyen şey onların finanse ettiği şirketlerdi. Aslında hepimiz Grant ve Emmett ile yatırım yaparak servet kazandık.

"Çok komik. Gergin Huxley'i tanımlıyor, beni değil." İkinci büyüktür ama en büyükmüş gibi davranır, her zaman otoriterdir.

Huxley bir an düşünür. "Katılmak zorundayım. 'Sıkı' kelimesi anal dildo fetişi olan birini pek tanımlamıyor."

"Analdan bahsetmişken," diyorum, "işler nasıl?"

Grant iki elini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırır, tüm iyi niyetiyle ve zararsızlık. Aramızdaki en zeki kişidir ama tatlı adam görüntüsünün altında nükleer bir pislik yatar. Onunla uğraşanların sonu iyi olmaz.

"Sadece bir gözlem yapıyorum," diyor Grant. "İkiniz de sık sık kışınızda bir sopa varmış gibi davranıyorsunuz." Benimkinin karşısındaki koltuğa oturuyor ve arkasına yaslanabildiği kadar yaslanıyor. Bu gözlemden sonra yanıma oturmaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Huxley, Grant'in solunda konumlanır. "Hey, kışığa sokmak için bir şeyler arayan ben değilim."

"Kim neye bakıyordu?" Noah her zamanki gibi gevşek kalçalı ve mutlu bir şekilde içeri giriyor. Ya kitabı gidiyor

Ya da kendini rahat bırakmaya karar verdi. Ben paramı ikincisine yatırıyorum.

Sonra Sebastian gelir. Takım elbiseli, muhtemelen bir iş toplantısından falan geliyor. Sebastian Kuyumculuk'un veliahtı. İsmi'nin anne tarafındaki şirketle aynı olmasının nedeni annesinin garip bir kimlik sorunu olması değil. Babamızın yedi erkek çocuğun ismini hatırlamanın çok fazla iş olduğuna karar verip bize annelerimizin isimlerini vermesinden kaynaklanıyor.

Hiçbirimizin annesinin adı Iphigenia Twocock gibi olmadığı için şansımıza şükretmeliyiz.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum.

Aynı zamanda Grant, "Belden bağlamalı." diyor.

Noah kaşlarını çatıyor. "Kayışı tersten okursan 'parça yok' yazıldığını biliyor musun?"

Tavana bakıyorum. "Artık mutlu ölebilirim."

"Sadece söylüyorum." Noah gülüyor ve yanıma oturuyor.

Her zamanki garsonumuz, tipik canlı gülümsemesi ve at kuyruğu şeklinde düzgünce toplanmış açık kahverengi saçlarıyla beliriyor. Mina Iowa'lı, UCLA'da son sınıf öğrencisi, tarih okuyor ve çalışıyor.

iki yarı zamanlı işte çalışıyor. Ona her zaman cömertçe bahşiş verimiz, kısmen eğitimini finanse etmesine yardımcı olmak için ve kısmen de çok iyi bir garson olduğu için ve iyi iş ödüllendirilmeyi hak ettiği için.

Tipik Amerikan elmalı turtası bütünlüğünü örnekliyor ve hormonları'nın onun gibi birine tepki vermemesi beni rahatsız ediyor. Onun yerine Sierra'nın etrafında çılgına döndüler. Ve şimdi bir dildo CEO'su düşündüğüm için iki kat sinirliyim. Yine mi?

Mina'nın neye ihtiyaç olduğunu hissetme konusunda sihirli bir yeteneği var. Noah bizimle birlikteyken, siparişimizi almadan önce her zaman restoranın öldürücü ekmeğini ve tuzlu tereyağını getirir çünkü Noah sürekli karbonhidrat açlığı çeker. Bu gece de farklı değil. Sanki yüzyıllardır yememiş gibi ekmeği parçalıyor. Kalorilerin nereye gittiğini bilmiyorum, çünkü karın kasları bir anakonda kucağı kadar sıkı.

"Herkes her zamankinden alıyor mu?" Mina gülümseyerek soruyor.

Masanın etrafında genel bir onay mırıltısı var. Bardağımı kaldırıyorum. "Ve bir viski daha, sek olsun."

"Anladım."

O gittiğinde Grant bana döndü, gözleri parlıyordu. "Belki de sevdiğin straponların resimlerini Joey'e göndermelisin. Belki ipucunu anlar ve sana kadın göndermeyi bırakır."

Joey'nin yaptıklarını düşünmek kanımı kaynatıyor. Burada olmadığı için şanslı.

"Uh-oh. Kızgın görünüyorsun," diyor Noah ısırmalar arasında. "Grant'in suratına tekme atma. Görmek istediğim tek kan biftekte akacak."

"Onun yüzüne tekme atmayacağım. Sadece Joey'nin yaptığı şey yüzünden o lanet şirkete gitmek zorunda kaldığım için öfkeliyim."

Kardeşlerim detayları sormaz. Joey ile tansiyonu yükselten görüşmemden sonra onlara bağırıp çağırdığımı zaten duydular.

"O kadar da kötü olamaz," diyor Sebastian. Öfkeleri ve egoları yatıştırmak onun en iyi yaptığı şey. Anne tarafındaki tuhaf aile dinamikleri ve gerilimden sağ çıkabilmek için öyle olmak zorunda.

"Korkunç. Berbat." Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup sıkıyorum. Kafa derim acıyor ama umurumda değil. Hayal kırıklığım için bir çıkışa ihtiyacım var.

"Bunu yapmayın. Erken saç dökülmesine neden olur," diyor Noah. "Umursuyor gibi mi görünüyorum?"

Huxley, "Griff, kafa derisinin yarısı çıplak olsa bile bir model gibi görünecek," diye şaka yapıyor. Patlamak üzere olduğumu anlayabiliyor.

"Bu sadece bir vaka çalışması. Ne kadar zor olabilir ki?"

Grant öyle diyor. "Hatırlıyor musunuz, 'saygınlığı' nasıl geri getirmem gerekiyordu?"

"O fahişe olayından sonra departmandan ayrıldınız mı?" Ben sordum.

Kardeşlerim bana sempati dolu bir bakış attı. Fahişeleri evlerini istila etti, daha az müdahaleci bir çile

acı çekmek zorunda kaldım. "Evet..." diye belirsiz bir ses tonuyla cevap verdiler.

"Bir seks oyuncağı şirketi hakkında dava açan üniversite öğrencileriyle bunu nasıl yapacağım?"

Kardeşlerim bakıyor. Noah bile yüzünü ekmekle doldurmayı bıraktı.

Sonunda Grant sessizliği bozar. "Yüksek teknoloji firması olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Charles bana böyle söyledi."

"Ooh..." Noah yavaşça başını sallayarak "Seni nasıl becerdiğini görüyorum" der.

Hux sanki tedavi edilen kendisiymiş gibi kılanır. Haksız yere. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Sonra yiyecek ve içeceklerimiz geliyor ve dalıyoruz.

"Emmett nasıl bu arada?" Grant'e bakıyorum. Emmett'i ofiste görüyor.

"Etrafındaki kıyamet ve lanet miazması Her geçen gün daha da karanlıklaşıyor." diyor Grant. "Normal davranmak için çok çaballıyor ama başarısız olduğunu söyleyebilirim. Onun yerinde olmak istemezdim. Çünkü yazı tipine varıncaya kadar her şeyi didiklemek için sebep arıyor."

"Standart bir yazı tipi kullandığını sanıyordum," diyor Huxley. "Evet, ama yazı tipinin çok genel olduğunu söyleyecek ya da çok küçük, çok büyük, çok"-Grant belli belirsiz bir hareket yapar, çatalını sallayarak-"bir şey. Böyle bir ruh halindeyken onunla tartışamazsınız."

Noah telefonunu çıkarıyor. "İşte bu yüzden onun için asla çalışmam," diyor dalgınca, bir şeyler karıştırırken, muhtemelen sosyal medya akışları. Her saat başı kontrol ediyor, bence zaman kaybı. Onlarda işe yarar hiçbir şey yok ve

Bir dakikadan fazla zaman harcamak beyninizi çürütür.

"Huh," diye homurdanıyor Noah. "Bir dildo varisiyle çıkmaya ne zaman başladın?"

Hepimiz birbirimize bakıyoruz. Grant "Kiminle konuşuyorsun?" dedi.

Noah ekrandan başını kaldırarak, "Griff," diye yanıtlıyor.

"Ne?" Mina kardeşimin yemeğine saykodelik mantar mı serpti?

Telefonunu açıyor, böylece videoyu görebiliyorum. Pisliğin teki bahçede ben, Sierra ve Todd arasındaki etkileşimi çekmiş ve internette yayınlamış.

Lanet olsun.

"Lanet olsun," diyor Grant ıslık çalarak.

Sebastian bilgece başını sallar. "Davayı almak istememene şaşmamalı. "İşi işle karıştırmak iyi bir şey değildir. kız arkadaşlar."

Tanrı beni hemen sonuca varan insanlardan korusun. "Hayır, sadece bir yanlış anlaşılma."

"Bilmiyorum." Noah telefon ekranını inceliyor. "Küçük sarışın bir ahtapot gibi koluna sarılmış. Çok sevimli."

Şirin mi? Şaka mı yapıyor? Buna katlandım çünkü Todd'u ikna etmesi gerekiyordu.

Grant ekrana bakar. "Kolunda böyle güzel bir kız olması güzel olmalı."

"Hiç hoş değildi." Azıcık bile değil. Hayır.

Huxley homurdanıyor. "Onu itmiş olmalı ve video bunu yakalayamamış," diyor geniş bir göz kırpmayla.

"Bayanı itmedim çünkü bu beni bir pislik yapardı." Ben doğuştan pislik değilim. Sadece pislik olmaya zorlandığımda pislik oluyorum.

"Okulunuzdaki insanların fark etmeme ihtimali nedir?" Noah gözleri eğlenceyle parlayarak şöyle diyor.

Aynen böyle, ruh halim dibe vuruyor. Önümdeki biftek, ızgara patlıcan gibi iştah açıcı hale geliyor, ki bu düpedüz iğrenç. Charles. Lanet olsun Charles'a ve her şeye salyalarını akıtmasına.

Umutsuzca istediği araştırma laboratuvarı için olası bir fon. Sierra'ya o lanet laboratuvarı yaptırma sözü verdirene kadar kene gibi tepemde olacak.

Sikeyim. Ben.

Bölüm Yirmi Bir

Sierra

Her zamanki gibi tam altıda gözlerimi açıyorum. Normalde yatakta sessizlik içinde birkaç dakika oyalanırım ama bugün telefon saat 6'da çalmaya başlıyor.

Önemli bir şey olmalı. Onu yerden alıyorum. ve babamın aradığını görünce kaşlarımı çatıyorum. Ne istiyormuş?

Konuşmalarımız genelde iyi gitmez. Annem vefat etmeden önce, gerekli olan şeyleri paylaşırdık. Selamlaşmak ya da Babalar Günü brunch'ları veya doğum günleri gibi şeyleri planlamak için program sormak gibi şeyler.

Ama Linda işin içine girdiğinden beri bunu bile yapmadık. Babama Babalar Günü'nde ve doğum gününde buket göndermek için yerel bir çiçekçiyle tekrar eden bir sözleşmem var. Bir gün Noel'de ona sevdiği özel çikolatalardan bir kutu gönderiyorum. Karşılık vermiyor, kısa bir mesaj bile atmıyor. mutlu yıllar ya da mutlu Noeller dileyerek-ama ben Artık buna alıştım. Beklentiler kalp ağrısından başka bir şey getirmez.

Telefon çalmayı bıraktı. Omuz silkiyorum. Sanırım konuşmayacağız.

Sonra bir ping ile bir mesaj gelir.

-Uyanık olduğunu biliyorum. Konuşabilir miyiz? Uzun

sürmez. Mesaja bakıyorum, bu kadar acil ne olabilir

diye merak ediyorum.

Telefon tekrar çalıyor ve ben yeşil tuşa basıyorum.

"Selam baba," dedim.

"Sierra." Ses tonu sabırsız bir kızgınlık -muhtemelen daha

önce açmadığım için- ve rahatlama karışımı

benimle konuşacak. "Neden daha önce cevap vermedin?"

"Yeni kalktım," diye yalan söylüyorum, çünkü bu konuya girmek istemiyorum. "Ne oldu?"

Bir sessizlik. "Sana bundan daha iyisini öğrettiğimizi sanıyordum."

"Neyden daha iyi?"

"Önce 'Nasılsın?' diyebilirdin." Bana mı öyle geliyor yoksa sesi sinirli mi?

"Ben senin babanım."

Eski kızgınlık, ani akıntıların savurduğu kum gibi kıpırdanıyor. Elim telefonun etrafında sıkışıyor. Artık birbirimizi kontrol ettiğimiz türden bir ilişkimiz yok ve bunu isteyen ben değilim. Aslında şok olmuştum.

İki yıl önceki düşünümüne gelmişti, ancak geriye dönüp baktığımda, yeğenini çok sevdiği için bunu muhtemelen Linda'nın yaptığını düşünüyorum. "İşe gitmek için hazırlanmalıyım. Bunun uzun sürmeyeceğini söylemiştin."

Belli belirsiz bir telaş sesi çıkarır. "Evet. Şey. Dün olanlarla ilgili."

"Özellikle ne?"

"Todd'a karşı gerçekten bu kadar acımasız mı olacaksın?"

"To-" Böyle bir şey olamaz. "Gerçekten beni sabahın köründe eski kocam hakkında konuşmak için mi arıyorsun?"

"O hâlâ aileden biri."

Babam ekrana uzanıp bana ters bir yumruk atabilirdi. Telefonuma öylece baktım, nutkum tutulmuştu. Ona ihtiyacım olduğunda neredeydi? İstemeye istemeye de olsa benim için ortaya çıkmaya zorlandığında da böyle mi hissediyordu? Büyükanнем yüzünden mi mezun oldum? Ya da doğum günlerimi ve Noel'i unutmaya karar verdim.

Başımı sertçe sallıyorum. Bunların hiçbirisi üzerinde durmayacağıma dair kendime söz vermiştim, o yüzden şimdi başlamayacağım.

"Belki senin ailen. Benim değil." Tüm çabama rağmen sesim titriyor.

"Saçmalama-"

"Konuşacak başka bir şeyiniz yoksa kapatıyorum. İşe gitmek için hazırlanmalıyım."

Cevap beklemeden telefonu kapatıyorum. Daha fazla zihinsel enerji harcamak istemiyorum. Gözlerimi kapatıyorum. birkaç dakikalığına nefesime konsantre oluyorum.

Sakin ol. Sakin. Zen. Todd buna değmez, babam da değmez.

Çiçekçiye artık babama çiçek gönderme zahmetine girmemesini söylemek için içimde küçük bir dürtü var, ama bu dürtüyü kontrol ediyorum, geçecek. Annem benden babama iyi davranmamı istedi çünkü babam ihmalkâr davranmak istemiyor ve ben de onun bu isteğini yerine getireceğim.

Ayrıca, bu beni daha iyi bir insan yapıyor. Onun seviyesine inmek için bir sebep yok.

Babamdan gelen telefonun tüm gerginliği dağılana kadar biraz daha derin nefes alıyorum. İşe giderken yanımda negatif enerji götürmek istemiyorum.

Gözlerimi açıyorum ve telefonuma bakıyorum.

6:45

Lanet olsun!

Yataktan atladım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!
Babamın kötü büyüünden kurtulmak beklediğimden daha uzun sürdü. Argh! Aceleyle duşa girdim. Saçlarımı tamamen kurutmaya vaktim yok, bu yüzden yeterince kuruduğunda saç jölesi sürüp büküyorum. Üst düğümü siyah bir çubukla şişliyorum ve hazırım.

Sonra elime geçen ilk elbiseyi giyiyorum - hardal desenli parlak lavanta rengi - ve dünden kalma çıplak sandaletlerimi giyiyorum.

"Yeterince iyi," diyorum ve aşağı koşup Ferrari'ne atlıyorum.

İşe giderken, kırmızı ışıklarda makyajımı parça parça yapıyorum. Biraz kapatıcı. Maskara. Son pudra. Ruj. Yeterince şık.

Ferrari'min gösterge paneli zamanında geldiğimi söylüyor. Büyükanнем bana her zaman dakik olmanın iyi örnek olmak ve hayatta başarıya ulaşmak için çok önemli olduğunu söylerdi.

sebepsiz yere geç gelen bir patron olmak istemiyorum.

Ayrıca, sabah toplantım var.

Park ediyorum ve kocaman çantamı omzuma atarak lobiye doğru koşuyorum. Neyse ki Todd adımları haykırmak için burada değil. Muhtemelen bugün bir dersi falan vardır.

Korkunç bir gösteri olmadan binaya girmek çok güzel.
Chuck'ın Todd'u

Her gün sabahları toplanan komite mi? Todd'un kariyerine karışmayacağıma dair kendime söz verdim ama içimdeki cazibe çok ama çok güçlü.

Dan el sallıyor. "Günaydın." Gülümsemesi ekstra geniş. Bu sabah şansı yaver gitmiş olmalı. Çalışanlarımın seks hayatlarını izlediğimden değil, ama karısı bana duşta onunla birlikte olmasına izin verdiğinde o özel, hüzünlü gülümsemeyi aldığını söyledi. Evet, bu biraz TMI ama iki yıl önceki yılbaşı partimizde bana söylediğinde sarhoştum.

"Günaydın," diyorum, gülümseyerek ve neden bu kadar yumuşak ve mutlu olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak.

"Yürü be." Bana bir başparmak işareti yaptı.

"Um, git bana...? Teşekkürler mi?" Bu da ne demek oluyor?

Asansöre iki kişiyle birlikte biniyorum -Spence ve pazarlamadan Jack, el ele tutuşuyorlar. Onlar üç ay önce nişanlandıklarını duyurdular ve ben Yakışıklı bir çift oldukları için onlar adına mutluyum. Bana sırtıyorlar, gözleri hevesli.

Bu biraz ürkütücü. Bana en son böyle baktıklarında, pazarlama ekibi ile ürün geliştirme ekibi arasındaki bir tartışmada arabuluculuk yapmak zorunda kalmıştım. Bir daha onların arasında kalmak istemiyorum.

Diğer yandan, bana beklenti dolu bakışlar atıp duruyorlar. İyi. Bu işi bitirsem iyi olacak.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Ürün geliştirme ekibiyle çok iyi anlaştığınızı söyleyin. Bana yeniden

Spence göz kırparak, "Takas yapma şeklini seviyorum," diyor.

"Ben mi?" Yeni bir araba ya da ev almadım. Heather bana yeni ofis mobilyaları almadı.

"Çekingen davranma. Hepimiz biliyoruz." Jack omzuma vurdu. Eğer jestlerin ses telleri olsaydı, bu jest "Yürü be kızım!" derdi. "Yüzde yüz arkadayız."

"Woohoo!" Spence yumruğunu sıkar.

"Anlıyorum. Teşekkürler." Ben de tedirginliğimi gizleyerek gülümsedim. Dan ve şimdi de Spence ve Jack. Neler oluyor? Uyurken neyi takas ettim?

On beşinci katta asansörden çıktılar. Benim katıma ulaştığımda Barbara masasında bir şeyler okuyordu. Sonra geri çekiliyor ve yumruklarıyla havayı yumrukluyor.

"Evet!"

"Günaydın, Barbara." Gülümsüyorum. "Michelle seçmelerde başarılı oldu mu?"

"Söyledi, teşekkür ederim, ama konu bu değil." Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Senin adına çok sevindim!"

"Tamam, dün ben ofisten ayrıldıktan sonra bir şey mi oldu?"

"Numara yapmana gerek yok." Dirseklerini masaya dayayıp parmaklarını birleştiriyor, sonra çenesini ellerinin üzerine koyuyor. "Hepimiz hayatına devam ettiğin için çok heyecanlıyız. O pislikle olan bölüm sonunda bitti ve sayfa döndü!"

"Bölüm mü?

Pislik?" "Todd."

"Boşanma birkaç hafta önce sonuçlandı." Ve Silikon Rüyası'ndaki herkes bunu biliyor. Bundan emin oldum.

"Evet, ama şimdi hak ettiğin bir adamla çıktığın için iki kat heyecanlıyız." Göz kırıyor. "Eski sevgilinin yerine daha iyisini koyana kadar eski sevgili gibi hissetmezsin. biliyor musun?"

"Ah... Tam olarak kimden bahsediyorsun?"

"Seksi kız! Bize neden daha önce söylemedin bilmiyorum. Şu omuzlar... Şu kış...! Mmm-mmm."

Gece Yarısı Tanrısı şimdiye kadar tuttuğum en iyi omuzlara sahip. Aynı şeyi kıcı için de rahatlıkla söyleyebilirim. Ama çalışanlarım onu nereden bilebilir ki? Aslında ondan bahsediyor olamazlar çünkü onunla çıkmıyorum.

Ben boş boş bakmaya devam edince iç geçiriyor. "Aptal rolü yapmaya çalışan Michelle'den daha kötüsün."

"Barbara, aptalı oynamıyorum.

Kayboldum." "Lütfen. Videoyu herkes gördü." "Ne videosu?"

Kaşlarını çatıyor ve bana telefonunu gösteriyor. Öne doğru eğildim, sonra bahçedeki sahnede ben, Griffin ve Todd oynarken elimi ağzıma götürdüm.

"Bunu kim gönderdi?" Ben sordum.

"Wollstonecraft'tan bir çocuk. Todd'u etiketledi ama Griffin Lasker'ı değil. Muhtemelen etiketlenmek için fazla ateşli. Şu adama bir bakın."

Evet. Evet. Barbara haklı. Barbara haklı. Griffin yakıcı biri ve onunla tanıştığımda bana benzer ateşli cinsel akrobasisleri düşündürdü, ama biz çıkmıyoruz...

Muhtemelen herkesi düzeltmeliyim. Diğer taraftan, Bu işleri zorlaştırır mı? Griffin'i çıktığımızı ima ettiği için yalancı durumuna düşürür mü? Bunu beni Todd'un saçmalıklarından kurtarmak için yaptı ve ben de ona borcumu

önce ona bir şey söylemeden onu arkadan bıçaklamak. Ayrıca, Todd'un Griffin'le dün yalan söylediğimizi öğrenmesini ve sadece onun istediği gelecekteki bir uzlaşmayı tartışmak için buraya geri dönmesini istemiyorum.

"Sierra! İşte buradasın." Heather el sallıyor. "Ben Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Saat dokuzda bir toplantınız var ve öncesinde gözden geçirmeniz gereken birkaç şey var."

"Özür dilerim," diyorum asistanıma dönerek. Muhtemelen biraz sabırsızlanıyordu, çünkü ben her seferinde gündemi gözden geçirmeyi severim. toplantı başlamadan beş dakika önce. Ofisime doğru yürümeye

başladık.

"Bana ondan bahsetmeliydin," diye usulca azarlıyor beni.
"Ağzımın sıkı olduğunu biliyorsun."

Ona sadece tarafsız bir gülümseme veriyorum.

"O ekonomi profesörü, o korkunç profesörden çok daha iyi. Boşandığın şey. Ve senin adına sevindim. Hayattaki tek gerçek hata ders almadığınız hatalardır ve bu ilişkiler için de geçerlidir. Fazladan bir şeyler yaptığın için çok rahatladım. Şimdi seçici ol."

"Ben de öyleyim." Sadece dış görünüşe bakarsak, Griffin hemen hemen mükemmel. Sadece başka hususlar da var.

Bu şirketi nasıl utanç verici bulduğu gibi. Lobideki ilk büyük ürünümüzün anıtına baktığında bakışlarındaki onaylamama hissini kaçırmadım. Onu konuşmak için dışarı çıkardığımda etrafına bakınıyordu, Sözlü ya da başka bir şekilde eleştirecek bir şey arıyor.

Griffin ve Todd'un Silikon Rüyası'nı onaylamamaları arasındaki tek fark, Griffin'in Todd ses çıkarmayı severken Griffin gözleriyle iletişim kuruyor. Oh, ve Griffin insanların Şirket.

Ofisime varıyorum ve çantamı masanın üzerine koyuyorum.

Heather bana kahve uzatırken telefonum çalıyor. Babam ya da Linda olmasın diye dua ederek ekrana bakıyorum.

-Seni sinsi kız seni!

Mesajın geri kalanını okumadan önce gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

-Kendine yeni bir sevgili bulduğunu söylememiştin. Bunca zamandır hâlâ o Gece Yarısı Tanrısı'na özlem duyduğunu sanıyordum. Nasıl bir kankasın sen?

Videoyu görür görmez bana mesaj atacağını bilmeliydim. Muhtemelen herkes gibi o da öğrendiği için mutsuzdur.

-Bu sadece büyük bir yanlış anlaşılma!
-Ne demek istiyorsun?
-Ben: Videoda Todd'un benim frijit olduğumla ilgili saçmalıkları nasıl söylediğini gördün, değil mi?
-Evet! Kimsenin bir jalapeño için heyecanlanamayacağını söylemeliydin!

Gülüyorum.

-Herhangi bir jalapeño değil, turşu jalapeño!
Gevşek, küçük ve çok baharatlı değil!

Daha çok gülüyorum.

-Seni seviyorum kızım. Her neyse, ben daha gevşek sebzelerden bahsedemeden Griffin beni savundu, hepsi bu. Çıktığımızı hiç söylemedik.

Bunu düşünmesi için ona bir dakika verdim.

-Tamam. Bu durumda, sanırım hala benim en iyi arkadaşım olabilirsin.

-Haha, teşekkürler. Neyse, henüz herkese söyleme. Çünkü önce Griffin'le arayı nasıl düzeltebileceğimi konuşmalıyım.

-Anladım. Parlak zırlı şövalyelerimizi kötü pozisyonlara sokmak istemeyiz.

-Aynen öyle.

Telefonun kenarına dokunuyorum ve Griffin'in iyi olup olmadığını ya da iş yerinde insanların ona garip davranıp davranmadığını merak ediyorum.

Hayır. Çalışanlarımın bu konuda bu kadar heyecanlı olmalarının nedeni Todd'dan nefret etmeleri. Wollstonecraft'taki fakülte ve personelin benim hakkımda öyle ya da böyle güçlü hisleri yok, bu yüzden Griffin'in günü muhtemelen her zamanki gibi geçiyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Griffin

Ekonomi bölümüne girdiğimde Benson "Günaydın," diyor. Bazen biraz garip olsa da iyi bir adam, akademideki yerinden hala biraz emin değil. Belki de Kendini biraz daha özenli gösterseydi bunu daha iyi gizleyebilirdi. Beyaz pamuklu gömleği yuvarlak omuzlarından yavan bir paçavra gibi sarkıyor, pantolonunun kırıxıklıkları yok ve alt kısmı hafifçe yıpranmış. Kafasındaki kısa kahverengi saçlar, farklı yönlerde doğru uzanan bir Kötü inşa edilmiş bir kuş yuvası ve bazı öğrencilerimin aksine, bu etki tamamen kasıtsız.

Şu anda baykuş kahverengisi gözleri hayretle daha da açılmış durumda.

Bana bu bakışı daha önce sadece bir kez, John Bates Clark Madalyası'nı kazandığımı öğrendiğinde atmıştı. Neden bugün bana sözsüz bir hayranlık yağıdırıyor?

Ama bana hayretle, spekülasyonla ya da sessizce "Biliyordum!" diye bağırarak küçük bir haklılık duygusuyla bakan tek kişi o değil. Herkes bakıyor. Ve tüm bu süre boyunca, kibarca mırıldanıyorlar Koridorda yürürken "Günaydın" dedim.

Sabah olabilir, ama bunun iyi bir tarafı yok!

Sonra aklıma geldi. Noah'nın bu sabah gönderdiği neşeli mesaja göre, dünkü video yüzlerce beğeni ve paylaşım almış. Kampüsteki herkesin bildiğinden emin. Hadi canım, Sherlock. İşin bu noktaya geleceğini bilseydim karışmak yerine Todd'un konuşmasına izin verebilirdi.

Kendimi zihinsel olarak silkeliyorum. Dürüst ol. Yine de bir şeyler söylersin.

Ama Sierra'yla çıktığımızı ima etmemeliydim. Todd'u susturmanın başka yolları da vardı.

Birkaç kadın gülüyor. Bir köşeyi dönüyorum ve Profesör Julia Manchester ve Lori Johnson'ı görüyorum.

Benimle aynı yönde ilerliyorlar. "Bu kadar komik olan ne?" diye homurdanmak istiyorum, ta ki konuşmalarının bir kısmını yakalayana kadar.

"...görünüşe göre Chuck'tan hak ettiği dayağı yedi," diyor Julia heyecanla yüksek sesle.

"Chuck'ın şimdiye kadar öğreneceğini düşünmedi mi?"

"Sanırım hayır. Keşke orada olsaydım. Destansı olduğunu duymuştum. Beowulf gibi." Julia iç çekti. "İngilizce profesörleri bunu söylüyorsa, iyi olduğunu biliyorsun."

İngilizce bölümü hakkında dedikodu yapıyorlar. Başka bir disiplinden birinin azarlanmasının nesi bu kadar heyecan verici?

Lori, "Video için etrafa sorun" diyor. "Biri mutlaka kaydetmiştir. Herkes ondan nefret ediyor."

"Annesi hariç."

Julia şüpheli görünüyor. "Böyle bir oğlum olsaydı, onu uzun zaman önce evlatlıktan reddederdim. Zararın neresinden dönersem kardır ve kendime daha iyisini yapabilecek yeni birini bulurdum."

"Sinirli bir kaniş Todd'dan daha iyisini yapabilir."

Sanırım Chuck, Todd'un iki yıllık saygısızlığından sonra sonunda cesaretini topladı.

Eğer Chuck, Todd'un Sierra ile evliliğinden dolayı dalkavukluk yapıyorsa... Bu onu daha da omurgasız yapar. ortalama bir yönetici. Fullilove'lar bağışlarını geri alacak değiller ya.

"Herhangi bir işlevsel memeli daha iyisini yapabilir." Julia ofisinin önünde durur. "Memelilerden bahsetmişken, poposunda Hello Kitty dövmesi olduğunu biliyor muydunuz?" Bir kıkırdamayı bastırıyor.

"Ciddi misin?" Lori gülüyor. "Nereden biliyorsun?"

Hayır, kesinlikle hayır! Her zamankinden daha uzun adımlarla yanlarından geçip gidiyorum. Julia'nın nasıl bildiğini bilmeme gerek yok, tıpkı Todd'un poposundaki dövmeyi bilmeme gerek olmadığı gibi. Diğer ekonomi profesörlerinin de bilmesine gerek yok ama onları uyarmak da içimden gelmiyor. Lori'nin saklayabileceği bir sır yok.

Öğle yemeğinden önce bölümdeki herkes Todd'un kışındaki Hello Kitty dövmesini öğrenecek.

Tam ofisime ulaştığımda, Charles süzülerek geldi. Sanki biri ona geleceğimi mesaj atmış gibi. En iyi kıyafetini giymişti. Gömlek o kadar kusursuz bir şekilde kolalanmış ve ütülenmiş ki pamuğu satenimsi bir parlaklık kazanmış. Siyah pantolonu keskin bir şekilde kırışmış ve benzer şekilde bozulmamış. Boynunda, ucunda göz kırpan bir elmas bulunan parlak platin bir iğne olan bordo bir kravat bile var. Bunu sadece önemli bir toplantısı olduğunda takıyor.

"Günaydın!" İlk defa ses tonu düşünceli değil. Parlak ve hevesli, sanki kampüsteki en ateşli kız öğrenci yurdu kızıyla rüya gibi bir randevuya hazır bir üniversiteli gibi.

Bakışlarının yoğunluğundan, önemli toplantının ben olduğumu anlıyorum.

İçimdeki alarm tam alarma geçti. "Günaydın." Ofisimin kilidini açıyorum. "İçeri gelmek ister misiniz?"

Charles'ın söyleyecekleri muhtemelen salonda tartışmak isteyeceğim şeyler değil. Birden fazla meraklı profesör dolaşıyor.

Charles geniş bir gülümsemeye, "İzin verirsiniz," diyor.

Bana Silikon Rüyası'nın "yüksek teknoloji" şirketi olduğunu söylediğinde de aynı lanet gülümsemeyi takınmıştı. O olmalı beni mahvetmek için yeni bir yol buldu, o aptal Video. Yalan söylediğimi kabul ediyorum ama bunu Sierra'dan başka kimse bilmiyor.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve ziyaretçi koltuğunu işaret ettim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Masama oturduğumda ses tonum sertti. Bu ziyareti bitirmenin zamanı geldi. Ve o lanet videoyu kaldırmak için kime dava açmam gerektiğini bulma zamanı.

Vücudunu sandalyeye indiriyor ve kışını sert, kalıplanmış plastiğe bastırmak bir işkenceymiş gibi inliyor. "Biliyor musun, ofisinin bu kadar küçük olduğunu hiç fark etmemiştim." Bunu hemen düzeltmek istediği büyük bir sorunmuş gibi söylüyor.

"Ben küçük seviyorum." İnsanları ziyaret etmekten ya da oyalanmaktan caydırıyor. O içerideyken alan zaten dolu.

"Ah." Avuçlarını kalçalarına vurur, sonra ellerini pantolonunun üzerinde gezdirir; bu bir oyalama taktiğidir. Dudaklarını birbirine bastırarak etrafına bakınıyor. "Rahat ve samimi o zaman."

Ona yumuşak bir gülümseme atıyorum. Eğer ofisimdeki kızların uygunsuz davranışlarını gündeme getirmeye çalışırsa, çenesini yerinden oynatırım. Uygunsuz davranışlardan şikâyetçi olan biri varsa, o da benim.

Boğazını temizliyor. "Sierra Fullilove ile olan ilişkiniz hakkında beni bilgilendirmeliydiniz. Farkındayım ki Birinin kız arkadaşına tavsiye vermesi rahatsız edici."

Ona sert bir bakış attım. Onu düzeltmek istiyorum ama o iğrenç Todd'un gerçeği duymasını ve herkese Sierra ile barışma sürecinde olduğunu söylemesini istemiyorum. Onu hak etmiyor, o da onu hak etmiyor. Belki de birkaç hafta bekleriz ve sonra sessizce ayrılmış gibi yaparız.

"Karım benden tavsiye almaktan nefret eder, kendisi istese bile." Charles kibarca kıkırdar. "Ama... belki de ilişkiniz, ona duymak istediği şeyi söylersen iyi bir sonuca varmanın daha kolay olacağı anlamına geliyordur." Bana umutlu bir bakış attı.

"'İyi bir sonucu' tanımlayabilir misiniz? Yanlış yorumlamak istemem."

"İyi. Tatmin edici. Aile nasıl uygun görürse tabii ki, ama eğer... Şey." Öfkeyle homurdanıyor, hassas bir konuyu heceleme zorunda kalmanın utancıyla yanakları kızarıyor.

"Araştırma merkezi," diyorum, bu kadar tahmin edilebilir olmasıyla eğleniyor ve bu kadar utanmaz olmasından iğreniyorum. Ben araştırma merkezini finanse etmek için parmağımı kıpırdatmadan önce bisonlar osuruklarıyla kendilerini Mars'a fırlatacaklar.

Bağış toplamak, insan toplamak demektir. Ya da en azından insanlarla zamanımı harcadığım için mutluymuşum gibi davranmak.

Beyin hücreleri çift haneli sayılara ulaşmayan. Bacaklarımın antrenman partnerim tarafından kırılmasını tercih ederim.

"Evet!" Charles'ın gözleri rahatlamayla parlıyor. "Aynen öyle."

"Sierra'nın asistanını aramalı ve bu konuyu görüşmek için bir randevu ayarlamalısınız."

Bana göz kırptı. "Ah..."

"Lütfen yanlış anlamayın. Elbette yaparım. Üniversiteye yardım etmek için her şeyi yaparım. Ama ne yazık ki Silikon Rüyası'nın kurumsal yönetimi müdahale ya da uygunsuz etki. Ve ben bu tanıma oldukça uyuyorum." Ona boş bir gülümseme veriyorum. "Eminim etik meselesini anlıyorum. Merkezin bir skandalla anılmasını istemeyiz."

"Hayır, tabii ki değil." Hayal kırıklığı gözlerindeki parlak hırsı karartıyor.

"Anlayacağınızı biliyordum. Şimdi, hepsi bu kadarsa... Keith Lenin ile araştırmamızı görüşmek üzere bir telefon görüşmem var."

"Elbette." Charles ayağa kalkar ve gitmeye başlar. Ayaklarını sürüyerek gittiği için biraz zaman alır, çünkü muhtemelen ve fikrimi değiştirip Sierra'ya biraz baskı yapmayı kabul etmem için dua ediyorum. Belli belirsiz tarafsız gülümsememi sürdürüyorum ve o kapıdan çıkar çıkmaz gülümsememi bırakıyorum. Gülümsemek çok fazla çaba gerektiriyor.

Ofis telefonum çaldı. Telesekretere bırakmayı düşündüm, sonra belki de açmam gerektiğine karar verdim.

önemli bir şey. "Griffin

Lasker."

"Günaydın!" diye cıvıl cıvıl bir kadın sesi geliyor. "Ben Sierra."

Evet, biliyorum. Vücudumdaki her hücre, sahibinin eve geliş sesini duyunca ayağa fırlayan bir köpek yavrusu gibi canlandı.

Hayır, bir köpek yavrusu gibi değil, karar verdim. Sadece sesinin bu kadar cıvıl cıvıl olmasından hoşlanmıyorum. İnsanların sabahları bu kadar mutlu olması doğal değil, özellikle de gün pek de parlak başlamamışsa.

"Kötü bir zaman mı?"

Hanımefendi, bütün gün kötü geçti. "Birkaç dakika ayırabilirim."

"Oh iyi. Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim. Yani, muhtemelen iyisindir ama varsayımda bulunmak istemedim. Her ihtimale karşı."

"İşler beklendiği gibi gidiyor." Tam bir saçmalık.

"Harika." Sesi rahatlamış gibi. Ve mutlu. Neden bu kadar mutlu? "İnsanlar burada biraz tuhaf davranıyor, biliyor musun?"

"Çıktığını düşünmüyorlar mı?" İnsanların onun etrafında da garip tepkiler vermesine aniden sinirlenerek söylüyorum.

"Sanırım beklenmedik bir şeydi. Bir tür şok belki de?"

Davranışında bu kadar şok edici ne olabilir? Davranışının ahlaki bir gerekçesi var mı? Ama ne tür bir ahlak maddesi bir seks oyuncağı şirketi CEO'suna uygulanabilir mi?

"Şirketteki herkes benim gitmem konusunda çok heyecanlı. Sanırım Todd'u pek sevmiyorlar."

Onaylıyorum. En azından iyi bir zevkleri var. Lobideki mor siki hatırlayarak karar veriyorum. "Kimseyle başını belaya sokmadı, değil mi? Kız arkadaşın falan yok mu?"

Endişesi sevimli ama biraz geç kalmış. "Bir ilişkim olsaydı bunu yapmazdım."

İç çekiyor. "Oh, güzel."

Tuhaf bir nedenden ötürü, yatakta nasıl bir iç çekiş yapacağını merak ediyorum. Kan ısınmaya başlar ve yanlış yöne doğru akar.

Sana burada, beynimde ihtiyacım var. Aşağıda değil.

Ama su gibi, kanım kendi seviyesini buluyor ve kasıklarımın üzerindeki kumaş yükselmeye başlıyor. Harika.

"Şu ana kadar olan tek şey Charles'ın Davayla ilgili beklentilerini iletiyor," diye ekliyorum, bedenimin tepkisinden rahatsız olarak.

"Ne gibi?"

"Sadece bazı departman sorunları."

"Herkes gerçeği söylesek yardımı olur, değil mi?" diye soruyor kararsızca.

"Muhtemelen."

"İnsanlara ne söylemek istiyorsun?"

Bana kalsa her şeyin bir saçmalık olduğunu açıklardım. Ama bu Sierra'yı da etkiliyor. Video Todd'un ona frijit demesiyle başlıyor. Ve salak bunu o kadar yüksek sesle söyledi ki telefon yakaladı.

Pislik.

Yumruk atana kadar onunla alay etmeliydim. Böylece yağlı yüzünde eriyip gitmeyecek birkaç morluk elde edebilirdi. "Madem ben başlattım ve Todd'un öğrencilerinden biri yaydı, belki de nasıl bir şey istediğin konusunda söz sahibi olmalısın. söylentiği bitirmek için."

"Oh." Bir an sessiz kaldı. "Buluşup konuşmak ister misin? Bugün bütün gün toplantılarım var ama saat altıda işim bitmiş olacak."

"Pekala. Nereye?"

"Benim ofisim değil. Dedikodular asla ölmez."

Bölgedeki kafeler de söz konusu değil, çünkü kafein bağımlısı öğrencilerim orada takılıyor. "Ofisimde olabilirim. Altıdan sonra gelerseniz fakülte otoparkını kullanabilirsiniz."

Çocuklar geç saatlere kadar Fullilove Hall'da takılmayacaklar.

Akşam yemeğini düşünmekle veya yaklaşan mikser hakkında hayal kurmakla meşgul olacaklar.

"Um. Arabam biraz dikkat çekici. Kırmızı bir Ferrari kullanıyorum." En azından şimdi bu konuyu açacak kadar akıllı.

Birileri kesinlikle kırmızı bir Ferrari'yi fark eder ve kime ait olduğunu bilmek ister. Tesla'mı işe bile götürmüyorum.

"Benim evime ne dersin? Kampüsten o kadar da uzak değil" diyor.

Onun yeri biraz fazla kişisel geliyor. "Yalnız yaşayan bir kadın daha fazla önlem almalı. Seri katil olabilirim."

Gülüyor. "Seri katiller genellikle olaydan önce seri katil olduklarını açıklarlar mı?"

"Daha akıllı olanlar muhtemelen yapar. Sahte bir güvenlik hissi yaratır."

"Şansımı deneyeceğim. Onurumu korumak için saldırı hamsterlarım var. Ve sana güveniyorum."

Bunu duymak neden bu kadar hoşuma gidiyor?

"Şimdi bana cep telefonu numaranı ver ki sana adresi mesaj atabileyim." diye devam ediyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sierra

Günün son toplantısından sonra yarım saatlik bir yolculukla eve dönüyorum. Motoru durdurdum ve yeşil ışıklı arabaya baktım,

Büyükannem Silikon Rüyası ile birlikte bana üç katlı bir ev bıraktı. Şirketten kazandığı onca paraya rağmen, yaşam alanını hiç yenilemedi. Büyükannemle tanıştığı aynı güzel banliyö mahallesinde kalmayı tercih etti. Büyükbabamla evlendi ve ailelerini büyüttü.

Beyaz çit ve geniş avlu aynı, üzerinde bir çocuğun oturabileceği büyüklükte küçük bir kül taşı olan yaban elması ağacı da aynı. Kapıyı açıp içeri giriyorum. Değişen tek şey burası:

yenilenmiş aletler, parke zemini ortaya çıkarmak için sökülmüş yıpranmış halı ve büyükannenin aldığı bazı yeni mobilyalar ile büyükbabanın yeniden döşenmiş koltuğu şöminenin yanında çok sevdim.

Annem vefat ettikten sonra neredeyse tüm zamanımı burada geçirdim.

Oturma odasındaki ışık düğmesini çeviriyorum. Şömineler ve raflar fotoğraflarla dolu ve nedense onları görmek için yanlarına gidiyorum. Belki de babamdan gelen telefondan sonra biraz duygusal hissediyorum.

Resimler ailenin geçmişini anlatıyor. Büyükannem ve büyükbabamın bahçedeki açık hava düğünü, daha küçük olan yaban elması ağacı. Birlikte çok mutlu görünüyorlar, hayal edebilecekleri her şeyi bulmuş gibi birbirlerine bakıyorlar. Onların ve babamın çeşitli evrelerdeki birkaç fotoğrafı: çaresiz bebek, tombul yürümeye başlayan çocuk, utangaçça gülümseyen oğlan, beceriksiz genç, sessiz genç adam. Sonra annemle babamın düğününe - ikisi de dünyanın en büyük aşıkları gibi görünüyor, gözleri birbirlerinde

Özlemle. Çok iyi bir baba olmayabilir ama harika bir kocadır. Ona göre çocuklar, evliliğin ilgisini bölen talihsiz yan ürünlerdi.

Bebekliğimden gençliğime kadar fotoğraflarım var. En sevdiğim, yenedünya ağacının önündeki kül blokta oturduğum fotoğraf. Lise ve üniversite mezuniyetlerimden fotoğraflar var.

Büyükanne ve Ellie. Annem ve babam ikisinde de yok. Annem o sırada gitmişti ve babam benimle fotoğraf çektirmedi çünkü...

Yeni ailesi Linda ve Felicia vardı.

Ama bu odadaki fotoğraflardan bunu asla anlayamazsınız. İki profesyonel fotoğrafçının çalıştığı görkemli düğünlerine rağmen, düğünlerinden tek bir fotoğraf bile yok. raflarda tören. Felicia liseden benden iki yıl sonra mezun oldu ama bunu da bilemezsiniz. Onun resimleri koleksiyonun bir parçası değil.

Büyükannem, Linda ve Felicia'nın kendisi olmadığını açıkça belirtti.

öğrendiğinde ikisi de bana orada değilmişim gibi davrandılar. Babamın müdahale etmek için hiçbir şey yapmaması da onu hayal kırıklığına uğrattı. Ama babam çatışmadan ya da rahatsız edici bir duruş sergilemekten nefret eder ve Linda tarafından zorlanmadıkça bunu yapmaz. Bu yüzden büyükannem şirketten ayrılmadı. Linda'nın çok fazla etkisi var.

Babamı olduğu gibi kabul ettim. Bu o kadar zor değildi. İnsanlar büyükannem olduğu için Ellie'ye sahip olduğumu düşünüyor. O benim için değişmeyecek ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Şu anda Linda'yla mutlu, tıpkı annemle olduğu gibi.

Ben onun yakın çevresinin bir parçası değilim, tıpkı onun da benimkinin içinde olmadığı gibi. Bu bilginin bugün beni neden zorladığını bilmiyorum. Yeni farkına vardığım bir şey değil.

İçimdeki hüznü silkeleyerek, hamster kafesinin bulunduğu, yeniden döşenmiş koltuğun solundaki masaya doğru yürüyorum. Bullet ve G-Spot koşmayı bıraktı

tekerleği çevirip bana doğru geliyorlar, minik pençeleri ince paslanmaz çelik çubukları sarıyor.

"Hey, tatlı turtalar." Gülümsemeden edemiyorum. Onların varlığı bile beni neşelendiriyor.

Pembe burunları parlayıp titriyor, beni koklarken bıyıkları aşağı yukarı titriyor, muhtemelen onlara yiyecek bir şey getirip getirmediğimi anlamaya çalışıyorlar. Bullet ve G-Spot köpekler gibi eğitilebilir değiller ama daha az sevecen ya da meraklı değiller.

Karşı karşıya geldiklerinde de oldukça saldırgandırlar. Kan dökecek kadar acımasızlar.

"Harika bir gün geçirdim. Ya senin?" diye sordum.

Küçük gıcırtilar çıkarıyorlar ve Bullet kafesin etrafında dolaşmak için parmaklıklardan kurtuluyor. Onlara biraz ayçiçeği tohumu veriyorum ve buzdolabını kontrol etmek için mutfağa doğru ilerliyorum. Griffin uğradığında ona ikram edebileceğim iyi bir şey var mı? İşte

Bir şeyler olmalı. Birkaç gün önce markete gittim.

Biraz müzik açıyorum ve Killian Axelrod'un boğuk sesi evi dolduruyor. Grubu yeni bir albüm yayınladı ve kesinlikle harika. Bazı gruplar birkaç albümden sonra bayatlar ama Axelrod şimdiye kadar inanılmaz derecede yaratıcı oldu. Davulun ritmine uyarak şarkıya eşlik ediyorum.

Buzdolabının içinde iki farklı çeşit meyve suyu ve birkaç şişe limonata var. İş görürler. Yine de acıkmaya başladım. Pizza siparişi vermek için telefonumu elime alıyorum. İçeri girdiğimde

Ekstra peynirli ve biberli. Kapı çalıyor.

Griffin olmalı. Ve eğer isterse pizza için tam zamanında. Bakalım peynir ve sucuktan başka bir şey seviyor mu, gerçi pek seçici görünmüyor. Todd ızgara enginar kalbi, ançuez ve keçi peyniri seviyor, bu da pizza seçeneklerimizi ciddi şekilde sınırılıyor.

Adımlarımı hızlandırarak oturma odasını geçiyorum ve kapıyı açıyorum.

Daha önce hiç görmediğim bir adam verandada durmuş, insana benzeyen bir kütleyi desteklemeye yardım ediyor.

olmak. Söзде insanın alkol fıçısında boğulmuş bir fare gibi kokması dışında.

Adam ayyaşın yüzünü daha iyi görebilmem için yerini değiştiriyor.

Hay aksi. Bu Todd!

"Kocan bu mu?" diye sorar adam.

"Hayır. Eski kocam."

Omuz silkiyor. "Yeterince yakın." Todd'u bana doğru itiyor. "O tamamen senin."

Todd'a dokunmak istemediğim için geri çekildim. Kokulu bir un çuvalı gibi kapının pervazına yığılıyor.

Adam uzaklaşmaya başladı. "Bekle!" Seslendim. Todd'un etrafından dolanıyorum ve peşinden tırıs gidiyorum.

"Hanımefendi, gitmeliyim." Bana doğru bir bakış bile atmadan yürümeye devam ediyor. "Kazanmam gereken para var." Siyah Camry'sine atladı ve hızla uzaklaştı.

"Argh! Hayır!" Ayağımı yere vuruyorum, sonra arkamı dönüp ayakta durmayı başaran Todd'a bakıyorum. kapı eşiğinde. "Neyin var senin? Neden eve gitmedin?"

Başını oynatıyor, gözleri donuk ama kızgın. "Benim bir sorunum mu var?" Kelimeleri geveliyor. "Senin sorunun ne? Beni aşağıladın. Herkesin önünde..."

"Dün gittiğinden beri seni görmedim." Ama aslında onunla konuşmamalıydım. Linda'ya kıymetli yeğenini götürmesi için haber vermeliydim. Telefonumu çıkardım.

-Todd benim evimde, zil zurna sarhoş. Gelip onu al yoksa izinsiz girdiği için 911'i arayacağım.

"Artık herkes boşanma olayını biliyor," diye mırıldanıyor.

Sabırsız bir nefes çektim. "Tam olarak ulusal bir sır değildi."

"Tüm planlarım. Tüm hayallerim. Ru-ru-ru senin yüzünden yıkıldı." Sallanıyor, parmağını sallıyor, sonra bana doğrultuyor suçlayıcı bir şekilde. "İnsanlar bana saygı duymayı bıraktı. Şimdi gülüyorlar

bana..." Zaten kırmızı olan yüzü daha da kızarıyor. Gidiyor mu?

kalp krizi geçirmek için? Ya da alkol zehirlenmesinden mi?

Hangisi olduğu umurumda değil, ama umarım verandamdan çıktıktan sonra yapar. Çim cücelerinin aksine, cesetler dekoru güzelleştirmez.

Griffin'in söylediklerini hatırlayarak, "İş arkadaşlarına kaba davranmak senin hatan," diyorum. İlk elden tanık olmasam da, Todd'un Silikon Rüyası'nda insanlara nasıl davrandığını bildiğimden, bunu hayal edebiliyorum.

"Benim saygımı hak etmiyorlar!"

"Eminim aynı fikirde değillerdir."

"Benimle alay mı ediyorsun?" Kapının pervazından bana doğru hamle yaptı. Bahçede bir adım geri atıyorum, yaklaşmasına izin vermek istemiyorum.

"Seni kaltak! Benim önemli biri olmam gerekiyor. Saygın!" diye bağılıyor bana doğru bir sağa bir sola giderken. Ne kadar içti?

"Saygıyı hak etmelisin!" Bir adım daha geri çekilerek söylüyorum.

"Ben çoktan kazandım! Sen mahvettin!"

"Tanrı aşkına, başkalarını suçlamayı bırak!" Topuğum kül taşına çarptı. Üstüne basıp geçiyorum, sonra da Todd'la aramda yenedünya ağacı olacak şekilde pozisyon alıyorum.

"Orospu! Buraya gel!" Yumruklarını vahşice sallayarak saldırıyor.

Bana yumruk atmaya mı çalışıyor? Bana daha önce hiç vurmadı ama yumruklarını da hiç sallamadı.

Öte yandan, sarhoş olduğu için dengesini sağlamak için sağa sola sallanıyor da olabilir. Hangisi olduğunu söylemek zor, çünkü çok koordineli bir adam değil.

Ağacın etrafından dolanırken ayağı bloğa takılıyor. Öne doğru yuvarlanıyor. Yüzü ağaca çarpıyor ve burnundan kan fışkırıyor. "Lanet olsun!"

Ellerini yüzüne kapatarak yavaşça kendi üzerine katlanmasını nutkum tutulmuş bir halde izliyorum.

"Ne oldu?"

Döndüm ve Griffin'i gördüm. Bana baktı, sonra Todd'a, sonra tekrar bana.

"Ağaca yumruk atmaya çalıştı ve kaybetti." Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Her gün kendi mülkümde öfkeli bir sarhoşla karşı karşıya gelmiyorum.

"İyi misin?"

"Elbette." Endişelerini hafifletmek için ona gülümsedim.

Griffin eğilir ve çimlerin üzerine yan yatmış olan Todd'u koklar. Belki de

Acı ve alkolün birleşimi onu bayıltmıştı. "Buraya nasıl geldi?"

"Bu adresi Uber'e falan vermiş olmalı. Bir şoför onu bırakmış."

"Ve sen onu içeri aldın?" Aptal mısın sen? Söylenmemiş soruyu duyabiliyorum.

"Aslında hiçbir şey yapma şansım olmadı. Şoför onu bıraktı ve ben Todd'u evine götürmesini isteyemedim gitti."

Griffin nefesinin altında küfrediyor.

Tam o sırada, mavi bir Mercedes roadster önümüzde gıcırdayarak durdu. Linda atladı ve koşarak geldi. Todd'un çimenlerin üzerindeki hareketsiz bedenine bakarken çenesi düştü.

"Sierra, bunu nasıl yaparsın?" Onun üzerine çömelmiş, zavallı küçük bir kedi yavrusuymuş gibi miyavlıyor. "Aman Tanrım, şuna bak! Sanırım burnunu kırdın."

"Bunu ona benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Sırf o perişan bir halde geldi diye şiddete başvurmak zorunda değildin! Sen hep böyle acımasızdın-"

"Ona o çarpmadı. Ağaç vurdu," diyerek Griffin onun sözünü keser.

Linda ona bakıyor. "Ne?"

"O ağaçla savaştı"-Griffin yaban elması ağacını gösteriyor -"ve kaybettim."

Bir saniye boyunca bakmaya devam ediyor. Sonra tekrar saldırı moduna geçiyor. "Sadece karısıyla daha iyi iletişim kurmaya çalışıyordu."

"Alkol ve şiddetle mi?" Griffin soruyor.

"Rahatlamaya ihtiyacı var," diyor sert bir şekilde.

Hayır. Rahatlamaya ihtiyacım var. "İzinsiz girdiği için polisi aramak zorunda kalmadan önce onu götürebilir misin? Gerekirse götürürüm," diyorum, onunla ve Todd'la uğraşmaktan bıkmış bir halde.

Linda bana bir canavarmışım gibi bakıyor. "Bunu yapmana gerek yok. Onunla konuşacağım, seni bir daha sarhoşken rahatsız etmemesini sağlayacağım."

"Bu çok yardımcı olur," diyorum, annem ve büyükannemin bana aşılacağı kibar "teşekkür ederim"i ısırarak. Linda onu cesaretlendirmeseydi böyle bir şey olmazdı.

Ellerini Todd'un omuzlarının altına koyuyor ama Todd kıpırdamıyor. "Yardım edebilir misin?" diye soruyor, bana bakarak.

"Hayır," dedim. "Çöpünü kendin dışarı çıkarabilirsin."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Griffin

Sierra'nın küstah geri dönüşüne neredeyse gülecektim. Linda'nın yüzü çürümüş bir kokarca leşine basmış gibi buruşuyor ama destek için bana bakmıyor. En azından tam bir moron değil.

"Sırtımı dışarı atacağım," diye sızlanıyor.

"Todd'dan ayıldığında omurganı tekrar hizaya getirmesini iste. Eminim seve seve yapacaktır," diyor Sierra ve sonra bana dönüyor. "İçeri gelmek ister misin?"

"Elbette."

Evine doğru gitmeye başladı. Onu takip ederken ellerinin çok sıkı kenetlendiğini ve titrediğini fark ediyorum.

Evet. Sarhoş ve anlamsız bir eski sevgiliyle ve sinir bozucu bir üvey ebeveynle uğraşmak zorunda kalsaydım ben de çıldırırdım. Neyse ki, ben bunların hiçbirini yok.

Sierra kapıyı açıp içeri girene kadar soğukkanlılığını koruyor, sırtı dik ve adımları zarif. Onu fuayeye kadar takip ediyorum ve kapıyı kapatarak dış dünyayla bağlantımızı kesiyorum.

Sierra duvara yaslanıyor ve uzun, sakinleştirici bir nefes veriyor.

Cesareti var, diye karar veriyorum hayranlıkla. Onunla ilgili hoşuma gitmeyecek bir şey keşfetmek istemiyorum, özellikle de şampuanı zaten yeterince dikkat dağıtıcıyken. Sesi de öyle, şımarık ve neşeli.

"Dayanabiliyor musun?" Pişman olacağım bir şey yapmamak için uzak durmaya dikkat ederek soruyorum. rahatlatıcı elini omzuna koydu.

"Ben iyiyim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Todd'un böyle ortaya çıkmasını beklemiyordum."

"Oturmak ister misin? Biraz volta atmak?"

Gözlerini kırptırır ve fuayeye bakar. "Tanrım! Nerede benim terbiyem? İçeri gel de oturalım."

Mutfağa doğru ilerliyor ve bizim için birkaç sandalye çekiyor. Masa eski ve yaşının kanıtı olan çentik ve çiziklerle kaplı. Ama ne kadar denersem deneyeyim, onu bir bahçe satışından aldığını hayal edemiyorum. Mutfaktaki aletler modern ve son model, mobilyalar eski ama iyi ahşaptan - çoğunlukla meşe ve kiraz- ve mükemmel bir işçilikle yapılmış. Hasarlı bir garaj satışı masası dekora uymazdı.

"İçecek bir şey?" Sierra buzdolabını açarak soruyor. "Meyve suyu ya da limonatam var."

"Su iyi," diyorum.

"Elbette sorun değil. Bende çok var. Bunu da bir seçenek olarak sunmalıydım," diye geveliyor ve buzdolabından bir sürahi çıkarıp iki bardak dolduruyor. Onları buraya getiriyor. "Buyurun."

"Teşekkürler."

Oturdu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Bahçesine doğru bakıyorum. "Todd seni çok rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Beni hiç böyle rahatsız etmemiştir." Birden kaşlarını çatı. "Aslında, daha önce biraz yüzüme vurmuştu, ama o sırada sarhoştı. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşündüm çünkü boşanmayı kabul ettiğime inanamıyordu."

"İnsanlar kendi istekleri dışında bekar olduklarında biraz delirebiliyorlar. Sonunda bittiğini kabul edene ya da hapse atılana kadar tırmanıyorlar." Bu dramı ilk elden gördüm. Anne. Babam. Erkekleri ve kadınları. Bir insanı ilişkiler konusunda şüpheli yapmaya yeter. Ve hayatının geri kalanında yalnız yaşamak isteyecek kadar da bıkkın.

Mutluluk veren huzuru ve sessizliği hayal edin.

Sierra, "Ama bugün... Yani boşanmanın kesinleşmesinin üzerinden haftalar geçti," diyor.

"Boşandığı haberi kampüse yeni ulaştı. I
oldukça zor bir gün geçirdiğini anlıyorum." Lori, bir
profesörün izniyle Beowulfvari videoyu ele geçirdi
ve bunu Ekonomi'deki herkesle paylaşmayı ihmal etmedi.
Telefonumdan izledim ve yüzümü buruşturmakla -çünkü
cerrahi olarak acı vericiydi-
Çünkü Todd bunu hak etmişti.

"Anlıyorum."

"Yani seni geri almak için yeni ve daha acil bir motivasyonu
var. Saldırı hamsterların yardımcı olmaz, eğer onlar
Doberman büyüklüğünde" diyorum.

Bakışları şöminenin yanındaki küçük masaya kayıyor.
İçinde birkaç küçük kemirgen olan bir kafes fark ediyorum.

Şirinler ama Todd'u durduramayacaklar.

Lanet olsun. Ben buraya onun nasıl
Çıkmadığımızı duyurduk ama şu anda bunu yapmanın
faydasından çok maliyeti var. İşleri açık, basit ve dürüst
tutmayı severim. Ama Todd kampüste küçük düşürüldü ve
çok öfkeli. Hâlâ bir sevgilisi olduğunu düşünüyor olmalı.
Yoksa dün davayı almaya çalışmaz ya da bugün buraya
gelmezdi.

Sevgilisi olmayan biri bu kadar takıntılı hale geldiğinde,
aptalca şeyler yapmaya başlar. Takip etmek gibi. Tehditler
savurmak. Yolda öldürmek gibi. Annem ve çeşitli eski erkek
arkadaşlarıyla işlerin nasıl kızıştığını gördüm.
gerçekten bittiğini kabullenemiyordu. Bir kadın
öldürüldüğünde, polisin eski eşine bakmasının bir nedeni var.
önce romantik partnerler. Bazı erkekler
terk edilmek. Aile içi şiddetin ekonomisi üzerine yaptığım
araştırma çok üzücüydü.

Todd o uç vakalardan biri olmayabilir. Ama bu onun
zararsız olduğu anlamına gelmez. Bazı şeylere ihtiyacı
olabilirdi.

Bugün sıvı cesareti var ama bir dahaki sefere olmayabilir.
İnsanlar

alkolün insanı değiştirdiğini varsayar. Ama değiştirmez.
Sadece çekingenliğinizi alır. Linda'nın onu kontrol altında
tutacağına söz vermesi endişelerimi azaltmıyor. Linda'nın

Ona yaltaklanıp davranışları için bahaneler üretirken, eğer bu değerli Todd'u tarafından yapılsaydı, muhtemelen takip etmeyi "seni daha iyi tanımak için dostça bir girişim" olarak adlandırırdı.

"Neden birkaç hafta burada kalmıyorum?" Ben daha düşünmeden teklif dudaklarımdan dökülüveriyor. Ama bir kez söyledim mi, geri almak istemiyorum.

Neden normalde yaptığım gibi çekip gidemiyorum? Hiçbir fikrim yok.

Ama Sierra'ya bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğimi iliklerime kadar biliyorum.

"Ne?" diyor, irkilerek.

"Todd gerçekten pes edene kadar."

"Teklifiniz için çok teşekkürler. Ama sanırım bundan sonra Linda onu kontrol altında tutacaktır."

Alay ediyorum. "Bundan şüpheliyim. Eğer kontrol altında tutulacak bir tip olsaydı, buraya sarhoş gelmezdi."

Sierra kaşlarını çatıyor, sonra dudağını kemiriyor. Bu dikkat dağıtıcı. "Defans oyuncusu gibi görünen bir arkadaşın yoksa,"

Söyle.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Arkadaşlarımdan hiçbirinin bu tanıma uyduğunu sanmıyorum."

"Hamsterlara saldırmak kadar faydalı o zaman."

"Sanırım." Sierra daha sert gülüyor. Hoş bir ses ama hoşuma gitmiyor. Bu durumu gülecek kadar komik bulmamalı. Olması gereken...

Ağlamak mı? Kafamın içinde alaycı bir ses bunu söylüyor.

Tanrım, hayır. Ağlamak yok. Annemle yeterince ağladık. Ama Sierra da gülmemeli. Düşünceli kalmalı. Ciddi.

Tam zamanında ayıldı. "Burada kalıp kalmayacağını bilmiyorum. Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Endişelendiğiniz şey buysa, yolunuza çıkmayacağım."

"Teşekkürler, ama hepsi bu değil. Todd Wollstonecraft'ta sorunlar yaşıyorsa, sen de yaşamıyor musun? Yani taşıyorsun

Todd'u gelmekten vazgeçirmek için bile olsa, benimle içeri girmek garip olabilir... Hayır mı?"

"Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok. Ben onun gibi değilim." Gerçek bu. Dramdan ya da Charles'ın o boncuk gibi, açgözlülük dolu gözlerle bana bakarak beni rahatsız etmesinden hoşlanmıyorum. Ama bunlar katlanabileceğim rahatsızlıklar. Sierra'nın Todd tarafından taciz edilmesi ya da incitilmesi? Buna tahammül edemem.

"Bunun gerekli olduğundan pek emin değilim. Sanırım iyi olacağım
_."

"Suç istatistikleri hakkında bir şey biliyor musunuz? Kaç kadının eski kocaları tarafından taciz edildiğini -ya da daha kötüsünü- biliyor musunuz?"

Bir an için bunu düşünür. "Hayır, ama yapabilirim hayal et." Boğazını temizliyor. "Yani... ne? Bir süre çıkıyormuşuz gibi yapacağız, sonra sessizce ayrılmışız gibi davranacağız.
yukarı?"

"Evet. Ve dünkü videoyu açıklamak zorunda kalmayacağız. Sadece omuz silkeceğiz. Ne kadar az konuşursak, insanların spekülasyon yapmak için o kadar az malzemesi olur. Orada olacak İnsanların yarın ya da ertesi gün hakkında konuşabileceği daha heyecan verici bir şey. Ekonomi profesörleri en ilginç konuları anlatmazlar."

"Bu doğru. Gerçi bir seks oyuncağı şirketi işletiyorum," diyor alaycı bir şekilde.

"Bir dahaki sefere, o ağaç sizi güvende tutamayabilir. Todd ayık gelseydi, ya da en azından hareket etseydi, her şey çok farklı sonuçlanabilirdi." Onu korkutmak istemiyorum ama gerçekleri görmesi gerekiyor. olabilir.

Bir an için dudağını endişelendiriyor.

"Birkaç hafta sonra vazgeçerse harika olur," diye ekliyorum. "Eğer tırmanırsa, en azından yalnız kalmazsın ve bir yasaklama emri ya da bir bekçi köpeği falan alabilirsin. Her iki durumda da yakandan düşmüş olurum."

Sonunda başını sallar. "Mantıklı. Misafir odam da var.

Tamam, sadece birkaç haftalığına o zaman."

"Daha fazla kalmak istemezdim. Kalıcı bir çözüm olmak için imza atmıyorum."

"Seni asla bu şekilde zorlamak istemem," diyor kibar bir gülümsemeyle. "Teşekkürler, Griffin."

Ayağa kalktım. "Bazı eşyalarımı alsam iyi olacak."

"Tamam."

"Bir sorun olursa 911'i arayın," diyorum. "Asla çok dikkatli olamazsın."

Ben gidiyorum. Linda hâlâ çöprüyle uğraşıyor ama en azından Todd çimenlerde değil. Arabasına giden yolu yarıladı.

"Hey, bana yardım eder misin?" Yüzünden ve boynundan terler akıyor. "Teklif etmemenin tek sebebinin Sierra olduğunu biliyorum." Ses tonu, Sierra'nın tam bir sürtük olduğunu söylüyor, ama sen onun gibi değilsin, değil mi? Sen bir beyefendisin.

Ona soğuk bir bakış ve daha da soğuk bir gülümseme atıyorum. "İstemediğim için teklif etmedim."

Yirmi Beşinci Bölüm

Griffin

Eşyalarımı bir bavula doldurup Prius'uma koyuyorum. Bir saat sonra Sierra'nın evinin önüne park ediyorum ve oturma odasının pencerelerinden gelen ışığa bakıyorum.

Şimdi buradayım ve kendimi Alacakaranlık Kuşağı'nda kapana kısılmış gibi hissediyorum.

Bazı insanlar bir hastaneden ayrıldıktan sonra böyle hissediyor olmalı.

beklediklerinden daha fazla arabası olan bir bayi. "Ayrılmayı" planlıyordum, taşınmayı değil. Ama acil Sierra'yı koruma ihtiyacı her şeyin önüne geçti.

Bu alışılmadık bir duygu. Başka birinin dramına dahil olmamak için bir istisna yaptığım tek zaman New Orleans'taki zamandı, ama maskem vardı, bu yüzden kimse kim olduğumu anlamayacaktı. Ayrıca kadının başı dertteydi ve o adam da kışına tekme yi yemek için yalvarıyordu.

Ama dün ya da bugün anonim değildim ve bu drama tanıdığım insanları içeriyor. Bir tanesi benimle aynı üniversitede çalışıyor.

Sadece birkaç haftalığına.

Kimse kolumu bükmedi. Manipüle edilemeyeceğimden emin oldum. Sierra'yı güvende tutmak için bunu sineye çekebilirim.

Arabadan inip küçük valizimi aldım. Kapıyı çaldığımda cevap veren olmadı, ki bu çok garip, Çünkü içeriden müzik sesi geliyordu ve ışıklar yanıyordu. Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer daha yüksek sesle, ama hâlâ ses yok. Belki de randevu numarası yapma konusunda fikrini değiştirmiştir.

Geri adım atıp kapıya baktım. İlk tepkim bunu yapmak zorunda olmadığım için rahatlamalıyım. Ama bunun yerine, lanet kapıyı tekmelemek isteyecek kadar sinirliyim.

Bu da harika bir manşet olur: Öfkeli Profesör Aile İçi Tartışmada Kız Arkadaşının Kapısını Kırdı.

Doğru olmazdı, ama bu sizin için bir haber. Kimse doğru bir başlığa sahip bir makaleye tıklamaz.

Serin bir akşam esintisi üstümden geçiyor. Aramak için telefonumu çıkarıyorum, sonra bir mesaj görüyorum.

-Bazı işleri yapmam lazım. Kapıyı açık bırakmışım. Buraya geldiğinde içeri gel.

Neden kapıyı açık bırakmış ki? Hiçbir iş o kadar acil değildir!

Başımı sallayarak içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitlediğimden emin oluyorum.

"Sierra?" Cevap yok. Duyabildiğim tek ses Axelrod'un yeni albümünden gelen boğuk vokal. En azından iyi bir müzik zevki var. Birlikte yaşamak acı verici olurdu. benim sevmediğim müzisyenleri seven biri. Bir keresinde Yoko Ono'ya kesinlikle hayran olan bir kadınla çıkma talihsizliğini yaşadım. Bir saat içinde onu terk etmek zorunda kaldım.

"Sierra?" Tekrar seslendim. Cevap yok.

Belki de banyodadır. Kim bilir?

Bavulu antrede bırakıyorum ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca kalacağım evi daha iyi görebilmek için içeri giriyorum. Rahat bir yer. O bir CEO, bu yüzden onun malikane değilse bile büyük, süslü bir evleri var. Dekor şaşırtıcı derecede normal - mor horoz saatleri veya anal tıkaç yok

termometreler. Aslında bu evin fotoğraflarını çekebilir ve herhangi bir sorun olmadan bir emlak sitesine koyabilirsiniz. Burada bir İncil çalışması düzenleyebilirsiniz ve kimse Sierra'nın bir seks oyuncuğu şirketi işlettiğini bilmez.

Mobilyalar ev gibi, konfor ve rahatlık için seçilmiş. sıcak bir his veriyor. Oturma odası ve yemek odasında çok sayıda ahşap-ahşap zemin ve ahşap mobilyalar var. Ancak ahşap yerine, burnuma gelen tek koku ağız sulandıran elmaların izi.

Oturma odasında ya da yemek odasında hiç elma yok. Sierra olmalı. Dün saçından aldığım kokuyla aynı.

Ne yapıyor da tüm evi onun gibi kokuyor? Bana belli belirsiz bölgelerini işaretleyen hayvanları hatırlatıyor.

Oturma odasındaki raflarda çerçeveli fotoğraflar gözüme çarpıyor. Babam bir keresinde insanların evlerinde sergilemek için seçtikleri fotoğrafların onlar hakkında çok şey anlattığını gözlemlemişti. Bu bir hayat tavsiyesi değildi, daha çok bir sahne kurarken çalışanlarına söylerken kulak misafiri olduğum bir şeydi.

Yine de muhtemelen haklı. Tam bir pislik olabilir, ancak kalp atışlarını çekmekte iyidir, bu da filmlerini bu kadar iyi yapan şeydir.

Bu yüzden beni onun kusurları konusunda uyaracak bir şey bulma umuduyla fotoğraflara bakıyorum. Korkunç olmaları gerekmiyor. Sadece onun yanında garip bir cinsel farkındalık hissetmeyeceğim kadar kötü.

Tanımadığım insanlar. Mutlu görünen başka bir çift. Sierra'nın ailesi olmalı. Kadın ve Sierra çarpıcı bir benzerlik paylaşıyorlar.

Sierra'nın babası ona pek benzemiyor. Bulanık kahverengi gözleri ve zayıf çenesi onu odaklanmamış ve kararsız gösteriyor.

Sierra ve muhtemelen büyükannesi olan biriyle çekilmiş bir lise mezuniyet fotoğrafı var. Aynı şekilde bir üniversite mezuniyet fotoğrafı.

Fotoğraflardan uzaklaşıyorum. Linda'da bir şey yok. Sierra'nın babasının da yeni bir fotoğrafı yok. Linda'nın fotoğraflarının olmamasını anlayabiliyorum. Ama babasının?

Evet. Adam Linda'yla evlenecek kadar aptaldı, o yüzden belki de Sierra'nın hayatından çıkarılmayı hak ediyordur.

Üniversite mezuniyet fotoğrafına geri dönüyorum. Gülümsüyor, gözleri parlıyor. Ama yüz ifadesindeki bir şey beni rahatsız ediyor. Sanki fotoğrafta mutluluğunu taklit ediyormuş gibi görünüyor.

O sadece çok mutlu. Garip ve doğal değil. Sanki o parlak gülümsemesinin altında sakladığı bir şey varmış gibi.

Dönüyorum ve küçük bir masaya çarpıyorum. Düşmeden önce hamster kafesini yakalayarak düzeltiyorum. İçindeki hamsterlar gıcırıyor ve talaşın içinde koşuşturuyor.

"Görüyorum ki Bullet ve G-Spot ile tanışmışsın."

Sierra göğsünde Silikon Rüyası yazan bol pamuklu bir tişört ve uzun, biçimli bacaklarını ortaya çıkaran, uyluğunun ortasına kadar gelen boxer şortla geliyor. Onları görünce kafamda müstehcen bir görüntü oluşuyor.

Tanrım. Kes şunu. Bir süreliğine erkek arkadaşımıymışım gibi davranacağımı söyledikten sonra ereksiyon oluyorum. eski kocasından güvende olması pek güven vermeyecektir.

Gözlerimi bacaklarından ayırıyorum. Bakışlarım çıplak ayaklarına düşüyor.

Dar, tırnakları pembeye boyalı. Ayak parmakları küçük ve sevimli.

Ne oluyor be? Şimdi ayak parmaklarının sevimli olduğunu düşünüyorum.

Belime sarılmış bacaklarından ya da ayak parmaklarının ne kadar sevimli olduğundan başka bir şey düşünün!

Zihnim dikkatimi dağıtmak için tutunacak bir şey arıyor. "Onlara Bullet ve G-Spot isimlerini mi verdin?" Geçiş yapmak için iyi bir konu değil, dahi.

"Evet. Bullet'ın aksine, G-Spot kaçmayı sever kafes." Bir an duraksıyor. "Ve tabii ki bu olduğunda Todd onu asla bulamadı." Sierra göz kırıyor.

Homurdanıyorum. Ne kadar bencil olduğunu düşünürsek, iki göğüs kadar bariz bir şeyi haritayla bile bulamaz.

Yaklaşıyor. Yüzü temizlenmiş, yanakları doğal olarak pembeleşmiş. Makyajsız, daha genç ve daha savunmasız görünüyor.

Sonsuz derecede daha öpülesi.

Sakin oraya gitme.

Zihnimi geri çekiyorum. Ben ilişki kurmam. Huxley ya da Grant'in yaptığı gibi değil. Ben seks yaparım. Karmaşık olmayan, hayırtelli seks. Seksi olduğu ve işleri basit tuttuğu sürece yattığım kişiden hoşlanmak zorunda değilim.

Sierra basit seks yapacak bir tipe benzemiyor. Ailesinin fotoğrafları var. Todd denen o korkunç atıkla iki yıl evli kalmış, muhtemelen ilişkilerden ve beraberinde gelen tüm karmaşıklıklardan hoşlandığı için. Onunla seks için evlenmediği çok açık.

Kafesi açıyor. Hamsterlar öne doğru koşuyor. Onları alıp avucunun içine yerleştiriyor. "Bu Bullet, ve bu da G-Spot. İkisi de kız."

Onlara baktım. G-Spot biraz daha büyük, kaşlarının arasında beyaz bir leke var - hamsterların kaşları olduğunu varsayarsak. Bullet'in sırtında soluk kumlu bir çizgi var. Pembe burunları titriyor, bıyıkları titriyor.

"Bırakın sizi koklasınlar. Yeni insanlarla tanışmayı severler."

Elimi uzattım. Önce Bullet atladı, sonra G-Spot. Fısıltılar beni koklarken gıdıklıyor. "Demek bunlar saldırgan hamsterlar."

"Evet. Isırdıklarında kan akıtacak kadar sert oluyorlar," diyor Sierra sevgiyle bakarak.

"Bunu daha önce yaptılar mı?"

"Todd'a, Bullet'ı çok kaba bir şekilde yakaladığında. Hemen bıraktı."

Hmm. Küçük hayvanları hırpalamak korkunç bir özellik. Todd seri katil olmasa bile, belli ki onda bir sorun var.

Elime doğru eğiliyor ve hamsterlara gülümsüyor. Bu kadar yakından, elma kokusu çok güçlü. Ayrıca, vücut ısını hissedebiliyorum.

Böyle devam ederse, elma bahçelerinde ereksiyon olmaya başlayacağım.

"Eşyalarımı getirdim." Bu düşünce zincirini bozacak herhangi bir şey.

"Harika. Şimdi sana odanı gösterebilirim ya da akşam yemeği yiyebiliriz. Tabii çoktan yemediysen?"

"Hayır, henüz değil."

"Pizza sipariş edecektim ama sonra Todd geldi. I Eğer sandviç isterseniz, gerçekten iyi dilimlenmiş bifteklerimiz var."

"Sorun değil."

Bir somun ekmek, bir paket biftek, biraz yaban turpu mayonezi ve bir paket salata çıkarıyor ve her şeyi iki tabakla birlikte yemek masasına koyuyor. Oturduk ve hızlı ve kolay bir akşam yemeği hazırladık.

"Bu arada, daha önce sormayı unuttum," diyor, "buraya getirmek istediğiniz evcil hayvanınız var mı?"

"Hayır." Salatayla uğraşmıyorum ve et ve mayonezden başka bir şey koymadan hazırladığım kocaman sandviçten bir ısırık alıyorum.

"Oh." Bir dilim ekmek ve küçük bir kaş çatmayla sandviçini tamamlıyor.

"Ne?"

"Düşündüm de... Köpekleri seven birine benziyorsun." Küçük bir ısırık alıyor.

Anlayışlı. "Köpekleri severim." "Peki neden bir tane almıyorsun?" Omuz silkiyorum.

"Eviniz çok mu küçük?"

"Hayır." Evim büyükçe bir bahçesi olan üç katlı tek bir birim. Biçmesi için mahalledeki liseli bir çocuğu tutuyorum.

Bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Daha önce hiç yapmadım, o yüzden şimdi başlamak istemiyorum." Cevabın tuhaf olduğunu biliyorum ama detaylandırmak istemiyorum.

Churchill'i yedi yaşımdayken kaybettiğimden beri başka bir köpek istemedim. Churchill'i nasıl kaybettiğimi asla unutmayacağım.

sürüklenirken çılgınca üzgün görünüyordu. Ya da benim için nasıl havladığını.

Olayı hatırlamak bile göğsümü ağrıtıyor. I Benimle kalmak için savaşıırken yalvardı ama annem ona sahip olmamı istemedi. Tüm dikkatimi o çekiyordu. Notlarımın düşmemesi önemli değildi. Ya da davranışlarımın kötüleşmemesi. O köpeği çok seviyordum ve bu bir sorundu.

Emmett, Huxley ve Grant bulldogumu geri almak için bir plan yaptılar ve hepimiz bu planı uyguladık. Başarısız oldu. sefilce. Geriye dönüp baktığımızda, bir grup yedi yaşındaki çocuk, çok kararlı bir yetişkin drama kraliçesini alt edemeyecekti.

"Her şeyin bir ilki vardır," diyor Sierra. "Ben bir köpek almak istedim ama Todd istemedi."

"Bu şekilde mi hamster sahibi oldun?" Hamster istemiş olamaz, özellikle de onlardan biri onunla alay etmek için. Ya da belki de şakayı anlamamıştı.

"Hayır." Gülüyor. "O da istemedi ama biz bir poker oyununa girdim ve kazandım. Yani..." Gülümsüyor, zaferi yeniden yaşamak. "Ama belki ben de kendime bir köpek alırım." "Bu akıllıca olur. Todd'u caydıracak büyük, acımasız bir köpek.

ya da başka biri değil ve sadece sana iyi davranıyor."

Bana uzun ve meraklı bir bakış attı. Ne düşündüğüne karar veremiyorum. Muhtemelen sevişmek istediğimden daha karmaşık bir şey.

Sonunda, "Bunu aklımda tutacağım." dedi.

Nedense bu iyi niyetli yanıt karşısında kanım ısınıyor. Sandviçi ısırdım. Elma kokusu beni delirtiyor olmalı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Griffin

Sierra'nın yemekten sonra beni götürdüğü misafir odası ana yatak odasına bakıyor. Bizi ayıran tek şey koridor. Ve tabii ki kapılar.

Mantıklı. Todd buraya girmeye karar verirse, ben burada olacağım. O kadar dengesiz olduğunu sanmıyorum ama Sierra'nın evine gelip sarhoş bir yer, yani her şey mümkün.

"Burası benimkinden başka en büyük oda," diyor, Bana içeri girmemi işaret etti. "Kendi banyonuz var. Bir küvet ve ayrı bir duş kabini var. Tamamen vücut yıkama suyu ve şampuanla dolu. İhtiyacın olursa sana saç kremi de verebilirim.

Havlular da orada. Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Evin geri kalanını daha sonra keşfedebilirsiniz. Bu kattaki üç oda, daha önce gördüğünüz alt kat ve yarın bakabileceğiniz bodrum dışında pek bir şey yok. Mi casa es su casa ve hepsi bu."

"Tamam." Yatağı görünce duruyorum. Büyük boy, ki bu iyi bir şey, ama... "Pembe çarşaflar mı?"

Onlara bakıyor. "Fuşya."

"Pembe."

"Hayır. Onlar fuşya. Çok farklı. Ve yepyeni. Hiç kimse yatakta ya da çarşaflarda uyumadı," diye ekliyor, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi.

Kokmuyor. Ve nedense bu oda da elma gibi kokuyor.

"Buraya oda spreyi sıktın mı?" Sığ nefes alarak soruyorum. Bu lanet koku yüzünden Pavlovcu olacağım.

Kaşlarını çatıyor. "Oda spreyi kullanmıyorum. Neden? Odadaki bir şeye alerjiniz mi var? Bir sorun mu yaşıyorsun? tepki?"

Sorarken sesi neredeyse çok istekli geliyor. Yere yığılmamı mı istiyor?

Bu mümkün, karar verdim. Bu kadar cıvıl cıvıl ve mutlu bir kadının kimsenin bilmediği karanlık bir tarafı olmalı. tüm bu parlaklığı dengeliyor.

"Bende biraz antihistaminik var," diyerek bana yardımsever bir şekilde bakıyor.

Övülmeyi bekleyen bir köpek yavrusu gibi. Ve sevimliyi.

Kalbim tuhaf hissediyor. Sikeyim. Ben. Elma kokan bir evde ve gülümsemesiyle beni çıldırtan bir kadının yanında kalp krizi geçirmesem iyi olur.

"Alerjim yok," diyorum, o internet üzerinden EpiPen sipariş etmeye karar vermeden önce. "Sadece buranın koktuğunu düşünmüştüm..." Senin gibi. Ateşli. Seksi. Taze. Beni azdırıyor. "Funky," diyorum, aklımdan geçenler için aklıma gelen ilk zıt anlamlı kelimeyi ağızımdan kaçırarak.

Dehşete düşmüş görünüyor. "Korkunç mu?" Etrafta dolaşıp kokluyor.

Sonunda yatağın ayak ucunda durdu. "Yumuşatıcı dışında hiçbir koku almıyorum."

"Çok uzun zamandır buradasın. Burnun kokuya karşı hissizleşiyor." O iğrenç elma kokusu yüzünden azdığımı söylemektense çamaşır suyu içmeyi tercih ederim.

"Sen de bir süredir buradasın. Nasıl oluyor da kokusunu alabiliyorsun?"

"Olağanüstü bir burun," dedim ona. "Köpek olsaydım, tazi olurum."

"Hmm." Şüpheli görünüyor. "Koku seni bu kadar rahatsız ediyorsa pencereleri açabilirsin. Aslında bunu hemen şimdi yapalım. Odayı biraz havalandıralım." Perdeleri itiyor -mor ve beyaz arasında bir tonda olan pembe-yan ve pencereleri açar. "İşte. Bu iş görür. Şimdi, başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Bir havadan başka tazeleyici?"

"Hayır."

"En azından sadece kokuyor, kokuşmuş değil" diye şaka yapıyor. Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?

"İyi geceler. Burada kaldığınız için teşekkürler." Tatlı bir gülümseme takınır ve gider.

Kapıyı arkasından kapattığı anda oda boş geliyor. Duruma mantıklı bir bakış açısı kazandırmaya çalışarak nefes veriyorum. Kendi yatak odam bunun iki katı kadar büyük. Bu kadar yalnız hissetmem için bir neden yok.

Dişlerimi fırçalıyorum, bir çift boxer giyiyorum ve başucu lambasını kapatarak çarşafın altına giriyorum. Yatağıma burnumu çarşaflara sokup içime çekiyorum. Elma kokulu yumuşatıcı kullanıyor olmalı, çünkü o lanet meyvenin kokusunu hâlâ alabiliyorum. Tıpkı şampuanı gibi.

En azından burada hiçbir şey silikon çük gibi kokmuyor. Zihnim moral konuşmalarını pek iyi yapamıyor.

Şu anda lastiksi silikon kokusunu tercih ederim. Elmanın kokusu beni deli ediyor. Sierra'nın dün kollarının ve bacaklarının şehvetli hatlarını ortaya çıkaran o elbisenin içinde nasıl görüldüğünü düşünüp duruyorum.

Aşağıda yemek yerken sütyen takıyor muydu?

Kes şunu, asi zihnime emrediyorum. Görecek bir şey yoktu.

Sadece gömlek büyük olduğu için. Muhtemelen sütyen giyiyordu. Daha sıkı olsaydı, meme uçları kumaştan görünürdü.

Ahh. Dönüyorum ve kendimi koyunları saymaya zorluyorum.

İki yüz otuz yediye ulaştığımda pes ettim. Faydası yok. Ne zaman yer değiştirsem ve çıplak tenim çarşaflara değse, sinir uçlarım karıncalanıyor ve kanım ısınıyor. Aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor.

Hiçbir koyun buna yardımcı olamaz.

Deri yoluyla emilen toz halinde bir afrodisyak varmış. Baştan çıkarmak istediğinde

Birinin vücuduna bulaştırmanın bir yolunu bulursunuz.

Noah bunu bana Güneydoğu Asya'da bir ormanda biraz zaman geçirdikten sonra söyledi. Vahşi yaşamı fotoğraflamak için çıktığı gezilerden sonra gördüğü ve duyduğu her türlü saçma şey hakkında konuşmayı sever. Çarşaflara toz afrodizyak serpilmiş olmasına imkan yok.

O zaman neden durduk yere sertleşiyorsun?

İç çekiyorum ve elimi çarşafların üzerinde gezdiriyorum.

Hiçbir şey yok.

Çok ince toz olabilir...

Yüzümü çarşaflara gömüp içime çekiyorum. Toz varsa, öksürürüm.

Ama yok. Hiçbir şey yok. Nefes alabiliyorum.

Ancak, toz afrodizyak olsun ya da olmasın, zonklayan bir ereksiyonum olduğu gerçeği değişmiyor. Bu konuda bir şey yapana kadar uyuyamayacağımı biliyorum.

Çözüm basit. Hızlıca mastürbasyon yap, sonra yuvarlan ve uyu. Bunu daha önce birçok kez yaptım. Sadece elma pornosu gibi kokan bir kızın odasında değil.

Bir elimi çarşafın altına sokuyorum, şaftımı yumrukluyorum ve hareket ettiriyorum

Mekanik olarak yukarı ve aşağı, hızlı bir serbest bırakmaya ihtiyacım olduğunda her zaman yaptığım gibi.

Beklenen zevk oluşuyor, ama düz. Birikme yok, beni uçurumun kenarına itecek bir şişme yok. Şimdi daha da kötü çünkü aletim sertleşti, hızla titreşiyor ama boşalmama izin vermiyor.

Başımı yastıktan kaldırıyorum ve karanlıkta sikime bakıyorum. Ne kadar seçicisin?

Penisim sessiz kalıyor, ama bir kez seğiriyor. Sanki, Siktir git.

Piç kurusu.

Başımı yastığa koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, Elim hala sikimin etrafında. Sakinleşme belirtisi göstermiyor. Elma kokusu daha güçlü ve kasıklarım o kadar kötü zonkluyor ki, acı veriyor.

Her ne kadar bu fikre direniyor olsam da, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Mekanik bir pompadan daha fazlasını gerektiriyor.

Zihnimin fantezi dünyasında dolaşmasına izin verdim.

Sierra'yı hayal ediyorum.

Gömleğinin altına sütyen giymemiş. Onun gibi kokan bir yatakta yatıyor, altın sarısı saçları güneş ışığı gibi yayılıyor. Muhteşem gözleri, sanki ben onun gerçekleşmiş kirli rüyasıymışım gibi bana bakıyor. Şortunu çıkarmış ve Gömlek dışında her şey. Nedense üzerindeki gömlek sahneyi daha seksi kılıyor. Belki de kumaşı yukarı ittiği için göğüsleri çıplak, güzel ve yumuşak. Onları küçük elleriyle kavriyor, uzatıyor.

Dilimi pembe uçların üzerinde gezdiriyorum ve usulca iç çekiyor. Yavaşça birini ağızma çekiyorum, dilimi kullanarak ona kendini iyi hissettiriyorum. Hassaslaşıyor, meme uçları sertleşiyor.

ve sivri. Emiyorum, sonra ucunu hafifçe ısıriyorum.

İçinden bir inilti titreşiyor. Dizleri büküldü; kalçaları genişçe açıldı. Meme ucunu bıraktım ve kaydım, elimi kaldırdım Gövdesi. Ayakları bir balerininki gibi sivri -şok edici derecede zarif ve şehvetli. Ayak parmaklarının uçlarını kalçalarımnda gezdiriyor, huzursuzca hareket ediyor. O bir tanrıça, benim seks tanrıçam.

Bacaklarının arasındaki et, yatağımdaki çarşaflar kadar pembe. Parlıyor ve ben onu kucaklamak, dudaklarından tatlı zevk iniltileri duymak istiyorum.

Ben de öyle yaptım, onu yuttum, tatlı tadının, baş döndürücü kokusunun tadını çıkardım. Elmalar ve yaz ve rüyalar ve sıcaklık. Duyularım onları içine çekiyor, onlardan zevk alıyor. İnliyor, kendini yüzüme doğru sallıyor, akılsızca zevkinin peşinden koşuyor.

Damarlarımdaki kan kükrüyor. Tenim geriliyor ve kendimi onun için açlık çeken bir canavar gibi hissediyorum. Çok yakın, ama yeterli değil... Henüz değil...

Yanan ciğerlerime hava girip çıkıyor. Zonklayan sikimi kavrayışım sıklaşıyor, yumruğum daha hızlı hareket ediyor.

"Griffin..." Hıçkırarak inlemesi şehvetin yoğun sisini delip geçiyor.

Oh, evet, bebeğim.

Beni uçurumun kenarına itmek için tek gereken bu.
Çarşafı atıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki sıcak
beyaz

Sıvı neredeyse çeneme çarpıyordu. Tanrım. Karanlıkta nefes
nefese yatıyorum.

Bu hayatımın en uzun birkaç haftası olacak.

Yirmi Yedinci Bölüm

Sierra

Odama girdiğimde yumuşak bir nefes alıyorum. Tüm bu süre boyunca hiçbir şey yokmuş gibi davranmak garipti Griffin

ve ben yemek yiyorduk. Bir sütyen saklamayı unutmamalıydım, ama o eşyalarını almak için eve giderken ben dalgınlığıma geldi ve tüm sütyenlerimi elde yıkama programına soktum. Neredeyse hepsini kurumaları için çamaşır odasında asılı bırakana kadar geri gelmedi. Bir tanesini yatak odamda kurutmaya götürdüm, böylece sabah sütyen almak için aşağı inmek zorunda kalmayacaktım.

Dikkatliydim, o yüzden sütyensiz olduğumu fark ettiğini sanmıyorum.

Ama bu, pamuğun çıplak meme uçlarıma sürtünmesine yardımcı olmadı, ki bu çok... ilgiliydi. Boşandım, ölmedim ve Griffin harika biri. Hoşuma gitmeyecek bir şey bulma umuduyla akşam boyunca -tabii ki çaktırmadan- onu inceledim.

Ne büyük bir başarısızlıktı bu.

Gözleri muhteşem, burnu mükemmel ve ağzı nefis.

Kirpikleri bile çarpıcı. Kirpikler!

Belki de yeni bir fetiş keşfettim.

Eminim lisedeyken, sivilceleri olsa bile hala seksi görünen çocuklardan biriydi, Sivilcelerin onun tertemiz cildinde çirkin yüzünü göstermeye cesaret edebileceğini varsayarak.

Bu kadar zahmetsizce harika görünmesi hiç adil değil. O kadar iyi görünmek istiyorsam, buklelerimi sakınleştirmeliyim - Tanrı'ya şükürler olsun ki SoCal'ın kuru ikliminde makyaj ve benzeri şeyler için zaman ve enerji harcamak.

Ama şimdi yatakta yalnızım, karanlıkta, meme uçlarım taş gibi. Ve bacaklarımın arası kaygan.

Aman Tanrım. Yemekten ve Griffin'i odasına götürdükten sonra tahrik oldum. Onun kokusu - bir çeşit ateşli, seksi erkek feromonu - tüm varlığımı ihtiyaçla sıkıyor.

Bana odasının kötü koktuğunu söylediğinde bile vücudum sakinleşmeyi reddetti - gerçi bunu neden söylediği beni aşıyor.

Oda güzel kokuyor. Biliyorum çünkü o yokken çarşafı yatağa serdim. Bir terslik olsaydı fark ederdim.

Birkaç dakika boyunca dönüp duruyorum, bir türlü sakinleşemiyorum.

Bacaklarımın arasındaki ağrı dayanılmaz hale geliyor, zonkluyor ve tüm dikkatimi emiyor. Bu konuda bir şey yapmazsam uyuyamayacağım.

Hızlı bir iki O kaşıntıyı giderecek. Yatağımın yanındaki çekmeceye uzanıyorum ve bir vibratör çıkarıyorum. Küçük ama güçlü bir etkisi var. Silicone Dream'in Love Yourself serisinden en sevdiklerimden biri.

Bir elimi gömleğimin altından geçirip göğsüme dokunuyorum, sonra diğer elimi iç çamaşırlarımın içine sokuyorum ki mermi bacaklarımın arasından geçebilsin. Gözlerimi kapatarak Gece Yarısı Tanrısı'nı hayal ediyorum. Zihnim Griffin'i yapabileceğimi söylüyor ama reddediyorum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca her gün onunla yüzleşmek zorunda kalacağım için bu çok garip olacak.

New Orleans'ta Gece Yarısı Tanrısı ile öpüşmenin ne kadar gür ve ateşli olduğunu hayal ediyorum, ağzı emredici ve kontrollüydü.

Evet.

Zevk gevşiyor, lüks bir ipek gibi içime yayılıyor. O gece yaptığı gibi meme ucumu çekiştirirken mutluluk dolu bir hissin içine düşüyorum, dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçıyor.

Mermi bana karşı titreşiyor, klitorisimden başlayıp parmaklarım ve ayak parmaklarım karıncalanana kadar her tarafa yayılan sıcak, titreşen bir zevk gönderiyor.

Göğsümü avuçlarım, Gece Yarısı Tanrısı'nın büyük olduğunu hayal ederim eli üzerimde. Sıcak nefesi hassas olduğum boynumda. Dudakları beni çılgına çeviren sonsuz öpücükler bırakıyor.

Aman Tanrım.

Hareket ediyorum, vibratöre karşı sallanıyorum. Onun parmağının orada olduğunu, bana dokunduğunu, benimle oynadığını, daha fazlası için yalvarana kadar duyularıma eziyet ettiğini hayal ediyorum.

"Aferin kızıma" diye fısıldadığını hayal ediyorum. Zevk kabardıkça kabarıyor... kırılma noktasına ulaşmak üzere. Nefesim kesiliyor, hava göğsümde titriyor.

Boşalmak üzere olduğumu fark etti. Karanlık, memnuniyet dolu kahkahası üzerimde geziniyor. Başını kaldırıyor. Yüzündeki maske gitmiş ve ben görüyorum.

Griffin...?

Kalbim şoktan teklemiyor. Neşe dolu bir şekilde daha hızlı atıyor ve ulaşmaya çalıştığım orgazm bana çarpıyor-

"Griffin," diye hıçkırıyorum, sırtım kamburlaşıyor ve leğen kemiğim eğiliyor, sanki böyle yaparak ona daha fazla ulaşabilirmişim gibi.

Vibratör kıvrımlarımdan kayıyor. Kapatıyorum ve hâlâ zor nefes alarak karanlığa bakıyorum. Vay canına. Az önce sertleştim

-Griffin'i hayal ederken. Bu bir ilk. Genelde bir erkeğin yüzünü hayal ederek boşalmazdım.

Sanırım ben de onun adını yüksek sesle söyledim.

Kapıya bakmak için döndüm. Kapı kapalıydı. Onun kapısını da kapattım ve o kadar yüksek sesle konuşmadım - bundan eminim - bu yüzden Griffin muhtemelen bir porno yıldızı gibi adını inlediğimi duymadı.

Ya da belki o yapmıştır. Gidip kontrol edeyim mi? Parmak ucunda gidebilirim.

Kulağımı kapısına dayayıp bir şey duyup duymadığımı kontrol edeceğim. Eğer duyduysa, belki...

Neyi? "Hey, bunu duydum!" mu diyeyim?

Hayır, hayır. Ben böyle biri değilim. Ayrıca, onun adını söylerken orgazm olduğumu bilmiyorum. Ve eğer beni duysaydı, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını görmek için gelirdi.

Ben de onun yerine dönüp duruyorum, merak ediyorum. Başka biri olsa gülüp geçerdim ama Griffin'le değil. Emin değilim.

Neden? Belki de Todd'un sarhoş öfke nöbeti ile uğraştıktan sonra duygusal olarak çok tükenmişimdir.

Tüm o dönüp durmalara rağmen sonunda uykuya dalıyorum.

* * *

Her zamanki gibi saat altıda uyanıyorum. Hemen duş alıp bir fincan kahve içmek için aşağı inmek yerine yatağıma uzanıp bir süre tavana bakıyorum ve koridordaki sesleri dinliyorum.

Ama hiçbir şey yok. Sanırım Griffin hala uyuyor.

Günün hava durumunu ve Heather'dan mesaj olup olmadığını kontrol etmek için telefonumu elime alıyorum. Bugün Cumartesi, sabah rutinimi aceleye getirmeme gerek yok. Ve bir süredir tembellik yapmayalı uzun zaman oldu. Bu yüzden bugün kendimi şımartacağım.

Griffin'den kaçmıyorum.

Son kontrol ettiğimden beri telefonuma babamdan birkaç mesaj geldi. Sabahımı mahvetmek istemediğim için onları görmezden geliyorum. Nasıl biri olduğunu bildiğimden, mesajlar Todd'la ilgili ve onun içindi. Babam olanlardan sonra iyi olup olmadığımı öğrenmek için mesaj atmaya zahmet etmezdi.

dün oldu. Sanki Todd onun çocuğu ve ben de bir köprünün altında bulduğu ve kalbinin iyiliğinden dolayı yanına almaya karar verdiğı bir yetimim.

Ama bugün güzel bir gün ve ben üzölmeyeceğim! E-postalarımı kontrol ediyorum ve Heather'dan gelen ve ilgilenmem gereken birkaç mesaja yanıt veriyorum.

Babamdan gelen mesajlarla ilgili bildirim başlığını kapattıktan sonra kendimi zorla yataktan kaldırıp uzun bir duş alıyorum. Sıcak su şırıl şırıl akıyor.

Beyaz köpükler giderden aşağı akıyor, babamın mesajlarının uyandırdığı eski kızgınlığı temizliyordu.

Duşumu tamamladıktan sonra saçlarımı kurutuyorum ve yeni temizlenmiş ve kuru sutyenimi takıyorum. Çiçekli bir güneş elbisesi giyip koridora çıkıyorum.

Griffin'in odasının kapısı aralık.

Demek kalktı. Biraz bekledim ama duş sesi gelmedi. Ya da

başka bir şey.

Aşağıya iniyorum. Mutfakta kahve kokusu yok. Sabah kahvesini almak için Starbucks'a gidip gitmediğini görmek için pencereden dışarı bakıyorum ama Prius'u hâlâ garaj yolunda.

"Griffin?"

Seslendim.

Sessizlik.

Tuhaf. Nereye gitti?

İnsanlarla etkileşime geçmeden önce sabah kafeinine ihtiyacım olduğu için kahve makinesini çalıştırıyorum ve tost makinesine dilimlenmiş bir simit koyuyorum.

Tam ona mesaj atacaktım ki bodrumun kapısı açıldı ve Griffin geldi.

"Orada ne yapıyordun?" Telefonumu bırakarak söylüyorum. Sonra ona bakıyorum ve hormonlarım asi, mutlu çocuklar gibi takla atarken beynimdeki tüm dişliler tekliyor.

Griffin bir elinde buruşuk bir tişört tutuyor. Üzerinde siyah Nike şortu ve koşu ayakkabılarından başka bir şey yok.

Göğsü oyulmuş ve kalın, omuzları kaslı ve hayal ettiğimden daha muhteşem. Bir erkeğin bu kadar şahane bir vücuda sahip olması yasadışı olmalı.

Onu yatağına kelepçelemek istiyorsun, diye fısıldıyor kirli zihnim.

Evin sıcaklığı 20 derece artar.

"Bodrumda bir koşu bandı buldum," diyor nefes nefese kalmış bir halde.

Bu, geçen yıl Yeni Yıl Günü egzersiz yapma niyetiyle aldığım koşu bandı. Ancak bu, zavallı makineyi çoğu ev egzersiz ekipmanının uğradığı kaderden kurtarmadı - bir elbise askısı olarak sona erdi.

Griffin ekliyor: "Bu yüzden dışarıda koşmak yerine orada koştum.

Beaker sabahın erken saatlerinde kendini rahatsız etmeye karar verdi."

Ne dediğini belli belirsiz algılıyorum. Gözlerim çıplak gövdesinden damlayan tere takılıyor. Berrak damlacıklar güçlü boynundan, köprücük kemiklerinden, geniş göğüs kaslarından aşağı yuvarlanıyor. Meme uçlarının üzerinde bir

an duraklıyorlar-

Parmaklarım kaşınarak onları çıkarıyor, sonra aşağı doğru inmeye devam ediyor ve karın kaslarının derin çıkıntıları üzerinde kayıyor. Bende bir sorun olmalı ki, altılı karın kaslarından başlayıp yukarı, yukarı, yukarı kayarak, dilimi göğsünün, meme uçlarının, köprücük kemiklerinin ve boynunun her yerinde gezdirerek vücudundan yalamak istiyorum. Başka bir erkek benden bunu yapmamı isteseydi, muhtemelen kusardım.

Onun terli vücudundan ve seksten başka bir şey düşün. Seksle ilgili yanlış bir şey olduğundan değil, ama bana yardım etmek için burada ve seks düşündüğünü sanmıyorum. Yargılayıcı bakışlarıyla onun tipi olmadığımı açıkça belli etti.

"İyi uyudun mu?"

"Çok kötü değil." Sanki uykusunun kalitesinde bir kusur bulmak istiyormuş ama bulamıyormuş gibi kelimeleri uzatıyor.

Rahatlayarak gülümsedim. Sanırım bebek gibi uyudu, dünyadan habersizdi.

Bir an bana öyle sert ve delici bakıyor ki ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. "Yine de bazı sesler duydum," diyor sonunda.

"Gürültü mü?"

"Birinin adımı söylediğini duyduğumu sandım."

Çok gürültü yaptığımı biliyordum! Ona en bakir gülümsememi verdim. "Kimdi o?"

Bir kaşını kaldırıyor, bilmiş gözlerini üzerime diyor.

Bir şey düşün. "Oh, şu. Hayır, dün gece bir örümcek gördüm." Genelde daha iyi yalan söylerim. Birisi ilk kahvesini içmemişken etkili bir şekilde yalan söyleyebilir.

"Normalde bir örümcek gördüğünde 'Griffin' diye bağırır mısın?" "'Griffin' mi? Hayır, haha, 'Snuff 'im' dedim. Bilirsin işte.

psikolojimi düzeltmek için."

Bunu yemiyor. "Uh-huh."

"Çok etkileyici bir örümcekti."

"Elbette. Ona iyi baktın mı?" "Evet.

Bir daha geri gelmeyecek."

Hahahahaha. Eğer iç sesimin bir parmağı olsaydı, beni işaret ederdi.

"Neyse, kahvaltı etmek ister misin? Ya da belki önce duş alırsınız?" İkinci seçeneği hızlıca ekliyorum, onu göz önünden uzaklaştırmaya çalışıyorum, böylece çıplak göğsüne bakmayı ve saçma sapan konuşmayı bırakabilirim.

"Duş. Bu arada, bu sabah birlikte takılabileceğin biri var mı? On ile bir arasında?"

"Uh. Sanırım...? Neden?"

"İptal edemeyeceğim bir brunch'ım var." Başını sallar.
"Boş ver. Ben iptal ederim."

"Hayır, hayır." Ellerimi uzattım. "Yapma bunu. Kesinlikle gitmelisin. İşini yap. Eğlenmene bak. Ben Ellie'yle çıkacağım."

"Ellie?"

"En iyi arkadaşım. O ve ben çıkıyoruz," diyorum ama bu tam olarak doğru değil. Ellie ve ben herhangi bir plan yapmadık.

Ama Griffin'in iptal etmesini ya da beni brunch'a götürmeye zorlanmasını istemiyorum. İkisini de yapmak istemediği çok açık. "Alışveriş merkezine gidiyoruz, o yüzden sorun olmaz. Todd bizi alışveriş merkezine kadar takip etse bile etrafta bir sürü insan varken sarhoş bir şekilde gelip benimle yüzleşmez." Maskeli balonun aksine, eski sevgilimin yüzü tamamen görünür olacaktı. Kendisine bu kadar açık bir şekilde olumsuz dikkat çekmekten nefret ederdi.

Griffin bu konuda gerçekten iyi olup olmadığını anlamak için beni inceliyor. Ona kendimden en emin halimi gösteriyorum, aslında doğaçlama yapıyorken işin başındaymışım gibi görünmek istediğim her seferinde kullandığım maskeyi.

"Eğer eminsen," diyor sonunda. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa
_"

"Merak etme. Numaran bende var."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Sierra

"Buraya gelmem ve seni Alışveriş merkezi mi?" Ellie evime doğru hızla ilerlerken öyle diyor. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, dar bir tişört ve kot şort giymiş. Ayaklarında parmak arası terlikler var ve yürürken

nazikçe. Her pedikür yaptırdığında bunu yapıyor, ayak parmaklarında yapılan çalışmaya zarar vermemeye çalışıyor.

"Sevimli papatyalar! Bayıldım," diyorum ayak tırnaklarına bakarak.

"Teşekkürler." Griffin'in arabasının az önce park ettiği garaj yolunu işaret etti. Ona geleceğini söyledim.

ve brunch'ına geç kalmasın diye onu evden dışarı itti, böylece zaman hakkında bir ders dinlemek zorunda kalmayacaktı

ve para. Sadece onu özlemişti. "Peki o seksi profesörün burada ne işi vardı? Gece seninle mi kaldı?"

"Yaptı," diyorum, çünkü bir şey bulduğunda ava çıkmış aç bir ayının azmine sahip.

Gözleri parlıyor ve öne doğru eğiliyor. Ama o sorgulamaya başlamadan önce, "Geldiğiniz için teşekkürler." diyorum.

"Sorun değil. Büyük bir kriz olduğunu söylemiştin." Büyükbabanın koltuğuna oturdu. Burası Ellie'nin oturma odasındaki en sevdiği koltuk haline gelmişti. "Peki kriz nedir? Bir kriz mi var?

geceyi geçiren ateşli kızla bir ilgisi var mıydı? İyi miydi? O iyi miydi? Ve sanırım bu, Gece Yarısı Tanrısı artık ulaşılamaz olduğuna göre, fantezi kuracak yeni bir adam bulduğun anlamına geliyor?"

"Hayır." Oturuyorum. "Dünden beri işler iyice karıştı."

Ona Todd, Linda ve Griffin'le olanları anlattım.

Ellie gözlerini kocaman açarak dinliyor. Sonra, hikaye

Todd'un kafasını ağaca çarpmasıyla ilgili bölüme ulaştığında bir yumruk atıyor.

"Evet! O ağacı sevdiğimi biliyordum."

"Her neyse, Griffin flört dedikodusunu sürdürmeye karar verdi.

Todd pes edene kadar birkaç haftalığına buraya taşınacak. Todd'un davranışlarından endişeleniyor, gerçi Todd'un gerçekten süper tehlikeli ya da başka bir şey olacak."

"Ya hiç vazgeçmezse?" En iyi arkadaşımın gözleri çok ışıltılı. "Bu Griffin'in asla taşınmayacağı anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım. "Hayır. Uzaklaştırma emri çıkarttırırım ve kötü bir köpek falan alırım. Griffin bir an önce gitmek istiyor."

"Nasıl olur?"

"Duygularım olduğunu biliyor."

Ellie'nin gözleri büyüdü.

Hemen bir sonuca varmadan önce, "Vücudu için" diye ekliyorum. "Bana bu hislerden biraz daha bahset," diyor, sonra

kanepede yanıma taşınıyor. En sevdiği koltuğundan vazgeçmesi, artık hikayenin gerçekten içinde olduğu anlamına geliyor.

"Şey... O muhteşem. Ve ben ölmedim, ve..." Sesimi alçaltıyorum, sanki ona en büyük sırrımı söylüyormuşum gibi. Evet, öyle.

Gece Yarısı Tanrısı'ndan beri en büyük sırrım. "Dün gece mermiyi kullandım."

"Yani? Sen bir yetişkinsin."

"Evet, ama boşaldığımda onun adını inler gibi söyledim. O da duydu."

Ellie'nin çenesi düşer. "Aman Tanrım. Sana gerçek vücudundan gerçek bir O vermek için mi geldi?"

Yanaklarım ısındı. Bu harika olurdu ama... "Hayır. Ama bu sabah biraz garipti."

Bana uzun ve sert bir bakış attı. "Sadece garip değildi. Hadi ama. Başka ne oldu?"

"Gerçekten ateşliydi."

"Bunu sen söyledin."

"Hayır, demek istediğim egzersiz yapmaktan terlemişti.
Ve üstsüz."

"Ve...?"

"Ve dün gece onun bedenine karşı hissettiklerim geri geldi."

"Uh-huh. Ve...?"

"Sorunlarım olması gerekmiyor mu? Belki de premenopozal olmaya başlamam? Hormonlar kuruyor, vajina

Bir çölün nem seviyesi mi? Koşudan sonra terli bir yakışıklı görünce azmamam mı?" Telaşlanmaya başladım ve biraz kafam karıştı. Boşandıktan sonra, başka bir kibirli, yargılayıcı tipten etkilenmeyeceğime yemin ettim. Griffin tam olarak kibirli değil... ama kesinlikle yargılıyor. Ondan etkilenmemeliyim.

Ama onun için deli oluyorum, ya da vücudu için. Nesi var bunun?

"Bir çöl mü?" Ellie gözlerini devirir. "Sierra Sahra mı? Lütfen. Yirmi dokuz yaşındasın. Kimse bu kadar erken menopoz öncesi döneme girmez."

"Ama fallop tüplerim tıkalı," diye itiraz ediyorum, daha çok haklı olduğunu kabul etmekten kaçınma arzusuyla ve şimdiden yeminimden dönüyorum.

"Bu da yumurtalıklarınızın çalışmasını engellemez. Bu sadece yumurtan ve yağmacı spermelerin tango yapabileceği bir yeri ortadan kaldırıyor." Ellie bana değerlendiren bir bakış attı.

"Ne?"

"Burada neler oluyor? Normalde böyle bir duruma gülüp geçersin. Yani, adamın biri mastürbasyon yaptığını biliyorsa ne olmuş? İşiniz göz önüne alındığında mastürbasyon yapmamak garip olurdu.

Aklı başında kadınlar kendilerini iyi hissetmekten

hoşlanırlar." "Evet, ama..."

"Bence önemsendiğin için gerginsin." "Ne?"

"Eğer Todd mastürbasyon yaptığını duysaydı, yüzüne gülerdin.

çünkü umursamıyorsun. Çoğu erkek için de aynı şey geçerli ama Griffin için değil."

Üzerime bir korku çökmeye başladı. "Hayır, ben-"

"Onun ne düşündüğünü önemsiyorsun."

"Yapmıyorum! O... o gerçekten yargılayıcı. Hiç benim tipim değil."

"Kızım, beynin her şeyi söyleyebilir ama vücudun yalan söylemez. Onu düşünürken bile tahrik olup rahatsız oluyorsan?" Bana birkaç kez yavaşça, abartılı bir şekilde başını salladı. "Oh evet. Tamamdır."

"Onun bedeninden daha fazlasına karşı hislerim olduğunu mu söylüyorsun?" "Belki öyle, belki değil. Ama o senin için daha önemli."

itiraf etmek istiyorsun." Omzuma vuruyor. "Eğlence kutunu dinle. Todd'u seçen beyninden daha iyi iş çıkarıyor. Onu vajinanın seçmediğini biliyorum."

O haklı. Ama bu hormonlarımın doğru kararı vereceği anlamına gelmiyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Griffin

Teknik olarak, kardeşlerimle zaman zaman yaptığımız brunch için Emmett'in evine gitmem gerekiyordu ama çirkin bir ayrılıktan sonra hiçbir şeye ev sahipliği yapacak durumda değil.

Sebastian da Aylster Rezidans'ta tutuyor. Aylster Otel'de üç Rezidans birimi var ve Sebastian'ın şehirde olduğu zamanlarda kullandığı bir tane var. Sebastian zamanını Sebastian Jewelry'nin Batı Yakası merkezinin bulunduğu Los Angeles ile şirketin ana merkezinin ve büyükannesinin bulunduğu Kuzey Virginia arasında bölüştürüyor.

Prius'umu ayrı bir özel otoparkta valeyeye veriyorum. Rezidans'a giriş. Asansör gösterişli lobide bekliyor. Asansörün yanındaki bir masanın üzerinde kimi mor kimi pembe lalelerle dolu bir vazo var. İlki bana Mor Kız'ın saçlarını, ikincisi ise Sierra'yı hatırlatıyor. ve o lanet çarşaf ve fantezimdeki bacaklarının arasındaki pembelik.

İyi ki sessizmişim. Bana karşı bir şeyler hissetmiş olması çok sıcaktı, beni düşünerek kendine dokunacak kadar.

Gerçekten de etkileyici bir örümcek.

Kanım ısınmaya başlıyor ama tüm bu düşünceleri bir kenara bırakıyorum. Kardeşlerimle yaptığım brunch bunu düşünmek için uygun bir yer değil.

Asansör beni Sebastian'ın dairesinin girişine bırakıyor. Başka bir kapıyı açıyorum ve kocaman bir oturma odasına giriyorum. Mobilyalar modern minimalist, koyu tik ağacıyla vurgulanmış fildişi. Bir sürü tereyağlı deri ve duvarlarda birkaç suluboya yeşil dağ resmi. Zemin parlak bir parlaklığa parlatılmış soluk şampanya mermeri. Birkaç tane

Geometrik desenli halılar ambiyansa katkıda bulunuyor. Ama buraya istedikleri kadar "rezidans" desinler. Nasıl olursa olsun

Özenle dekore edilmiş ve döşenmiş olan bu yerin gerçek bir ev olmadığı çok açık.

Büyük yemek salonu, Aylster'ın mutfağından gelen yemeklerle çoktan hazırlanmıştır. Rezidans tam donanımlı bir mutfağa sahip olsa da, kimse Sebastian'ın yemeklerinden zehirlenmek istemiyor.

Emmett dışında herkes yiyecek ve içeceklerini alıp oturmuş bile. Nicholas beni fark ediyor ve gülümseyerek bir flüt kaldırıyor.

"Merhaba profesör!" diye sesleniyor neşeyle.

Selamlamak için başımı sallıyorum.

"Merhaba."

"Biraz ister misin?" Buz kovalarında soğumakta olan açık bir Dom şişesini işaret ediyor.

"Evet."

Bana biraz doldurdu ve bir bardak uzattı. Aramızdaki en genç kişi, yatırım yapıyor ve birçok işletmenin sahibi ve kendini meşgul tutuyor. Herkes ona Nicholas diyor çünkü annesi Nick ya da Nikki diye hitap ediyor.

Yanımdaki boş sandalyeye oturdum. "Teşekkürler." Bir yudum alıyorum ve soğuk, köpüklü şarabın ağızda bıraktığı tereyağlı tadı içime çekiyorum.

Dom ile servis edildiğinde bir brunch'ın yanlış gitmesi zordur.

"Peki, aşk hayatın nasıl?" diye soruyor.

Kardeşlerimin bakışları bana doğru dönüyor. Emmett dışında, sözde bir ilişkisi olan tek kişi benim.

"Aşk hayatı diye bir şey yok. Bu sadece bir yanlış anlaşılma." "Bu berbat bir şey," diyor Noah.

Nicholas, "Gerçekten çok güzel," diyor.

"Videoyu gördün mü?" Genelde sosyal medya çöplerine bakamayacak kadar meşguldür.

"Noah iletti," diyor Grant rahat bir sırıtışla. "O bizim kendi özel NSA'mız."

Homurdanıyorum, sonra biraz yumurta ve krep alıyorum. Ben dökerken

Sierra'nın en iyi arkadaşıyla ne yaptığını merak ediyorum.

Kapı tekrar açıldı. Başımı eğiyorum ve Emmett içeri girerken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum.

Dış görünüşü iyi. Biraz kilo vermiş ama meşgul olduğunda öğün atlama eğiliminde olduğu için bu alışılmadık bir durum değil. Saçları kafatasının üzerinde mükemmel bir şekilde duracak şekilde düzgünce şekillendirilmiş. Soluk mavi tişörtü ve şortu gündelik gibi görünüyor ama bir Milano'da bir butik ve pahalı görünüyor. Yanımdan geçerken, taze bir duştan gelen sabun kokusunu alabiliyorum. Alkol gibi kokmuyor. Ya da başka bir ahlaksızlık.

Ama sonra, maddelere aşırı düşkünlük onun başa çıkma yöntemi değil.

Ve ortaklarından biriyle yaşadığı ayrılıktan sonra başa çıkmaya çalıştığını biliyorum. Gözleri hafifçe kan çanağına dönmüş.

İyi uyuyor ama ne olursa olsun iyi yaşamaya kararlı bir adamın acımasız bakışlarına sahip.

"Uğrayıp uğramayacağından emin değildim," diyor Sebastian.

"Brunch'ımızı nasıl kaçırabilirim?" Emmett'in gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Kendini Huxley'nin yanına park ediyor.

Endişelenmiyormuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyor çünkü Emmett'in bundan nefret edeceğini biliyor, özellikle de bunu ondan duymaktan.

Emmett, Huxley'nin kendisini idare etmeye çalıştığını düşününce sinirlenir.

"Buyurun." Nicholas ona bir kadeh şampanya doldurur.

Emmett onu almak yerine suratı asık bir şekilde bakar. Sevgilisiyle birlikte bir şeyi kutladıkları bir anıyı mı yeniden yaşıyor?

An garip bir şekilde uzar. Hepimiz ne yapacağını görmek için bekliyoruz. Bir iç çeker ve flütü alır.

"Teşekkürler." Gülümsemesine daha fazla güç katıyor ama bu gülümsemesi sadece yüzünü buruşturmasına yarıyor.

Seb, "Bende daha güçlü bir şey var," diyor.

Emmett iyi olmadığını belli eden bir ses tonuyla, "Teşekkürler ama böyle iyi," diyor.

"Yedi nokta sekiz milyar insan olduğunu biliyor musunuz?
ve yaklaşık yarısının kadın olduğunu biliyor muydunuz?"
Noah diyor ki. "Üç nokta dört milyar şans çok fazla."

Noah pozitif olmaya çalışıyorsa, berbat bir iş çıkarıyor. Ve matematiği yanlış - yedi nokta sekizin yarısı üç nokta dokuz eder.

Emmett'in kısılmış gözleri benim değerlendirmemi onaylıyor. Noah'nın matematiğini düzeltmiyor, bu da beklediğimden daha kötü durumda olduğu anlamına geliyor. Emmett matematiği düzeltmeye bayılır.

Grant boğazını temizler, sonra kurnazca başını sallar.

Noah yılmıyor. "Mega parayı kazanma şansın Milyon, yüz yetmiş altı milyonda bir gibi bir şey. Yeni bir ateşli hatun bulmak piyangoyu kazanmaktan daha zor olamaz."

Eğer Emmett bu kadar mutsuz görünmeseydi, yavaşça alkışlardım. Emmett için kadınlar değiştirilebilir değildir. Kaybettiği kız

"özel." Ona göre, kız şüphesiz üç nokta dokuz milyarın içindeki Tek Kişi'dir ve onun gibisi bir daha gelmeyecektir.

Gözlerimi devirmemek için çaba sarf ediyorum. Çünkü bir şeyi sevdiğinizde, her şey ters gider. Kaçınılmaz olarak elinizden alınıyor ve siz kafanızı yeniden toparlayana kadar tüm dünyanız yıkılıyor.

Eğer kafanı tekrar doğru şekilde toplayabilirsen.

Emmett'in bu dersi almamış olması hayret verici, ama sonra, annesi iyi olanlardan biri. Ben bunu yedi yaşındayken öğrendim. Sanırım sadece bunun için bile anneme minnettar olabilirim.

Emmett, Noah'ya cevap vermek yerine, "Büyükannenin doğum günü için ne alacaksın Seb?" diye sorar.

Noah biraz sinirlenmiş görünüyor ama Sebastian gülümsüyor, sanki konunun aniden değişmesinde yanlış bir şey yokmuş gibi. "Henüz bilmiyorum. Bir torun istiyor ama..." Omuz silkiyor.

"O da mı?" Huxley iç geçirir. "Birdenbire bu torun fetişi de nereden çıktı? O Virginia'da, bu yüzden onu suçlayamayız. su."

"Yaşlanıyor. Muhtemelen çok geç olmadan büyük torununu kucağına almak istiyordur," diyor Nicholas.

"O kadın hepimizden daha uzun yaşayacak." Sebastian titriyor. "Tanıdığım herkesten daha fazla enerjisi var. Bir genç kızdan bile fazla." İç çekiyor. "Ve ona verecek hiçbir şey düşünemiyorum. Onda her şey var."

Bu bir çok. Seb hediye bulamayacağı biriyle hiç karşılaşmadı.

"Eğer sorun her şeye sahip olmasıysa, bunu kişiselleştirin. Onun için 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylediğiniz bir video hazırlayın ve bu işi bitirin," diyor Huxley.

İçten içe ürperiyorum. Bu çok gösterişli bir şey. Öte yandan, bazı insanların hoşuna gidebilir. Örneğin annem bunu herkese gösterir ve mümkün olduğunca çok dikkat çekmek için utanç verici bir sahne. Şarkı söylemememin en büyük nedeni bu. Cam yemeyi tercih ederim. Ya da yemek servisinden sonra lavaboyu yalamayı.

Seb homurdanıyor. "Hayır. Warner Chappell Music'e ihtiyacım yok. yasadışı kullanım için peşime düşüyorlar." Şirketinin başlatmak istediği kampanyanın müzik yüzünden yeniden yapılmak zorunda kalmasına hala kızgın.

Huxley kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Hayır. Şarkı artık kamu malı. Mahkeme 2015'te karar verdi, takip etmediyseniz diye söylüyorum."

"Neden takip ediyordun?" Grant soruyor. Hux reklam işinde, müzik değil.

"Müşterilerimizden biri o sıralarda bunu TV reklamları için kullanmak istedi."

Sebastian başını sallar. "Şarkının telif hakkı durumu ne olursa olsun, büyükannemi travmatize etmeyeceğim. Aslında o kadını severim." Duraksıyor. "Çoğu zaman."

"Doğru. Ölmek üzere olan bir antilop gibi şarkı söylüyorsun," diyor Noah.

Kardeşlerim gülerken - Emmett hariç, o çok kötü numara yapıyor - Linda'nın Sierra'nın doğum gününü nasıl hatırlayamadığını hatırlıyorum. Sanırım bu Sierra'nın babasının da hiçbir şey yapmadığı anlamına geliyor. Eğer önemli olduğunu açıkça belirtmiş olsaydı, Linda gibi biri de hatırlardı.

Sierra umursamıyormuş gibi davransa da, bu konuda bir kızgınlık ya da hayal kırıklığı yaşamış olmalı. Bu sadece Bu duygular muhtemelen eski ve boyun eğmiş duygulardır, tıpkı benim annemin dramına ve ihtiyaçlarına karşı hissettiklerim gibi.

Sierra'nın doğum gününün ne zaman olduğunu öğrenmek için aklıma bir not aldım. Eğer çıkıyormuşuz gibi yaptığımız süre içindeyse, onun için bir şeyler yapacağım. Doğum gününü unutan sahte bir erkek arkadaş olmayacağım, her ne kadar tecrübelerim Doğum günlerini kutlamak muhtemelen tipik değildir: babamınki gibi çılgın partiler, anneminki gibi drama dolu sahneler ya da hepimiz dört ay arayla doğduğumuz için kardeşlerimle birlikte büyük bir akşam yemeği.

Otuzuncu Bölüm

Griffin

Salı günü öğleden sonra ofisimde arkama yaslandım ve parmaklarımı masaya vurdum.

Sierra benden kaçıyor.

Cumartesi günü çok geç saatlere kadar eve gelmedi. O Pazar günü en yakın arkadaşıyla, görünüşte araştırma için bir alışveriş çılgınlığı daha yaptı. Kaç tane seks oyuncağı mağazası var?

yeterli veriyi toplamak için vurmak gerekir mi?

Pazartesi günü ise saat yediden önce işe gitti ve saat dokuzunda eve dönmedi. CEO'ların çok fazla mesai yaptığını kabul ediyorum ama Cuma günü saat altıda ofisten çıkmakta bir sorun yaşamadı. Ayrıca, beni her gördüğünde gözlerimle buluşuyor. Onun yerine bakışlarını göğsüme odaklıyor.

Bu beni neden rahatsız ediyor? Beni mutlu etmesi gerekirdi. Evindeki elma kokusunun beni sürekli hiper farkındalık halinde tutması yeterince kötü. Ne zaman yakınımda olsa aletim dikkat kesiliyor.

Beni berbat bir ruh haline sokuyor, özellikle de geceleri mastürbasyon yapmayı bırakmadığım için. Ya öyle yapacağım ya da sabaha kadar ayakta kalacağım ve uykuya ihtiyacım var. Cuma gecesinden beri adımları inlemedi, yani ya gerçekten sessiz davranıyor ya da etrafta daha etkileyici örümcekler yok.

Can sıkıcı. Gerçekten sinir bozucu. Gözümün arkasındaki küçük bir tik gibi. Öfkeli olduğumda ortaya çıkan korkunç bir tik değil, ama sırf varlığını belli etmek için sık sık nabız gibi atan hafif bir tik.

En kötüsü de ona doğum gününün ne zaman olduğunu sormaya fırsat bulamamış olmam. Zihnindeki yapılacaklar listesinde tamamlanmamış bir madde beni rahatsız ediyor ve konsantre olmamı zorlaştırıyor.

Öğrencilerimden hiçbiri uğramıyor. İyi de oldu. Pek iyi bir ruh halinde değilim ve onlar da muhtemelen Silikon Rüyası'ndan gelen veriler. Şirketin gönderdiği rakamlar ilginç - biraz dağınık, bu yüzden biraz temizlenmeleri gerekiyor, ancak bu öğrencilerim için iyi bir alıştırtma. Gerçek dünyada, ders kitaplarında yer alan, bozulmamış ve Excel'e girilmeye hazır bir veri seti bulamazsınız.

Sierra ile ilgili garip ve sinir bozucu hislerimden sıyrılıp Keith'ten gelen son e-postayı okudum. Eklediği elektronik tabloları inceliyor, ardından bazı yorumlar yapıyor ve ona geri gönderiyorum. Analizi mükemmel olsa da, bir noktayı gözden kaçırmışız.

birkaç parça. Ayrıca, sergilerden ikisi yanlış numaralandırılmıştı.

Bazen en küçük, önemsiz şeyler, insanların bir makaleyi nasıl algıladığını raydan çıkarabilir. Bazı hakemler, Temel bir fikre ideolojik olarak karşı çıkanlar, bir sergi yanlış etiketlendiği için bir çalışmanın çöp olduğunu iddia etmeye çalışacak ve ardından bunu tüm araştırmayı suçlamaya dönüştürecektir. Akademi, kafes dövüşü kadar vahşi olabilir.

"İşte buradasın!"

Oflayan sese bakarak bakışlarımı dizüstü bilgisayarımdan kaldırıyorum. Todd Beaker kapıda, bir eli çerçevede, iki büklüm olmuş. Saç çizgisinin etrafında boncuk boncuk ter var. Saatlerdir koşuyormuş gibi hava emiyor.

Soluk mavi bir elbise gömleği ve hafif buruşuk haki pantolonuyla yeterince şık görünüyor. Ayakkabıları iyi cilalanmış.

Gucci'ler -muhtemelen Sierra'nın parasıyla alındı, çünkü maaşıyla bunları karşılamasına imkan yok.

Yüzü şişmiş ve küflü ekmek hamuru gibi siyah ve mavi çürüklerle kaplanmış. Ne yazık ki burnu kırılmamış. O ağaç kışını tekmelemek için daha iyi bir iş çıkarabilirdi.

"Gitmiş olabileceğini düşündüm," diye hırıldıyor Todd.

İngilizce bölümü fakültesi nasıl anlatılacağını bilmiyor mu? Zaman mı? Yoksa sadece o mu? "Neden? Çalışma saatlerimin bitmesine daha on dakika var."

"İşte tam da bu yüzden," diyor sonunda doğrulurken.

"Sen erken ayrıldın diye herkes yapar." Koltuğumda geriye yaslanıyorum, bir bileğim diğer dizimin üzerinde. "Ne istiyorsun?"

"Her ne yapmaya çalışıyorsan, durman gerek." Bir kaşımı kaldırdım. "Numara mı?"

"Sierra'yla çıkmadığını biliyorum." Neredeyse kelimeleri tükürüyor.

"Neden olmayayım ki?"

"Sen yapabilirsin, ama o yapmaz."

"Seninle evliydi," diye belirttim. "Belki de takas yapıyordur."

Teni siyah ve kırmızının tuhaf bir kombinasyonuna dönüşür. "Ait olmak istiyor, bir aile istiyor! Onun için bebek yapmak için çok uğraştık!"

Çocuklu bir aile istiyor. Tuhaflığı görmezden geliyorum. kalbimde bir sızı hissediyorum ve onun söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum. Todd'dan çocuk sahibi olmak istediğine göre çaresiz olmalıydı. Belki de sarhoştur.

"Ama başarısız olduk çünkü o kısır."

TMI. Ve nasıl bir pislik eski karısının doğurganlık sorunlarını yeni erkek arkadaşına duyurur? Yoksa bu bir çeşit

Onu istenmeyen biri gibi göstermek için acınası bir çaba, böylece ya onunla çıkmadığımı kabul edeceğim ya da onu terk edeceğim?

Bakışlarımı onun acınası vücudunda gezdiriyorum. Paramı onun canlı sperm üretemeyeceğine yatırıyorum.

"Asla onun istediği gibi bir aile olamazsınız!" Todd devam ediyor. "Çünkü...?"

"Sen insanlara tek kullanımlık...tek kullanımlık..." Beni işaret ediyor, beyni bir şeyler bulmak için fazla mesai yaparken parmağı havada seğiriyor
Kesici bir şey.

Beklemekten yoruldum. "Razor?"

Parmaklarını şıklatıyor. "Evet!" Sonra hemen "Hayır!" der. Tek kullanımlık bir tabak! Şu kağıt olanlardan, piknik için."

Belki de Todd'un dünyasında tek kullanımlık bir tabak, tek kullanımlık bir tıraş makinesinden daha kötüdür.

"Sierra'nın doğum gününün ne zaman olduğunu biliyor musun?" Vaktimi boşa harcayacaksa, bir işe yarasın.

Göz kırpıyor. "Sierra'nın doğum günü mü?"

"Evet." İletişim kurmak bu kadar zor olmamalı. Tanrı aşkına, o bir İngilizce profesörü.

Bana şüpheli bir bakış attı, ama bana bir tarih söyledi - babamın doğum günü.

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim! Ben onun kocasıyım."

"Eski koca." Departmanında değer verilen bir özellik olmasa bile, kesin olmak önemlidir.

Bu yılki doğum günü çoktan geçti. A içimde rahatlama ve hayal kırıklığının huzursuz edici karışımı dolaşıyor, ki bu garip. Onun doğum günü için bir şey yapmak zorunda olmadığım için mutlu değilim. Onun doğum günü için bulmaya ve bunu bir süredir olduğundan daha özel hale getirmeye karar verdi.

"Buna ne diyeceksin, Lasker?" Todd beni şimdiki zamana geri çekerek soruyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Hâlâ burada mısın?"

Ofisime doğru bir adım atıyor, bir elini kalçasına koyuyor ve parmağıyla yine beni işaret ediyor. "Seninle konuşuyorum!"

"Önemli bir şey düşünüyordum. Çalışma saatlerim sona erdi, bu yüzden..." Ona el salladım.

Göğsü öfkeyle kabarıyor. O ağaç kaburgalarını da kırmalıydı, böylece burada bir köpek gibi atıp tutuyor olmazdı.

dramatik deli. "Daha bitirmedim!"

"Bu durumda, zamanımı size fatura edeceğim. Saati on bin dolar."

Çenesi düşer. "Çok saçma! Kimse bu kadar ücret alamaz!"

"Sizin tarifenizde bir sıkıntı var ek ücret." "Pislik herif!"

"Benim departmanımda kime pislik diyorsun?"

Bakışlarım açık kapıya kaydı. Charles orada duruyor, öfkeyle kabarıyor.

Todd beni işaret ediyor. "Beni kazıklamaya çalışıyor!" "Sen bu okulun öğrencisi ya da öğretim üyesi değilsin.

departmanına. Profesör Lasker'in zamanını tekelinize almaya hakkınız yok."

Vay be. Charles'ın beni savunmasına bak. Kabul, Todd'dan nefret ediyor, bu yüzden zaten benim tarafımda olması muhtemel, ama bu görev çağrısının ötesine geçiyor.

Charles bana döndü. "Griffin, eğer müsaitsen seninle biraz konuşabilir miyiz?"

"Öyleyim." Gülümsüyorum, özellikle de Todd'u kızdırmak için.

Todd önce bana, sonra Charles'a ters ters bakıyor - Charles'ın kampüste çok fazla gücü olduğu için zehri dışarı sızıyor - sonra dönüp hışımla gidiyor.

Sonunda barış. Sayılır. Nötr bir kibarlık takınıyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Söylediğin şeyle ilgili."

Lanet olsun. Araştırma merkezi fonunu yeniden tartışmak istiyor.

Kibar maskeme tutunuyorum. Zar zor. "Tabii. Devam et."

"Sierra'nın doğum günü için özel bir şey yapıyor musun?"

"Bunu pek düşünmemiştim. Doğum günü gelecek yıla kadar değil."

"Ne?" Kaşlarını çattı ve bana tuhaf bir bakış attı. "Üç hafta içinde."

Siktiğimin Todd'u. Eski karısının doğum gününü bile bilmiyor. Ona sormamam gerektiğini bilmeliydim.

"Ve şansımıza, bu yıl Cumartesi gününe denk geliyor."

Charles ışınlanıyor. "Sanırım bir tür parti düzenleyeceğiz ve davetiyeler yakında dağıtılacak."

Bunu gerçekten araştırmış. "Dediğim gibi, henüz ne yapacağımızı bilmiyoruz." Bir parti vermemin imkanı yok. ve Charles'ı davet ederek araştırma merkezini finanse etmesi için Sierra'yı zorlayabilir.

Charles, "Hmm. İlk kez birlikte kutlayacağınız için özel bir

şeyler yapmak isteyeceksiniz," diye düşünür.

"Aynen öyle."

"Sanırım bu anlaşılabilir bir durum. O zaman belki onu fakülte kokteyline ve akşam yemeğine getirebilirsiniz? Tüm eşler ve kız arkadaşlar davetli."

Şimdi kaş çatma sırası bende. "Sosyal bölümden mi bahsediyorsun?"

Yarıyıl mı? O zaten vardı."

Bana sevgiyle gülümsüyor, bu da beni ürkütüyor. Ailem ne zaman bir saçmalık yapmak istese bana aynı gülümsemeyi hediye ediyor.

"Bu özel bir etkinlik olacak," diyor Charles. "Benim evimde. Fakülte arasında daha sıkı bir uyum sağlamak için. Bu her zaman başlatmak istediğim bir gelenektir."

"Anlıyorum." Ve başlamak için bu yıla kadar bekledin. Ne kadar uygun. "Müsait olup olmayacağını soracağım." Charles'ı ofisimden çıkarmak için bir yalan. Onu saatlerce saçmalıklara maruz bırakmayacağım.

"Mükemmel. Dört hafta sonra Cuma günü olacak," diyor. "Yakında resmi davetiyeleri göndereceğim."

"Harika."

Charles o an için tatmin olmuş bir şekilde ayrılıyor. Takvimime bakıyorum, beni başka bir departman sosyal etkinliğine sürüklediği için sinirleniyorum. Orada olmaktan heyecan duyuyorum. Sömestrde bir kere yeter.

Sierra'ya kalmayı teklif ettiğimde, her şeyin basit olmasını bekliyordum. Sadece birkaç hafta orada yaşayacak ve sağlığımın

Todd için caydırıcı olabilir. Ama şimdi işler karışmaya başladı. Sanırım insanların kendi beklentileri olacağını fark etmemek benim hatam.

Belki de farklı bir kariyer seçmeliydim. Kick boksçu olmak da ekonomi profesörü olmak kadar iyi olabilirdi. Bazı açılardan daha iyi -kimse size laf atmıyor ya da aptalca sosyal etkinliklere katılmanızı istemiyor.

Başımı iki yana sallıyorum, son zamanlarda dikkatimi dağıtan sosyal unsurları temizlemek için bir an duruyorum ve ardından Adalet İstatistikleri Bürosu'nun en son verilerine bakıyorum.

Bölüm Otuz Bir

Griffin

Sierra'nın evine vardığımda saat altıyı biraz geçiyordu. Kırmızı Ferrari'si garaj yolundaydı, belki de beni görmezden gelmeyi bırakmaya karar vermiştir. Ya da en azından eve normal bir saatte gelmeye.

Kapıyı açtığımda, mutfaktan gelen domates sosu ve fesleğen kokusu ve Axelrod'un yeni albümünden süslü bir riff ile karşılaşıyorum. Killian Axelrod şarkı söylemeye başlıyor ve ölmekte olan bir çakalın sesine benzeyen bir feryat ona katılıyor.

Neredeyse laptop çantamı düşürüyordum. Gözlerimi kırpttırıyorum, sonra Sierra şarkı sözlerini çığlık çığlığa söylerken açıkça bakıyorum. Muhteşem bir neşe içinde. Baş sallanıyor, vücudu dönüyor ve hareket ediyor ve elini kaldırıp sanki sahnedeymiş ve milyonlarca hayranı onun adını haykırıyormuş gibi işaret ediyor.

Ne yazık ki, tamamen akortsuz. O yapamaz Yüksek notaların hiçbirini başaramıyor, ancak görünüşe göre bunun yerine iyi olabilecek daha düşük notaları nasıl değiştireceğini tam olarak çözemiyor. Başını geriye atıp son dizeleri bağırarak söylerken boynundaki tendonlar öne çıkıyor.

Şarkı bitene kadar orada durdum. "Vay be."

Bana dönüyor, yüzü heyecandan pembeleşmiş. "Evine hoş geldin! Bu harika bir şarkı değil de ne?"

"Evet, harika bir şarkı." Ağzımı tekrar açıyorum. "Sensiz daha iyi olurdu" birden boğazıma takılıyor.

O lanet gülümsemesi, gözlerindeki ışıltı. İçimden geleni söylersem, bu onun muhteşem mor bakışlarındaki neşeli ışığı söndürecek. Bu kesinlik kelimelerimi boğazımda düğümlememe neden oluyor ki bu son derece alışılmadık bir durum. Genelde kimin duygularını incittiğimi pek umursamam, tabii istediğim sonuca ulaşmamı

zorlaştırmayacaksa.

Sierra'ya şarkı söylemesinin ne kadar korkunç olduğunu ses benim için kişisel bir soruna yol açmayacak. Ama yine de yapamam.

"Benden başka kimin canı yanıyor?" Kendi kendime mırıldanıyorum. Beni bir tek ben dinliyorum. Umarım Bullet ve G-Spot sağırdır.

"Axelrod inanılmaz. Bu yılki turnelerini kaçırdığım için çok kızgınım. Daha önce hiç kaçırmamıştım," diyor Sierra fırını kontrol ederken.

Dizüstü bilgisayar çantamı yemek odasındaki sandalyelerden birinin üzerine koydum. "Peki bu sefer ne oldu?"

"Bilirsin işte... Boşanma yüzünden dikkatim dağıldı, sonra da kontrol etmeyi hatırladığımda buradaki her şey tükenmişti." Omuz silkiyor. "Şimdi turneye çıktılar. Asya ya da başka bir yer, bu yüzden gerçekleşmeyecek. Ama bir dahaki sefere kaçırmayacağım."

Axelrod yeni bir şarkıya başladı. Sierra katılmadan önce, "Yemekte ne var?" diye sordum.

"Lazanya. Marketten biraz aldım." "Yani bugün benden kaçmıyorsun."

Dudaklarını büzüyor, yanakları pembeleşiyor. "Ben Senden kaçıyordum. Sadece sahte bir erkek arkadaşım olduğu fikrine alışmaya çalışıyordum. Sonra kabalık ettiğimi fark ettim.

Todd'u uzak tutarak bana iyilik yapıyorsun, ben de karşılığında en azından işbirlikçi, sahte bir kız arkadaş olabilirim." Mağazadan aldığı iki poşet salatayı bir kâseye boşaltıp masaya koyuyor, başını müziğin ritmine göre sallıyor. "Ve işlerimin çoğunu ofis yerine evde yapabilirim."

"Verileri Silikon Rüya'dan aldım," diyorum. Onu konuşturmak zorundayım. Şarkı söylemediği zaman sesi harika çıkıyor.

"Harika! Heather'dan bunu bir araya getirmesini istedim. İsterseniz öğrencileriniz dönem içinde bir kez daha gelip çalışmalarını bize gösterebilirler."

"Bunu final için ekstra kredi yapacağım." Bu, öğrencilerimin ödevi daha ciddiye almasını sağlayacak, özellikle de

çünkü birçoğu ara sınavda kötü not aldı.

Fırının zamanlayıcısı çalışıyor. Lazanya ve sarımsaklı ekmeği çıkarır ve ikisini de masaya koyar.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü, aynı anda hem yemek yiyip hem şarkı söyleyemezsiniz. Ama emin olmak en iyisi.

"Ne yapıyorsun?"

üzerinde çalıştığın için eve iş getirmek zorunda

mısın?" "Tasarladığımız yeni seri." Gülümsüyor.

Hareketli, gözleri parlak.

"Farklı oyuncak serileriniz mi var?"

"Evet. İnsanların düşündüğünün aksine, ürünlerimizde dildolardan daha fazlası var."

Başka biri bu sıradan akşam yemeği itirafı karşısında boğulabilir. Ama ben vahşi, kontrolden çıkmış, hiç utanmayan ve edepli ünlülerin etrafında büyüdüm.

Sierra bana bakıyor, tepkimi değerlendiriyor. "Araştırma yapmalıyız, ürün tasarımı, özellikler ve malzeme seçimi... bir sürü şey."

Daha önce şarkı söylerken sahip olduğu ısıltıya kavuşuyor. Seks oyuncakları yapmakta şarkı söylemekten daha iyi olduğunu umarak, "Neden elinizdekileri satmaya devam edemiyorsunuz? Bazı temel ürünleriniz yok mu? Coca-Cola'nın Coke Classic'i mi var?"

"Seks alkolsüz içecekler gibi değildir. Her şeyi heyecanlı ve yeni tutmak için her zaman daha fazlasını yapmak zorundasınız. Bu, "Neden bırakmıyorsun?" demek gibi bir şey. Zaten çok şey bildiğimiz için mi araştırma yapıyoruz?"

Çalışmalarımın bir anlamı var çünkü insanların cinsellikleri hakkında iyi hissetmelerine ve cinsel yaşamlarından daha fazla zevk almalarına yardımcı oluyor.

Öğrencileriniz derslerinizde başarılı olduğunda kendinizi harika hissetmiyor musunuz?

sınıfı mı? Ya da araştırmanız insanların daha önce bilmediği bir şeyi ortaya çıkarıyor?"

Sorusu beni duraksattı. Ders veriyorum çünkü bu profesör olmanın bir parçası. Öğrencilerim her dönem sonunda, dersleri bittiğinde benden ayrılıyorlar. Çok fazla duygusal yatırım yapmamaya çalışıyorum. Bu sağlıklı değil.

Araştırmalarım için de aynı şey geçerli. Aile içi suç

ekonomisi üzerine yaptığım çalışmayla gurur duyuyorum.

Prestijli John Bates Clark Madalyası'na layık görüldüm ama yine de bu işe çok fazla gönül vermemeye çalışıyorum. İyi olmak için yeterince önemsiyorum ama hepsi bu.

"Pek sayılmaz," diyorum sonunda. "Bu benim işim. Nefret etmiyorum ama sevmiyorum da."

Başını eğiyor. "O zaman neyi seviyorsun?"

"Hiçbir şeyi."

"Hiçbir şey mi?" Gözleri büyüyor. "Yok artık." Telefonunu aldı ve birkaç kez dokundu. "Bu küçük adamlar bile mi?" Ekranı çevirdi ve bana uykulu bir kızın resmini gösterdi. Bulldog yavruları katmanlı bir pasta gibi üst üste yatıyor.

Kalbim garip ve tuhaf bir şey yapıyor. Gülümseme gibi bir şey ağzımı çekiştiriyor ama onun yerine dudaklarımı düzleştiriyorum. "İyiler."

"Vay canına." Sierra telefonu, ekranı aşağı gelecek şekilde masanın üzerine koyar.

Yavru köpekleri artık göremediğim için biraz hayal kırıklığına uğruyorum ama dikkatimi tekrar yemeğe veriyorum.

Yemeğin geri kalanında iş hakkında konuştuk. Beni incelediğini fark etmemiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Otuz İkinci Bölüm

Sierra

-Griffin: Pasaportun hala geçerli, değil mi?

Metne bakıyorum.

"Ne oldu?" Ellie benimkinin karşısındaki koltuktan sesleniyor.

Ofisten çok uzak olmayan bir şarküteride öğle yemeği yiyeceğiz. Lovedale'deki en iyi BLT'lere sahipler.

"Griffin pasaportumun hâlâ geçerli olup olmadığını öğrenmek istiyor." "Peki neden kaşlarını çatıyorsun?

Senin için bir tane var

Londra'da balayı. Hala iyi, değil mi?"

"Biliyorum. Sadece..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum." Nedense bu beni rahatsız ediyor. "Sahte" erkek arkadaşım olsa da onu daha iyi tanımak istiyorum. En azından arkadaş olmak. Gizemini koruyan biriyle arkadaş olmak zor.

Ve bu kadar... zor olan bir adamla ilgili duygulara ve kirli düşüncelere sahip olmak beni rahatsız ediyor. Yavru köpekleri sevdiğini bile itiraf edemiyor! Bunu bir şekilde ona karşı kullanacağımı mı düşünüyor? Ona bir tür süper kötü olduğum izlenimini mi verdim?

"O ne yaptı?" Ellie soruyor.

Başımı salladım. "Sadece kafamı karıştırıyor."

"Tamam, konuş o zaman. Belki çözmene yardımcı olabilirim."

"Pekâlâ." Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Yani hepsi

koruyucu falan, anlıyor musun? Aksi takdirde beni Todd'dan korumak için buraya taşınmazdı."

"Uh-huh."

"Ve yaptığım işe aptalca bir şeymiş gibi bakmıyor çünkü ben sadece bir seks oyuncağı şirketi işletiyorum. Ona ne

yaptığımı söylediğimde

Meraklı görünüyordu. İğrençleşmeden ve kardeşlik havasına girmeden sadece birkaç soru sordu."

Ellie başını sallıyor. "Şimdiye kadar sadece olumlu şeyler duydum."

"Hiçbir şeyi övmez ya da iltifat etmez. Ya da bir şeyi sevdiğini bile belirtmiyor. Neredeyse üç haftadır birlikte yaşıyoruz ama en sevdiği şarkının ne olduğunu, ne tür yemekleri tercih ettiğini, rahatlamak için ne yapmaktan hoşlandığını bilmiyorum.

Sadece neyi sevmediğini biliyorum. Sanırım şarkı söylememden nefret ediyor çünkü sürekli sözümü kesip günümün nasıl geçtiğini soruyor. Ve bilirsiniz, eğer hepsi bu olsaydı, sinirlenirdim. Ama o zaman söylediklerime gerçekten dikkat ediyor!"

Ellie hâlâ şaşkın görünmesine rağmen sempatik bir ses çıkarıyor. "Yani senin günün hakkında konuşmak istediği için üzgünsün?"

"Hayır! Konu bu değil." Argh. Neden bu kadar Ellie ile iletişim kurmakta zorlanıyorum. Genelde bundan daha iyiyimdir. "Sadece nelerden hoşlandığını bilmiyorum çünkü bu konuda çok kapalı."

"Belki de hiçbir şeyi sevmiyordur. Her zaman bir şeylerden hoşnut olmayan insanlardan biri olabilir. Büyükannem gibi. Her şeyden ve herkesten nefret ederdi."

Bu doğru. Biz büyürken Ellie'nin büyükannesi bu konuda rezil olmuştu. Kendi torunlarını bile sevmezdi.

"Eminim bir şeyleri seviyordur," diyorum, memnun edilmesi imkânsız bir adama aşık olduğuma inanmayı reddederek. "Sadece bunu kabul etmiyor." Ki bu çok garip. Bir türlü anlayamıyorum.

kendi kabarcıklı mutluluğunuzu şişeleme amacı.

"Ne gibi?"

Bir an düşündüm. "Yavru köpekler. Onlara bayıldığını biliyorum. Ona bir resim gösterdim ve gözleri yumuşadı. Ama sonra sadece iyi olduklarını söyledi."

"Belki de şu duygusal olarak soğukkanlı adamlardan biridir. Homurdanmak yerine gerçekten konuştuğu için şanslısın."

"Evet." Gözlerim hâlâ masanın üzerinde duran telefonuma kayıyor. Griffin'in mesajına henüz cevap

vermemiştim. Telefonu elime alıyorum.

-Evet. Bu ne hakkında?

-Griffin: Araştırma.

"İşini sevmiyor bile," diye mırıldanıyorum.

"Bu alışılmadık bir durum değil. Pek çok insan işinden nefret ediyor. Paraya ihtiyaçları olduğu için çalışıyorlar."

"Sanırım..." İç çekiyorum. Silikon Rüyası'ndaki işime bayıldığım için bunu hayal etmek benim için zor.

"Tamam, gerçekten ne oldu? Todd'dan boşanmaya karar verdiğinde bile bu kadar huysuz değildin."

"Mutluydum çünkü sonunda hayatımdaki ölü ağırlıktan kurtuluyordum. Ama bu farklı."

"Nasıl?"

Ben cevap veremediğim şarküterinin kapısı açıldı ve Todd içeri girdi. Yemek alanını taradı.

"Ne oluyor be?" diye mırıldandım. Beni gerçekten takip ediyor olabileceği aklıma geliyor.

Kampüs sadece öğle yemeği için buraya gelemeyeceği kadar uzakta. En azından sarhoş görünmüyor. Üzerinde ütülenmiş beyaz bir elbise gömleği ve siyah pantolon var. Ağacımın ona verdiği çürükler önemli ölçüde solmuş, mordan çok sarıya dönmüş.

Ellie arkasını döndü. "Bu pisliğin burada ne işi var?"

Masamıza geldi. Ugh. Sadece hayır.

En azından etrafta olay çıkaramayacağı kadar çok insan var.

"Ne istiyorsun Todd?" En iyi puşt olmayan sesimle söylüyorum.

"Özür dilemek istiyorum."

Göz kırpıyorum, sonra Ellie'ye dönüyorum. "Az önce duydun mu?" Todd hiçbir şey için özür dilemez, yüzde yüz onun hatası olsa bile.

"Özür dilemek istiyor," diyor Ellie, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor.

"Onu dahil etmek zorunda değilsin," diyor Todd. "Bu bizimle ilgili. Paylaştıklarımızla." Bir elini kemerinde gezdiriyor. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Doğum günün için sana aldığım Prada kemer."

"Aynen öyle. Birlikte geçmişimizin bir parçası." Ellie'ye, "Sierra'yla aramızdaki şey sende yok," der gibi bir bakış attı.

Ki bu çok saçma. Ellie ezelden beri benim en iyi arkadaşım. Todd hayatımda sadece küçük bir bölüm. Aslında, bir bölüm bile değil. Daha çok bir sahne gibi.

"Ne yazık ki o yıl bana aldığın hediye hâlâ bende değil," diyorum.

Yaralı görünüyor. "Neden? Çöpe falan mı attın?"

"Bana Costco'dan pizza almışsın."

"Ne?" Kekeliyor. "Hayır. Sana bundan daha fazlasını aldım." "Şey, evet. Bana bir de soda aldın."

"Ama pizzayı seviyorsun,"

diyor. Başımı sallıyorum.

"Doğum günün için sana pizza almamın nesi yanlış?" diye soruyor, yüzü kızarmaya başlıyor.

Ellie ona aptal aptal bakar.

"Eğer bilmiyorsanız, size yardımcı olamam," diyorum açıkça. Bu çok yorucu. Umarım bir sonraki karısı benden daha sabırlıdır. Aslında, boş ver. Onun başka bir kadın olmasını istemezdim.

Masaya öyle sert vurur ki mobilyalar sallanır. "İşte senin sorunun bu! Hiç iletişim kurmuyorsun. Sadece söyle ve senin gözüne tekrar girebilmek için benden çemberlerden atlamamı bekliyorsun. Dweeb! Bil bakalım ne oldu? Todd Beaker amcık kırbaçlı değil!"

Donup kaldım. Ayık bir Todd'dan bunu beklemezdim. Belki de Griffin eski kocamın davranışları hakkında endişelenmekte haklıdır.

Ellie ona şeytani bir bakış fırlatıyor, eli soda bardağının etrafında kenetlenmiş. Ben de benimkine uzandım. Ne yazık ki, bunlar sadece

silahlarımız var. En azından benimkinde hâlâ bir sürü buz küpü var. Belki onları ona fırlatırsam sakinleşir.

Bir yanıt bekliyormuş gibi bana dik dik baktığı için, gülümsemeyi yapıştırıyorum ve çatışmacı olmayan bir yanıt veriyorum. "Senin için iyi...?"

"Hayır. Bana böyle davrandığın için özür dileyeceksin. çöp!" Ellerini kalçalarına dayamış, üzerimde yükselmek ve fiziksel olarak gözümü korkutmak için elinden geleni yapıyor.

Bunu neden yapıyor? Merak ediyorum ama anlamam uzun sürmedi. Ne de olsa o adamla evliydim.

İlişkimizin dağılmasında kısmen benim de suçlu olduğumu kabul etmemi istiyor. Ağzımdan çıkan her şeyi, ne kadar umutsuz olursa olsun, bir tür uzlaşma için kullanmak istiyor. Benimle işte ya da evde yüzleşemediği için, Dan ya da Griffin tarafından korunmadığım, sevdiğim şarküteriye deniyor.

Önce duygusal yorgunluk ve sıkıntı artar, Ardından da kötü kararlarımdan dolayı utanç duydum.

"Düşündüm ki özür dilemek için buradaydın."

"Hayır, önce özür dilemelisin. Çünkü evliliğimizdeki en büyük sorun buydu."

"Belki senin için. İnanın bana, başka sorunlar da vardı."

Şimdi insanlar bakıyor ve telefonlarını çıkarıyorlar. Ugh. Tüm sosyal medyada paylaşılan utanç verici bir videoya daha ihtiyacım yok.

"Hayatıma devam ettim," diye devam ediyorum. "Benim bir erkek arkadaşım var. Sen de hayatına devam etmelisin. Bir arkadaşlık uygulamasına gir ve Hoşuna gitmeyen her şey için özür dileyecek biri."

Elini uzattı, beni tutmaya çalıştı. Tam zamanında geri çektim.

"Bana dokunursan polisi ararım!" Ayağa fırlayarak bağıriyorum. Kalbim boğazımda atıyor. Fiziksel çatışmalardan nefret ediyorum ve Todd'un beni buna zorlamasından iki kat daha fazla nefret ediyorum.

Ellie ayağa kalkıyor ve yanımda durmak için hareket ediyor.

"Karıma dokunamaz mıyım?"

"Eski karım! Ve hayır, yapamazsın! Dev bir örümcekle yatmayı tercih ederim."

Yüzü lekeli kırmızı ve sarı. "Linda'nın tavsiyesine uymamam gerektiğini bilmeliydim."

Başımı salladım. Linda'nın Todd'u kontrol altında tutmakla kastettiği buysa, Griffin alay etmekte haklıydı. Todd dişlerini gıcırdatıyor, elleri sımsıkı kenetlenmiş. Eğer ayık olmasaydı ya da bu kadar çok şahidimiz olmasaydı, New Orleans'ta yaptığı gibi beni yakalayabilirdi.

Todd, "Daha sakın olduğunda konuşuruz," der ve dışarı çıkar.

"Vay anasını. Sen iyi misin?" Ellie diyor ki. "Onun olayı ne?" "Beni kendisine geri döndürebileceğini düşünüyor."

Çaprazlama geçiyorum

kollarını kavuşturup pencereden dışarı bakar. Todd arabasına doğru yürür ve uzaklaşır.

Yengeç ağacına yenilmesinin üzerinden yaklaşık üç hafta geçti ve Todd bunun bittiğini kabul etmiyor. Belki de ben gerçekten bir yasaklama emri çıkarmaya başlamalıyım. Ve bir köpek, kocaman dişleri olan, tehditkar bir şekilde hırlayan büyük bir köpek... ama sadece eski kocama.

Otuz Üçüncü Bölüm

Sierra

Eve geldiğimde Griffin çoktan yemek masasına oturmuştu, dizüstü bilgisayarında çalışıyor. Gövdesini güzelce saran beyaz bir tişört ve kalçalarını tam olarak saran solmuş bir kot pantolon giymiş. Rahat giyinmesine rağmen bir profesör gibi görünüyor. Gözlerindeki sessiz zekâdan kaynaklandığına karar veriyorum. Bir karma dövüş sanatları dövüşçüsü gibi yapılı olduğu gerçeğini gizliyor gibi görünüyor.

Ona Todd'un beni şarküteride takip ettiğini söylemek için ağzımı açtım. Ama tek kelime edemedim Griffin bilgisayarını kapattı.

"Ne kadar hızlı toparlanabilirsin?" diye soruyor, her zamanki vurdumduymaz ses tonuyla.

"Toplanmak mı? Ne için?"

"Kısa bir yolculuk." Kaşları kısa süreliğine birbirine çarptı. "Sadece üç gece. Keşke daha uzun kalabilseydik ama ikimiz için de idare edebileceğim tatil süresi bu kadar."

"Tatile mi gidiyoruz?" Boş boş tekrarlıyorum. "Öylece kalkıp gidemem. Yarın toplantılarım var. hafta." Silicone Dream'in Cuma yorumları var. "Onlarla ilgilenildi."

"Nasıl?"

"Heather."

"Heather'la mı konuştun?"

Bana sanki bilerek kalın kafalıymışım gibi bakıyor. "Programını başka kim yönetiyor?"

İyi noktaya değindin. "Peki neden bana bir şey söylemedi?" "Söyleseydi, bu bir sürpriz olmazdı."

Bu hafta sonu için özel olan ne var diye zihnimdeki takvimi gözden geçiriyorum. Sevgililer Günü geçti. "Ne var

ne vesileyle?"

"Doğum günün."

"Oh." Tamamen unutmuşum. Ellie bana Cuma günü hatırlatacaktı ama ben kendi işim hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Babam yeniden evlendiğinden beri doğum günü. Böylesi daha az acıtıyor. Evet, herkes doğum günümü unuttu, ben bile! Çok meşguldük, hahaha.

Büyükannem ölmeden önce beni şık yemeklere götürmeyi ve hediyeler vermeyi ihmal etmedi. Ellie de kutlamaya gelmişti. Büyükannem öldüğüne göre Heather benim için bir ofis partisi düzenliyor. Ama Griffin'in özel bir kaçamak planlamasını hiç beklemiyordum. Gerçek bir ilişkimiz bile yok. Aslına bakarsan, benden pek hoşlandığından emin değilim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyorum sonunda.

Sanki Latince konuşuyormuşum gibi kaşlarını çatıyor.

"Teşekkür ederim' yeterli olacaktır."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Ee. Nereye gidiyoruz?" Belki Napa Vadisi'ne kısa bir gezinti, ya da belki Las Vegas-Tokyo."

Bana söylediklerini sindirmeye çalışırken hareketsiz kalıyorum. "Tekrar söyle."

Ağzının bir köşesi hafif bir gülümsemeye seğiriyor.

"Tokyo." "Japonya'da mı?" Hiperventilasyona başladığımı söylüyorum.

"İşte bu."

"Aman Tanrım! Tokyo mu?" Ciyakladım, sonra ona sıkıca sarıldım. "Ciddi misin sen? Tokyo mu? Teşekkür ederim!"

Gülüyor, sesi paslı, sanki uzun zamandır gülmüyormuş gibi. Sonra durdu ve geri adım atmadan önce garip bir şekilde omzumu sıvazladı. "Şimdi git toparlan."

Başımı sallayıp merdivenlerden yukarı sığıyorum. Bunu yaparken, bir tatile gittiğimin farkına varıyorum. Ve herhangi bir tatile değil, Tokyo'ya!

Her zaman Japonya'ya gitmek istemiştım ama zamanlama hiç uymadı. Balayımız için bile gitmek istedim ama

Todd Londra'da ısrar etti çünkü her zaman İngiltere'ye gitmeyi hayal etmişti.

Coşku kabarıyor ve uçabileceğimi hissediyorum. Dolabıma uzanıyorum ve bir bavul çıkarıyorum. İçine dört günlük kıyafet, birkaç tuvalet malzemesi ve ayakkabı koyuyorum, sonra da hediyelik eşya getirebilmek için biraz yer bırakıyorum.

Sadece üç gece için olsa da, sahip olmam gereken süper havalı bir şey bulacağımdan eminim.

Gitmek için çantamın fermuarını çekiyorum. Uçağımızın ne zaman kalkacağını bilmiyorum ama LAX'e giden trafik berbat. Sadece bu da değil, check-in yapmak ve güvenlikten geçmek saatler sürecektir. Bir şey unutursam, Tokyo'dan satın alabilirim. Şehirde ihtiyacım olabilecek her şey var.

Bavulu sürükleyerek çıkarmaya başladığımda durdum ve odama geri koştum. Pasaportum! Tokyo'da satın alamayacağım bir şey.

Yatağımın yanındaki şifonyerden kaptığım gibi çantama dolduruyorum ve aceleyle kapıdan çıkıyorum. Griffin merdivenlerin başında bekliyor ve bavulumu alıyor.

Oturma odasına ulaştığımızda, Bullet ve G-Spot'un kafesini koyduğum masaya doğru ilerliyorum - ki masa orada değil. "Hamsterları nereye koydun? Onları Ellie'nin." Böyle iyi bir amaç için birkaç günlüğüne onlara bakmaktan çekinmeyecektir.

"Heather'la birlikteler. Kafesi Dan'e bıraktım, o da Heather'a vereceğini söyledi."

Rahatlamış bir şekilde içimi çektim. "Teşekkür ederim. Her şeyi düşünülmüşsünüz."

"Ben böyle etkiliyim," diyor hafif bir gülümsemeyle.

Dışarı çıktık. Evi kilitliyorum, sonra bavulumu onunkinin yanına bagaja koyarken onu takip ediyorum.

Prius'una yerleştik. "Sahte kız arkadaşlarını sık sık sürpriz yurtdışı gezilerine götürür müsün?" Ne kadar heyecanlı olsam da, bunu neden yaptığını ve bundan ne beklediğini merak ediyorum. Belki de bu bizim ilişkimizi istemediğinin bir işaretidir.

ilişkinin sahte olduğunu düşünüyor. Belki daha fazlasına

açıktır? Bu olasılık beni mutlu ediyor.

"Sen benim ilk sahte kız arkadaşımsın, o yüzden hayır," diyor. "Yani bunu planladın çünkü...?"

"Öyle hissettim." Çakıllı sesi "Ne olmuş yani?" diyor.

Ama beni kandıramıyor. Biraz rahatsız.

Birisi için güzel bir şey yapmaktan ve bu şeyin takdir edilmesinden bahsediyor. Çok tatlı.

"Başka hiç kimse sizin için özel bir şey yapmayacak - ne babanız ne de Linda" diye ekliyor.

"Şey... evet, bu doğru. Ama yapmak zorunda değilsin." "Dediğim gibi, öyle hissettim."

İfadesine bakarsam, hafifçe sinirlenmiş görünüyor. Ama sözleri... Şey. Belki de onu anlamamanın anahtarı

Beden diline, ses tonuna ve sözlerine ayrı ayrı bakıp gerçekten ne demek istediğini anlamak, normalde biriyle iletişim kurarken uyguladığınız yöntemin tam tersidir.

"Anlıyorum. Çok tatlısın."

"Ben tatlı yapmam."

"Yine de tatlı olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Omuz silkiyor. "Doğaçlama gezilere aldırmam."

"Çok sık doğaçlama seyahat eder misin?" Sondaj yapıyormuşum gibi hissettirmemek için sesimi hafif ve alaycı tutuyorum.

"Eskiden yapardım. Annem ne zaman kendini huzursuz hissetse." Korkunç bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi kaşları birbirine yaklaşıyor.

Annesiyle seyahat etmek neden bu kadar kötü olsun ki? "Sık sık huzursuz olur muydu?" Buraya taşındığından beri konuştuğumuz yüzeysel konulardan daha kişisel bir soru bu, ama bu konuyu açma konusunda kendime daha çok güveniyorum.

benim için bazı duygular.

"Yeterince sık. Okullar açıkken bu kadar kötü değildi."

"Okulda gönüllü mü çalışıyordu?" Gülümsüyorum. "Benim annem de öyleydi.

Bunun kendisini işe yarar ve mutlu hissettirdiğini söyledi." Bölgedeki en ilgili velilerden biriydi ve okul için bir şey yapmadığında huzursuz oluyordu.

"Hayır. Beni okuldan alamazdı çünkü

kabul edilebilir öğretmenleri asla zamanında işe alamazdı. En iyisi

hiç gönüllü olmadı. Bu da beklenmiyordu." Sesi sinirlenmiş ve skandala uğramış gibi geliyor.

annesinin lise buluşmasında çıplak dans etmesini önerdi.

Sadece başımı sallıyorum. Özel bir gezi planlayan bir adam için birdenbire huysuz görünüyor. Söylediklerimi düşünüyorum ama bu kasvetli havayı neyin tetiklemiş olabileceğini bulamıyorum. "Bu yolculuk başını belaya falan sokmayacak, değil mi? Çok fazla gün izin almak zorunda kalmadın ya da...?"

Başını sallıyor. "Cuma ya da Pazartesi günü dersim yok. Zorlu program sana ait."

"Tamam, zahmete girdiğin için teşekkürler." Yolculuktan sonra onun için özel bir şeyler yapmayı aklıma not ediyorum.

"Önemli bir şey değildi," diyor kaşlarını çatarak. "O zaman neden moralin bozuk?"

Şöyle bir bakar. "Kötü bir ruh halinde değilim. Ben böyleyim. Ve araba sürmeye konsantre olmaya çalışıyorum."

"Çoğu insan ölümcül düşmanıymış gibi yola bakmadan araba kullanabilir."

"Aferin onlara," diye mırıldanıyor.

Gözünün altındaki deri seğiriyor. Belki de sadece Uçmaktan endişe duyması, annesiyle seyahat etme anısından neden nefret ettiğini açıklayabilir. "Biliyor musun, eğer gülümsersen kendini daha iyi hissedersin."

"Bu bilimsel bir gözlem mi?" "Hayır.

Hayat tecrübesi. İşe yarıyor! Deneyin."

İç çekiyor, sonra dudaklarını geri çekip dişlerini gösteriyor. Tekrar rahatladıktan sonra, "Farklı hissetmiyorum," diyor.

Kahkahalarımın kabarmasını engelleyemiyorum.

Bırakıyorum, benim

elini karnıma koydu. "Tabii ki hayır, aptal! Bu şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf gülümseme denemesi. Hayır, gerçekten gülümsemelisin. Bunun gibi." Ona gülümsüyorum.

"Çok güzel. Belki Nobel Gülümseme Ödülü'nü kazanırsınız."

"Eğer bulursam, daha fazla araştırma yapabilmen için ödül parasının yarısını sana vereceğim."

Homurdanıyor, sonra yumuşak, isteksiz bir kıkırdama çıkarıyor. Omuzlarındaki gerginlik gevşer ve elindeki

tutuğu gevşetir.

direksiyon simidi.

"Şu anda trafik berbat ama uçağımıza yetişebiliriz, değil mi? Hızlı toparlandım." Ruh halini daha da hafifletmeyi umarak sırtıyorum. "Biraz müzik dinlemek ister misin? Beni hep neşelendirir."

Bakışları bana doğru kayıyor. "Şarkı söyleyecek misin?"

"Elbette, neden olmasın? Şarkı söylemeye bayılırım."

Hafifçe yüzünü buruşturuyor.

Aha! Tamam, söylemese de şarkı söylememi pek umursamıyor. "Eğer istersen-"

Sözümü kesti. "Uçmadan önce dinlediğim tek şey Maria Callas'ın ariaları."

"Maria kim?"

"Callas. Yirminci yüzyılın en iyi sopranolarından biri."

Büyük bir opera hayranı değilim ama bu Griffin'in arabası ve beni Tokyo'ya götürüyor. "Tamam."

Bir orkestra başlar, sonra sopranonun sesi arabayı doldurur.

Adını bilmesem de reklamlardan ve TV şovlarından tanıdığım bir melodi. "Bu şarkının adı ne?" diye soruyorum.

"Puccini'nin Madama Butterfly'ı."

"Madama mı?"

"Orijinal İtalyanca başlık."

Dikkatimi müziğe veriyorum. Soprano güzel şarkı söylüyor, sesi yumuşak ve tatlı. Daha az düşmanca hissedip hissetmediğini görmek için Griffin'e bakıyorum. Hâlâ kaşları çatık, ama artık ön camdan dışarı bakmıyor. bir zombi kıyametinin ortasında.

Belki de bu onu rahatlatan türden bir müziktir. Telefonumu çıkarıp Maria Callas'ı Google'da arattım.

Onun için evde şarkılarından birkaçını bulunduracağım. Hatta doğum günü için ona opera bileti bile alabilirim.

Muhteşem bir opera binasına gidebilmenin ve en sevdiği ariaları dinleyebilmenin onu ne kadar mutlu edeceğini hayal ediyorum. Düşündükçe daha da heyecanlanıyorum. Ben gideceğim.

Doğum günü sahte ayrılığımızdan sonra olsa bile, bunu yapacağım. Griffin'in medeni bir "eski sevgili" olduğunu kanıtlayacağına dair içimde bir his var, her ne kadar birlikte olmayacağımız fikri kalbimi sızlatsa da.

Otuz Dördüncü Bölüm

Sierra

Geç olmasına rağmen LAX tıklım tıklım. Ama havaalanı her zaman kalabalıktır. Gidiş lobisinde yılan gibi kuyruklar var. Check-in ve güvenlikten geçmek için yeterli zamanımız olup olmadığını merak ederek iç çekiyorum.

"Uçağımız ne zaman?" diye sordum.

"On bir elli beş."

"Üç saatimiz var." Güvenlik kuyruklarına bir göz atıyorum. Havayolu kontuarlarından bile daha uzunlar. "Hangi havayolu?"

Üç metre ilerideki koyu mavi ve beyaz logoyu işaret ediyor. Sıraya doğru koşuyorum ve sonunda duruyorum. Önümüzde en az yüz kişi var.

"Yanlış hat," diyor. "Ekonomi uçmuyoruz."

Onu takip ederek business class yolcuları için ayrılan kısa kuyrukları geçip doğruca first class kontuarına gidiyorum. Daha önce hiç birinci sınıfta uçmamıştım, balayımda bile. Todd bunu istiyordu, en azından bunu hak ettiğini söylüyordu ve tüm balayının parasını benim ödememi bekliyordu.

-Ama Heather bize business bilet ayırttı. Ondan ne kadar nefret ettiği göz önüne alındığında, muhtemelen ekonomi bileti almak istedi, ancak bu durumda ben de acı çekecektim.

Birinci sınıfta şok oldum. Profesörlerin ne kadar kazandığını biliyorum ve bu koltuklar çok pahalı. Aslında ekonomi sınıfı iyi olurdu, özellikle de biletleri son bir iki hafta içinde almış olmalı. Umarım almamıştır. kendini fazla zorladı.

Sanki havayolunun sahibiymiş gibi üniformalı yer ekibine doğru ilerliyor.

"Yükseltme aldın mı?" Yetişmek için hızla yürürken soruyorum.

"Hayır," diyor. "Neden?"

"Bu çok... abartılı."

Omuz silkiyor. "Önemli bir şey değil."

Belki de bedava bilet için kullanabileceği çok sayıda uçuş mili vardır.

Son derece becerikli yer ekibi bizi içeri alıyor. Başka bir mürettebat üyesi - kibar ama sıcak bir gülümsemeye sahip söğüt gibi Japon bir bayan - dışarı çıkıyor ve pasaportlarımızı ve biletlerimizi tutarak bize eşlik ediyor.

Griffin sanki bu normalmiş gibi onu takip ediyor. Ben arkadan geliyorum, birinci sınıfın bize neler kazandırabileceğine hayret ediyorum. Daha önce hiç havaalanında bana eşlik edecek biri. Kendimi kraliyet ailesi mensubu gibi hissediyorum ve Griffin bana bu deneyimi yaşattığı için heyecanlı ve minnettarım.

Bizi özel bir şeritten geçiriyor, diğer herkesin durduğu uzun, yılan gibi sıraları atlıyor. TSA ajanları bile daha nazik, sanki önemli olduğumuzu biliyorlar.

Sonra bize piste bakan büyük bir pencerenin karşısındaki muhteşem bir salona kadar eşlik ediyor. Cilalı soluk altın ve krem rengi mermer ve fayanslar yayılıyor. Duvarlar sahte koyu renkli ahşapla kaplı ve hava sandal ağacı ve limon otu gibi kokuyor. Oturan üç üniformalı kadından biri Tezgâhtar yaklaştığımızda duruyor. "Hoş geldiniz," diyor.

Rehberimiz pasaportlarımızı ve biniş kartlarımızı sisteme okutması için ona uzatıyor. Bize döndü. "Burası birinci sınıf yolcu salonu. Saat on bir buçukta uçağa binene kadar burada dinlenebilirsiniz."

"Pardon, tam olarak ne zaman?" Griffin uçağın on bir elli beşte kalkacağını söyledi.

"11:30. Kapılar on bir buçukta kapanacak. Hepsi bu kadarsa...?"

"Evet, teşekkür ederim," diyor

Griffin. Kadın gülümser ve gider.

"Pervaneli bir uçakta uçmuyoruz, değil mi?" Onun uzaklaşmasını izleyerek soruyorum.

"Pasifik boyunca mı?" Griffin bu fikri eğlenceli bulmuşa benziyor. "Hayır. Bu bir Dreamliner. Ve evet, yirmi dakika içinde uçağa binebilirler."

"Vay canına."

"Merak etmeyin. Tokyo'ya sağ salim varacağız."

Gişedeki bayan biniş kartlarımızı ve pasaportlarımızı bize geri verdi. Başka bir personel çıkıyor ve bizi asfalta bakan boş bir masaya götürüyor. Pencereden kocaman bir Boeing jeti görebiliyoruz.

"Yemek var mı?" Bayana sordum. Akşam yemeği yemeden ayrıldık, bu yüzden acıkmış hissediyorum ve herhangi bir büfe görmüyorum. Gerçekten Umarım burada yemek vardır.

"Menülerden istediğinizi sipariş edebilirsiniz," diyor ve masanın üzerindeki iki beyaz deri ciltli menüyü işaret ediyor. "Acele etmeyin, ben sonra gelirim."

O uzaklaşırken ben de menülere bakıyorum. "Vay canına. Süslü." "Fena değil. Bir gün yemek servisi olacak.

Havadayız, bu yüzden biraz yer bırakmak isteyebilirsiniz," diyor Griffin.

"Anladım." Normalde uçak içi yemekler o kadar da iştah açıcı değildir, ancak havayolu şirketinin bu salona harcadığı tüm çabayı görünce birinci sınıf olanların harika olacağına dair bir his var.

Menüde her türlü kaliteli alkol, kokteyl ve sıcak yemek var. Tokyo'da sabah olduğu için bir omlet ve biraz meyve suyu istiyorum. Griffin sıcak hindi ve peynirli sandviç ve iki parmak viski alıyor.

Pırıl pırıl salona ve içkilerini yudumlayan ya da atıştırmalıklarını atıştıran şık yolculara bakıyorum. Güzel yolculuklara alışkın olduğumu sanıyordum. Büyükanнем seyahat ederken acı çekmeye inanmazdı ama iç hat seyahatlerini tercih ederdi. Bu da şu anda yaşadığım inanılmaz deneyimin hiçbirisi anlamına gelmiyordu.

Griffin tabletinde bir şeyler okuduğu için, her zamanki gibi en iyi seyahat eden yüzümü takınıyorum ve Ellie'ye

mesaj atıyorum

Ona lke dışında olacağımı söyle. Cevabı hemen geldi.

- WHAT!!!! Olamaz! Neden bana söylemedin????!!!!
- Griffin sürpriz bir gezi planlamış. Eve geldiğimde öğrendim.
- Ona Tokyo'nun yapılacaklar listende olduğunu söyledin mi?
- Hayır, ama o biliyordu.
- Kahretsin. Onun sahte erkek arkadaşın olduğunu biliyorum, ama onu gerçek erkek arkadaşın yap, kızım. Doğum günün için seni Tokyo'ya uçuran bir adam kalıcıdır!
- Ekonomide de değil. Birinci sınıfta uçuyoruz!
- Kahretsin! Fotoğraf istiyorum!

Gizlice salonun birkaç fotoğrafını çektim ve ona gönderdim.

-Vay canına. Bir kıza nasıl davranacağını iyi biliyor. Bu güncellemeyi tamamen onaylıyorum. O pi senin doğum gününü asla hatırlamazdı.

Neredeyse başımı sallayacaktım. Todd her zaman bana Görünüşte doğum günümü kutlamak için yıldınmmzde ekstra bir şey. Ona doğum günüm olmadığını söyledim. gerçekten nüfuz etti. Ona anlatmak için bir Shakespeare sonesi yazmayı düşündüm, nl İngiliz şiirlerini ezberlemekte sorun yaşamadığı için belki hatırlamasını kolaylaştırır diye düşündüm. Ama bu çok fazla iş demekti.

- Ben de uçağın fotoğraflarını istiyorum! Senin aracılığınla yaşamak istiyorum.
- Tamam!
- Döndüğünde doğum günün için bir şeyler yaparız.

-Benim için çalışıyor!

Bölüm Otuz Beş

Griffin

Birinci sınıfta olduğumuz için uçağa ön tarafa bağlı ayrı bir jet köprüsünden biniyoruz.

"Aman Tanrım. Koltuklarımızın kapıları var," diye fısıldıyor Sierra birinci sınıf kabine adım attığımızda.

"Onlara süit deniyor."

"Nedenini anlayabiliyorum. Çünkü bu koltuklar çok tatlı!" Etrafına bakıyor, gözleri kocaman.

Heyecanı çok tatlı. Daha da şirin olan şey, gözleri ve kulaktan kulağa konuşmasına rağmen havalı davranmaya çalışması.

Gülümseme onu ele veriyor.

"Sanırım tüm aşk romanlarında kadın kahraman Birinci sınıfa yükselip yanındaki ateşli kızla flört etmeye başlaması gerçekten olamaz, değil mi?"

"İki kapı ve bir koridor boyunca motor gürültüsü eşliğinde çığlık çığlığa flört etmek istemiyorsanız hayır."

Yumuşakça gülüyor. "Bu etkiyi mahvederdi."

Onun süiti benimkinden koridorun diğer tarafında. I Dizüstü bilgisayar çantamı sedirin altındaki saklama alanına kaydırıyor, süitine gidiyor ve dev televizyonun yanında duruyorum. Normalde tabletimi çıkarıp hükümet istatistiklerini ya da başka bir ekonomistin yayınladığı bir makaleyi inceliyor olurdum ama onun tepkisini kaçırmak istemiyorum. Eğer bu şekilde uçmaktan memnunsa, paramı iyi harcamışım demektir.

Bu düşünce beni duraksattı. Hiç para harcamadım ve bu konuda nasıl hissettiğimi düşünmedim. Parayı zorunluluktan kullanıyorum. İpotek, faturalar, kıyafetler, arabalar ve yemek. Hediyeler

Annem ve babam için yeterince özel gördükleri durumlarda rüşvet olarak, bir hediye ile yatıştırılmaları ve beni mümkün olduğunca uzun süre yalnız bırakmaları için dua ediyorum.

Ailemin kim olduğunu ve ne kadar değerli olduğumu gizlemek istediğimden, banka hesabım dilediğim her türlü lüksü kolayca karşılayabilecek olsa da, genellikle gösterişli harcamalardan kaçınıyorum.

Bu yolculuk bir dürtüden ibaretti. Savurganlık yaptım çünkü Sierra'nın Pasifik boyunca rahatsız bir şekilde katlanmasını istemedim, Özellikle de onun için Tokyo'da planlar yaptığımdan beri. Jet-lag olmuş ve bitkin bir haldeyken eğlenemez. Ona birinci sınıf bir deneyim yaşatmak için duyduğum alışılmadık arzunun başka bir nedeni yok.

Ayrıca, bugün onun doğum günü. Biraz özel ilgi ve muameleyi hak ediyor.

Bir kabin görevlisi elinde bir tepsi şampanya ve çeşitli meyve sularıyla geliyor. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Sierra şampanya kadehlerine bakıyor. İki bardak alıp birini ona uzattım.

"Tokyo'ya" diyor.

"Doğum gününe."

Yanakları pembenin muhteşem bir tonuna dönüşür.

"Teşekkür ederim." Biz içkilerimizi yudumlarken veznedar yanımıza uğruyor ve sıcak bir gülümsemeyle kendini tanıtıyor.

Bir şeye ihtiyacımız var. Gülümseyen bir başka kabin görevlisi kalın menüleri kapıların yanındaki duvarda bulunan ceplere yerleştiriyor.

Sierra menülere bakıyor. "Sanırım ayrı ayrı yiyeceğiz?"

"İsterseniz, her iki akşam yemeğini de tek bir süitte vermelerini isteyebiliriz."

"Gerçekten mi?" Canlandı. "Sorun değil mi?"

"Burası birinci sınıf ve bugün senin doğum günün. Ne istersen alabilirsin."

Otuz Altıncı Bölüm

Sierra

Bir tatilden sonra bu kadar dinlenmiş ve yenilenmiş hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. uzun uçuş. Sanırım insanlar bu yüzden birinci sınıfta uçuyor. Yatırma servisi koltuğumu gerçek bir yatağa dönüştürdü ve uyukladım - ama çok fazla değil çünkü Tokyo'daki günümün tadını çıkaramayacak kadar yorgun kalmak istemiyordum.

Ama kendimi iki yatak odalı süitin tavandan tabana penceresine dayayıp Tokyo'nun gece vakti parlayan manzarasına bakarken, uyuyamayacak kadar heyecanlıyım.

Griffin bize süitime kadar eşlik eden üniformalı resepsiyon görevlisine bir şeyler söyledi. O da bir şeyler söyledi, eğildi ve gitti.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diyor.

"Hayır, teşekkürler. Şu şehre bakın! Muhteşem." Alnımı serin cama dayadım.

"Bu kadar harika olan ne? Sadece bir şehir."

"Hayır!" Ona dehşete düşmüş bir bakış attım. "Burası başka bir şehir gibi değil. Şu insanlara bak. Enerjiye bak. Tokyo'da hava bile farklı hissediliyor!" Bu şehrin canlılığı yenilmez. Sadece modern şıklığı değil, tarihi de var. Üzerinde krizantem amblemleri olan eski tarz binaların önünden geçerken şehrin ne kadar eski olduğunu unutmak imkansız.

asırlardır orada duruyor olmalı. Sadece bu süitte, samuraylar döneminden bu yana yüzyıllar boyunca ayakta kalmış olması gereken iyi cilalanmış antika dolaplar ve masalar var.

Griffin yanımda duruyor ve alnını cama dayıyor. "Farklı bir şey hissetmiyorum."

"Bunu heyecansız bir şeymiş gibi göstermeye çalışma. Başarısız oluyorsun."

Cevap vermiyor ama manzaraya bakmaya devam ediyor. Yüzünün yansıması, bir şeyden gerçekten mutsuzmuş gibi küçük bir kaş çatma gösteriyor. Yolculuktan keyif almıyor mu?

Belki de sadece yorgundur. Hiç uyudu mu bilmiyorum. Uçuş sırasında. Garip davranıp onu kontrol etmek istemedim.

Dürtüyle dönüp yanağına bir öpücük konduruyorum. Kıpırdamadan durdu, sonra bana baktı, varlığının tüm gücüyle bana odaklandı. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve ağzım garip bir şekilde kuruyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve kaşları çatılıyor. Çarpıcı yüz hatlarında içsel bir tartışmaya benzeyen bir şey geçiyor, ama neyi tartışıyor olabileceğini hayal edemiyorum, özellikle de gözleri yanarken ve onu bu kez dudaklarından öpmek isterken.

Büyüleyici kokusunu içime çekiyorum ve öne doğru eğilmeye başlıyorum.

Ani bir yarım adım geri atıyor ve solundaki bir kapıyı işaret ediyor. "O odayı alabilirsin. İyi geceler." Başlıyor yürüyüp gitmek.

"İyi geceler," diyorum otomatik olarak geri çekilen sırtına, şaşkınlıkla.

Her ihtimale karşı gömleğimi kokladım. İyi kokuyor.

Japonya'nın eski bir döneminden kalma antikalarla dolu odaya doğru yavaşça yürürken aklımda şu soru beliriyor: Ne oldu?

Otuz Yedinci Bölüm

Sierra

"Peki bugün ne yapıyoruz?" Geç bir kahvaltının ardından sordum. Erken kalkmayı umuyordum ama sanırım altıda kalkmak, üstesinden gelinmesi gereken on altı saat dilimi varken transfer olmuyor.

Griffin oda servisini önerdi ama ben ısrar ettim. restoranlardan birine. Süitimiz ne kadar lüks olursa olsun, şehri mümkün olduğunca çok görmek istiyorum. Bu da yemek için otelin içinde kalıyor olsak bile odamızdan dışarı çıkmak anlamına geliyor.

Ayrıca süitte kalmak beni biraz ikircikli hissettiriyor. Son yirmi dört saat içinde olan her şey inanılmazdı. Ellie'nin tavsiyesine uyup Griffin'i baştan çıkarmayı, onu da beni mutlu ettiği kadar mutlu etmeyi çok istedim ama o beni terk etti!

O kadar mı seksi değilim? İstenmeyen biri miyim?

Belki de jet lag yüzündendir. Yorgun olabilir. Sadece Dün gömleğimin güzel kokması baştan çıkarıcı olduğum anlamına gelmez, özellikle de tüm gün ve uzun bir uçuştan sonra. Makyajım iki günlüktü ve yüzüm aşırı parlaktı. Bozulmaya başlayan bir alabalık gibi görünebilirdim.

Bir alabalık. Aman Tanrım. Kendinden bahsetmek için bundan daha seksi bir şey düşün. Hayatımın en güzel anlarından bazılarını yaşamam gerekirken nasıl iç karartıcı düşüncelerim olabilir?

Olumsuzluğun kimseye faydası yok ve ne olursa olsun burada geçirdiğim zamandan keyif almayı planlıyorum.

Yeşil bambular ve küçük derelerle tamamlanmış dingin bir Japon bahçesine bakan büyük bir restoranda oturuyoruz. Buharda pişmiş beyaz pirinç ve miso çorbası içiyorum, deniz yosunu, pişmiş balık ve diğer bazı Japon yemekleri

Tanımıyorum. Hepsi muhteşem mavi ve beyaz porselen kaselerde ve avucumdan daha küçük tabaklarda çarpıcı bir şekilde sunuluyor. Griffin Fransız tostunun tadını çıkarıyor. Yemeği, yelpaze ve dağ desenli altın kenarlı standart beyaz bir tabakta.

"Jet lag'den kurtulmamıza yardımcı olması için buradaki spa'da bir masaj seansı planladık" diyor.

Biliyordum! "Ooh, kulağa harika geliyor!" "Daha sonra bir saat dinleneceğiz.

Akşam."

"O zaman istediğimiz her şeyi yapmakta özgür müyüz?" Olasılıklar hakkında hevesli ve heyecanlı bir şekilde soruyorum. "Tokyo Skytree'ye gitmeyi çok isterim. Dünyanın en yüksek gözlem güvertesi ve Televizyonda gördüğümde beri gitmek istiyordum. Şehre gece o kadar yüksekte bakmak harika olacak." I hülyalı bir şekilde gülümse. Doğum günümü orada kutlamak harika olacak. Dünyanın en büyük ve en canlı şehirlerinden biri ayaklarınızın altındayken bir yaş daha yaşlanmak kimin umurunda?

"Bugün olmaz," diyor. "Farklı planlarımız var. Ama yarın gidebiliriz."

"Tamam." Belki Griffin'in yapmak istediği bir şey vardır. Bugün benim doğum günüm olmasına rağmen, önce onun istediğini yapabiliriz. Ne de olsa bu muhteşem geziyi o planladı ve parasını o ödedi. Esnek olabilirim.

Aslında, burada olduğum için mutluyum. Doğum günüm için Tokyo'da olduğum gerçeğini hiçbir şey değiştiremez.

Brunch'tan sonra spaya gittik. Masaj olduğunu söylediğinde, Lovedale'de yaptırdığım gibi bir şey bekliyordum. Ama hayır. İki dilli menüde bunun tam bir "detoks ve gençleşme programı" olduğu belirtiliyor. Sağlık durumumuzla ilgili formları doldurduktan sonra spa personeli beni ve Griffin'i ayrı tedavi odalarına götürüyor.

Bir bornoz giyiyorum ve tedavim bir çeşit kokulu bitkisel kaplıca suyunda ıslatılarak başlıyor. Benim Spa'da çalışan bir bayan, kum saatinin içine parlak yeşil ve

küvetin dibindeki mavi kumu, tanelerin kaymasına izin vererek

yavaşça aşağıya. Ilık su o kadar iyi hissettiriyor ki iç çekiyorum ve küvetin derinliklerine gömülüyorum. Buna alışabilirim. Belki de suya attıkları tuzu satın alıp alamayacağıma bakmalıyım, böylece bu deneyimi evde yeniden yaratabilirim.

Yeşil ve mavi kumların hepsi dibe çöktüğünde, küvetten çıkmama yardım ediyor. "Lütfen dikkatli olun, zemin çok kaygan olabilir." Sesi yumuşak ve hoş. "Masajınız şurada."

Beni bir yatakla donatılmış havadar bir odaya götürdü. Uzandım ve bana masaj yapmaya başladı.

Gözlerimi açtığımda, bir an için kafam karıştı. Masözüm bana bir fincan ılık zencefil çayı getirmişti. "Uzun süre uyuyakaldım mı?"

Saati kontrol eder. "Doksan dakikadan biraz fazla." "Vay be." Düşündüğümünden daha yorgun olmalıydım. Ya da masöz o kadar iyi.

Ayağa kalkıyorum ve harika hissettiğimi fark ediyorum - kafam berrak, vücudum enerji dolu. Şimdi bir maraton koşabilirim! Evet! Griffin ve ben şehri turlamadan önce mükemmel.

Bana çayı uzattı. "Sıcak, lütfen dikkatli ol." "Teşekkürler." Çayı yudumladım. Tatlı ve zencefil aromalı.

Limon otu. Nefis. "Griffin'in de işi bitti mi?"

"Lütfen kontrol etmeme izin verin." Bir telefon çıkarır ve ekrana dokunur. Cihaz ping atıyor. "Bay Lasker on dakika önce işini bitirdi ve şu anda konsiyerjde."

"Teşekkürler." Bugün ne yapmak istediğini ayarlamak için oraya gitmiş olmalı. Şehri görmek isterse harika olur. Etrafta dolaşmak ve bu dev metropolde sadece içmek isterim.

Süite geri dönüp kot pantolonumu ve önünde I Heart Japan yazan sahte taşlı pembe şirin bir bluzu giyiyorum. Çoktan alışmış olduğum deniz mavisini babetlerimi giyiyorum ve bol bol fotoğraf çekebilmek için telefonumun şarjının dolu olduğundan emin oluyorum. Griffin bana başka bir şey giydirmek isterse, hemen giyebileceğim sevimli bir elbisem

var.

Griffin hemen sonra geliyor. Üzerinde aynı rahat mavi tişört ve şort var. Kaplıcadakiler nasıl bir sihir yaptıysa onu o kadar rahatlattı ki Belli belirsiz bir memnuniyet. Her zamanki vurdumduymazlığı ya da düpedüz kızgınlığı yerine bu şekilde daha cana yakın ve daha tatlı görünüyor.

Acaba şimdi öpüşmeye daha müsait olacak mı? Çünkü nadiren de olsa ağzı böyle kıvrıldığında onu öpmek istiyorum.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez kendimi zihinsel olarak silkeliyorum. Dün gece neyin yanlış gittiğini anlayana kadar dünün tekrarlanmasını istemiyorum. Benden kaçmadığı ya da bana garip davranmadığı gerçeğine dayanarak, öpücüğün kendisinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Masaj nasıldı?" diye soruyor.

"İnanılmaz," diyorum gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değildi. Şimdi daha enerjik görünüyorsun."

"O kadar rahatlamıştım ki sonunda uyuyakaldım. Eee! Günümüz için her şey hazır mı?"

"Evet. Kapıcı her şeyi halletti." "Harika! Plan nedir?"

"Önce erken bir akşam yemeği. Daha sonra yemek yiyemeyiz. Ya da en azından senin yiyebileceğini sanmıyorum."

Bunu söylemek garip. "Nasıl olur?"

"Muhtemelen çok abartılı olacak."

Gülüyorum. "Ne planlıyorsun da yemek yiyemeyecek kadar sarhoş olacağımı düşünüyorsun?"

"Bu bir sır."

"Küçük bir ipucu bile mi?" Ona en iyi yalvaran yüzümü gösterdim.

"Hayır." Düşünüyor. "Oda servisi yapabiliriz ya da Buradaki restoranlardan birine. Trafik oldukça kötü, o yüzden en iyisi bu olabilir." Saatini kontrol eder.

"Tamam. Bunu yapalım. Japon yemeği yaptığımız sürece."

"Ne için havandasın?"

Heyecanla "Japonya'ya gidince denenmesi gerekenler" listemdeki her şeyi sıralamaya başladım. "Suşi ve ramen denemek istiyorum. Tokyo'da ramenın meşhur olduğunu okumuştum. Bir de Japon usulü köri ve pilav! YouTube'da çocuklar arasında en popüler yemek olduğunu gördüm. Kesinlikle tatmalıyım."

Bir kahkaha attı. Bu beklenmedik ve nadir ses karşısında içimdeki her şey mutlu bir şekilde ürperiyor.

Çabucak ayılır, sanki güldüğü için şok olmuş gibidir. Neden gülmek ve mutlu olmak istemiyor?

"Hepsine sahip olabileceğimizi sanmıyorum" diyor, "ama otelin mükemmel bir suşi restoranı var."

"Mükemmel!"

Otuz Sekizinci Bölüm

Sierra

Akşam yemeği süslü, kimonolu bir bayan tarafından servis ediliyor. Ahşap platform görünümlü servis tabağında sadece on nigiri parçası var, ama bu mükemmel. Geç saatte yaptığımız brunch yüzünden fazla aç değilim.

İşimiz bittiğinde Griffin saati kontrol ediyor. "Mükemmel. Şoförümüz bizi bekliyor olmalı."

"Şoförümüz mü var? Taksiye bineceğimizi sanıyordum. Oldukça süslü olduklarını okumuştum."

"Kapıcı bizim için ayarladı. Eğer bir Japon taksisi denemek isterseniz, bunu da yapabiliriz. Ama bugün olmaz."

Tamam, merakım kesinlikle arttı. İkimiz de oldukça rahat giyinmiş, ama yolculuğumuz başka bir şey. Nereye gidiyoruz? Griffin'in vurdumduymaz yüzünden hiçbir ipucu alamıyorum ve içimde söylemeyeceğine dair bir his var.

Lobide, büyük cam kapılar otomatik olarak açılırken üniformalı bir kapıcı eğilerek selam veriyor. Dışarıda muhteşem beyaz bir limuzin, birkaç başka pırıl pırıl arabayla birlikte rölantide çalışmaktadır.

Bellboy'lar bavulları alırken birkaç keskin giyimli Japon adam otele giriyor, şakakları gri, yüzleri sabit Stoacı ve acımasız arasında bir yerde garip ifadeler.

Adamım. Ne kadar iyi durumda olduklarını bilmiyorlar. Tokyo'da yaşasaydım, her gün işe step dansı yaparak giderdim.

Griffin beni fildişi limuzine götürüyor.

"Aman Tanrım, bu bizim aracımız mı?" Havalı görünmeye çalışarak ve başarısız olarak söylüyorum. İlk kez limuzine binmiyorum ama çok abartılı geliyor, özellikle de birinci sınıf uçuştan sonra.

muhteşem süit ve lüks banyo ve masaj. Balayımda bile hiç böyle savurganlık yapmamıştım.

"Evet. Kapıcının her şeyi ayarladığını söylemiştim."

"Ama limuzin?"

"Neden olmasın?" Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor.

Siyah takım elbiseli ve şapkalı bir şoför kapıyı açıyor, ellerinde bembeyaz eldivenler var.

Çok resmi. Ne olursa olsun yapmalıymışım gibi hissediyorum.

Reveransın Japon versiyonu. Sonra sürücü eğilerek resmiyete katkıda bulunur.

Griffin adama Japonca bir şeyler söylüyor ve aralarında kısa bir konuşma geçiyor.

Bakıyorum. Griffin Japonca konuşuyor.

Şoförümüzle iletişim kur. Bu çok ateşli. Libidom yükseliyor ve onu tekrar öpmek için çılgınca bir dürtü duyuyorum.

Hadi, Sierra. Kendini kontrol et. Seninle bu şekilde ilgilenmiyor.

Kafamın içinde bir şekilde Todd'a benzeyen acımasız sese karşı içten içe irkiliyorum, sonra onu tokatlıyorum. Eski Eski kocamın olumsuzlukları işleri bozmayacak. Bir sürü erkek beni ilginç buluyor.

Ayrıca, suşi restoranından çıkarken Griffin'in kışırma baktığını fark ettim. Muhtemelen sadece centilmenlik yapıyordur.

Limuzin trafikte görkemli bir şekilde ilerliyor.

İşlek caddelerde inanılmaz dar şeritler boyunca sürünen tonlarca araba ve otobüs var. Tüm araçlar pırıl pırıl parlıyor. daha yeni yıkanmışlar. Ancak en etkileyici olan şey, kaldırımlardaki çok sayıda yaya.

Bisikletçiler de var, ama bisikletçilerde gördüğünüz gibi değil.

L.A. Kask takmıyorlar ya da süslü bisiklet kıyafetleri giymiyorlar. Normal sokak kıyafetleri giyorlar ve önlerinde çantaları ya da diğer eşyaları için sepetleri olan bisikletlere biniyorlar. Birkaçı sepetsiz bisiklet kullanıyor ama ya sırt çantaları var ya da çantaları gidondan sarkıyor.

"Gözlerini bu kadar uzun süre açık tutunca gözlerin kurumuyor mu?" Griffin diyor ki.

"Hayır. Hiçbir şeyi kaçırmayacağım. Hiç bu kadar büyülenmemiştim." Kocaman bir gülümsemeyle ona döndüm. "Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme."

İnanmayan bir kahkaha attım. "Ne? Yolculuktan daha da harika bir şey planlamışsın ve masaj ve şehirdeki bu limuzin yolculuğu?"

Muhteşem ağzının bir köşesi yukarı doğru eğiliyor.

"Evet." "Beğendin mi?"

"Oh, göreceksin."

Şimdi gerçekten merak ediyorum ama Griffin daha fazlasını söylemeyi reddediyor.

Limuzin şehir boyunca devam eder ve sonunda devasa bir yapı ortaya çıkıyor. Mimari olarak, kahvaltılık kasesi kapaklarımdan birinin devasa bir versiyonu gibi görünüyor. Etrafında binlerce insan dolaşıyor ama düzenli görünüyorlar, birkaç üniformalı personel onları yönlendiriyor.

"O da ne?" diye sordum.

"Tokyo Dome," diyor Griffin. "O

bir beyzbol stadyumu değil

mi?" "Diğer şeylerin yanı sıra."

Limuzin yaklaşırken, şoför ve Griffin Japonca bir konuşma daha yapıyor. Araba Tokyo Dome'a birkaç blok kala duruyor ve şoför aceleyle inip bize kapıyı açıyor.

"Maç izleyecek miyiz?" diye sordum. Takip ettiğim bazı YouTuber'lar Japon beyzbol maçlarına gitmenin çok zevkli olduğunu çünkü taraftarların aynı anda hem komik derecede fanatik hem de tuhaf bir şekilde kibar olduklarını söylüyor.

"Göreceksin," diyor Griffin tekrar, elimi tutarak.

Avucunun çıplak teninden kalbime kadar uzanan sıcak bir zil sesi kulaklarımda gümbür gümbür yankılanıyor. Omurgam boyunca lezzetli ürpertiler yayılıyor ve dün geceki tepkisinin kesinlikle öpücükle ya da benimle ilgili olmadığını fark ediyorum. Başka bir şeydi.

Yavaşça çekti, ben de limuzinden indim. Kalabalığın arasından stadyuma doğru yürüyoruz, parmaklarımız birbirine bağlı. Sanki güzel bir yaz gecesinde randevuya çıkmış bir çift gibiyiz.

Sonra etrafımızda olup bitenleri özömsediğimde, buraya bir beyzbol maçı için gelmediğimizi fark ediyorum.

Aman Tanrım.

Tanıdık bir melodi çalmaya başlar ve kalabalığın yarısı üzerinde tek bir kelime yazan tişörtler giymiş gibidir: Axelrod.

"Olmaz..." Tüm vücudum heyecan ve şokla titremeye başlıyor. "Axelrod'a gidiyoruz. Konser mi?"

Griffin hafif bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Evet. Hiçbir turu kaçırmadığını söylemiştin. Şimdi başlamak için bir neden yok."

"Aman Tanrım!" Bu sefer çılgılık atıyorum ve ona sıkıca sarılmak için kendimi ona atıyorum. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Sen kesinlikle en iyisisin!"

Şaşkın bir kahkaha atıyor, sonra bana sarılıyor ve içimi sevinçten yapış yapış yapan bir sıkma hareketi yapıyor. "Dediğim gibi, henüz bana teşekkür etme."

"Nasıl olur? Bunu aşman mümkün değil," diyorum, kalbim insanoğlunun bildiği tüm taklaları atarken ona bakıyorum. Aslında, bence sadece birkaç tane icat etti.

Omuz silkiyor, sonra ürün standından üzerinde Axelrod Tokyo yazan iki tişört alıyor. "Al bakalım. Doğum günün kutlu olsun." Tişörtlerden birini bana uzatıyor, sanki hediye buymuş gibi, yolculuk değil, bu konser değil.

Gülerek alıyorum. "Teşekkür ederim."

Biletlerimizdeki kapıyı buluyoruz ve zaten etrafta dolaşan konser izleyicileriyle dolu olan kubbenin içine giriyoruz. İçeri girdiğimizde kulaklarım patladı. "O da neydi?" Kulaklarımı ovuşturuyorum ve garip havasızlık hissini gidermek için yutkunuyorum.

"İçerisi basınçla destekleniyor" -yukarıda tepemizde yükselen yuvarlak tavanı işaret ediyor- "bunu."

Hiç destek kirişi olmadığını fark ettim. "Oh."

"Ayrılırken dikkatli olun çünkü dışarı itiliyormuşsunuz gibi hissedebilirsiniz."

Bunu anlamam bir anımı aldı. "Hava basıncı yüzünden mi?"

"Doğru. Burası ile dışarı arasındaki basınç farkı. Hava çıkışının saatte kırk dört nokta yedi mil kadar güçlü olabileceğini okumuştum."

"Gerçekten mi?"

"Ama bu sadece bir avuç insan gidiyorsa geçerli. Konserden sonra herkes çıkarken o kadar da kötü olmamalı."

"Bunu aklımda tutacağım." Bir sakar gibi düşüp kendimi utandırmak istemiyorum.

Griffin ve ben ellerimiz bağlı yürüyoruz. Nerede olacağımıza dair hiçbir beklentim yok. O sadece Axelrod'u sevdiğimi birkaç hafta önce öğrendim, bu yüzden önde olacağımızdan şüpheliyim. Ama şu anda, burun kanaması bölümünde olmamız umurumda değil.

Binlerce katlanır sandalye sahnenin önüne düzgün bir şekilde yerleştirilmiş. O kadar çok insan gelmiş ki, karınca gibi üşüşüyorlar. Griffin beni kalabalığın arasından geçiriyor, sahnenin hemen solundaki ön sıraya ulaştığımızda duruyor.

Gürültüden beni duyabilmesi için sesimi yükseltiyorum. "Oturduğumuz yer burası mı?"

"Evet."

"Bunu nasıl yaptın?" Aklıma beklenmedik bir fikir geliyor.

"Sihir," diyor, sanki hiçbir şey değilmiş gibi.

"Biletlerimizi karaborsacıdan mı aldınız?" Bu kadar popüler bir grup için bu kadar iyi koltuklar binlerce dolara mal oluyor, tabii ilk etapta bulabileceğinizi varsayarsak. Griffin'in biraz parası olması gerektiğini biliyorum ama genellikle

Bu tür lüks bir geziyi finanse etmek. Benim için yaptığı şey kötü hissettirmiyor. Sadece... Bu kadar zahmete girmesi beni duygulandırdı, çünkü bu sadece parayla ilgili değil. Axelrod'un en sevdiğim grup olduğunu hatırlamak ve bu seyahati ve konseri benim için gerçekleştirmek.

Önemsiyor. Gerçekten önemsiyor. Ve bu dünyadaki her şeyden daha önemli.

"Karaborsacı mı?" Griffin bana "Beni aptal mı sanıyorsun?" der gibi baktı. "Hayır. Sadece... son dakikada iptal etmek zorunda kalan birini tanıyorum."

"Yani karaciğerini ya da başka bir şeyini takas etmek zorunda kalmadın mı?" "Hayır."

Rahatlamış bir şekilde gülümsedim. "Tamam. Harika."

Konser başlamadan önce biraz zaman geçeceği için oturuyoruz. Japon hayranlar medeni ve kibar, sigara içmeden ya da içkiye başlamadan kendi hallerinde ve arkadaşlarıyla sohbet ediyorlar. Arkamızdaki kızlardan bazıları kıkırdıyor.

"Sence oturmaya devam edecekler mi?

Konser başladıktan sonra mı?" Japonya'daki görgü kurallarının ne olduğundan emin olamadığım için soruyorum. Buradaki insanlar Japonya'dakilerden çok daha resmi görünüyor. ABD. Opera gözlüklerini çıkarabilirler.

"Bilmiyorum. Daha önce Japonya'da hiç rock konserine gitmedim. Buraya sadece bir kez beyzbol maçı izlemek için gelmişim."

"Japon beyzbolunu sever misin?"

"Japon sporlarını takip etmiyorum ama davet edildim, yani..." Ses tonuna bakılırsa hiç de zevkli değilmiş.

Kıçımı sandalyeme yapıştırmak zorunda kalmayacağımı umarak etrafıma bakıyorum. Bunun neresi eğlenceli?

Işıklar yanar, sonra tekrar söner. Sahnede havai fişekler patlıyor, parlak sarı ve kırmızı parıltılar yükseliyor. Ve Kalabalık heyecan içinde ayağa fırlıyor.

Griffin ve ben de ayaktaydık. Sahneye bakıyorum, büyülenmiş gibiyim.

Işıklar geri geldiğinde, Axelrod sahnede! İnsanlar çılgık atmaya başlar ve heyecan dev stadyumu bir elektrik dalgasıyla sarar.

Dört üye de kalabalığa el sallıyor. Killian Axelrod "Merhaba Tokyo!" diye bağırıyor ve kalabalık çılgına dönüyor. Bir davul sesi başlar ve ardından grubun geri kalanı ilk parçalarına geçer.

Grubun canlı sesi çok iyi. Müzik canlı bir şey gibi titreşiyor, beni yüksek bir yerdeymişim gibi hissettiriyor. gerçeklik düzlemi. Killian'ın sahne duruşu büyüleyici ve kalbim kulaklarımda yüksek sesle gümbürdüyor, içimi ateşli bir heyecan kaplıyor.

Başım dönüyor, Griffin'in elini tutuyorum. Bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum. Bana orantısız bir sırıtma verdiğinde gülümsemem genişliyor

kalbimi uçuruyor.

Sen. Sensin. En iyisisin. En iyisisin, ona a ız dolusu söylüyorum.

Ka larını kaldırıyor ve çaresiz bir onaylamayla başını e iyor. Bu hareket beni yine güldürüyor.

Nabzım Axelrod'un m zi inden daha fazlasıyla atıyor. Griffin'in sıcak, kuru avucunda hissettiğim nabızla atıyor. Keşke bu anı dondurup sonsuza dek saklayabilseydim.

Grup bir saat boyunca en sevdiğim şarkıları çaldı. Sonra sessiz bir an yaşadılar.

Killian Axelrod, "Normalde  zel istekleri yerine getirmem ama bunu görmezden gelemedim," diyor. "Hayatındaki en özel kadın için çok özel bir şey yapmak isteyen bir adamdan geldi. Bizden yardım istedi ve ben de düşündüm ki... neden olmasın?"

Etrafıma bakıyorum, ama muhtemelen elli bin kişi var. insanlar kubbeye do u tu. Kim bu şanslı kadın? Biri benim için böyle bir şey yapsa kalp krizinden  l r m.

Killian kalabalığa bakıyor. "Sierra Fullilove, elini kaldır!" Bir kolunu havaya kaldırır.

 a kın bir şekilde sahnede ona bakıyorum. Az  nce Benim adım mı?

"Hadi ama." Bir elini gözlerinin üzerine koyup gözlerini kısıyor. "Burada olduğunu biliyorum Sierra."

İnsanlar vızıldamaya başlar, elini kaldırmış birini ararlar. Donup kaldım, kalbim hareketsiz. Soğuk mu yoksa sıcak mı hissetti ime karar veremiyorum ama başım dönüyor ve hiçbir şeyi algılayamıyorum.

Griffin omzuma dokundu. "Bu sen oluyorsun."

"Gerçekten adımı mı söyledi?" Rüya g r yormu um gibi hissediyorum.

Başını sallıyor, sonra elimi tutup kaldırıyor. "İ te!" diye bağırıyor, bir elini ağzına götürüyor.

"İ te buradasın. Utanga sın, ha? Ama tam önünde. Mükemmel!" Killian sırtıyor ve yana ında bir gamze parlıyor.

Yüzüm şok, beklenti ve sinirden sıcak. Daha önce hiç bu kadar ünlü birinin, yıllardır hayranı olduğum birinin odağı olmamıştım. Diğer insanların bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum ve Griffin'in elini sıkıyorum.

Killian şarkı söylemeye başlıyor ve tam önümde durana kadar ilerliyor. "Mutlu yıllar sana..." Sesi yumuşak ve tatlı.

Aman Tanrım. Kalbim eriyor, özellikle de "Mutlu yıllar, sevgili Sierraaa..." diye mırıldandığında.

Mikrofonu seyirciye çeviriyor ve seyirciler son kez "iyi ki doğdun" şarkısını düzensiz bir şekilde söylüyor, sonra da bağırıp alkışlıyorlar. Etrafımızdaki kızlar kıskanç bir tavırla yüksek sesle

"Doğum günün kutlu olsun!" diye bağırın.

Killian Axelrod'un sadece benim için şarkı söylediğine inanamamaktan hâlâ titriyorum. Ve bana bu muhteşem, hayatta bir kez yaşanacak deneyimi kimin yaşattığını çok iyi biliyorum.

Griffin'e doğru dönüyorum. Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor, gözleri parlak ve memnun. Titreyen ellerimi kaldırıyorum ve sıcak yanaklarını avuçluyorum.

Onu öpüyorum; ağzını ayırıyor. Etrafımızda alkışlar patlıyor ve ben hafif bir şokla geri çekiliyorum, etrafımızın on binlerce insanla çevrili olduğunu hatırlıyorum.

Griffin'e sıkıca sarılıyorum. Kalbim göğsümde dört nala atıyor ve onun da güm güm attığını hissedebiliyorum. Gözlerim yaşlarla dolarken yüzümü omzuna gömüyorum. Annem ve büyükannem öldüğünden beri hissettiğim tüm yalnızlık buruşup ölmeye başlıyor. Onun yerine aidiyet ve sevgi duygusu geliyor.

Griffin benim sahte erkek arkadaşım olabilir ama ona karşı hissettiklerim gerçek.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Sierra

Başım uğulduyor. Konserin geri kalanı daha gürültülü, daha parlak ve daha harika geliyor. Ama asıl yapmak istediğim şey Griffin'i özel olarak öpmek.

Tokyo Dome'dan ayrılıp limuzine bindiğimde hiçbir şey hissetmiyorum. Tek hissedebildiğim, sinir uçlarımı sızlatan aşırı farkındalık. Griffin'i bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

Limuzinin arkasında parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip sıkıyorum. Nabızı avuç içimde zonkluyordu. Ne zaman biz

Sonunda otelin önünde duruyoruz ve ellerimiz hâlâ bağlı olarak dışarı çıkıyoruz. Geniş lobiye geçerken ellerimizi bırakmıyoruz.

Asansör bankı. Ayaklarım otel lobisinin uçsuz bucaksız mermerine çarpıyor. Bu lobiye neden bu kadar büyük yapmışlar?

Üniformalı bir memur asansörlerden birinin kapısını tutuyor. Hemen içeri giriyoruz. Griffin durmadan kapatma düğmesine basıyor.

Kapılar kapanır kapanmaz ona sarılıyorum, kollarımı güçlü boynuna doluyorum. Kalabalığın öpücüğüne devam ediyorum. Kubbede kesintiye uğramış, ölmekte olan bir kadın gibi onu yutuyorum, ağzım vahşi ve çaresiz. Dillerimiz birbirine karışıyor ve Tanrım, tadı çok güzel, şehvetli, lezzetli bir erkek.

Bacaklarımı ona doluyorum ve belli belirsiz asansörün durduğunu, kapıların açıldığını fark ediyorum. Etrafta başka insanlar var mı? Umurumda değil.

Griffin adımlarını atıyor, beni bir yastığı taşıyabileceği kadar büyük bir çabayla taşıyor. Her adımda beni ona doğru sallıyor, birbiri ardına lezzetli sürtünme dalgaları gönderiyor. Ben

Zaten ıslaktı ve onu çıplak bedenimde sıcak ve sert hissetmek istiyordum.

Oda anahtarıyla oynayıp benden uzaklaşarak
Ne yaptığını görmek için. Yüzümü boynunun kıvrımına
gömdüm,

Gergin deriyi yalıyor ve nefesi kesildiğinde memnuniyetle mırıldanıyorum.

Kapı açılıyor ve sonra içerideyiz. Anahtar kartını yuvasına bırakırken her köşede loş ışıklar yanıyor.

Topuğuyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve sonra ağzı yine benimkini yutuyor; boğucu, baştan çıkarıcı. Dili beni okşuyor, önce saldırgan, sonra tatlı ve alaycı. Ben de onu öpüyorum, vücudum onun vahşi tadıyla dolup taşıyor. En iyi konyak gibi; baş döndürücü ve sarhoş edici.

Ayaklarımı yere indiriyorum ve ellerimi gömleğinin altından geçiriyorum, parmaklarımı sert göğsünün üzerinde gezdiriyorum, daha fazlası için açgözlüyüm. Onun her şeyini hissetmek, her şeyini tatmak, içimde o kadar derin olmasını istiyorum ki birleşelim.

Bu gece o benim, ben de onun. Diğer her şey yarına kadar bekleyebilir.

"Beni deli ediyorsun," diyorum pantolonumun arasından, gömleğini kafasından yırtıp süitte bir yere atarken. Sonunda pantolonunun düğmesini açıyorum. Fermuar yumuşak bir tıslamayla iniyor. Pantolonunu aşağı itiyorum - ayakkabılarını çoktan kaybetmiş olmalı - sonra siyah iç çamaşırını, her şey ayaklarının dibinde toplanana kadar. Giysileri çöpmüş gibi fırlatıp atıyor.

Ereksiyonu öne doğru fırlıyor, sikinin başı neredeyse düz karnına değiyor. Elimi kalın aletin etrafına sarıyorum. avuç içime ve parmaklarıma doğru hızla titreştiğini hissediyorum. Uzun ve kocaman - parmaklarımla tam olarak çevreleyemeyeceğim kadar büyük.

İhtiyaçla sürüklenerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve dudaklarımı ona doluyorum. Boğazından kısık bir inilti kopuyor, karnındaki kaslar geriliyor.

Sert ama teni dilime karşı kadifemsi. Onu daha derine çekiyorum ve yoğun tadı ağzımı doldururken inliyorum. Bu ona olan açlığımı daha da arttırıyor. tüm vücut zonkluyor.

Nefes alış verişi sertleşiyor. Yukarı bakıyorum. Gözleri artan ihtiyaçla parlayan iki muhteşem havuz gibiydi.

Keskin hatlı yanakları kızardı.

Kendini kaybettiğini görünce daha da ıslanıyorum, etim ağrıyor. Başımı arkaya eğiyorum, yüzünün kırılmasını görmek istiyorum.

Benim sorumlu olduğum bir orgazma.

Büyük elini saçlarımın arasına soktu ve beni tuttu. başını sıkıca. Ayarladığım tempoya göre itiyor. Keşke onu emmenin ne kadar harika olduğunu söyleyebilseydim. Heyecanının nasıl olduğunu beni çılgına çeviriyor.

Aniden, yumuşak bir patlamayla ağızımdan çekildi. Göğsü kabarak beni kaldırıyor ve ağızdan ölmek üzere olan bir adamın çaresizliğiyle öpüyor.

Evet, evet. Ben de onu öpüyorum, boğazıma bir inilti takılıyor. Kızımı avuçluyor, beni yatak odasına taşıırken kaldırıyor - onun yatak odasına. İnce gömleğimin içinden ereksiyonunun karnıma doğru titreştiğini hissedebiliyorum ve tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla ölüyorum.

Odasına girer girmez gömleğimi çekip çıkarıyorum ve omzuma atıyorum. Sütyenimin kancalarını çözdü ve Uzun, güçlü parmakları aceleyle itiyor. Çıplak göğüslerime değen havanın serinliği karşısında yumuşak bir iç çekiyorum.

Bir meme ucunu ağızına alıp sertçe emiyor. Dizlerim Damarlarımda sıcak zevk dalgaları dolaşırken bükülüyorum. Emmeye ve yalamaya devam ederken kolu beni dik tutmak için belime sarılıyor. Dilinin göğsümün ucundaki her fiske bir zevk elektrik şoku gönderiyor.

Omurgam.

Daha yakın olmak için çaresizce kotumun düğmelerini ve fermuarını açıyorum.

Ben eğilirken omuzlarıma yakıcı öpücükler yağdırıyor. kotumu ve iç çamaşırimi bacaklarımdan aşağı itiyorum. Ayakkabılarıma takıldıklarında, onları tekmeleyerek çıkarıyorum ve tamamen çıplak kalana kadar yolun geri kalanını soyunuyorum.

Doğruluyorum. Çıplak bedenime bakıyor, bakışları beni daha da ateşlendiren bir arzuyla yanıyor.

"Sen mükemmelsin. Çok güzel, çok pembe"-gözleri

göğüslerime ve kalçalarımın arasındaki düzgünce kesilmiş
birleşim yerine düşüyor
-"ve hepsi benim."

Beni kaldırıp diğer meme ucumu ağzına aldığında ürperiyorum. Akılsızca inliyorum, sırtım kamburlaşıyor. Onun kalın, Kaslı kolları beni destekliyor ve geniş omuzlarına yapışıp yalvarıyorum.

Beni yatağa doğru taşıdığını hissediyorum. Dizlerimin arkası yatağa çarpıyor. Yavaşça devrildim, kollarında tutuldum

beni binlerce ıslak öpücükle sararken, dili her santimimi tatmak için dışarı fırlıyor, sanki ben en dünyanın en lezzetli ikramı.

Bir orgazm oluşuyor. O kadar yakın ki, titreşen enerjisini hissedebiliyorum.

"İçime gir," diye yalvarıyorum, bacaklarımı ona karşı huzursuzca hareket ettiriyorum. "Şimdi. Seninle doruğa ulaşmak istiyorum."

Keskin bir nefes alıyor, gözleri parlıyor. Komodinin üzerindeki küçük siyah çantaya uzanıyor ve bir paket prezervatif çıkarıyor. Düz beyaz dişleri folyoyu ısırırken ve yırtılana kadar çekerken ve sonra ince kauçuğu muhteşem horozundan aşağı yuvarlarken, bana girmeye hazır olduğunda lezzetli bir beklenti beni titretiyor.

İşaret parmağını bacaklarımın arasındaki yarıktan gezdiriyor. Ne kadar iyi hissettirdiğine inliyorum ama bundan daha fazlasını, orgazmdan daha fazlasını istiyorum. Ait olmak istiyorum.

İçime giriyor, siki kocaman ve istilacı, ve ben haykırıyorum. Onu düşünürken yaşadığım fanteziyle kıyaslanamaz bile. Parmakları benimkilerle birleşiyor, avuçlarımız sanki kaynaşmışız ve asla bırakmayacakmış gibi sıkıca kenetleniyor. Başını öne eğiyor, girip çıkarken ağızma sahip çıkıyor, hamleleri daha derin ve daha güçlü hale geliyor.

Mutluluk etrafımı sarıyor, keskin ve yoğun. Nefes almak için savaşıyorum ve sonra çok yakın olan orgazm beni paramparça ediyor. O kadar güçlü ki çığlık bile atamıyorum; görüşüm önce griye sonra beyaza dönüyor.

Griffin sertleşip kendini boşaltırken adımı inliyor.

Birbirimize sarılıp kalıyoruz, aynı havayı paylaşıyoruz,

kalplerimiz hızla çarpıyor. Ağızıma şefkatli öpücükler
konduruyor,

boynunu ve omuzlarını. Kalın saçlarını okşuyorum, bunun sadece orgazm ya da seksle ilgili olmadığını göstermek için ayırdığı tatlı anı seviyorum. Sanki birbirimize yakından bağlymışız gibi hissediyorum. bedenimizde olduğu kadar kalplerimizde de.

Kırkınıc Bölüm

Griffin

Ellerimi uzattım, sonra ellerim soğuk çarşafllara değince gözlerimi açtım. Biraz kafam karışmış bir halde Sierra'nın olması gereken yere bakıyorum.

O gece rüya görmedim. Ya da onunla uyumayı. Bana sokulmuştu, kollarım onu dünyaya karşı bir kalkan gibi sarmıştı.

Tuvalete mi gitti? Ben bir şey duymadım. "Sierra?"

Yanıt yok.

Ayağa kalktım ve etrafa baktım. Kıyafetleri ve ayakkabıları artık yere saçılmamıştı.

Odasına geri mi döndü? Nedense bu düşünce beni rahatsız ediyor ve sonra bu rahatsızlık beni daha da rahatsız ediyor. Genelde geceyi birlikte geçirdiğim bir kadınla kalkmayı sevmem. Yapışıp kalırlar ya da düşünmeye başlarlar.

Ailemi, özellikle de babamı biliyorlarsa, zamanımı ya da bağlantılarımı talep edebilirler.

Alışkanlıktan dolayı çift yatak odalı bir süit ayırtmıştım ve belki de ayırtmamalıydım. Ama Sierra'nın bu seyahat karşılığında benimle yatmak zorunda olduğunu hissetmesini istemedim. Buradaki ilk gece beni öptüğünde, gerçekten benimle yatıp yatmadığından emin değildim.

yoksa sadece benim istediğimi düşündüğü için mi yapıyordu. Kendisi için istediğinden emin olana kadar dün gece de pes etmezdim.

Yolculuk boyunca benimle yatmak istemeseydi de sorun olmazdı. Hepsi onun için. O ne düşünürse düşünsün, istediğim kadar mükemmel planlanmamıştı.

Dün öğleden sonraya kadar konsere gidip gitmeyeceğimizden emin değildim. Tanıdığım en güvenilmez insanlardan biri

Biletleri otelde alacağıma söz verdim ve teklifi kabul ettim çünkü ya babamdan ya da Joey'den geçecektim ve ikisinden de bir şey istemek yerine kedi kusmuğunda boğulmayı tercih ederdim.

Banyoyu kullanıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve üzerime bir bornoz geçirip odadan çıkıyorum. Kıyafetlerim de yere saçılmamıştı. Televizyona bakan bir koltuğun üzerine serilmişler.

Diz çöküp bana kafa atmasının anısı omurgam boyunca sıcak bir arzu dalgası gönderiyor ve sikimin kıpırdanmasına neden oluyor.

Aşağı, evlat. Şu anda sinsi sinsi dolaşmıyorum. Sierra bir kez daha isterse onu geri çevirmem ama bu sadece seks.

Odasının kapısı aralıktı. Birkaç kez hafifçe vurup kafamı içeri sokuyorum.

"Sierra?"

Oda sessiz ve yatakta hiç uyunmamış. Ama o burada bulunmuş. Çantası çarşafın üzerinde duruyor ve ayakkabıları yatağın ayakucuna düzgünce yerleştirilmiş.

Peki nereye gitti?

İçeri giriyorum. Bu odanın düzeni benimkinin tıpatıp aynısı. Kral boy yatak, Japonya ve Batı'nın ilginç bir füzyonu olan muhteşem lake bir dolap. Bir minibar ve bir çift pelüş koltuk.

Banyodan hafif bir su sesi geliyor. O kapı da açık bırakılmış.

Ağzımın rahatlamış ve beklentili bir gülümsemeye dönüştüğünü fark ediyorum. "Sierra?"

"Burada," diyor, sesi mutlu geliyor.

İçeri giriyorum ve onu büyük duş kabinde görüyorum, vücudu ıslak ve kalın köpüklerle kaplı.

Sierra cam kapıdan gülümseyerek, "Günaydın," diyor.

"Günaydın. Neden bu kadar erken kalktın?" Parıldayan çıplak vücudu sabahları daha da güzel görünüyor.

"Ben her zaman sabah altıda kalkarım," diye ilkel bir şekilde beni bilgilendiriyor.

"On altı kat uzaktayız ve dün geç kalktınız."

"Bu bir alışkanlık. Bu masaj benim iç saatimi sıfırladı ve hiçbir zaman dilimi beni Altıda kalkıyorum." Bir omzunu silkiyor. Bu onun göğüslerinin sallanmasına neden oluyor.

Kan ısınıyor, son derece istekli aletimde birikiyor. "Yani uykuya geri dönmekle ilgilenmiyorsun?"

"Hayır. Tamamen uyanık." Gözlerini abartılı bir şekilde açıyor. Kıkırdıyorum. "Şey... Elimizde çok fazla zaman var, o zaman."

"Nasıl harcamak istersin?" Bana şımarık bir gülümseme veriyor.

"Hmm... Aklıma çok tatmin edici bir yol geliyor."

Bornozu bırakıp kabinin kapısını açıp içeri girdiğimde gülüyor. Onu öptüğümde sesi yumuşak bir iç çekişe dönüşüyor. Tadı hafifçe diş macunu gibi ve tamamen ona ait bir tatlılık. Otelin vücut yıkayıcısı limon ve nane gibi kokuyor, ama yine de o elma kokusunu alıyorum. Sanki bu koku onun kökleşmiş bir parçası ve sikim sertleşiyor. Bu kadar lezzetli kokmasına bayılıyorum.

Ellerim onun zayıf kaslı sırtının gergin derisi boyunca yumuşakça kayıyor. Su ılık olmasına rağmen titriyor. Güzel mor gözleri durgunlaşıyor. Boğazından çıkan ses beklenti dolu.

"Griffin," diye iç geçiriyor.

"Bana ne istediğini söyle," diyorum dudaklarına karşı. "Sadece sen," diyor. "Sadece sen."

Onu daha yakına çekiyorum ve tekrar öpüyorum. Garip bir şekilde, bu basit bir seks başlangıcı gibi hissettirmiyor. Daha fazlası var, bir "eve hoş geldin" karşılaması gibi. Biraz rahatsız edici ama...

Omuzlarını okşuyorum ve ellerimi göğüslerine dokunana kadar aşağı kaydırıyorum. Onları avuçluyorum, dün geceki hissinden çok farklı olan kaygan hissin tadını çıkarıyorum. Vücudunun her yeri sıcak ve kaygan. Memnun bir kedi yavrusu gibi mırıldanana kadar onu okşamak istiyorum.

Meme uçlarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve Sierra dudaklarıma karşı yumuşak bir inilti çıkarıyor, dili benimkini okşuyor

Çaresizce. Birbirimizle aynı hizaya gelene kadar beni kendine çekiyor. Şimdi zonklayan ereksiyonum onun karnına sıkışmış durumda. Bana karşı sallanıyor, sikimi uyarıyor ve kan, tuğlaları kırabilecekmişim gibi hissedene kadar aşağı doğru akıyor.

Meme uçlarını sıkıyorum, sertçe. Sertleşiyor, parmakları omuzlarıma batıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Dedim. Ağzını açıyor; hiçbir kelime çıkmıyor ama kararlı bir şekilde başını sallıyor.

Şu anda ona yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Onu almak istediğim o kadar çok yol var ki. Ama prezervatifim yok.

Ağzımı ondan çekiyorum. Gözlerinde bir soru titreyiyor. Onu çeviriyorum.

"Kendini duvara yasla ve seni becermemi istiyormuş gibi kıcını dışarı çıkar," diye emrediyorum.

Titreyerek, avuçlarını tekrar fayanslara yerleştiriyor, sonra muhteşem kıcı geriye itilene kadar kalçalarını eğiyor, sadece benim için sunuyor. Onun istekli itaati cehennem gibi sıcak.

"Aferin kızıma." Ellerimi onun muhteşem kıvrımlarında gezdiriyorum.

Gergin poposu onlara mükemmel uyuyor.

İhtiyaçtan iniliyor, kıvranıyor. Onu ödüllendirmek için parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum. Aşağı doğru bir kayganlık hissediyorum

Orada sudan olmayan bir şey var. Daha sıcak ve kalın, saf açgözlülükle dolu. Yüksek sesle iniliyor, parmaklarıma karşı hareket ediyor.

"Griffin, lütfen."

İki parmağımı içine sokuyorum ve iç kaslarının kasıldığını hissediyorum, onları benim sikimmiş gibi kavırıyor. İhtiyaç tüm tenimi karıncalandırıyor. Onu her şeyden çok istiyorum. Eğer ona şimdi sahip olamazsam, öleceğim.

Koruma olmadan sikimi onun içine sokamayacağım için,

Onu becermek için üç parmağımı kullanıyorum, onu beceriyorum ve onu iyi hissettiriyor. Bu arada, sikimi kış yanaklarının arasındaki oluğa yerleştirdim ve ona doğru hareket ettim.

"Aman Tanrım, aman Tanrım." Nefes nefese hıçkırıkları duvarlarda yankılanıyor.

İçinden geçen ürperti ve çıkardığı muhtaç ses kanımı kaynatıyor. Daha hızlı ve daha sert hareket ediyorum. Sonra uzanıp bir göğsünü tutuyorum, meme ucunu tekrar çimdikliyorum. Tüm vücudu kasılıyor ve titrerken amı parmaklarımın etrafında kasılıyor. Onun orgazm görüntüsü içimdeki her şey de donuyor ve yüzümü boynu ile omzu arasındaki kıvrıma gömüyorum ve sırtını döllerimle kaplarken zevkle inliyorum. Su üzerimize püskürtmeye devam ediyor ve kalın beyaz sıvıyı yavaşça duruluyor.

Bir an için benim gibi hissettiriyor. Benim kızım gibi.

Bölüm Kırk Bir

Sierra

Muhteşem duş seksimizden sonra kurulandım ve dizlerimin birkaç santim üzerinde duran pembe ve mor renkli rahat bir elbise ve rahat sandaletler giydim. Sesi duyabiliyorum Oturma odasındaki televizyonun sesi. Erkek bir İngiliz sunucu Avrupa'daki finansal görünüm hakkında konuşurken Griffin'in bu tür konulara olan ilgisine hayret ediyorum.

Sanırım bu yüzden ekonomi profesörü.

Süper seksi, süper seksi bir ekonomi profesörü, sırtarak düşünüyorum. Bir kızın vücuduna nasıl şarkı söyleteceğini biliyor.

Mesajları kontrol etmek için telefonumu elime aldım. Konser başladığından beri bakmamıştım.

Silikon Rüyası'ndaki insanlardan doğum günümü kutlayan tonlarca mesaj geldi. Üvey kız kardeşimden de birkaç mesaj geldi.

-Felicia: Beni doğum günü kutlamana davet etmeliydin!

-Felicia: Seninle Tokyo'ya gitmekten mutlu olurdum!

-Felicia: Ben de orada olabilirdim!

-Felicia: Neyse, doğum günün kutlu olsun.

Ne derler bilirsiniz. Önemli olan sonradan düşünmektir.

Bana hiç ilgi göstermediği için, gerçekten neye üzüldüğünü çok açık. Onu engellemek istiyorum ama bu biraz fazla kaba olur. Bana isim takmadı ya. En iyisi onu görmezden gelmek.

Son seti okudum, Ellie'den gelenleri.

-Doğum günün kutlu olsun kızım!!!!!!

-Ellie: Buna geç kaldığımı fark ettim çünkü sen Tokyo'dasın, bu da 16 saat ileride olduğun anlamına geliyor! Ama matematiğim Tokyo'da hala doğum günün olduğunu söylüyor.
zamanında olmak!

-OMFG!!! Video! Bu video!

Bir YouTube bağlantısı eklemiş. Neyin bu kadar heyecan verici olduğunu görmek için tıkladım. Killian Axelrod'un beni aradığı ve ardından "Mutlu Yıllar" şarkısını söylediği bir video. Konserdeki biri bunu telefonuna kaydetmiş ve dün gece yayınlamış. şimdiye kadar neredeyse bir milyon kez izlenmiş.

Sırıtıyorum. Artık herkes Griffin'in ne kadar harika bir adam olduğunu öğrenecek. Ve o tamamen benim.

-Tüm dünyada viral oldun! Herkes senin gibi olmak istiyor. Ben de senin gibi olmak istiyorum! Killian Axelrod'un bana Mutlu Yıllar şarkısını söylemesini istiyorum. Mutlu bir kadın olarak leceğim.

Glyorum.

-Griffin inanılmaz, kızım. O bir koruyucu! Bir erkek sana böyle davrandığında, ona tüm gücünle tutunmalısın.
Sende var!

-Biliyorum, biliyorum.

-Grupla temasa geçmeyi nasıl başardı acaba? Ekonomi profesörlerinin bu kadar iyi bağlantıları olduğunu bilmiyordum! Kendime seksi bir ekonomi profesörü bulmak için kampüsleri dolaşmaya başlamalıyım!

Hmm. Bu iyi bir nokta. Grup hayranlarından binlerce e-posta ve mektup alıyor olmalı. Griffin'in gönderdiği mektubun tam da doğum günümde ve bu özel konserde dikkatlerini çekmiş olma ihtimali nedir?

Öte yandan, tesadüf de olabilir. Bazen sihirli bir şekilde gülümseme ve neşe getiren şeyler olur.

Gece Yarısı Tanrısı'yla tanışmam ve sonra Griffin'le tanışmam gibi. Sanki evren neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

İyi talihimi sorgulamak nankörlük olur. Griffin'in dediği gibi, harika bir şey olduğunda, sadece "Teşekkür ederim" demeliyim.

-Ben: Senin için tezahürat yapacağım. Şimdi gidip bir şeyler yemem ve bu şehri görmem lazım.

Telefonu çantama atıyorum ve dışarı çıkıyorum. oturma odası. Griffin soluk masmavi düğmeli bir gömlek ve koyu renk bir pantolon giymiş, kesinlikle büyüleyici görünüyor. Kollarını sıvamış ve sonunda neden bu kadar çok kadının kol pornosuna ağzının suyunun aktığını anlıyorum. Bir kolun ham ve seksi bir yanı var.

Tamamen giyinmiş, kaslı kolları olan bir adam.

Güç. Güç. Yetkinlik.

O zayıf kollar bunu temsil ediyor. Ağızım onun çıplak tenini yalama isteğiyle karıncalanıyor ve zihinsel olarak kendimi silkeliyorum. Daha yeni seks yapmıştık! Eğer yakında aklım başıma gelmezse, Tokyo'daki zamanımın geri kalanını şehri görmek yerine Griffin'le yatakta yuvarlanarak geçireceğim. Ve daha fazla orgazm ne kadar cazip olsa da, bugünkü turumuzdan sonra her zaman seks yapabiliriz. Ve Amerika'ya döndüğümüzde.

Televizyonu kapatıyor ve elini uzatıyor. "Hazır mısınız?"

"Evet." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve ona duyduğum tüm şefkatle sıkıyorum. "Peki neredeyiz Gidiyor musun?"

"Canımız nasıl isterse. Ama saat yediye kadar Skytree'de olmamız gerekiyor."

İçimde bir heyecan patlaması oldu. "Bugün oraya mı gidiyoruz?"

"Gitmek istediğini söyledin, ben de akşam yemeği için rezervasyon yaptırdım. Manzara ve yemek hoşuna gider diye düşündüm."

"Evet!" Sevinçli bir beklentiyle kızarak "Evet" diyorum. İstedikimi söylediğim her şeyi hatırlaması beni duygulandırdı

ve şaşırttı

ve beğendim ve sonra bunu gerçekleştirdim. Daha önce hiç

böyle bir ilişki. Bir tür sahtekarlık olarak başlamış olsak da, başka bir şeye dönüştü. Özellikle de yıllar yıllar sonra kendimi onunla hayal edebildiğimde. eğlenmek ve mutlu olmak.

Otelin kafesinden birkaç muffin ve kahve alıp ayrılıyoruz. Seçtiğim yaban mersinli muffin normalde Lovedale'de yediğimin yarısı kadar bile değil ama yumuşak ve lezzetli, tatlı meyvelerle dolu.

"Porsiyonlar çok küçük," diyorum son lokmayı bitirirken. "Buradaki herkesin sıska olmasına şaşmamalı."

Griffin, "Japonya, kimin en az miktarda yemek servis edip bundan kurtulacağını görmek için Fransızlarla yarışıyor," diyor. Kekini dört medeni ısırıkta mideye indirdi.

"Yine de işe yarıyor gibi görünüyor."

"İşe yarıyor. Japonlar ve Fransızlar dünyadaki en uzun yaşam sürelerine sahipler."

"Hayır, demek istediğim buranın ne kadar kalabalık olduğuna bakın." Her masa dolu ve insanlar kahve ve hamur işleri için uzun bir sırada sabırla bekliyor.

Griffin etrafı inceliyor ve başını sallıyor. "Akşam yemeği rezervasyonumuzdan önce özellikle yapmak istediğin bir şey var mı?"

"Evet. Önce tanıdıklarına birkaç hediyelik eşya almak istiyorum, böylece gitmeden önce unutmamış olurum."

"Ne tür hediyelik eşyalar?"

"Henüz emin değilim. Ne bulabileceğime bağlı." Ellie, Heather ve diğerlerinin nelerden hoşlandığını düşünüyorum. "Belki Kırtasiye malzemesi mi? Hello Kitty kalemleri falan?"

Bir an düşündü, sonra beni dışarı çıkardı. Mitsukoshi adında büyük bir mağazaya doğru birkaç blok yürüyoruz. "Burada istediğin her şey var."

Bu mağazada çok güzel kırtasiye malzemeleri ve kalemlerin yanı sıra ikinci katta "Tokyo'dan Olmazsa Olmaz Ürünler" bölümü bulunuyor. Şirin washi bantları alıyorum ve Silikon Rüyası'nda planlayıcılarını süslemeyi seven birkaç hanım için çıkartmalar. Ve Heather için muhteşem bir pembe ve mor cam kalem ve mürekkep seti çünkü o cam topluyor

figürler ve objeler. Karmaşık bir şekilde oyulmuş, düz ahşap kareler ve dairelerle dolu büyük bir sergi gözüme çarpıyor ve onları inceliyorum.

"Nedir onlar?" diye sordum. Dekoratifler ama pencerenize ya da buzdolabınızın kapısına yapıştırabileceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum. Ekran sadece Japonca.

"Bardak altlıkları," diyor Griffin.

"Bardak altlığı mı? Üzerine içki koyduğunuz gibi mi?" Başını sallıyor.

"Bardak altlığı olarak kullanılamayacak kadar güzel değiller mi?" Sanatsaldırlar. Birçoğunun doğadan temaları var. Bazılarında kediler de dahil olmak üzere hayvanlar yer alıyor. Ne yazık ki köpekli olanını göremedim. Ama farklı pozlarda tavus kuşlarının olduğu beşli bir set var ve Ellie bunlara kesinlikle bayılırdı.

Kurdeleler, renkli ipek çiçekler ve arkalarında yapışkanlı pedlerle dolu başka bir reyna ulaşıyorum. Ne işe yaradıklarından emin olamadan gözlerimi kısıyorum - Japonlar duvarlarına çiçek yapıştırmayı sever mi? Bu çiçekleri kullanırsanız bir hediye ne kadar muhteşem görünebileceğine dair birkaç örnek koridorun sonuna yerleştirilmiş.

"Şaka yapıyorlar, değil mi?" Kutular o kadar güzel paketlenmiş ki, onları açmak bir suç gibi görünüyor.

"Mağazadaki tüm çıkartmaları satın alsam bile onların yaptıklarını yapamam."

Griffin'in ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Belki onların eğitimine kaydolursan yapabilirsin."

"Eğitim mi? Bir sınıf mı var?"

Başını sallıyor. "Mağaza çalışanları sattıkları her şeyi nasıl hediye paketi yapacaklarını öğrenirler."

Birkaç reyna daha bakıyorum. Geleneksel Japon tatlılarına benzeyen bazı ilginç köpek ödülleri de dahil olmak üzere her türlü ürün kollarımda bitiyor. Bir grup insan Silikon Rüyası'nın köpekleri var ve onlardan çok hoşlanacaklar. Daha fazla eşya taşıyamaz hale geldiğimde

Herkes için bir şeyler. Kasada ödeme yapıyorum, sonra heyecandan iyi plan yapmadığımı fark edince iç çekiyorum.

"Sorun nedir?" Griffin soruyor.

"Çok fazla şey aldım," diyorum. "Otele dönüp bu eşyaları bırakmalıyız. Günün geri kalanında bunları her yere taşımak istediğimi sanmıyorum. Daha sonra, günün sonunda burada durmalıydım." Biraz gevezelik ediyorum ama kendimi biraz aptal ve kötü hissediyorum. Griffin alışveriş yaptığım süre boyunca bir kez bile şikâyet etmedi ve kendimi biraz suçlu hissediyorum. Burada çıktığım diğer erkeklerin çoğuyla birlikte olsaydım, bazı şikâyetler duyardım ya da en azından sıkıldığına dair bariz bir ipucu.

Griffin omuz silkiyor. "İstemediğin sürece geri dönmen için bir sebep yok."

"Ama tüm bu şeyler..."

Griffin beni arayan üniformalı memuru işaret ediyor ve onunla Japonca konuşmaya başlıyor. Kadın cevap veriyor, birkaç kez "Hai" diyor, sonra gülümsüyor ve Griffin'e bir kâğıt uzatıyor. O da doldurup imzaladı.

"O da ne?" diye sordum.

"Tüm eşyalarınızı hediye paketi yapacaklar ve bugün mesai bitimine kadar otele teslim edecekler."

"Oh! Bu güzel bir hizmet. Onlara ne kadar borcum var?"

"Bedava."

"Bedava mı?" Bakıyorum. Sanki Rolex falan almışım gibi. "Gerçekten mi?"

"Elbette."

"Ama hediye paketleri de mi?" Kadına elimle işaret ediyorum. "Ona bahşış vermeliymişim gibi hissediyorum."

"Japonya'da bahşış yok. Ve o bir Post-it koyacak böylece hangi hediyenin hangisi olduğunu bilirsiniz."

"Vay canına." Tezgâhtara döndüm. "Arigato."

Tatlı tatlı gülümsüyor ve tabii ki anlamadığım bir şeyler söylüyor. Ben de gülümsüyorum ve sanki konuşuyormuşuz gibi oluyor.

Kelimelere ihtiyaç duymayan bir tür uluslararası dil.

"Bir kıza prenses gibi davranmayı iyi biliyorlar," diye fısıldıyorum mağazadan çıkarken.

"Burada müşterilerin tanrılar gibi olduğuna dair bir söz vardır," diyor. "Bu onların eğitiminin bir parçası."

Daha sonra Shinjuku'ya gitmek için bir taksi çağırdık. Siyah bir taksi duruyor ve ben elimi kolumu uzatmadan kapı bir şekilde otomatik olarak açılıyor. "Vay canına. Bunu gördün mü?"

"Gözden kaçırmak zor," diye mırıldanıyor Griffin. "Ne demek istediğimi biliyorsun! Bu çok havalı! Gülüyor. "Atla, Sierra."

İçeri tırmanıyorum. Koltuk tertemiz beyaz bir kılıfla donatılmış. Şoför arabasını temiz tutma konusunda kendine güveniyor olmalı, çünkü lekeler böyle beyaz bir kumaşta kolayca belli olur. Griffin beni takip ediyor ve taksi şoförüyle konuşuyor. Kapı otomatik olarak kapanıyor ve yola çıkıyoruz.

"Bunu nasıl yapıyor?" Etrafıma bakarak soruyorum.

"Bir kol var." Griffin kapının altına eklenmiş bir mekanizmayı işaret ediyor. "Sürücü kapıyı bu şekilde açıp kapatabilir."

"Yani içeride kapana kısıldık ve çıkamıyor muyuz? Bu iyi bir korku filmi olurdu. Ya da Speed gibi bir gerilim filmi!"

"Kapıyı hala normal şekilde açabilirsiniz. Sadece yolcular açamıyor."

"Diğer arabalarda da bu özellik var mı?"

Griffin ilk kez bir konuda biraz emin değilmiş gibi görünüyor. "Hmm... Bu iyi bir soru. Belki engelliler için özel arabalar vardır? Ama bunun dışında, sanmıyorum."

Griffin'in elini tutuyorum ve taksi kalabalık caddelerde ilerlerken şehrin geçişini izliyorum. Sonunda büyük bir kavşağın önünde duruyoruz. Griffin şoföre ödeme yapıyor ve ona bir şey soruyor, sonra dışarı çıkıyoruz.

Anında, dolup taşan enerjinin içine dalıyoruz. Shinjuku hızlı hareket eden insanlarla dolu. Bazıları genç ve

Modaya uygun kıyafetler, kahverengi ya da koyu kumrala boyanmış ve güzelce şekillendirilmiş saçlar. Pembe giysili birkaç süslü kız ve beyaz kimonolar bir taksi çağırıyor. Kırklı yaşlarının sonundaki birkaç iş adamı yüksek bir binanın gölgesinde durup mendilleriyle alınlarındaki teri siliyor. Otobüsler durur

ve scooterlar geçerken kapılar tıslayarak açılıyor. Birkaç dükkândan akılda kalıcı melodiler yükseliyor.

"Hâlâ ramen denemek istiyor musun?" Ben fotoğraf çekerken Griffin soruyor.

Daha önce aç olmasam da Griffin yemekten bahsedince midem küçük bir kekten daha fazlasına ihtiyacım olduğuna karar veriyor. "Evet!"

"Taksi şoförü iki yer tavsiye etti." Etrafı tararken gözlerini biraz kısıyor. "Bu taraftan."

Sadece yirmi kadar müşteriye ağırlayabilecek duvarın içinde bir deliğe gidiyoruz. Tavan alçak ve dört tane Küçük masalar ve on iki kişilik bir tezgah. Öğle yemeği için henüz erken olmasına rağmen, mekan şimdiden yarıdan fazla dolu ve tüm masalar dolu. Tezgâha oturuyoruz ve müstehcen derecede lezzetli ramen kaseleri yiyoruz. Et suyu o kadar yoğun ki

ve zengin - aşırı yağlı olmadan - neredeyse kendi başına ayrı bir başlangıç yemeği gibi görünüyor.

Hızlı bir öğle yemeğinden sonra, çok sayıda fotoğrafını çektiğim zarif ahşap kemer köprüler de dahil olmak üzere birçok ilginç peyzaj düzenlemesine sahip muhteşem bir parka gidiyoruz. İnanamıyorum.

Tokyo'nun ortasında böyle bir şey var. Park muazzam büyüklükte ve pek çok farklı ağaç çeşitli bölümleri kaplıyor.

Griffin, "İlkbaharda ya da sonbaharda daha güzel olacak" diyor.

"Sonbahar yapraklarıyla sonbaharı görebiliyorum ama neden ilkbahar?" "Kiraz çiçeği mevsimi."

"Oh..." Üzerimizdeki yeşil yapraklı, budaklı dallara bakıyorum ve onları küçük pembe çiçeklerle dolu hayal etmeye çalışıyorum. "Belki o zaman tekrar gelebiliriz." Umarım evet der; bu, birlikte bir şeyler yapmaya açık

olduğunun bir işareti olur.

Geçici bir sahte düzenlemeden daha somut bir ilişki.

"Belki de öyle yaparız."

Yeterince iyi, küçük bir gülümsemeyle karar veriyorum. Her seferinde bir adım.

Saat akşam beşi yirmi geçe, Griffin Skytree'ye gitmek için bir taksi tutar. Görünüşe göre, trafik yüzünden oraya varmak en az bir saat sürecektir.

"Akşam yemeği rezervasyonu saat yedideyse, bu kadar erken yola çıkmamız gerekiyor mu?" diye sordum.

"Evet. En az on beş dakika erken orada olmazsanız Japonlar sizi geç kalmış sayacaktır."

"Ne?" Gülüyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Ayrıca kuleye girme ve asansörü restoran güvertesine çıkarma süresini de hesaba katmalıyız. Havada 1100 fitten fazla yükseklik var."

Shinjuku'dan erken ayrılmakta haklı. Yol oldukça sıkışık, Pazar günü olduğu ve yoğun bir saat olmaması gerektiği düşünüldüğünde bu şok edici. Taksimimiz de çok durmak zorunda kaldı.

çünkü yoğun yaya trafiği var. Yaklaşırken Skytree'ye bakabilmek için başımı eğiyorum. Kule bir bıçak gibi gökyüzüne doğru yükseliyor, keskin ve şık. Japonların bu kadar yüksek bir şey inşa etmesi şaşırtıcı, sık sık deprem oluyor. Kulenin depreme dayanıklı olduğunu okudum ama umarım biz yukarıdayken her şey sakindir. Ben SoCal'da büyüdüğüm için depremleri tecrübe ettim, ancak gökyüzünde bin fitin üzerindeyken bir deprem yaşamak istemiyorum.

Kulede uzun kuyruklar var. Ama bir kez asansöre bindiğimizde, sorunsuz ve neredeyse sessiz bir şekilde yükseliyor.

"Bu çok fütüristik," diyorum.

"Japon mühendisliğinin bir harikası," diyor Griffin. "Ne yaptıklarını biliyorlar."

Restoranın bulunduğu güverteye ulaştığımızda saat tam altı kırk sekizdi.

"Söylemiştim," diyor Griffin, saatini kontrol ederken. "Erken mi geldik, geç mi?" diye soruyorum.

"Biz iyiyiz. Şikayet etmeyecekler."

Doğru söylüyor. Gülümseyen bir şef garson bizi cam duvarın yanındaki bir masaya götürüyor, böylece hem manzarayı hem de yemeği izleyebiliyoruz. Işık kısık, iç mekân karanlık ve şık. Havada şarap ve zengin sosların kokusu var. Restoranın merkezinde devasa bir metal pişirme yüzeyine sahip devasa bir teppan istasyonu ve etrafını saran koltukları olan bir tezgah var. Başında bir şef üniforma istasyonda et, deniz ürünleri ve sebze hazırlar.

Sunucumuz bize menülerimizi uzatıyor ama ben benimkini açmadan masaya bırakıyorum. Zaten okuyamıyorum. Onun yerine aşağıdaki şehrin birkaç fotoğrafını çekiyorum.

Griffin onunkini açıyor ve kaşları çatık bir şekilde her sayfayı inceliyor. Ramen restoranında da benim için menüyü çözdüğünü fark ediyorum. "Dili şu şekilde okuyabilir misin? İyi misin?"

"Evet," diyor Griffin. Başka ne yapabileceğini merak ederek bakıyorum. Yaşadığım şoku fark etmiş gibi görünmüyor. "Ne istediğini zaten biliyor musun?"

"Menüyü okuyamadığım için siz ne alırsanız onu sipariş edeceğim."

Bana bir bakış attı. "İngilizce, Fransızca ve Japonca."

"Ne?" Menüyü açıyorum. Tabii ki haklı. Bunları incelemenin bir anlamı yok gibi görünüyor, çünkü tüm teklifler "kurslar" gibi görünüyor, anladığım kadarıyla bunlar belirlenmiş ve değiştirilemez. "Siz ne yiyorsanız ben de ondan alacağım. Her şeyin iyi olduğuna eminim."

Başını sallıyor ve menüsünü masaya bırakıyor. Sunucumuz hemen beliriyor. Griffin Japonca sipariş veriyor, sonra sunucu onaylıyor ve gidiyor.

"Tamam, peki Japonca'yı ne zaman öğrendin?"

diye sordum. "Gençken."

İç çekiyorum. "Tabii ki. Ama ne kadar genç?" "Mm... Sekiz, belki?" Sıradan bir omuz silkme.

"Japonca bilmek kadar havalı bir şey hakkında nasıl bu kadar bıkkın olabiliyorsunuz anlamıyorum. Başka sürprizler de var mı? Çince de biliyor musun?"

Dudakları isteksiz bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hayır. Ama başka dillerim var."

"Gibi mi?"

"Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca ve Portekizce."

Çenem gevşiyor. "Ekonomi profesörü olduğunuzu sanıyordum."

"İkisi birbirini dışlayan şeyler değil." Tekrar omuz silkiyor. "Ben Avrupa'da büyüdüm, bu yüzden."

"Bu çok havalı. Sen de mi Japonya'da yaşadın? Bu yüzden mi bu dili konuşuyorsun?"

"Hayır. Kardeşlerimden biri anime seviyor ve benimle birlikte öğrenmek için ısrar etti."

"Kardeşlerin mi var?" Kıskançlık ve özlem karışımı bir duygu ortaya çıkıyor.

"Evet. Altı tane."

"Vay canına. Şanslısın. Keşke benim de kardeşlerim olsaydı ama sadece ben varım."

"Senin üvey kız kardeşin yok mu?"

"Evet, ama Felicia ve ben birlikte hiçbir şey yapmıyoruz. Beni ailesi olarak görmüyor." Başlangıçta yıllarca yakın olmaya çalıştıktan sonra vazgeçmek zorunda kaldım. Annesinin istediği bir şeye sahip olduğum için bana kızıyor. Muhtemelen onu bu geziye getirmediğim için benden daha çok nefret ediyor. Bunun tamamen Griffin tarafından ayarlanmış sürpriz bir kaçamak olması umurunda olmayacak. Önemli olan onun davet edilmemiş olması.

"Aile fotoğraflarında yok, değil mi?" Griffin diyor ki.

"Evimdeki şöminenin üzerindeki resimleri mi kastediyorsun? Hayır, yok, değil. Büyükannem Linda ve Felicia'yı koleksiyona eklemeyi reddetti."

"Babanızın yeni çekilmiş bir fotoğrafı da yok." Sözleri yavaş ve temkinli.

"Linda'yı seçti, o yüzden..." Omuz silkiyorum.

Sohbetimiz sunucumuzun bir şişe şampanya getirmesiyle bölünüyor. Uсталıkla açtı ve döktü.

iki uzun flütün içine. Altın şarabın içinde minik baloncuklar yükseliyor. "Şerefe." Griffin kadehini kaldırıyor.

Ben de onunla içiyorum. Şampanya, sırlı limon, hamur işi ve şekerlenmiş zencefil karışımıyla sıvı kaşmir gibi yumuşak ve zengin. Hafif tuzlu bir notayla bitiyor ki bu ferahlatıcı ve hoş.

Ya da belki de şirket yüzünden tadı bu kadar güzeldir. Göbeğinizi hoplatan ve kalbinizi çarptıran, sadece kendisi olduğu için içinize durgun bir zevk gönderen bir adamla birlikteyken kötü vakit geçirmek imkansızdır.

Sunucu kısa süre sonra ilk yemeğimizi getiriyor. Kocaman Önümdeki beyaz tabakta tam iki lokma büyüklüğünde balık parçası ve yeşil, turuncu ve sarı renklerde girdaplı soslar var. Sağımda, her birinin üzerinde pirinç tanesi büyüklüğünde küçük pembe bir çiçek bulunan üç topak yeşil sos var.

Tabak belki de şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem tabak, ancak porsiyon boyutu aşırı derecede küçük. Fotoğrafını çektikten sonra bir ısırık alıyorum, sonra da ne kadar lezzetli diye inliyorum.

Balığımı yuttuktan sonra "Bu kadar lezzetli bir yemekten sadece iki ısırık vermeleri suç" diyorum.

"Sana iki tane verdikleri için kendini şanslı say. Bir tane de olabilirdi." Griffin'in sesi ciddi.

Ona bakıyorum, sonra gözlerinin dış köşelerindeki belli belirsiz kırışıklığı fark edince gülüyorum.

Ana yemek bittikten sonra kalktım, görünüşte tuvaleti kullan. Tuvaleti kullanmam gerekiyor ama Griffin'den önce yemeğimizin parasını ödemek istiyorum. Şimdiye kadar, mağazadan aldığım hediyelik eşyalar dışında, her şeyin parasını o ödedi. Bu inanılmaz bir gezi. Onun için güzel bir şey.

Ama garsonumuzu durdurup hesabı sorduğumda gülümsüyor. Aksanlı İngilizcesiyle "Çoktan ödendi hanımefendi" diyor.

"Şimdiden mi?"

"Evet. Bay Lasker rezervasyon yaptırırken ön ödeme yaptı."

"Anlıyorum," diyorum yavaşça, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak. Bu adamın suçu değil.

"Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?" diye soruyor.

"Hayır, teşekkür ederim." Ona bir gülümseme atıyorum, sonra masadaki Griffin'e bakıyorum. Şampanyasını yudumluyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi şehir manzarasına bakıyor.

Tüm bunları nasıl karşılayabiliyor? Ekonomi profesörlerinin ne kadar kazandığını bilmiyorum, ama eminim ki sadece

Tokyo'ya iki birinci sınıf biletin parasını nasıl ödeyebilirim? Todd'la birlikteyken, dışarı çıktığımızda biralara parasını bile ödemezdi çünkü ben çok daha fazla para kazanıyordum, bunu itiraf etmekten nefret etse de.

Hesabı bölüşmek için Griffin'e bir şey söylemeli miyim? Güzel bir jest olurdu ama onu kırmak ya da egosunu incitmek istemiyorum. Erkekler para konusunda çok tuhaf olabiliyor, özellikle de kadında daha çok varsa.

O büyük bir çocuk. Finanstan anlamıyor değil, diyor içimden bir ses. Eğer yardıma ihtiyacı varsa, soracaktır ya da siz nazikçe teklif edebilirsiniz.

Bir nefes alıp kendimi yeniden merkeze koyuyorum. Griffin henüz bir şey yapmamışken benim endişelenmem için bir sebep yok.

İlgilenemeyeceğini gösterdi. Tedirginliğimi bir kenara itiyorum. Sadece zamanın tadını çıkarın ve eğlenin.

Bölüm Kırk İki

Griffin

Sierra yemek boyunca tonlarca fotoğraf çekiyor. Eğlenmesine izin veriyorum ve hatta tatlı kursu sırasında sunucunun fotoğrafımızı çekmesini sağladığında küçük bir gülümsemeyi bile başarıyorum.

Akşam yemeğinden sonra şehrin gece manzarasını seyretmek için gözlem güvertesine çıkıyoruz. Sierra dudaklarını ayırmış, ışıltılı metropole bakarken bulaşıcı bir neşe yayıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor.

"Bu kadar büyüleyici olan ne? Sadece bir şehir. Bu kadar yüksekten sadece ışıkları görebilirsiniz."

"Şaka mı yapıyorsun?" Sanki az önce ona kahvenin yasadışı ilan edilmesi gerektiğini söylemişim gibi bana bakıyor. "Sadece bir şehir değil. Dünyadaki en iyi şey gibi! Işıkların ne kadar güzel olduğuna bak! Trafik nasıl da akıyor. Gökyüzü açıkken, sanki

yukarıda ve aşağıda yıldızlar var, bazıları akarsu gibi hareket ediyor. Böyle bir manzarayı başka nerede görebilirim ki?"

Gözlerimi kısarak önümde uzanan manzaraya bakıyorum. Hâlâ aynı görünüyor, diğerleri gibi bir şehir. Ama Sierra'nın heyecanı

uzun Pasifik ötesi uçuşa değer. Ona Tokyo'yu Axelrod konseri için seçtiğimi söylesem şaşırır mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrar? Eğer Rectum, Manitoba'da şarkı söylüyor olsalardı, onu oraya götürürdüm.

"Daha fazla zaman geçirebileceğimiz bir zamanda tekrar gelmeliyiz.

Benim ikramım!" diye ciyaklıyor. Muhtemelen bunu bir yetişkin gibi sakın bir şekilde söylemek istemişti ama başaramadı. Emo filtresi yok.

Garip bir şekilde sevimli ama nedenini bilmiyorum. Filtresiz insanları sevmiyorum. Onlar benim ailem gibi.

Narsist,
parazit ve aşırı çılgın.

Elma kokusundan olmalı. Kızamazsın
Mevsimin ilk elması gibi kokan biri. Elma aynı zamanda sizi
tahrik etme gücüne de sahipse, bu iki kat daha doğrudur.

Bu sabah otelden ayrıldığımızdan beri kanım kaynıyor.
Tanrı aşkına, onun kırtasiye malzemesi ve kalem seçmesini
izlerken tahrik oldum. Ama o bu kadar eğlenirken tahrik
olmamak mümkün değildi. Yanaklarının hafifçe kızarması
bana dün gece yatakta ve duşta nasıl görüldüğünü
hatırlattı.

Bütün gün ıslıl ıslıl parlıyor, tüm dikkatimi ona çekiyor.
Gülümsediğinde gözlerimi alamıyorum, gözlerindeki morluk
zevkle parlıyor.

Birdenbire gözlerimi alamamamın nedeninin, onun nasıl
hissettiğini saklamaktan aciz olması olduğunu fark
ediyorum. Dünyaya, havalı ve önemli görünmeye çalışanlar
arasında yaygın olan alaycı kayıtsızlıkla bakmıyor.
Güneş gibi parlıyor. Onun varlığında olmak her şeyi daha
parlak, daha sıcak ve daha... harika yapıyor.

Daha da yaklaşıp başını omzuma yaslıyor ve
mutlulukla usulca iç çekiyor. Eğilip onu öpüyorum, çaresizce
ona çekiliyorum.

Aklım yolculuk, jet lag ve şampanya olduğunu söylese de,
kalbim Sierra diye fısıldıyor.

* * *

Bir saat sonra taksimiz bizi otelin önünde indirdi. Asansör
bankosuna doğru ilerlerken elimi Sierra'nın sırtına
koyuyorum ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Lobiye hızlıca taradım. Sonra
onu gördüm.

Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş altın sarısı saçları
ince omuzlarının etrafında ustaca dalgalanıyor. Profesyonelce
yapılmış makyaj ve

Yüz binlerce dergi kapağını süsleyen yüz.

Ağzım kurudu. Annemin burada ne işi var? O bir Önündeki masada bir çeşit mavi kokteyl ile rahat bir sandalye. Üzerinde sıvı ateş gibi akan parlak kırmızı bir elbise var ve yarı yaşındaki kadınların uğruna yumurtalıklarını takas edebileceği tonda vücudunu öne çıkarıyor. Bir an için bile ikincisi, sadece bir içki için burada.

Göz teması kuramadan gözlerimi kaçırıyorum ve hızla asansörlere doğru yürüyorum. Telefonum çalıyor.

Görmezden geliyorum.

Tekrar ping atıyor. Sierra bana baktı. "Bunun ne olduğuna bakman gerekmiyor mu? Acil bir durum varsa diye?"

"Muhtemelen spam'dir."

"Amerika'da sabahın köründe birileri sizinle iletişime geçiyor."

Bu acil ya da önemli olduğu anlamına gelmez. Benim dünyamda değil.

"Kardeşlerinden biri olabilir," diye ekliyor.

Kardeşlerimin bu saatte beni arayacaklarından şüpheliyim. Sorunlarını halletmem için bana ihtiyaç duymayacak kadar yetenekliler. Benimle iletişime geçecekleri tek zaman, yine viral olursam.

Noah bu sabah konserden viral olan bir video hakkında grup mesajı atarken çok heyecanlıydı. Amerika'ya döndüğümüzde Sierra'yı onlarla tanıştırmam için ısrar etti. Bir şey istediğinde ısrarla mesaj attığı için, sırf onu susturmak için ona soracağımı söylemek zorunda kaldım.

"Ya da aileniz," diyor.

Sadece hayır, diye karar verdim, tüm varlığım bu fikre karşı isyan ediyordu.

Bir ping daha. Hissettiğim endişe, sanki bir kasırga yaklaşıyormuş gibi artıyor.

Sierra kaşlarını çatmaya başlar.

Sikeyim. Ben.

İç çekerek telefonumu çıkardım. Sierra'yı mutlu etmek için mesajları okuyormuş gibi yapabilir ve sonra kaldırabilirim.

-Anne: Neredesin?
-Seninle konuşmak istiyorum.
-Anne: Ben zaten lobideyim, beni beklettiğin için kendini suçlu hissetmene gerek yok.

Hah. Suçluluk hissettiğim son şey.

-Anne: Bu arada, kız arkadaşını görebilecek miyim?
-Burada olduğunu biliyorum.
-Sen cevap verene kadar hiçbir yere gitmiyorum.

Sierra'yı görmesine izin vermemin imkanı yok. Ama yapamam.

Annemi de tamamen görmezden gelemem. İsteddiğini elde etmek için yeterince inatçı ve dramatiktir. Her şey başarısız olursa, olay çıkarır. Sonra biri bunu filme çekecek ve viral olup aylarca konuşulacak. Hatta dramanın benimle ilgili olduğunu ağzından kaçırabilir ve bunun dalgalanma etkilerinin ne olacağını tahmin etmek mümkün değil. Kariyerimde kendim için geliştirebildiğim saygınlığı mahvetmesi tamamen olası.

Lanet olsun. Annemden konsere bilet almasını istediğim için başıma bunlar geldi. İsteyeceğini bilmeliydim. Karşılığında bir şey ve bu şey, ona en az vermek istediğim anda benim zamanım ve ilgim olacak.

Sierra'yı asansöre götürüyorum ve yavaşça arabaya yerleştiriyorum. Onu takip etmediğimde, başparmağını açma düğmesinin üzerinde tutuyor. "Sen gelmiyor musun?"

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye yalan söyledim. "Halletmem gereken kişisel bir mesele var." Yeterince doğru, ancak ne kadar tatsız olacağını atlıyorum. "Özür dilerim. Çabucak halletmeye çalışacağım."

Sierra belli belirsiz meraklı görünüyor ama araştırmıyor.

"Tamam.

Acele etmeyin."

Asansör kapıları kapanana ve kabin yükselmeye başlayana kadar bekliyorum. Sonra arkamı dönüyorum, zihnimi kaldırıyorum ve

Duygusal kalkanlar ve annemin oturduğu masaya doğru yürüyüş.

Başını kaldırıyor, gözleri gülümseyerek kırışıyor. Ama gülümseme görüldüğü kadar çabuk kayboluyor. Tanrı korusun kırışırsa.

Çizgiler oluştuğunda asla geçmezler. Annem bunu yirmili yaşlarının sonunda zor yoldan öğrendi. Sadece dört yaşındaydım, bu yüzden neden bu kadar teselli edilemez bir şekilde ağladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim üzgün olduğuydu ve bu beni de üzüyordu. Bana yüzünde çizgiler olduğunu söyledi ama ben anlayamadım.

Ne hakkında konuştuğunu ya da neden kendini yok eden dünyasında bir dayanak noktasıymışım gibi bana sarıldığını.

Sonra bir gün, daha yaşlı ve bilge olduğumda, bir evreka anı yaşadım. Biraz daha yaşlanınca bu duygu tiksintiye dönüştü. Hayatta kırışıklıklardan daha fazlası var.

Her ince çizgi için ağlamayı bıraktı, en azından benim önümde. Bugünlerde yüzünü olabildiğince pürüzsüz tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Eminim ki gözlerinin etrafındaki derinin kırışmasının nedeni doktorunun bir kaza geçirmesi ve düzenli olarak

Tokyo seyahati için planlanmış botoks enjeksiyonu.

"Merhaba, Griffin." Sesi hoş. Sakin.

Bu bana güven vermiyor. İsteddiği zaman gözyaşlarına ve tiyatralliğe bürünebiliyor ve zahmetsizce herkesin dikkatini çekebiliyor.

"Merhaba anne." Ayakta kalmaya devam ediyorum.

Karşısındaki koltuğu işaret ediyor. "Neden oturmuyorsunuz?"

"Planlarım var."

"Yine mi?" Suratını asıyor. "Her zaman planların var."

Ellerimi açtım. "Önceden bana danışmaman benim suçum değil."

"Oturmazsan seninle konuşamam. Boynumu ağrıtmayacağım."

İçimi çekerek oturuyorum. Şu an için en iyisi onu şakaya vurmak ve bu ziyareti sonlandırmak. Şu anda Sierra'ya sarılmayı tercih ederim. "Eğer teşekkürlerimi bizzat duymak için buradaysanız, teşekkür ederim.

Sen." Umarım bu onu tatmin eder ve bu anlamsız sohbeti bitirebiliriz.

"Bir şey değil." Biraz daha mutlu görünüyor. "Seni konserde gördüm, el salladım ve seslendim ama sen beni tamamen görmezden geldin."

"Seni duymadım. Çok gürültülüydü." Tanrıya şükür.

İç geçirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Çok sinir bozucu." Benim için değil.

"Neden bana bir kızı etkilemeye çalıştığını söylemedin? Sahne arkası geçişlerini ayarlayabilirdim. Hiçbir şey bir kızı rock yıldızlarını görmek kadar heyecanlandıramaz." Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Boş ver. O da alabilirdi. yanlış kişiye bağlanmış. Devlin ve Killian evlendiler ama hâlâ piyasadan çekilemeyecek kadar ateşliler."

"Anne. Yuva yıkıcı olma."

Gözlerini deviriyor. "İstesem bile yapamam. Onlar yeni evliler, bu yüzden hala evlilik yeminlerini önemsiyorlar." Ses tonu bunun yakında biteceğini söylüyor.

İdeal olan, hayatlarının geri kalanında yeminlerini önemsemeye devam etmeleridir. Annemin bir çocuk sahibi olduğunu düşünmek istemiyorum.

rock yıldızlarıyla üçlü seks. Seks hayatı yokmuş gibi davranmaya çalıştığım bir şey, ancak benimle iletişime geçmesinin nedeni bu olma eğiliminde.

"Yine de onlarla takılmak eğlenceliydi."

"İyi vakit geçirdiğine sevindim," diyorum belli belirsiz, bir yandan da Sierra ile Kaliforniya'ya geri dönmek zorunda kalacağımızı fark ediyorum

Yarın. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı da ona Japonya'yı daha çok gösterebilseydim.

Belki bir dahaki sefere.

Bu düşünce aklımdan o kadar kolay geçiyor ki bir an duruyorum. Sanki ilişkimizin devam etmesini istiyormuşum gibi.

İçimde kötü bir his yok. Aslında, birlikte kalmamız doğru geliyor.

Seks ve diğer her şey Sierra ile bir ilişkinin daha önce yaşadıklarına hiç benzemeyeceğini söylüyor.

O özel biri.

"Senin kız da buna bayılırdı," diyor annem, beni hayallerimden çekip çıkararak.

Başka şeyler yaparak çok eğlendik. Bir sürü orgazm olmak gibi.

"Killian doğum gününü kutlamak için ona bir bis söyleyebilirdi, çünkü sen onun için asla şarkı söylemeyeceksin."

"Kimse için şarkı söylemiyorum." Annem istediği kadar ima etsin. Ailem ne zaman egolarını tatmin etmek istese eğitilmiş bir ayı gibi etrafta dolanmayacağım.

"Belki de değildir," diye ekliyor sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Adriana Mitchell ve Don Kasher'ın da orada olduğunu biliyor muydun?"

"Ve...?" Ama cevabını duymama gerek yok. Onlardan nefret ediyor çünkü kendisi ve babasına hiç benzemiyorlar. Sağlıklı, saygıdeğer bir çift. Hollywood'da kalan çok az sayıdaki normal, iyi insandan ikisi. Şöhret ve servet onları delirtti.

Annem, "Onların kibirli yüzlerini görmek mide bulandırıcıydı," diye alay ediyor.

"Ne kadar çekilmez. Artık gidebilir miyim?" Yarı yarıya ayaktayım. "Henüz değil." Bir elini aşağı doğru salladı. Otur. "Ben istiyorum Sierra'yı gör."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Neden olmasın?"

Ciddi mi? Nasıl bilmez? "Onu korkutmak istemiyorum."

Yüzünde garip bir şekilde acıya benzeyen bir şey belirliyor. Ama hayır. Annem gerçek duygulardan yoksundur. Sadece birini manipüle etmesi gerektiğinde insani duygular gösteriyor.

"Bazen çok acımasız oluyorsun." Sesi hafifçe çatlıyor ve gözlerinde bir damla yaş belirliyor.

Tanrı bana sabır versin. "Herkesi gereksiz garipliklerden kurtarmaya çalışıyorum."

"Gariplik mi?" Kelimeyi bilmiyormuş gibi göz kırpmıyor.

Ben kandırılmadım. Babamla birlikte Cenevre'deki ilk kız arkadaşımın önünde beni nasıl utandırdıklarını hiç unutmadım.

Her nedense -geriye dönüp baktığımda arkamdan iş çevirdiklerinden şüpheleniyorum- onunla aynı zamanda tanışmak için ısrar ettiler. Chantel'i tanıştırmak istemedim ama o iyi bir kızdı ve ailemle tanışmamın bir sakıncası olmayacağını söyledi.

gerçekten onunla tanışmak istiyordu.

Onları normal insanlar gibi davranmaları konusunda uyardım.

Chantel benim ve kardeşlerimin büyüdüğü gibi büyümedi. Akıllı başında ebeveynleri olan iyi bir aileden geliyordu. Babası bir Sorbonne'da çok saygın bir dekan.

Ama hayır. Ailem bir saniye bile normal ya da terbiyeli davranmadı. Chantel'e merhaba dedikten sonra birbirlerine hakaret etmeye başladılar. Bu onları yeterince dengesiz göstermeyince, birbirlerinin sevgililerini de işine katmaya başladılar. En kötüsü de her ikisinin de Chantel'den bir taraf seçmesini istemeleriydi.

Utanç vericiydi. Korkunçtu. Chantel beni terk etti. Hemen. Saygı duymadığı biriyle asla birlikte olamayacağını söyledi. Suçlu olduğuna karar verildi.

Haksızlıktı ama onu suçlayamazdım.

Ve Lasker Ebeveyn Bok Gösterisi'ne maruz kaldıktan sonra terk eden tek kız arkadaş o değildi. Başkaları da oldu.

"Şimdi, anne. Burada bir otel lobisinde tek başına oturamayacak kadar güzel olduğunu biliyorsun." Annemin dikkatini Sierra'yı görmek için duyduğu bu korkunç arzudan başka yöne çekecek herhangi bir şey. "Erkek arkadaşın nerede?"

Bölüm Kırk Üç

Sierra

Griffin kişisel acil durumuyla uğraşırken ben de günün terini atmak için hızlı bir duş alıyorum. Tazelendikten sonra bir tişört ve şort giyip oturma odasındaki koltuğa yerleşiyorum, ayaklarımı da uyumlu sedirin üzerine koyuyorum. E-postalarımı kontrol ediyorum, birkaçına yanıt veriyorum ve en sevdiğim çevrimiçi mağazalardan gelen birkaç indirim bildirimini işaretliyorum.

Ellie muhtemelen hâlâ uyuyordur. Ama yine de bugünün en iyi fotoğraflarını ona gönderiyorum ki uyandığında bakabilsin.

-Skytree muhteşem. Bir gün birlikte ziyaret etmeliyiz.

Bunu yaptıktan sonra Griffin gelene kadar kendimi meşgul etmek için bir dizi sosyal medya uygulamasında geziniyorum. Ancak neredeyse bir saat boyunca akışlar arasında gezindikten sonra endişelenmeye başlıyorum. Griffin uzun sürmeyeceğini söylemişti ve genellikle zaman konusunda hassastır.

Ona bir mesaj attım.

-Her şey yolunda mı?

Birkaç dakika geçmesine rağmen cevap yok.

Beni asansöre bindirirken ne dedi?

Kırmızı bayrak çekecek bir şey yoktu ama sanki en yakın arkadaşının köpeği ölmüş gibi biraz suratsız görünüyordu.

Aşağı inip iyi olup olmadığına bakmalıyım.

Bir sütyen giydim, telefonumu ve oda anahtarımı aldım ve dışarı çıktım. Neyse ki beni bekleyen bir asansör var.

Büyük lobiye indiğimde, Griffin'in yerini bulmam için bir anlık tarama yapmam gerekiyor. Sırtı bana dönük bir masada oturmuş, parlak kırmızı elbiseli bir kadınla konuşuyordu.

Kim o kadın? Bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyledi, biriyle konuşması değil.

Narin yüz hatlarına ve parlak altın rengi saçlarına bakıyorum, onu daha önce görmüşüm gibi hissediyorum. Bu Rachel mı? Ted Lasker'ın doğum günü partisindeki kadın mı?

Beni fark etti ve el salladı. "Sierra!" diye lobiden seslendi. Griffin arkasını döndü. Gözleri benimkilerle çarpışıyor, ağzı bir tire şeklinde düzleşiyor. Ve eğer tirelerin duyguları olsaydı, bu kızgın olurdu.

Belki de gitmeliyim. Bir şeyi bölmüş olmalıyım. çok önemli ve çok özel.

Ama ben kaçamadan Rachel ayağa kalkıyor ve onlara katılmam için eliyle işaret ediyor.

Kibar bir gülümsemeye başımı sallıyorum. Ama o bana doğru adım atıyor, kırmızı elbisesini göstererek podyuma çıkmış gibi kasıla kasıla yürürken ince topuklu ayakkabıları yere çarpıyor. Aniden sarılması beni irkiltiyor.

"Aman Tanrım, seni görmek çok güzel. Ne kadar oldu?"

"Birkaç hafta mı?" Gıcırdıyorum.

"Çok uzun," diyor Rachel. "Gel, gel bize katıl."

Gülümsüyor, bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni Griffin'in bizi annelerimizin bile sevemeyeceği bir B filminin yıldızlarıymışız gibi izlediği masaya çekiyor.

"Tokyo'da yeniden bir araya gelmek harika değil mi?" diyor.

"Kesinlikle. Burada olacağını bilmiyordum." Nasıl tepki vermem gerektiğinden tam olarak emin değilim, özellikle de Rachel mutlu görünürken ve Griffin büyürken giderek daha da acımasızlaşıyor. Eğer bu bir çizgi film olsaydı, başının üzerinde şimşekler çakan ve gürleyen bir gök gürültüsü bulutu toplanıyor olurdu.

"Oh, ben her yerdeyim. Ben böyleyim işte. Bir fotoğraf çekimi yapıyordum." Rachel'in heyecandan nefesi kesilmişti. Griffin'in yanındaki koltuğa oturana kadar beni aşağı çekiyor.

"Fotoğraf çekimi mi?"

Rachel şaşırmış görünüyor. "Evet, canım. Ben bir modelim." "Demek bu yüzden bu kadar tanıdık geliyorsun!"

"Sorun değil. Herkes modelleri bilmez," diyor, ağzı hafifçe gergin.

"Hayır, hayır. Sadece... ünlü biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim, bu yüzden sizi gördüğüm bir modele çok benzeyen biri sandım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Elini okşuyorum ve ona tüm güvenimle bakıyorum.

"Peki." Rachel gülümsüyor, yumuşamış. "Artık var. Bugün senin şanslı günün!"

Griffin yumuşak bir hırıltı çıkararak şanslı olmadığını söylüyor.

Huysuz halini şimdilik görmezden geliyorum. Şöhreti ve tanınırlığı konusunda Rachel'ı üzecek bir şey söylerse diye daha sonra özel olarak ilgileneceğim.

"Yani." Rachel koltuğuna geri yerleşti. "Ne yapıyorsun-"

"Bana Fabio'nun ne kadar üzgün olduğunu anlatıyordun," diye sözünü kesiyor Griffin. "Ayaklarına kapandı ve senden onu geri almanı istedi. Bunu yaparken dizlerinin üzerinde olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Fabio bekleyebilir." Rachel kokteylinden bir yudum alır. "Sierra çok hoş bir genç kadın."

Griffin'in elleri masanın üzerinde bir sıkılıp bir açılıyor. Zihninde kimi boğuyor? Umarım cevap Fabio'dur.

"Tokyo'da neler yaptığını anlat bakalım," diyor Rachel.

"Griffin beni buraya doğum günümü kutlamak için getirdi." "Konser."

"Videoyu gördün mü?"

Gülüyor. "Canım, ben de oradaydım. Griffin'e diyordum ki, eğer bana bir kızı etkilemek istediğini söyleseydi ve doğum gününü kutlamak için ona sahne arkası kartı alırdım."

Nefesim kesildi. "Sahne arkası kartları mı?"

"Mm-hmm. Hiç sorun olmazdı. Bir dahaki sefere doğrudan bana gelin." Göz kırıyor, sonra bir kart çıkarıyor. "İşte numaram."

"Sorun olur mu?" Bu çok cömert bir teklif.

Griffin karta uzanmaya başlıyor ama ben ona merakla bakınca duruyor. Koltuğunda arkasına yaslanıyor ve gözlerini kapatarak uzun bir iç çekiş yapıyor.

"Tabii ki." Rachel'ın sözleri beni tekrar konuşmaya sürüklüyor. "Özellikle de oğlumun uğruna bunca zahmete girdiği bir kız için."

Şok oldum. "Oğlun mu?" Otuz beş yaşından büyük olamaz. Cildi kesinlikle kusursuz, ne bir kırışıklık ne de Görünürde bir gözenek. "Onun annesi olacak kadar yaşlı görünmüyorsun."

Gülüyor, ince oyulmuş yanakları kızarıyor. "Çok tatlısın! Biliyorum ama ben kesinlikle onun annesiyim. Sence bu yakışıklılığı nereden almış?"

Bakışlarım onunla çenesini sıkkan Griffin arasında gidip geliyor. Şimdi o söyleyince benzerliği görebiliyorum. Griffin annesinin yüzüne sahip, sadece daha cesur ve daha erkeksi. Elmacık kemikleri aynı. Gözler ve kaşların şehvetli eğimi de öyle.

"Her neyse, daha önce hiçbir kız arkadaşı için kapalı gişe konser bileti almamı istemek gibi bir şey yapmamıştı. Sen özel biri olmalısın."

Yüzüm zevkle ısınıyor. Bunu duymak kadınsı egomu okşuyor, özellikle de ona karşı bir şeyler hissettiğim için - sülük gibi eski kocamı uzaklaştırmak için bir yer tutucu olarak değil, gerçek bir erkek arkadaş olarak hayatımda olmasını istiyorum.

Bakışlarımı Griffin'e doğru kaydırıyorum. Yüzü ifadesiz ama gözlerinin etrafındaki deri gerginlikten gerilmiş. O mu

Annesinin beni övmesinden utanıyor mu? Eminim duygularını ifade etmekten çekiniyordur. Çok şirin.

Rachel devam ediyor, "Ve tabii ki ben de senden hoşlanıyorum. Ted'in partisinde bana çok iyi davrandın."

"Daha fazla konuşamadığımız için üzgünüm. Diğer oğlun seni uzaklaştırdıktan sonra iyi miydin?"

"Diğer oğlun mu?" Göz

kırıyor. Başımı

salladım.

"Sadece bir oğlum var."

Şaşkınlıkla başımı eğiyorum. "Griffin kardeşleri olduğunu söyledi," diye belirtiyorum.

Rachel rahat bir ses tonuyla, "Onlar benim değil," diyor. "Benim olan sadece Griffin."

Griffin'e bakıyorum.

Başını sallıyor. "Teknik olarak hepimiz üvey kardeşiz ama birbirimize kardeş deriz."

"Kafasını karıştırdın," diyor Rachel. "Doğru olmak önemlidir."

"Bu yüzden onlara kardeş diyorum." Sesi acı doluydu. "Ses tonu için üzgünüm," diyor Rachel bana. "O sebepsiz yere huysuzlaştı. Partide huysuz anlarından birini yaşıyordu."

Ona bakıyorum, sonra Griffin'in az önce söylediklerinin anlamı zihnimde dönüp duruyor. Büfedeki kaba adam Parti Griffin miydi?

"Şirkete geldiğinizde daha önce tanıştığınızı fark ettiniz mi?" Ona sordum.

Dirseğini masaya dayıyor ve bir eliyle yüzünü kapatıyor. Kaşları sımsıkı, gözleri kapalı, migrenden ölmek üzereymiş gibi. "Evet."

"Peki neden bir şey söylemedin?"

Çenesindeki kaslar geriliyor ve esniyor. "Çünkü insanların o doğum günü partisinde olduğumu bilmesini istemiyorum."

"Griffin bazı açılardan hâlâ ergenlik çağında," diyor Rachel. "Kendisi hakkında sürekli utanıyor-"

"Anne." Griffin gözlerini açar, onu bir bakışla delici bir bakış. Dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki kesici sözlerini zapt etmeye çalışıyormuş gibi.

Rachel boğazını temizliyor. "Ama o kadar da kötü biri değil," diyor biraz garip bir kahkaha atarak. "O kadar iyi ki Telefonlarıma cevap veriyor, beni kurtarmaya geliyor ve iyi olduğumdan emin oluyor. Hatta birkaç hafta önce bir partide bana eşlik edebilmek için New Orleans'a uçtu."

"Anne," diyor Griffin tekrar, sesi buz gibi.

O sesi bana karşı kullansaydı, muhtemelen duraklardım. Ama Rachel'ın bağışıklığı var. Anne Kalkanı™ olmalı.

"Utangaç olmaya gerek yok. Kadınlar, erkeklerin annelerine iyi davranmasından hoşlanır." Bana döndü.

"Sence de öyle değil mi?" "Evet," diyorum. "Annesine saygısızlık eden bir erkek sevgilisi de aynı şekilde."

Rachel Griffin'e gülümsüyor. "Gördün mü?" Bana bakıyor. "Her neyse, Griffin olmasaydı yıkılırdım. Randevusuz bir partiye gitmeyi hayal bile edemezdim. Çok kaba olurdu. Özellikle de New Orleans'ta bir maskeli balo."

Maskeli balo için neden bir partneri olması gerektiğini anlamasam da başımı sallıyorum. Doğru maskeyi taktığı ve saçlarını perukla kapattığı sürece kimse onu tanıyacak gibi değildi.

"Ama bu konuda çok iyi davrandı. Sevgilimin beni ekmesine o kadar üzülmüştüm ki Griffin'e parti için biraz daha rahat bir şeyler getirmesini söylemeyi tamamen unutmuştum. Sonunda takım elbise ve siyah bir maske giydi.

Tanrıya şükür takım elbisesi siyahtı, böylece her şey birbirine uyuyordu. Kendi kendine giyinemeyen bir adamla görünmek istemem."

Siyah bir takım elbise ve maske mi? Üzerime bir şok çöktü. Söylediği şey Gece Yarısı Tanrısı'nı tanımlıyor.

"Her neyse, ben kendime bir şeyler bulana kadar kaldı. takılmak için uygun bir arkadaş. Oğlumun bana eşlik etmesi ne kadar güzel olsa da, bir randevuya ihtiyacım vardı. Ve elbette onun da başka biriyle takılmak istediğinden eminim."

"Bu parti ne zamandı?" İim daralarak soruyorum.

"Tam tarihi hatırlayamıyorum. Asistanım hatırlardı. Ama oldukça unutulmaz bir geceydi. Onlar vardı timsah ordövrleri, harika erkek seçenekleri ve seks yağı örnekleri vardı. Tadı gerçek çikolata gibiydi. Kayganlaştırıcının tadının böyle olduğunu bilmiyordum. Keşke orada olsaydın. Onlara bayılırdın."

Aman Tanrım! Ağzımı kapattım. Bu benim gittiğim maskeli balo partisiydi! "O örnekler Silikon Rüyası'ndan geldi. Benim şirketimden. Ve ben de partideydim."

"Gerçekten mi? Dünya ne kadar küçük!" Rachel gülüyor.

"Biliyorum." Beni dikkatle inceleyen Griffin'e bakıyorum. Heyecan en iyi şampanya gibi köpürür, köpürür ve ürperir. "O gece mor bir peruk takıyordum."

"Çok sevimli görünmüş olmalısın!" Rachel diyor ki. "Fotoğrafların var mı?"

"Evet." Gülümseyerek telefonuma dokunuyorum ve gecedен bazı fotoğrafları açıyorum. Zırhın yanında poz verdiğim selfie'yi buluyorum. "İşte."

Rachel öne doğru eğilir, sonra genişçe gülümser.

"Haklıymışım!

Çok tatlı görünüyorsun!"

Griffin fotoğrafı görebilsin diye telefonumu eğiyorum.

"Bak!" Sırıtiyorum.

Gözleri kısıldı. "Sen Mor Kız mısın?" "Mor

Kız mı?" Tekrar ediyorum.

"Kafamın içinde sana böyle sesleniyordum."

"Demek siz de New Orleans'ta tanıştınız?" Rachel neredeyse heyecandan nefesi kesilmiş bir halde soruyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim Griffin'de. Gece Yarısı Tanrısı.

Aman Tanrım!

Gece Yarısı Tanrısı Griffin!

Bu durumla ilgili bir şey beni derinden sarstı. Onunla bir daha karşılaşmayacağımı sanıyordum. Eğer karşılaşsak bunu bir işaret-kader olarak kabul edeceğimi söyledim kendime.

Ama yapmışız, yapmışız ve ben bunun farkında bile değilmişim! Ted'in doğum günü partisinde yollarımız kesişti. Sonra tekrar Silikon Rüyası'na dava için geldiğinde. Yine, ne zaman o

evime geldi ve Todd'un ne yaptığını gördü ve eski kocam pes edene kadar beni güvende tutmak için birkaç haftalığına yanıma taşınmaya karar verdi.

Sanki kader, şans eseri olmadığını anlayana kadar Griffin'i yüzüme vurmaya karar vermiş gibi.

O bir koruyucu. Birbirinizin yörüngesinde böyle dönüp duramazsınız ve bu bir kader olamaz.

"Vay canına," diyorum sonunda.

Griffin'in sağ kaşının ucu seğiriyor. Düşünceli bir şekilde bana bakıyor, sonra annesine dönüyor.

"Gitmeliyiz," diyor ayağa kalkıp üzerimize doğru yükselerek.

"Ama Sierra henüz içki içmedi," diyor. "Sen de içmedin."

Saatini kontrol etmek için abartılı bir gösteri yapar. "Geç oldu."

"Daha gece yarısı bile değil!" Rachel itiraz ediyor.

Çenesi esniyor. Belli ki annesi yanındayken konuşmak istemiyor. Ama sadece ikimiz varken, birbirimizin hayatında yer aldığımız gerçeğini konuşmak isteyebilir, Bilerek ya da bilmeyerek. Ve kesinlikle onunla aylardır nasıl birbirimizin yörüngesinde olduğumuza hayret etmek istiyorum.

"Geç oluyor," diyorum. "Altıdan beri ayaktayım, biraz güzellik uykusu almalıyım."

Elini uzatırken çenesindeki gerginlik azalıyor. Tutuyorum ve ayağa kalkıyorum. Çıplak teni sıcak ve kuru geliyor. Cinsel farkındalık parmak uçlarımdan yüzüme ve göğsüme kadar karıncalanıyor.

"Güzellik uykusu önemli ama sadece bir içki mi?" Rachel yalvarıyor.

"Daha önce yeterince içtik," diyor Griffin. "Ve eminim arkadaşların bekliyordur."

"Ama-"

"İyi geceler anne," diyor ve masanın üzerinden eğilip annesinin yanağına hızlı bir öpücük konduruyor.

Sonra, Rachel'a iyi geceler diyemeden beni çekip götürüyor ve onu lobideki barda yalnız bırakıyor.

Bölüm Kırk Dört

Griffin

Annem daha fazla hikâye anlatmadan Sierra'yı kendimden uzaklaştırdım. Bunu daha önce yapmamamın tek nedeni Sierra'nın onu ailemden saklamaya çalıştığını düşünmesini istemememdi. Eski bir kız arkadaşımın aynı şeyleri yaşamıştım.

ondan utanıyordum. Ona göre, ailemle tanışmasına izin vermememin tek nedeni onu buna layık görmememdi.

Umarım Sierra o kadar mantıksız değildir ama o bir kadın. Emmett'in nasıl terk edildiğine bir bak. O hiçbir şey yapmadı; hepsi babasının suçu. Ama bedelini Emmett ödedi.

Ama annem biraz konuştu ve Sierra yeterince sosyal zaman geçirdi. Orada oturup durumdan korkarak ve annemin ne zaman davranmaya başlayacağını ya da beni küçük düşürecek bir şey yapacağını merak ederek kendime daha fazla işkence etmeme gerek yoktu. Ve Umarım Sierra bu konuşmadan her zaman utanç verici olan Ted Lasker'ın babam olduğunu anlamamıştır.

Süite girdiğimizde Sierra bana döndü. "Bu harika değil mi?"

"Neymiş o?" Sierra'nın standartlarına göre bile "şaşırtıcı" sayılabilecek annemin söylediklerini gözden geçirerek soruyorum.

"New Orleans'tan beri birbirimizi nasıl da tanıyoruz! Kader gibi bir şey!" Bana dikkatini vermeyen suçlu bir öğrenciymişim gibi bakıyor. "Sence birbirimizi New Orleans'tan önce de tanıyor olabilir miyiz? Başka bir yerde tanışmışız gibi parti ya da etkinlik?"

"Bundan şüpheliyim." Evet, New Orleans'ta karşılaşmış olmamız ilginç. Bunun istatistiksel olasılığı, ayrıca babamın partisinde ve sonra da onun şirketinde karşılaşmamızın olasılığı çok çok düşük. Gerçek bir aykırı olay. Ama bu bir

Bir dizi tesadüf, çenesi düşecek bir şey değil. Ve kesinlikle kader de değil. Daha çok bir insanın ilgisiz olaylara geriye dönük olarak anlam ve bağlantı yükleme eğilimi.

Yine de, garip tesadüfler yüzünden heyecanlanmanın saçmalığına işaret ederek onun iyi ruh halini bozmayacağım. Tepkisi çok sevimli ve tatlı. Mutlu olmasına izin verebilirim ve onun coşkusunun tadını çıkar.

Ben bir ekonomistim, canavar değil.

"Annenle tekrar konuşabildiğim için çok mutluyum. Aksi taktirde, bir araya geldiğimizi asla bilemezdik. maskeli balo partisi. Keşke daha fazla konuşabilseydik." Başını sallıyor. "Aslında keşke üçümüzün de partide konuşma şansı olsaydı."

"Parti mi?"

"Bilirsin işte. Ted Lasker'ın doğum günü partisi. O zaman sen ve ben New Orleans'ta tanıştığımızı öğrenebilirdik. Ve birbirimizi tanımak için daha fazla fırsatımız olurdu, sence de öyle değil mi?"

Ona bakıyorum. Sosyal çevremdeki hiç kimse aşırı dramatik annemle fazla zaman geçirmek istemez, tabii onun bağlantılarını kullanarak modellik ya da oyunculuk yapmak istemiyorlarsa. Sierra ikisiyle de ilgilenmediğine göre, bir sebepten dolayı annemi gerçekten seviyor olmalı.

Anlamıyorum. Ama bana baktığında, gözleri mutlulukla parlıyor, nedeni önemli değil gibi görünüyor.

"Haklısın." Belirsiz bir yanıt, bir şeyi dile getirmekten daha iyidir.

Gerçekten ne düşündüğümü ve gözlerindeki o ışığı söndürdüğümü. "Bizi neden orada ayırdığını merak ediyorum. Sence

Seni utandırır mıyım?"

Sen değil, annem. Ama bu konuya girmek istemiyorum. aşağılayıcı aile geçmişi. Bazı insanlar sempati ve ilgi çekmek için aşırı paylaşımı sever. Ben sevmem.

"Hayır. Beni asla utandıramazsın." Sierra'nın ağzına sıcak bir öpücük kondurarak dikkatini daha verimli ve eğlenceli bir şeye yönelttim.

Bu Tokyo'daki son gecemiz ve bunu unutulmaz kılmalıyız.

Bölüm Kırk Beş

Sierra

Griffin ve benim Amerika'ya döndüğümüz sabah telaşlıydı. Uçağımız geç iniyor ve normal hayatımıza devam etmek için acele etmeden önce sadece hızlı bir duş alacak vaktimiz var.

Artık okuyamadığım tabelalarla dolu kalabalık caddelerde dolaşmak ya da muhteşem bir şekilde paketlenmiş hediyeler ve atıştırmalıklar görmek yok.

Yine de sorun değil - bu bana Tokyo'ya geri dönmek için bir neden daha veriyor. Bir dahaki sefere, tüm planlamayı ben yapacağım ve Griffin'e ben ısmarlayacağım. Ve daha fazla zaman ayıracağım.

Osaka ve Kyoto'yu da görebiliriz. Aslında Okinawa'daki akvaryumu da görmek istiyorum. Görünüşe göre, dünyanın en büyük üçüncü akvaryumuymuş ve balina köpekbalıkları varmış! Ve Okinawa'daki plajların resimleri harika görünüyor.

Silikon Rüya'nın lobisine giriyorum, kendimi iyi hissediyorum.

En güzel mor elbiselerimden birini ve çıplak topuklu ayakkabılarımı giydim. Dan kaslı kolunu sallayarak ve genişçe gülümseyerek beni selamlıyor. "Günaydın. Gecikmiş doğum günün kutlu olsun Sierra."

"Teşekkür ederim!" Çantama uzandım ve paketlenmiş bir kutu çıkardım. "İşte sana ve Sally'ye Tokyo'dan küçük bir hediye."

Hediyeyi alıyor. Ellerinde daha da küçük görünüyor. "Vay canına. Teşekkürler. Nedir bu?" diye sorar, kutuyu kulağının yanına koyar ve biraz sallar.

"Çan şeklinde mini kekler içinde bir kutu kırmızı fasulye ezmesi. Hoşunuza gideceğini düşünüyorum. Tatlı ve lezzetli."

Kolunu indirerek kutuyu güvenlik masasının üzerine bırakıyor. "Senin için bir şey almalıydım. Yani, bugün senin

doğum günün."

"Oh, gerek yok. Şimdiye kadar alabileceğim en iyi hediye
aldım.

istedim." Harika bir yolculuk ve Griffin'le geçirilen romantik,
seksi zaman. Hâlâ bayılıyorum. Şu anne meselesinde biraz
gariplik oldu ama büyük bir şey değil.

Anlaştık. Yükselen Güneş Ülkesi'ndeki büyüdü dört günümüzü hiçbir şey mahvedemez.

"Oh, eminim. Killian Axelrod'dan bir şarkı almaktan daha iyi ne olabilir bilmiyorum."

"Videoyu gördün mü?"

Dan gülüyor. "Herkes gördü."

Hatırladıkça zevkten kızarıyorum. "Griffin, sahip olduğumu bilmediğim bir hayali gerçeğe dönüştürdü."

Dan başını sallıyor. "İyi birine benziyor. Eski kocana hiç benzemiyor."

"Herhangi birini Todd ile kıyaslamak çitayı düşük tutmaktır."

Homurdanıyor. "Yeterince doğru. Sana hak ettiğin şekilde davranan biri olduğun için mutluyum."

Babam olacak yaşta değil ama umurumda değil. Önemsemesi çok hoş.

"Parti için daha sonra geleceğim."

Heather ve Ellie bugün bir doğum günü partisi ayarlamış olmalı. Her zamanki gibi, muhtemelen öğle yemeği sırasında yapacaklar, böylece herkes gelip biraz pasta yiyebilecek. Barbara hariç, onun için özel bir taze meyve kupası var.

"Harika," diyorum. "Sonra görüşürüz o zaman."

Kapıları kapanmak üzere olan asansöre doğru koşuyorum. Boşluktan birini görüyorum ve "Bekle!" diye sesleniyorum.

Kapılar yeniden açılır. İçerideki tek kişi Ellie'ydi. Bana şöyle bir baktı ve "İyi görünüyorsun." dedi.

"Tokyo'da bu kadar eğlendikten sonra kötü görünmek zor."

"Ve sadece herhangi bir eğlence değil, X-rated eğlence." Ellie kaşlarını sallıyor.

"Bu da harikaydı." Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. Sonra bir şey hatırladım. "Aman Tanrım, bu arada sana bir şey söylemem lazım. Kaderimle ilgili."

"Evet, Griffin. Sana böyle davranan her erkek kesinlikle kaderdir."

"Hayır, hayır. Yani, evet, ama dahası var. O Gece Yarısı Tanrısı." Sesim neredeyse bir ciyaklamaya yükseliyor.

Nefes nefese kaldı. "Hayır. Asla. Ciddi misin?"

"Kalbimi kır ve ölmeyi umut et."

Daha yakına eğiliyor. "Bunu nasıl anladın?"

"Annesi de Tokyo'daydı ve

Axelrod sahne aldı. Ertesi gün onunla karşılaştık ve konuşmaya başladık. İşte o zaman onun da New Orleans'ta benimle aynı maskeli baloya katıldığı ortaya çıktı."

Ellie kollarını kavuşturarak geri çekilir. "Ama bu onun Gece Yarısı Tanrısı olduğu anlamına gelmez. Partide bir sürü başka erkek vardı."

"Detaylar eşleşti. Ayrıca, ona gösterdiğimde New Orleans'tan bir selfie, kostümlü halim, beni tanıdı."

"Aman Tanrım."

"Aynen öyle." Şaşkın yüzünü işaret ediyorum. "Bu tam olarak ne düşündüğümü."

"O bizim seks oyuncağı ilham kaynağımız." "Biliyorum. İlk."

"Ciddiyim. Ona özel bir penis plaketi falan yapmamız gerektiğini hissediyorum."

Gülüyorum. Muhtemelen ürünleri üzerimde kullanacak ilk kişi olmaktan daha çok memnun olacaktır.

Plak. Bu düşünce aklımdan hızla geçti... ve sonra Aklıma geliş şekliyle ilgili bir şey gülmemi engelledi.

Sadece göz kamaştırıcı annesinin anısı ve onun hakkında verdiği oldukça sert tepki ve...

Ellie bana bakıyor. "Ne?" "Ne ne?"

"Hadi ama. Seni rahatsız eden bir şey var. Bilmemem için çok uzun zamandır arkadaşız. Peki ne var?"

Asansör durdu ve indik. Ellie beni kenara çekti, belli ki her şeyi duymaya kararlıydı.

"Hadi ama. Biraz vaktimiz var" -başını sağa sola çeviriyor- "ve etrafta kimse yok."

"Tamam. Bu..." Yavaşça nefes alıyorum. "Annesine göre, New Orleans'ta ona karşı çok tatlıymış, değil mi? Ama daha sonra tekrar karşılaştığımızda, ona ve bana karşı tamamen tuhaftı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu yıl Ted Lasker'in doğum günü partisine nasıl gittiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Aslında annesiyle ilk kez orada tanıştım.

Konuşuyorduk ve Griffin geldi ve onu neredeyse sürükleyerek götürdü. Sanki uygunsuz bir şey yapacağımızdan korkuyordu."

Ellie bir an düşündü. "Todd'la birlikte şu vaka çalışması için şirkete gelmeden önce değil miydi bu?"

"Evet."

"Yani partide senin kim olduğunu, nasıl biri olduğunu bilemezdi."

"Doğru. Biraz bile değil. O zaman ben de tuhaf mıyım? biraz tuhaf değil mi?" Rachel ilk bahsettiğinde, Tokyo'yu görmekten dolayı çok yorgun ve heyecanlıydım ve bunu gerçekten düşünemedim. Ama şimdi...

"Belki de annesinin sana ne diyeceğinden endişelenmiştir."

"Ama neden? O gerçekten iyi biri."

Ellie omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

"Henüz değil. Gözden geçirmesi gereken bazı araştırmalarla meşguldü ve onu rahatsız etmek istemedim." Tokyo'daki zamanının çoğunu beni mutlu edecek şeyler yaparak geçirdi, bu yüzden eminim geride kalmıştı. "Ayrıca önce bu konuda ne düşündüğümü anlamaya çalışıyorum."

"Tokyo'da annesiyle konuşurken seni sürükleyip götürmedi ya da buna benzer garip bir şey yapmadı, değil mi?"

"Şey... biraz öyle oldu. Konuşmayı bitirmek için can atıyordu. Ama o ana kadar annesiyle bir saatten fazla konuşmuştu. Biz de altıdan beri ayaktaydık."

Ellie sırtıyor. "Ve seni alıp götürmek ve seninle birlikte olmak istedi."

"O da var." Ardından gelen ateşli seksi hatırlayarak kızardım.

"Belki de fazla düşünüyorsun. Bazı erkekler aileleri hakkında konuşmak istemezler. Son erkek arkadaşım CIA için çalıştıklarını sanıyordum." "Brian ailesinden nefret etmiyor muydu?"

"Evet."

"Griffin'in ondan nefret ettiğini sanmıyorum," diye temkinli bir girişimde bulundum. "Rachel'ın bana söylediklerine dayanarak değil."

Ellie çenesine vuruyor ve bir şey söylemek üzereyken telefonum çalıyor.

-Heather: Daha gelmedin mi?

Lanet olsun. Her zamanki saatimi beş geçiyor.

-Evet. Ellie'ye yetişmeye çalışıyorum. Hemen geliyorum.

"Gitmem gerek. Arayan Heather'dı."

"Seni kesinlikle diken üstünde tutuyor." Ellie bir kırbaç yapar-
çatlama sesi.

Gülüyorum, sonra çantama uzanıyorum ve küçük, ambalajlı bir kutu çıkarıyorum. "Senin için."

"Hey, teşekkürler!"

Ellie'nin yüzüne bir gülümseme kondurduğum için kendimi iyi hissederek ofisime doğru yürüyorum. Heather elindeki güvenilir tabletiyle yanıma çöküyor.

"Günaydın!" Gülümsüyor. "Harika bir konser olmuş olmalı."

"Teşekkürler. Öyleydi."

"Pastamız var ve sizin için şarkı söyleyeceğiz ama Killian Axelrod kadar iyi olmayacak."

Sırıtiyorum. "Önemli olan düşünce, Heather. Killian Axelrod'a uzaktan hayranlık duyuyorum, ama sen ve şirket benim ailemdir. Sarılabildiğim ve hayatımı paylaşabildiğim insanlar."

"Sen çok tatlısın." Tabletine dokunuyor. "Her neyse, işte bugünkü programınız. Bir prodüksiyon ekibi var."

Sabah dokuz buçukta toplantı var. Ve saat tam on birde Dr. White ile randevunuz var."

Oh, doğru ya. Heather'dan doğum gününden sonra yıllık pap smear testi yaptırmasını istedim. Dört gözle beklediğim bir şey değil ve bana kalsa muhtemelen unuturdum.

Ama Ellie'nin annesinde rahim ağzı kanseri vardı.

On yıl önce rutin bir pap smear sırasında. O zamandan beri Ellie, hayatındaki her kadının muayeneye gitmesini sağlamayı kendine görev edindi. Beni ikna etmek için çok uğraşmasına gerek kalmadı. Annesi kontrolden geçtiğinde ben de oradaydım.

kanserli hücreleri çıkarmak için ameliyat oldu. Neyse ki başarılı oldu ve kanser geri gelmedi. Ancak doktorun, daha sonra fark edilmiş olsaydı prognozun bu kadar olumlu olmayacağını söylediğini asla unutmayacağım.

Sonra aklıma geldi: Tokyo'daki son gecemizde Griffin'le seks yapmıştım. Saatleri saydım. Uçuş süresi ve diğer şeylerle birlikte, pap'dan önce yirmi dört saatlik perhiz şartını yerine getireceğim.

"Anladım," diyorum. "Yani 10:30'dan sonra programda bir şey yok, değil mi?"

"Hayır."

"Mükemmel. Bu öğleden sonraya ne dersin?"

"Üç ayda bir mali inceleme yaparsınız, böylece yarın sabah bankacılarla yapılacak toplantıya hazır olun."

Ofisime vardığımızda çantamı yere bırakıyorum ve Heather için aldığım hediyeği çıkarıyorum. "Al bakalım. Tokyo'dan senin için bir şey."

"Teşekkür ederim." Paketi inceliyor. "Çok güzel paketlenmiş. Açtığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Biliyorum, değil mi?"

"Bunu sen mi paketledin?"

"Ha!" Başımı sallıyorum. "Ben hiçbir şeyi bu kadar güzel paketleyemem."

Heather gülüyor. "Şimdi açayım mı?" "Aç hadi."

Paketi özenle açıyor, yırtıp atamıyorsun.
dokulu altın kâğıtla kaplanmış ve zarif leylak rengi bir
şakayıkla süslenmiş kutuyu açtığında içine giriyor,
cam bir kalem ve hokka seti ortaya çıkıyor. Gözleri açılıyor ve
yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Bunlar muhteşem."

"Onları gördüğüm anda aklıma sen geldin."

"Çok teşekkür ederim. Sen çok tatlı bir kızsın."

"Benim için zevkti."

Heather o muhteşem kalemlerden binlercesine değer.
Sadık ve düşündüğümden çok daha fazla iş yapıyor.

Üretim ekibi toplantısında Tokyo'dan getirdiğim
atıştırmalıkları dağıtıyorum. Köpeği olan ekip üyelerine
köpek ödülleri veriyorum. "İnsan ödülleriyle köpek ödülleri
karıştırmadığınızdan emin olun."

Jerry ikisine de bakarak "Aman Tanrım," diyor. Çok
sevdiği bir çift basset tazı köpeği var. "Tamamen aynı
görünüyorlar, sadece köpeğin üzerinde bir anime köpek
etiketi var.
davranır."

Herkes gülüyor ve ben de buna karşılık olarak ruh
halimin yükseldiğini hissediyorum. Onların hayatlarına neşe
getirebildiğim ve mutluluklarını paylaşabildiğim için çok
şanslıyım.

Silikon Rüyası'nın mevcut ürünlerine ilişkin planları ve
Geceyarısı Tanrısı serisini de dahil etmek için neler
yapacağımızı tartıştığımız iyi bir toplantı yaptık. Jerry ve
Georgia'nın yetkin bakımı altında, büyük bir yatırım
yapmamız veya büyük ayarlamalar yapmamız
gerekmeyecek. Toplantıdan sonra
Heather'a Dr. White'in ofisine gittiğimi söyle.

Kısa bir yolculuktan sonra Ferrari'mi park ediyorum ve
jinekoloğun muayenehanesinin bulunduğu muhteşem beyaz
binaya giriyorum. İçerisi çoğunlukla yumuşak yeşil ve neşeli
sarı renkte. Bekleme odasında hamile kadınlar için sırt
desteği olan birkaç rahat kanepe sıralanıyor. Duvara dayalı
iki kitaplık var, birinde çocuk kitapları, diğerinde ise

Hamilelik ve kadın sağlığı konularında referans kitaplar.

Resepsiyona yürüyüp Cassie'ye merhaba diyorum,
Kısa kızıl saçları cömertçe çillenmiş yüzünün etrafında bir
aslan yelesi gibi bulutlanıyor.

"Günaydın." Gülümsüyor, dostça. "Her zamanki gibi tam
zamanında. Tokyo'dan buraya kadar!"

Glyorum. "Sanırım videoyu gördün."

"Aman Tanrım, erkek arkadaşın harika. O senin yeni erkek
arkadaşın, değil mi?"

Todd'la benim bebek sahibi olma girişimlerimizi,
ayrılığımızı ve ardından gelen boşanmamızı biliyor. "Evet. Ben
yeni biriyle

çıkıyorum." "Aferin
sana."

Cassie bana boşanma davası açtığımızı söylediğimde onu
terk edeceğimi her zaman bildiğini söyledi. Kocanın
davranışlarını gözlemleyerek çiftlerin ne kadar uzun ömürlü
olacağını her zaman söyleyebileceğini söyledi. Todd'un bana
büyük bir iyilik yapıyormuş gibi davrandığını gördükten
sonra onun hakkındaki düşüncesi daha düşük olamazdı.
birkaç kez bana istemeyerek de olsa eşlik etti.
doğurganlık sorunları yaşıyorduk. Ona göre bu sorunları
çözmek sadece ve sadece bana düşüyordu. Penisi vuruldu
Sadece en kaliteli sperm, çok teşekkürler.

Cassie cırtlak bir sesle, "O muhteşem adam sahnede
senin için şarkı söylediğinde neler hissettiğini anlat bana,"
diyor.

Hatırladığım heyecanla titreyerek bir nefes verdim ve
yüzümü yelpazelemeye başladım. "Gerçekten mi? Kalbimin
patlayacaktı. Hâlâ düşününce tüylerim diken diken

oluyor." "şanslısın. Çok kıskanmıştım!" Sırtarak, bir
Standart hasta anketinin bulunduğu pano tezghın üzerinde
duruyordu. "Her neyse, bunu doldurun, Dr. White sizi görecek.
yakında."

zerinde parlak metal bir zincirle tutturulmuş bir kalem
bulunan panoyu alıp oturuyorum. Anketi yıllar boyunca
birçok kez yanıtladım. şimdi sadece adresimin aynı
olduğundan emin olmak için bir formalite.

sigorta aynı ve yeni bir sağlık sorunu geliştirmedim. Her şey otomatik pilotta dolduruluyor: En son ne zaman regl oldunuz?

Güzel soru. Telefonumu çıkardım ve regl dönemimi kaydetmek için kullandığım uygulamayı açtım. Adet döngüm oldukça düzensiz, bu yüzden doktorumun teşhis koyması için önemli olması ihtimaline karşı takip etmeye çalışıyorum.

Ama son iki aya ait hiçbir tarih yok. Bir an oturup telefona baktım. Unutmadığımı biliyorum. çünkü regl dönemimin başladığını bildirmek için her zaman uygulamaya dokunuyorum. Bu bir alışkanlık Sabahları duş almak kadar kökleşmiş.

Todd'la boşanmamızın kesinleştiği aya gelene kadar daha da geriye gidiyorum.

Üç ay önce.

Doğurganlık sorunum olmasaydı, bu kutsal bir an olabilirdi. Ama hamile kalamıyorum. Todd ve ben denedik, hatta Dr. White'dan yardım istedik ama hiç olmadı, bunun için sonsuza kadar minnettarım. Hatta Dr. White bana tüplerimin tıkalı olduğunu söyleyene kadar döngü takip uygulamasını kullanarak yumurtlama dönemimde seks yapmak için zaman tutmaya çalıştık.

Ciddi bir şey olmadığınızı umarak tarihi kağıda not ediyorum. Bir ya da iki adet görmemek güzel ama bu pek de normal değil... Öyle değil mi? Düzensiz olsam da her zaman en az altı haftada bir adet görüyorum.

Ayağa kalkıp anketi Cassie'ye geri veriyorum, o da panodan çıkarıp hasta dosyama yerleştiriyor. Koltuğuma dönüp sakın kalmaya çalışıyorum ama kendimi topuğumla yere vururken buluyorum. Ne olduğunu düşünüyorum Ellie'nin annesinin başına geldi. Bazı düzensiz kanamaları vardı, ama onu hatırlamıyorum. hiç bir dönem.

Muhtemelen kanser değildir.

Öyle olsa bile, o kadar erken yakaladık ki, sorunsuzca iyileşebilirim. Yanlış davranan küçük bir hücre kümesine yenilmemin imkanı yok. Yeterince zamanı olmadı.

Birinci aşamaya geçmek için. Muhtemelen hâlâ sıfırinci aşamada, en fazla beşinci aşamada takılı kaldım. Bana bir şey olmaz.

Cassie oturduğu yerden bana gülümsüyor. "Sierra, Dr. White şimdi seni görecek."

On beş dakikadan daha kısa bir süre sonra, dünyamın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Kesinlikle hamileyim. Üçüzlere.

Bölüm Kırk Altı

Griffin

Sabah tam dokuzda arabamı park edip Fullilove Hall'a giriyorum. Üniversiteyle sözleşmeli olarak çalışan birkaç öğretim görevlisi girişin yakınında oyalanıyor ve okul tarafından işletilen kafeden aldıkları kahveleri yudumluyorlar.

Selamlaşmak için başlarını sallıyorlar, ben de ofisime doğru ilerlerken başımı sallıyorum. Saat on buçuktaki dersimden önce gözden geçirmem gereken Keith'in araştırma notları var.

Merdivenlerin başına vardığımda Julia ve Lori ile karşılaşıyorum. Julia'nın elinde Scantron'larla dolu kalın bir klasör, Lori'nin elinde ise telefonu vardı.

"Affedersiniz," diyorum, içlerinden birinin yolumdan çekileceğini ve böylece geçip gidebileceğimi umarak.

İlk tepki veren Julia oldu. "Özür dilerim." Yarım adım geri çekilir.

Lori başını eğiyor. "İyi bir ruh halinde görünüyorsun." "Her zamanki ruh halim." Ama bu teknik olarak Doğru. Dün gece harika bir seks yaptıktan sonra her zamanki ruh halimde olmak zor. Ama bir şey söylememem gerektiğini biliyorum, özellikle de Lori etraftayken.

Bir kaşını kaldırıyor. "Sana bir sorum var." "Sor bakalım." Muhtemelen onunla ilgili bazı sorunları var.

Araştırma. İyi bir profesör ama veri analizi onun uzmanlık alanı değil. Şu anda sosyal medyanın insan davranışları üzerindeki etkisi üzerine bir araştırma yapıyor ve bu, içinden çıkılması gereken çok fazla veri demek.

"Axelrod'dan kız arkadaşına 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemesini isteyen adam sendin, değil mi?" Gözleri parlıyor.

Bilmem gerekirdi. Hiçbir şey bu kadını yeni dedikodular

kadar heyecanlandıramaz. Bu heyecanın yarısını ekonomi için gösterse, bölüm başkanı olabilirdi.

"Evet." Tokyo'da olanları inkar etmek mümkün değil. Videolar çoktan yayınlandı ve herkes tarafından izlendi. Üstelik buradaki profesörler Sierra'yla çıktığını biliyor.

"Biliyordum," diyor Lori. "Doğum gününü kutlamak ve konsere gitmek için seni Tokyo'ya götürebilecek bir kız arkadaşı sahip olmak güzel olmalı." Gülümsemesi bana iyi yemlenmiş bir oltayı hatırlatıyor.

"Eminim öyledir."

"Evet, öyle görünüyor- Bekle, ne?"

"Seyahatimizin faturasını Sierra ödemedi." Ben izin verebilirim

Herkes ondan para sızdırdığını düşünüyor ama gerçek daha sonra ortaya çıkarsa -özellikle de Charles onunla konuşmak için can atarken- bu çok garip olur.

"Demek Hollanda'ya gittin." "Hayır. Parasını ben ödedim."

Lori benden ne anlam çıkaracağını bilemiyormuş gibi bakıyor. "Onu Tokyo'ya mı uçurdun?"

"Konferanslar için yaptığım seyahatlerden dolayı çok fazla kredi kartı puanım var." Bu tamamen yalan, ama ben

Gerçek para kullandığımı kimseye söylemedim. Eğer fakülte geziye ne kadar harcadığımı bilseydi, bu parayı nasıl bulduğumu merak ederlerdi.

ilk etapta para. Ve eğer biri araştırmaya başlarsa, benimle babam arasında bir bağlantı bulabilir. Korkunç bir sonuç. İyi şöhretimin ve adımın o insanlık dışı skandal tacirine bağlanmasını istemiyorum.

Tüm röportajlarımı ve konuşmalarımı ailemden uzak tutmaya çalışıyorum. İnsanlara kardeşlerimin kim olduğunu bile söylemiyorum. Onlardan utandığım için değil, bazıları her zaman utanç verici olan Ted Lasker ile akraba olduklarını saklamadıkları için.

İnsanlar kiminle akraba olduğunuzu umursamadıklarını söylüyorlar. Bu bir yalan. Bir seri katilin aile üyelerine sorun.

Ayrıca Charles, babamdan üniversiteye büyük bir bağış getirmemi sağlamaya çalışırken çekilmez olurdu. Dışlerimi arsenikle fırçalamayı tercih ederim.

Lori bana araştıran bir bakış attı ama ben sadece omuz silktim.

Sabahın sonunda departmandaki herkes seyahatin parasını kredi kartı puanlarıyla ödediğini öğrenmiş olacak. Umarım hiçbirisi söz konusu puanları nasıl biriktirebileceğine dair ipuçları almak için bana yaklaşmaz, çünkü hiçbir fikrim yok. I

siyah bir AmEx'im var, özellikle mükemmel konsiyerj hizmeti için ve gerçek hayatta tanıdığım insanlar izlerken kullanmak için bir nakit para kredi kartım var.

Lori ve Julia bakışırken ben yanlarından geçip ofisime gidiyorum. O ikisi dillerine kramp girene kadar konuşabilirler ama benim yapacak işlerim var.

Keith'in notlarını gözden geçirdim, bir e-posta taslağı hazırladım ve gönder tuşuna bastım. Sonra masanın üzerinde sınıf müfredatının fazladan bir kopyasını fark ediyorum ve Sierra'nın şirketindeki davayı bitirmek için bir zaman ayarlamam gerektiğini anlıyorum. Tamamen saçmalık olmasına rağmen, Charles'ı mutlu etmek için bu işi yapmam gerekiyor.

Öğrencilerimin veri analizini neredeyse bitirmiş olmaları gerektiğinden, dört kişilik gruplar oluşturmalarını ve kısa sunumlar yapmalarını sağlamalıyım. Her sunumu on dakika ile sınırlandırırsam, çok sancılı olmaz.

Memnun kaldığım için Heather'a hızlı bir e-posta göndererek sınıfımın sunumlar için sahada olması için iyi bir zamanın ne zaman olacağını öğreniyorum.

Telefonuma yeni mesajlar geliyor.

-Hey, şehre geri mi döndün?

-Evet.

-Noah: Harika! Akşam yemeğine ne dersin? L.A. şehir merkezindeki Manny's Tacos'da rezervasyonumuz var. Bize özel bir oda ayarladım.

Davetiyeyle şüpheyle bakıyorum. Beni görmek için hiç bu kadar hevesli olmamışlardı.

-Sadece sana bu kadar ileri gitmen için ilham veren kadınla tanışmak istiyorlar.

Onlar mı? Nicholas'ın zamir seçimine homurdanıyorum. "Biz" demek istedi.

Sierra'yı herkesle tanıştırmak kötü bir fikir olmaz. Bunu daha önce hiç yapmadım ama bu durumda doğal geliyor.

-Grant: Merak etme, Emmett'i davet etmedik. Amy ile hala sorunları var.

Bu akıllıca. Beni Sierra'yla görmek mideme yumruk yemek gibi olurdu. Emmett daha iyisini hak ediyor.

Belki de Emmett'in doğum gününde babamın suratına bir tekme atmalıyım. Bu onu kesinlikle neşelendirir.

-Akşam yemeği bu akşam mı? Saat kaçta?

-Evet, 7'de. Ama istersen daha erken gel.

-Orada olacağım. Ama bayan konusunda garanti veremem. O bir CEO ve genellikle çok meşgul.

Ders başlamadan önce bir kahve içmek için yeterli zamanım var. Tam kalkıyordum ki Charles kafasını ofisime soktu.

"Nasıl gitti?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatarak tekrar oturdum. Daha belirsiz olabilir miydi? "Ne demek istiyorsun?"

"Yaptığın bağış kampanyası." Bakışları "Bana her şeyi anlat." diyor.

"Charles, sen neden bahsediyorsun? Ne bağışı?" "Sierra Fullilove ile! Onu Tokyo'ya götürdün."

"Doğum günü için," diyorum yavaşça telaffuz ederek.

"Çekinmenize gerek yok. Sadece herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğinizi bilmek istiyorum. Yolculuk için ödeme yaptınız, değil mi?"

"Evet." Tek heceyi ezip geçmemek için çaba sarf ediyor.

Charles ellerini havada yıkamaya başlar. "Mükemmel! Makbuzları gönderin, ben de ne kadar ödeyebileceğimize bakayım.

size geri ödeyeceğim. Ama bir dahaki sefere önce benimle konuş. Bunu yapar bütçe ayırmak çok daha kolay."

"Makbuzlar. Evet, bunu yapacağım." Bu eğlenceli olmalı. "Japonya'ya birinci sınıfta uçtuk. Tokyo şehir merkezinde iki yatak odalı bir süitte kaldık. Ve konserde en iyi iki koltuğa sahiptik."

Charles'ın teni giderek solgunlaşır.

"Yemeklerimizden birinde içtiğimiz şampanyanın fiyatı bin doların üzerindeydi."

"Bin dolardan fazla mı?" Gözleri şoktan yuvalarından fırlamak üzereydi. "Altından mı yapılmış?"

"Hayır. Ama o bunu hak ediyor." Bir bardak içti. Gerisini ben içtim. Ona bir parça şarap versem mi diye düşündüm. sonra da yapmamaya karar verirsin. Charles'ın ofisimde bayılmasını istemiyorum. Ders vermem gereken bir sınıf var.

Ellerini gömleğine sildi, açıkça hesaplıyordu Hararetle. Savurganlığa itiraz etmek istiyor ama Sierra'nın güzel şeyleri hak etmediğini yüksek sesle söylemek istemiyor. "İşte bu yüzden bana önceden söylemeliydin," diyor sonunda. "O zaman ne kadar harcama yapmaya yetkili olduğunu bilirdin."

Sabrıma tutunuyorum. Charles'ın her ne pahasına olursa olsun haklı olduğunda ısrar etme konusundaki sinir bozucu eğilimi üniversitedeki kariyerime yardımcı olmayacak. "Charles, beni dinle. "Charles, dinle beni. Sierra'yı Tokyo gezisine ben istediğim için götürdüm. Bunun araştırma merkeziyle hiçbir ilgisi yoktu."

"Anlamıyorum. Tüm bunların parasını nasıl ödeyebildiniz?"

Sanırım Lori henüz Charles'a yükünü boşaltamadı.

"Biriktirdiğim kredi kartı puanları. Başka nasıl olacak?"

"Ama sadece hava ve otel masraflarını karşılıyorlar!"

"Evet, ama biraz birikmiş param da var. Benim tarlam ekonomi, her şeyden önce."

Bana sanki şimdiye kadar tanıdığı en sorumsuz mali yoksunmuşum gibi bakıyor. Muhtemelen hayatım boyunca para biriktirdiğimi ve her şeyi bu yolculuk için harcadığımı varsayıyor.

"Yani araştırma merkezi için hiç fon gelmiyor mu?" diye soruyor.

"Hayır. Ama isterseniz bir dahaki sefere Sierra'yı gördüğünüzde ona doğrudan sorabilirsiniz."

Parlıyor. "Doğru ya. Fakültenin sosyal yemeğine gelecek."

Kahretsin, o aptal yemeği unutmuşum. "Sanırım öyle." Parmaklarımı masaya vuruyorum.

Charles bana bir bakış attı. "O geliyor...?"

"İlgilenmesi gereken başka bir şey yoksa tabii. Ne de olsa o bir CEO ve zaman zaman acil durumlar ortaya çıkabiliyor."

Bu Sierra ve benim yemeğe katılmamak için iyi bir nedenimiz olmasını sağlar. Charles'ın yalvarmalarına katlanmak bir çeşit işkence. Babam ve Joey dışında kimsenin başına gelmesini istemem. Charles'ı onların üzerine salamamam hayatın talihsiz küçük ironilerinden biri, çünkü o zaman babamın kim olduğunu öğrenir. Ve bunun olmasındansa vahşi bir kedinin anüsünü yalamayı tercih ederim.

Bölüm Kırk Yedi

Sierra

Aman Tanrım. Ben hamileyim. Bir bebeğe değil, iki bebeğe değil, üç bebeğe!

Bir saniyede sıfırdan altmışa çıkmaktan bahsediyoruz. Özellikle aylarca tek bir bebek sahibi olmayı denedikten sonra üçüz bebek sahibi olduğumu duymak gerçeküstü bir duygu.

Tekrar giyinip Dr. White'ın karşısına oturduğumda, "Yanılıyor olmanıza imkan yok, değil mi?" diye sordum.

"Sonogram yalan söylemez." Dr. White bana baktı. Annelik kaygısı. "Bebekler erkek arkadaşının, değil mi? Seni Tokyo'ya götüren mi?"

"Evet." Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Todd'la hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ve eğer bebekler onunsa, bu bizi birbirimize bağlar ve ona hayatıma tekrar girmesi için bir yol daha verir.

"Doğum öncesi vitaminleri almaya başlamayı öneririm."

"Doğru," diyorum uyusukça.

"Stres yapmayın, sakın olun, bol bol dinlenin. Ve yap Günde yarım saat yürümek gibi hafif bir egzersiz yapın. Sağlığınız çok önemli."

"Yaptığım şeyin bebekleri doğrudan etkilediğini anlıyorum." Bunu söylerken Tokyo'da ne yaptığımı hatırlıyorum. Soğuk korku yukarı kayıyor Omurgam, avuç içlerimi nemli bıraktı. "Tokyo'da geçirdiğim süre boyunca birkaç içki içtim. Biraz şampanya ve mimoza. Sorun çıkaracaklar mı? Bebeklerim iyi olacak mı?"

"Bu bir sorun olmamalı. Hamile olduğunu bilmeyen ve biraz alkol alan tek kadın sen değilsin," diyerek beni sıcak bir şekilde temin ediyor ve elimi okşuyor. "Bence ileriye dönük neler yapabileceğine odaklanman daha önemli."

Zaten yapılmış olan bir şey için endişelenmek ve strese girmek yardımcı olmayacaktır."

Rahat bir nefes aldım. "Tamam. Ve teşekkür ederim. Emin olmam gerekiyordu."

"Sierra, sen iyi ve sorumluluk sahibi bir kızsın. Her zaman doğru olanı yapıyorsun ve bebeklerin iyi olacak. Üçüzler sıra dışıdır, bu yüzden ekstra izleme gerektirirler. Neden gelecek hafta beni tekrar görmeye gelmiyorsun?"

"Elbette," dedim. Dr. White doğurganlık ve yüksek riskli gebelikler konusunda uzman. "Bu beni çok şaşırttı. Gerçekten hamile kalamayacağımı düşünmüştüm."

"Bu bebekler olasılıkları yeniyor." Gülümsüyor. "Gerçekten orada olmak istiyorlar" -çenesini karnıma doğru eğiyor- "ve sen."

Bana hamile olduğumu söylediğinden beri zihnime yayılan hissizliğin içinden onun sözlerini geçiriyorum. Ve yavaş yavaş iyimserlik kabarmaya başlıyor, endişeyi uzaklaştırmak.

Bu üçüzler sıradan üçüzler değil. Onlar mucize. Mucizelerim. Ailem. Biz birbirimize aitiz ve onları şimdiden çok seviyorum. Benim durumumdaki pek çok kadının aksine, maddi olarak güvende olacak kadar şanslıyım.

Bebekleri bugün Griffin'le konuşmalıyım. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum, özellikle de ona hamile kalamayacağımı söylediğimden beri. Yarattığımız yeni hayatlar için mutlu olacak mı? Üzülecek mi? Belki ikisinin karışımı. Ama ne olursa olsun, şok olacak.

Nefes veriyorum, sonra bir elimi çırpınan karnımın üzerine koyuyorum. Eğer hayatlarının bir parçası olmak istiyorsa, harika. Eğer istemiyorsa...

Hayal kırıklığına uğrayacağım çünkü babalarının sevgisini bilmelerini istiyorum, özellikle de bunu kendim hiç yaşamadığım için. Ama onları kendi başıma büyütebilirim - yardım alabilirim, belki tam zamanlı dadılar tutabilirim - ve bu bebeklerin sevildiklerini bilmelerini sağlayabilirim.

Onlara iki kat ve üç kat

Aşk.

Dr. White bana küçük siyah-beyaz bir fotoğraf uzattı, bu fotoğraf daha önce muayene sırasında bana ekranda gösterdiği fotoğraftı.

Sonogram. Anlam veremediğim bazı beyaz noktalar var, ama bunlar sözde bebeklerin şu anda rahmimin içinde nasıl göründükleri.

"Tekrar tebrikler. Bir şeye ihtiyacınız olursa veya herhangi bir sorunuz olursa, istediğiniz zaman bana ulaşın. Ben sizin için buradayım."

"Teşekkür ederim."

Doktorla görüşmem bittikten sonra ofisten çıkıyorum. ve Ferrari'me tırmanıyorum. Bir an durup ön camdan parlak, güneşli gökyüzüne bakıyorum. Keşke annem ve Büyükanne hala burada olsaydı da onlara iyi haberi verebilseydim.

Ben anne olacağım, onlar da büyükanne ve büyük büyükanne olacaklar. Ve kahkahaları paylaşıp içimde büyüyen değerli yeni hayatları kutlarken sevinç gözyaşları döküyorum.

Telefonum çalıyor.

Griffin.

-Griffin: Bugün L.A. şehir merkezinde akşam yemeği için müsait misin?

Neden L.A. şehir merkezi? Oraya gitmek en az bir saat sürer. Bu gece onu evinde görmek istiyorum, böylece haberleri ona şahsen verebilirim.

-Lovedale'de bir yerde yapamaz mıyız?

Cevabımı gönderirken, karnım tuhaf hissetmeye başladı. Sinirden olmalı.

-Griffin: Kardeşlerim seninle tanışmak istiyor. Hepsi gelemmez ama en az dördü orada olacak.

Önceliklerimi belirlemeye çalışarak mesaja bakıyorum. Griffin'le bebekler hakkında konuşmak istiyorum ama

kardeşleriyle tanışmak da önemli. Üçüzlerin amcaları olacaklar.

Muhtemelen dört kardeşiyle tanışmak kolay olmamıştır. Griffin'in nasıl biri olduğunu düşünürsek, kardeşleri muhtemelen meşgul adamlardır.

- Tamam. Tam olarak nerede buluşuyoruz?
- Griffin: Manny's Tacos. Orijinal olanı.
- Öğleden sonra bir toplantım var ama işten çıkıp doğrudan restorana gideceğim. 7-7:30 arası orada olurum.
- Griffin: Sorun değil. Rezervasyon kardeşimin adına. Noah Lasker.

Ona gülümseyen bir emoji gönderiyorum.
Yemek daveti iyimserliğimi arttırdı. Eğer o olmasaydı birlikte bir gelecek düşünürken, beni kardeşleriyle tanışmaya davet etmedi.
Griffin'le birlikte olmak sadece bana bu bebekleri vermekle ilgili değil,
Bir mutluluk dalgasıyla fark ettim. Bana ait olabileceğim büyük bir aile veriyor, harika kardeşleri, harika annesi ve şüphesiz harika babasıyla.

Bölüm Kırk Sekiz

Griffin

Manny's Tacos, en az birkaç nesildir Los Angeles'ta yaşayan bir ailenin sahibi olduğu yerel bir zincir restoran. Kardeşlerim ve ben burayı seviyoruz çünkü Yemekler harika, fiyat doğru ve porsiyonlar cömert. Burada o Fransızların en iyi iki ısırik dediği şeylerden yok.

Şehir merkezindeki orijinal ve en büyük olanı. Arabamı restorandan iki blok ötedeki bir ofis binasının garajına park edip oraya doğru yürüyorum. Kapıyı açıp içeri girdiğimde cızırdayan et, soğan, dolmalık biber ve baharatların ağız sulandıran aroması beni fena çarpıyor. Midem gurulduyor.

Gülümseyen bir hostes geliyor. "Merhaba ve iyi akşamlar. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Noah Lasker'ın altında bir rezervasyon olmalı."

Küçük bir tablete bakıyor, sonra başka bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. "Partiniz çoktan geldi. Bu taraftan lütfen."

Beni özel odanın olduğu arka tarafa götürüyor. Yirmi kişilik bir akşam yemeğine ev sahipliği yapabilecek kadar büyük ve Noah'ın hangi sihirle burayı bizim için aldığını bilmiyorum.

Şikayet ettiğimden değil. Sierra ve ben o konser videosuyla viral olduktan sonra, insanların fark edip bizimle konuşmaya çalışacakları bir yerde olmamamız en iyisi. Bazı yerel sosyal köşe yazarları şarkıyı isteyen kişinin ben olduğumu anladılar ve e-posta gönderip

Ofisimdeki telefona sesli mesajlar geliyor, görüşme talep ediyorlar.

Arızalı bir paraşütle atlamayı tercih ederim.

Odada Huxley, Sebastian, Grant, Noah ve Nicholas bulunmaktadır. Beklendiği gibi, Emmett yok. Sierra henüz

geldi, ama saat daha yedi bile değil.

Masada bir sürahi margarita duruyor. Manny'ninki en iyisi - güçlü ve temiz bitişli. Yedi tane de kupa bardak var, ikisi hâlâ kullanılmamış, kardeşlerim diğerlerini alıp içmeye başladılar.

Noah bir sepet cips ve salsaya saldırıyor ama bu beklenen bir şey.

Sebastian'ın yanındaki boş koltuğa oturup kendime bir margarita dolduruyorum. "Emmett'i davet etmedik, değil mi?" Sierra'yı tanıştırırken suratının asılmasını istemiyorum. Herkesi sevmesini istiyorum.

"Hayır. Olsaydı bile havasında olmazdı. Geç saatlere kadar çalışıyor. Nedenini bilmiyorum. Hiçbir şey onun belirlediği hızda çalışmayı gerektirecek kadar acil değil ama herkes onu memnun etmek için bütün gece çalışıyor," diyor Grant küçümseyerek, İstifalı bir iç çekiş.

"Hâlâ Amy için mi yanıp tutuşuyor?" Noah'nın kafası tamamen karışmış görünüyor. "Kendine yeni bir kız arkadaş bulmalı." Noah'ın hiçbir ilişkisi uzun sürmemiş. Hayatına devam etme zamanının geldiğini "anladığını" iddia ediyor. Ve oldukça sık hayatına devam ediyor. Spor ayakkabıları tüm kız arkadaşlarından daha uzun süredir onunla birlikte.

"Emmett senin gibi değil," diyorum.

Sebastian, "Onu unutmasına yardımcı olması için ona ateşli bir fahişe bulmayı düşünüyorum," diyor.

"Seni ldrecek." Dişlerimi gıcırdatmamaya çalışıyorum O lanet eskortun anısı ve ğrencilerimin ve Charles'ın önünde beni utandırması.

"Ben değilim. Joey," diyor Sebastian. "Emmett'in aklındaki en olası şüpheli o olurdu."

Nicholas düşünceli düşünceli tavana bakar. "Bunu sevdim. Emmett'in elinde korkunç bir ölüm hak edilmiş olurdu."

"Bence Emmett'in vazgeçemediği şey bebek. Sorumluluklarıyla ilgili bir şeyi olduğunu biliyorsun. Muhtemelen mümkün olan en iyi baba olmak istiyor, eğer babamız gibi olmadığını kanıtlamak için başka bir nedeni yoksa," diyor Grant.

"Biri ona bebeklerin muazzam bir karbon ayak izi yarattığını falan söylemeli. Çevreyle ilgileniyor."

"Geçen hafta bununla ilgili bir makale görmüştüm," diyorum belli belirsiz, bazı ön araştırmaları hatırlayarak.

"Ciddi misin?" Huxley iki kaşını da kaldırır. "Bu çok sert."

"Evet, eğer bebekleri müşterilerinizin ürünlerini pazarlamak için bir fırsat olarak görüyorsanız." Nicholas'ın ses tonundan alaycılık damlıyor.

Sadece omuz silkiyorum. Ekonomistler her türlü konuyu araştırırlar. Kürtaj ve şiddet içeren suçlar üzerindeki etkileri üzerine makaleler var-

"Önermeyi kabul ettiniz mi?" Sebastian soruyor.

"Kendime asla bu şekilde önyargılı yaklaşmam. Benim işim onların varsayımlarını ve metodolojilerini parçalara ayırmak, analizlerinde boşluklar aramak."

Grant, "Bana bu makaleden biraz daha bahset," diyor.

"Bu erken bir taslaktı, ancak temel olarak tüm Bebek yüzünden ortaya çıkan atıklar. Bebekler her zaman, en azından birkaç haftada bir yeni şeylere ihtiyaç duyar" diyorum.

tam olarak ne dediğini hatırlamak için. Kullanılan veriler şu şekilde olmalıdır

ve istatistiksel analiz daha titiz olabilirdi. Ancak bu erken bir taslaktı, bu yüzden bu eksiklikleri gündeme getirmiyorum.

"Ön çalışma olan sonuç, çevreyi önemsiyorsak daha az bebek sahibi olmamız gerektiğidir."

Huxley alay eder. "Doğru, gezegeni kurtarın ve yok oluşla yüzleşin."

"Daha az, hiç değil." Şahsen, makalenin vardığı sonucun gülünç olduğunu düşünüyorum. İstatistik ve verilerle ölçemeyeceğiniz şeyler vardır. Korku. Kayıp. Neşe. Reklamverenler kampanyalarında yeni ebeveynleri sergilerken saf mutluluk görüntülerini seçerler çünkü bunlar yankı uyandırır, çünkü hepimizin içindeki temel bir şeye dokunurlar.

Özel odanın kapısı açılır ve Sierra içeri girer.

Vücudumdaki her şey karıncalanıyor ve canlanıyor. Her şey.

Mor elbise bana New Orleans'ta ilk ateşli karşılaşmamızı

yaşadığımız geceyi hatırlatıyor. Aslında, her şey

Gülümsemesi bana bulutlu bir gökyüzünü yaran bir güneş ışığını hatırlatsa da, onun hakkında her şey bana karmakarışık çarşafı hatırlatıyor. Ruh halim ne olursa olsun, o gülümsediğinde asık suratlı olmak zor.

"Üzgünüm geciktim." El sallıyor. "Herkes merhaba. Ben Sierra."

Herkes dönüp ona bakıyor. Kardeşlerimin yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, onun harika olduğunu düşünen tek kişi ben değilim.

Huxley, müşterilerinin markalarından biri için potansiyel bir sözcü gibi onu değerlendirerek ona yukarıdan aşağıya bakar. Noah ısıklık çalmaya başlıyor ama kendini tutuyor. Sebastian ona bir kez bakıyor, sonra onaylayan bir kaşını bana doğru kaldırıyor.

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve onu öpüyorum, kolumu sahiplenici bir şekilde beline doluyorum.

"Gelebildiğine sevindim."

Gülümsüyor, parlayan gözleri benim üzerimde. Sadece bana. Bu itiraf etmek istediğimden daha çok hoşuma gidiyor.

Sırayla kardeşlerimi gösteriyorum. "Grant, Sebastian, Noah, Nicholas ve Huxley."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," diyor kocaman bir gülümsemeyle.

Nicholas ışıldar, bu da onu tamamen zararsız ve tatlı gösterir, ki bu bir yalandır çünkü o bir tam bir pislik. Grant, hoşlanmaya karar verdiği birini gördüğünde her zamanki sıcak ve kibar gülümsemesini takınıyor.

Onu yanımdaki boş koltuğa götürüyorum ve ona bir margarita doldurmaya başlıyorum ama başını sallıyor.

"Oh, hayır teşekkürler," diyor. "Küçük bir baş ağrım var."

"Bunun için bir şey aldın mı?"

Başını sallıyor.

"İstersen yemeği kısa kesebiliriz," diye fısıldıyorum.

"Bana bir şey olmaz. Ayrıca, Manny's'i seviyorum."

Gülümsüyor ve güven verici bir şekilde elimi okşuyor.

"Şahsen videodakinden daha iyi görünüyorsun," diyor Noah, Sierra'nın dikkatini benden uzaklaştırarak.

"Çok uzaktan çekilmiş," diyor Huxley. "Çok grenli."

"Sanırım herkes videoyu gördü, ha?" Sierra gülümsüyor. "Bazı yerel muhabirler benimle gezi hakkında röportaj yapmak istiyor."

Onun da peşinden gitmelerini beklemeliydim. Killian Axelrod benim adımı söylemedi ama onunkini söylediği kesin. "Onlarla konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Pazarlamadan biri bunun ürünlerimizden bahsetmek için iyi bir yol olabileceğini söyledi ama ben bu geziyi bir pazarlama fırsatına dönüştürmek istemiyorum."

Elini sıkıyorum. Tanıdığım pek çok insan En küçük şeyi bile dikkat çekme anına dönüştürmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Sonra her şey kimin diğerine üstünlük sağlayacağını görmek için bir rekabete dönüşüyor ve ne yaptıklarının farkına varmadan deneyimi ucuzlaştırıyorlar. yapıyor. Şöhret en çok aranan para birimlerinden biridir ve pek çok insan bunu elde etmek için neleri feda etmeleri ya da kimleri çiğnemeleri gerektiğini umursamaz.

"Aferin sana. Seni uzun süre rahatsız etmezler. Dedikodular ortaya çıktığı anda, ışığı açtığınızda hamamböcekleri gibi ortadan kaybolacaklar." Grant'in tonu alaycı ama garip bir şekilde güven verici.

"Eğer sözde muhabirlerin bir haber için sizi sıkıştırmasını istemiyorsanız, şarkı söyleme işini Axelrod'a yaptırmamalısınız. Kendiniz yapmalıydınız" diyor Huxley, bana anlamlı bir bakış attı.

Pislik. Sierra'nın önünde bu konuyu açarak onu rahatsız edecek kadar önemsemediğimi göstermeye çalışıyorum.

"Umurumda değil. şarkı söyle."

"Hayır, şarkı söylememeyi seçiyorsun." Hux parmağını sallıyor. Sierra merakla bize bakıyor.

Sanki askeri bir sırrı açıklayacakmış gibi yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Rüya gibi şarkı söylüyor ama söylemiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben numara yapan bir köpek değilim." Nicholas kıs kıs güler. "Hiçbir köpek senin gibi ses çıkarmaz." Bana dönüp

Sierra. "Eğer senin için şarkı söylerse, seni sevdiğini anlayacaksın."

Kardeşlerimin bu konuda ne kadar sinir bozucu davrandıklarına dişlerimi sıkıyorum. Sierra'nın sırf şarkı söylemediğim için ona karşı bir şey hissetmediğimi düşünmesini istemiyorum. Duygularımı başka şekillerde ifade edebilirim. Bu gerçek hayat, lanet olası bir Müzikal!

"şarkı söylemeni dinlemeyi çok isterim," diyor Sierra, gözleri iyi bir mizahla parlıyor. "Ama eğer sen rahatsız edici."

"Gördünüz mü? Sizin gibi pisliklerin aksine o tatlı ve makul biri."

Beni şarkı söylemeye ikna edemedikleri için yaşadıkları hayal kırıklığını gizleme zahmetine girmiyorlar. Huxley bunun yetenek israfı olduğunu düşünüyor. Aslında sesimi kullanabileceğine inanıyor.
bir şey satmak için.

"şarkı söylemeyi unut. Hadi biraz yemek sipariş edelim," diyor Noah son cipsi yutarken. "Açlıktan ölüyorum."

Bölüm Kırk Dokuz

Sierra

Griffin'in kardeşleri hoş ve ilginç. Grant rahat biri ama gözleri keskin ve biraz da alaycı. Büyükanнем bana bir erkeğin gözleri ve penisi dışında her şeyinin yalan söyleyebileceğini söylemişti.

Noah aklına gelen her şeyi ağzından geçiriyor gibi görünüyor, ama hepsinin bu olduğundan şüpheliyim. Uygunsuz veya rahatsız edici konulardan kaçınmayı başarıyor. Kardeşlerine zor anlar yaşatabilir ama bana yaşatmaz. Ayrıca, bir türlü Sosyal medyadan uzak dur. En az üç kez telefonunu çıkarıp akışa baktığını saydım.

Nicholas daha sakindir, ancak içinde zaman zaman ortaya çıkan rekabetçi bir çizgi vardır, özellikle de spor hakkında konuşuyorlar. Sebastian kibar ve arkadaş canlısı görünüyor ve değerli taşlar hakkında çok bilgili. Griffin bana Sebastian'ın Sebastian Mücevher servetinin varisi olduğunu söyledi.

Huxley her şeyi tutarsızlık arayan bir denetçi gibi değerlendiriyor. Bana biraz Ellie'nin onaylamayan büyükannesini hatırlatıyor.

Yemek boyunca Avrupa'da nasıl büyüdüklerini dinliyorum. Çocukluklarını egzotik ve eğlenceli gösteren hikayelerle beni eğlendiriyorlar. Acaba bizim üçüzlerin de böyle bir hayatı olacak mı yoksa eve daha mı yakın olacaklar? Silikon Rüyası'nın CEO'su olduğum sürece Avrupa'da yaşamamanın bir seçenek olacağını sanmıyorum, her ne kadar gerçekten harika olacağını düşünsem de.

Noah, Griffin'in mükemmel bir binici ve kickboksçu olduğunu söyleyerek düşüncelerimi bölüyor. Bu Todd'a New Orleans'ta attığı inanılmaz tekmeyi açıklıyor.

"Hâlâ ikisini de yapıyor musun?" Ben soruyorum.

"Bazen," diyor Griffin kayıtsızca.

"O da poloda iyidir," diyor Nicholas. "Gerçi ben daha iyiyim." Göz kırıyor. "Aslında hepimiz arasında en iyisiyim."

"Son maçımızın ortasında attan düşen adam kimdi?"

Huxley diyor ki. "Ah evet... Sen!" "Evet, sen!"

Nicholas'a doğru başparmağını salladı.

"At ürktü," diyor Nicholas. "Yaralandın mı?" diye soruyorum.

Griffin kuru bir ifadeyle, "Sadece gururu," diyor. "Kalın bir derisi ve daha da kalın bir kafatası var."

Gülüyorum.

Ancak bir şey garip görünüyor: Konuşma boyunca, annelerinden bahsettiklerinde bile babalarından hiç bahsetmiyorlar. Neden acaba?

"Baban hiç Avrupa'ya seni ziyarete geldi mi?" Tatlımız geldikten sonra sohbet edercesine soruyorum.

Masanın üzerine gözle görülür bir gölge düşer. Neredeyse komik. Herkes donup kalıyor. Griffin gözlerini kırpmadan dondurmasının üzerinden bana bakıyor. Sebastian bir margaritayı içmeden dudaklarına götürüyor. Grant'in çatalı havada duruyor, ucunda bir parça cheesecake asılı duruyor ve Noah neredeyse telefonunu düşürüyor.

"Siz iyi misiniz?" Biraz eğlenerek soruyorum.

Griffin yavaşça, "Babamız hakkında bilgi edinmek isteyeceğinizi düşünmemiştik," diyor.

"O sıkıcı bir ihtiyar." Noah boştaki elini sinir bozucu bir sineğe vurur gibi sallıyor.

"Onu o kadar iyi tanımıyoruz." Sebastian'ın ses tonu tuhaf bir şekilde hüzünlü. "O meşgul." Huxley başıyla onaylıyor.

"Anlıyorum." Belli ki babalarıyla da iyi bir ilişkileri yok. Şimdi düşünüyorum da, Griffin babasından hiç bahsetmedi. Garip bir şekilde, bu beni tüm bu adamlara daha yakın hissettiriyor.

"Peki ya sen? Grant soruyor.

Griffin gözlerini keskin bir şekilde Grant'e dikti. Sakinleştirici elini koluna koydu. "Benimle geçinemiyorum

Baba. O hayatına devam ediyor. Beni istemiyor." Düşündüm ki Bunu yüksek sesle söylemek her zaman yakardı. Ama yanmıyor. Şimdi değil. Tek hissettiğim donuk bir sızı, neredeyse iyileşmiş eski bir yara gibi. Bunun ne zaman başladığını bilmiyorum.

Griffin'le daha çok vakit geçirmeye başladı. Önemli olduğunuzu size hissettiren biri varken eski acılara tutunmak zordur.

Huxley yüzünü buruşturur. "Özür dilerim."

"En azından ortak bir noktamız var," diyor Sebastian.

"Evet. Ama birbirinize sahipsiniz." Bunu bir gülümsemeyle süslüyorum
İyi olduğumu bilmeleri için.

Nicholas ciddiyetle, "Tanrı'ya şükürler olsun," der.

Griffin elimi tutuyor ve sıkıyor. Eğilip kulağıma fısıldıyor, sıcak nefesi hassas tenimi gıdıklıyor, "Ve ben varım."

Bölüm Elli

Griffin

Lovedale'e döndüğümüzde saat dokuzu biraz geçiyordu. Arabalarımızı park edip ön bahçeyi kesen patika boyunca yürüyoruz. Sierra kapının kilidini açıyor ve birlikte eve giriyoruz. Tamamen sıradan bir ritüel ama garip bir şekilde doğru.

Sierra sesinde bir gülümsemeyle, "Bu, uzun bir iş gününün ardından eve dönen gerçek bir çift gibi hissetmemizi sağlıyor," diyor.

"Öyle," diye kabul ediyorum, sonra da acaba çiftlerin gardımı indirip rahatlayabileceğimi hissettiren an.

Bavullarımız oturma odasında duruyor. Bu sabah onları orada bıraktık, işe zamanında yetişmek için acele ederken yukarı çıkarma zahmetine katlanmadık.

"Onları ana yatak odasına götürmeliyiz," diyor.

Yatağını paylaşmam konusunu açmanın sıradan bir yolu. Ben de aynı rahatlıkla "Yaparım," diyorum. Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok.

Tokyo'da olanlardan sonra ondan uzak durmaya karar verdim. Beni bağımlısı yaptı ve teninden gelen elma kokusu bütün akşam beni deli etti. "Bavulunun ağır olduğunu biliyorum."

"Artık değil. Yarısı işe götürdüğüm hatıra eşyalarıydı."

Mutfağa gider ve bir bardak soğuk su doldurur. "Baş ağrın nasıl?" diye sordum.

"Çok daha iyi."

"Advil ya da başka bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. O kadar da kötü değil," diyor aceleyle, su sürahisini koymak için buzdolabını açarken. "İstersen içecek bir şey?"

"Ben iyiyim."

Suyu birkaç büyük yudumda içiyor. Belki de susuz kalmıştır. Uçmak size bunu yapabilir ve eğer dikkatli olmazsanız, sonrasında hafif, akşamdan kalmaya benzer bir baş ağrısı yaşayabilirsiniz. Bu yüzden her uçuş saatinde bir bardak su içtiğimden emin olurum. Ona da aynısını yapmasını tavsiye etmeliydim. Ama Tokyo uçuşumuzdan sonra iyi görünüyordu.

Bardağı lavaboya koyuyor, ellerini yıkıyor ve ardından bir kağıt havluyla iyice kuruluyor. Parmakları huzursuzdur ve amaçsızca yer değiştirmeye ve hareket etmeye devam eder.

"İyi misin?" Mutfak tezgahından onu izleyerek soruyorum.

"Evet." Yüzünde bir gülümseme beliriyor ama sinirlerini gizleyemiyor.

Yanımdaki tabureye vuruyorum. O lavabonun yanında duruyor. "İşte her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Oh, evet. Silikon Rüya harika gidiyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Todd uğradı mı?" Lori'nin bitmek bilmeyen dedikodularına katlanmak zorunda kaldığıma göre, muhtemelen

Wollstonecraft tarafından bırakılacak. Haklı olarak öyle, ama Sierra'ya yalvarmayı deneyebilir. sözleşmesini yenilemek için.

Başıyor. "Todd? Ugh, hayır. Hayır. Hiç de değil." "O zaman sorun ne?"

"Oh." Doğal olmayan bir şekilde hareketsizleşir. Uzun bir süre sonra boğazını temizliyor ve yemek masasını işaret ediyor. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Oturmaliyiz."

Yediğim akşam yemeği midemde rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyor. Bir kadın "Sana bir şey söylemeliyim" dediğinde, bu asla

iyi bir şey. Ya gerçek bir Birinci Sınıf felaket olacak ya da gerçekten aptalca bir şey olacak.

Drama bitti.

Sierra drama kraliçesi olmadığına göre, birincisi olmalı. -Sonuç olarak bir felaket.

Ama eğer konu Silikon Rüya ya da Todd değilse, ne olabilir?

Oturuyorum, kendimi sakinleştirmek için ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum.

Sierra yerine oturur ve ellerini kalçalarında gezdirir.

"Senin ve kardeşlerinin ne hakkında konuştuğunu duydum.

yemekte. Bebeklerin nasıl karbon ayak izi yarattığı hakkında" diyor, sanki doğru kelimeleri seçmek için acele ediyormuş gibi.

Hepsi bu kadar mı? Bu konu onun bu kadar endişelenmesine değmez. "O sadece bir araştırma ödeviydi." Onu istemiyorum

kardeşlerimin ya da benim gazeteyle bir ilgimiz olduğu yanlışlığı altında faaliyet gösteriyor. "Hatta yayınlandı." Makaleyi tartışmak istediği için neden bu kadar gergin? Konu biraz belirsiz ve muhtemelen sadece bir ekonomist bunun ilginç olduğunu düşünecektir. Ancak, elbette, sıradan insanların daha fazlasını bilmek istemesinde yanlış bir şey yok.

"Bulgulara inanıyor musunuz?" Sierra dikkatle beni izliyor.

Neden bu kadar sinirli olduğunu anlamıyorum ama ona mümkün olduğunca ayrıntılı bir şekilde cevap vermem gerektiğini hissediyorum.

"Kullandıkları verilerde sorun yok," diyorum sonunda.

"Şunlar var

Matematiklerinin daha iyi olabileceğini düşündüğüm bazı kısımlar var. Ayrıca birkaç olası nedenselliği ve diğer açıklamaları da gözden kaçırdılar, ancak önümüzde kağıt olmadan bunları açıklamak zor, böylece tam olarak neden bahsettiğimi görebilirsiniz."

"Matematik umurumda değil. Bebeklerin karbon ayak izinden başka bir şey olmadığı sonucuna katılıp katılmadığınızı bilmek istiyorum."

Söylediklerimizi yanlış yorumlamış. Ama araştırmayı sadece kulak misafiri olarak anlamak zordur ve konu onun bu kadar ilgisini çekiyorsa nüansları açıklamak için zaman ayırmaktan çekinmem. "Makalede öyle bir şey yazmıyor. Ürettiklerini belirtiyor-"

"Teknik olmaya mı çalışıyorsun?" Sesi yüksek ve hafif tiz.

Geri çekiliyorum. "Gazeteyle ilgileniyor gibi görüldüğünüz için eksiksiz olmaya çalışıyorum."

Sierra derin bir nefes alır. "Özür dilerim. Sesimi yükseltmemeliydim. Gazete umurumda değil. Çocukların çevre için kötü olduğunu düşünüp düşünmediğinizi bilmek istiyorum."

"Hayır," diye cevap veriyorum.

Uzun bir iç çeker.

"Ama makaleyle ve araştırmanın ayrıntılarıyla ilgilenmiyorsanız, neden soruyorsunuz?" Çoğu insan ekonomi araştırmalarıyla ilgilenmez. Grant olmasaydı bu konuyu açmazdım.

"Çünkü..." Yavaşça nefes alır, sonra nefes verir. "Ben hamileyim."

Biri kafatasımın tabanına çekiçle vurmuş gibi hissederek oturuyorum. Tüm düşünceler kafamdan kayboluyor ve dişlileri tekrar dönmeye zorlamak için birkaç kez göz kırpyorum.

İstatistiksel olarak konuşursak, prezervatifler mükemmel değil, ama daha yeni seks yaptık. Bir yumurtanın döllenmesi daha uzun sürmez mi? döllenip rahme yerleşebilir mi? Belki de hamileliği daha hızlı belirlemenin yeni yolları vardır. Bu alan benim uzmanlık alanım değil. Ama...

Sonunda mırıldandım, "Ne zaman? Nasıl?" İçten içe irkildim İkinci soru. Nasıl olduğu belli. Düşündüğümde daha çok şaşırmış olmalıyım.

"Biz New Orleans'tayken olmuş olmalı. Bugün jinekoloğuma düzenli kontrol için gittiğimde öğrendim."

"Hamile kalamadığını söylememiş miydin?" Bunun bir suçlama olduğunu düşünmemesi için sesimi gerçekçi tutuyorum.

Şu anda onu üzmemek istemem. Benim gibi bir sayı manyağı bile bunun ilişkimizde kritik bir dönemeç olduğunu bilir.

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Yaptım. Çünkü durumun böyle olduğunu düşündüm. Ama fallop tüplerim sadece kısmen tıkalı.

Görünüşe göre, bazı yüzücüler hala geçebiliyor."

Vay canına. Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi. Demek adamlarım bu kadar inatçı ve güçlü, ha? Bu bana saçma bir gurur duygusu veriyor.

Bunu Birinci Sınıf bir felaket olarak sınıflandırmak isteyip istemediğime karar veremiyorum. Karnım ağrıyor. mide bulandırıcı bir his. Ama mutlu ve rahat da değil. "Ne yapmak istiyorsun?"

Soru dudaklarımdan kayıp gidiyor. Hangi cevabı duymak istediğimi bilmiyorum. Bebek sahibi olmak hayatlarımızı geri dönülmez bir şekilde sonsuza dek değiştirecek olsa bile, eğer yeni yarattığımız küçük hayat Sierra'ya benziyorsa, çok sevimli olacak ve gelecek her şeye değecek. Ancak hamilelikten en çok etkilenecek kişi Sierra olacak ve ne karar verirse versin onu desteklemeye hazır olmak istiyorum.

"Onları saklamak istiyorum." Koruyucu bir elini karnının üzerine koyuyor. "Onlar benim bebeklerim. Benim ailem."

Buna bir ekleme yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. Belli belirsiz bir hayal kırıklığına uğradım, ama ne olduğunu anlayamadım.

"Bekle. Onlar mı? Bebekler mi?"

Dudağını ısırarak başını sallıyor.

"Üçüzler." "Üçüzler mi?"

"Evet."

Elimi ağzımda gezdiriyorum. "Vay canına.

Üçüzler." "Evet." Bir süre bekliyor. "Bu üç demek."

"Evet." Baltayla tekmelenmiş gibi hissediyorum. Üçüzler inanılmaz derecede nadirdir. En cömert araştırmalar bile bu sayının her dokuz bin gebelikte bir olduğunu ortaya koymaktadır.

Prezervatif arızası, kısmen tıkalı tüpler...ve şimdi Üçüzler. İhtimaller nedir? Beynim çok halsiz. ama yıldırım çarpması gibi bir şey olmalı.

Ama bu bir felaket gibi hissettirmiyor. Tam olarak ne hissettiğime karar veremiyorum ama kötü değil.

Bana belirsiz bir gülümseme veriyor. "Griffin, bunun şok edici olduğunu biliyorum. Ne yapmak istediğine karar vermeden önce düşünmek için biraz zaman ayır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer istediğin bu değilse, seni bu bebeklere babalık yapmaya zorlamak istemiyorum."

Kaskatı kesildim. Bu yüzden mi bu kadar gergin ve gergindi?

Benim ne tür bir pislik olduğumu düşünüyor? Babam bile bize asgari düzeyde maddi destek sağlıyordu, ancak başka bir şey çok zahmetli görünüyordu.

"Doğru olanı yapacağım." Kelimeler ağzından fırladı. Kadın irkilir. "Yani...?"

"Özür dilerim, patlamak istememiştim. İyi bir baba olacağım. Onların hayatlarına dahil olmak istiyorum. Görevlerimden kaçmayacağım, yokluk çekmeyeceğim ya da umursamayacağım." Ve bebeklerimiz için yapmak istediğimin tam olarak bu olduğunu fark ettim. Onların benimkinden daha iyi bir hayata sahip olmalarını istiyorum.

"Tamam." Gülümsüyor.

Normal gülümsemesi kadar parlak değil. Onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum. Az önce onun tüm endişelerini gidermedim mi?

Üçüzler mi?

Ayağa kalkıp beni öptüğünde, belki de hala, bir kadınla evleneceğini duyurmak zorunda kalmanın etkilerini yaşadığına karar verdim.

planlanmamış hamilelik ve onu kollarımda nazikçe kucaklamak.

Endişelenmemeli. Bunları öylesine söylemedim. Hepsini sorumlu, saygın bir yetişkin gibi yerine getirmeyi kastettim.

Bölüm Elli Bir

Sierra

Griffin bütün gece bana sarıldı, hala düz olan karnımı okşadı. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, fiziksel bir bağa ve dokunuşun rahatlığına ihtiyaç duyuyorum.

Tüm doğru sözleri söyledi, benim durumumdaki her kadının duymaktan mutlu olacağı türden. Ama bir şey bütün gece beni rahatsız etti. Aşırı bir şey değil. Evden çıkmadan önce ocağı kapatıp kapatmadığınızı hatırlayamadığınızda hissettiğiniz huzursuzluk.

Ama içimdeki hafif endişe devam etse de nedenini anlayamıyorum. Sabahları olağandışı bir şey olmuyor. Duş, kahvaltı -benim için kahve yok -Ve işe gitmek için hazırlanıyorum. Griffin bana dört kişilik yememi söyledi, ben de güldüm.

Muhtemelen sadece sinir. Hamile olmak büyük bir şoktur. Hala üç bebek taşıdığımı inanamıyorum! Bir kere Bu fikre alıştıktan sonra normal halime döneceğim, sorun yok.

İşteyken Heather bana Wollstonecraft Koleji'nden Charles Phillips'ten bir e-posta gönderdi. İsim belli belirsiz tanıdık geliyor. İmzasına bakıyorum ve Griffin'in ekonomi bölümündeki patronu olduğunu anlıyorum.

Sevgili Sierra,

Griffin şüphesiz yaklaşan fakülte sosyal etkinliğimizden şimdiye kadar bahsetmiştir, ancak bunun ne kadar önemli olduğunu ve bize katılmanızdan ne kadar memnun olacağımızı bildirmek için sizi kontrol etmek istedim. Eşler ve önemli kişiler (korkunç dolambaçlı ifade için beni affedin)

katılacak ve etkinlik öğrencilerin deyimiyle gösterişsiz ve "sakin" geçecek.

Bol miktarda yiyecek ve içecek olacak ve herhangi bir alerji veya tercihinizi bana bildirme nezaketinde bulunursanız, elbette memnuniyetle onları ağırlamak.

E-posta, etkinliğin tarihi, saati ve yeri ile kesin ama kibar bir LCV talebiyle bitiyor. Programımı düşünerek geri çekiliyorum. Griffin herhangi bir üniversite sosyal etkinliği hakkında hiçbir şey söylemedi. Todd olsaydı, benimle - seks oyuncakları CEO'su ve İngiliz şiiri hakkında hiçbir şey bilmeyen biriyle - görünmekten çok utandığı için bana söylemediğini varsayardım. Ama bu Griffin. Muhtemelen Tokyo gezisi yüzünden dikkati dağılmış ve meşguldü. Ve dün kardeşleriyle yemek yedik, sonra ben ona bombayı patlattım.

Ona bir mesaj attım.

-Ben: Charles Phillips'ten fakülte sosyal etkinliği hakkında bir e-posta aldım. Kıyafet kuralları vs. nedir? İngilizce bölümü beklediğimden çok daha resmiydi.

Sonra Ellie'nin ekibiyle bir toplantıya gidiyorum. Oda biraz havasız olsa da her şey yolunda gidiyor. Belki bu konuda endişelenmek için erken ama Hamile olduğumu duyunca, ne zaman mide bulantısı ya da koku hassasiyeti yaşayacağımı merak edip duruyorum.

Toplantıdan sonra Ellie'yi yemeğe davet ettim. "Müsait misin?" Ona hamileliğimi ve dün gece olanları anlatmak istiyorum.

"Öğle yemeği için her zaman açığım. Hadi gidelim." Çantasını aldı. "Yeri ben mi seçeyim?"

"Lütfen." Ne istediğime karar verecek zihinsel enerjim yok ve Ellie'nin kararına güveniyorum. Şu anda beynim işteki yapılacaklar listemi ve hamile olduğum gerçeğini işlemeye adanmış.

Bizi lüks bir İtalyan bistrosu olan Milano'ya götürdü. Menüleri mükemmel ama biraz pahalı.

"Olay nedir?" İçeri girerken sordum.

"Doğum günün," diyor Ellie. "Dün ofiste pasta yaptığımızı biliyorum ama ben senin en iyi arkadaşınım. Senin için ekstra özel bir şey yapmak benim sözleşmemde var."

Pencere kenarında bir masaya oturduk ve ben makarna spesiyallerini sipariş ettim. Ellie de en sevdiği üç peynirli pizzayı aldı. Garsonumuz gider gitmez masaya doğru eğildim. Muhtemelen onu bu fikre alıştırmalıyım, yumuşak ve soğukkanlı bir şekilde.

Suyumdan bir yudum aldım. "Ben hamileyim."

Boğuluyor, sonra gülmeye başlıyor. "Tamam, bu kötü bir şakaydı."

"Şaka yapmıyorum."

"Hadi ama. Nasıl hamile olabilirsin? Doktorun hamile olduğunu söylemedi mi?" O kelimeyi söylemek istemiyor.

"Kısır mı? Görünüşe göre hayır, pek sayılmaz." Ona ne olduğunu anlattım.

"İnanılmaz. Yani Griffin'in alfa spermi engelleri aştı ve senin yumurtanla yatay tango mu yaptı?"

"Evet," diyorum biraz gülerek. "Eğer yumurta ve sperm yatay olabiliyorsa. Oh, ve üçüzlerim olacak."

"Aman Tanrım!" Çenesi gerçekten düştü. "Üçlü alfa!"

Garsonumuz yemeğimizi getirdi. Önümdeki lezzetli makarnayı koklarken, "Ben anne olacağım" diyorum.

"Ve ben bir teyze olacağım! Woohoo!" Kocaman bir gülümsemeyle yumruğunu sıkıyor. "Senin için çok heyecanlıyım. Söyledin mi Griffin?"

Tuhaf bir dırdır hissi aniden yeniden ortaya çıkar. "Tabii ki."

"Ne dedi?" Öne doğru eğildi, çok istekliydi.

"Sadece doğru olanı yapacağını söyledi." Çatalımı spagettiye sapladım.

"Anlamı?"

"İyi bir baba olmayı planlıyor."

"Tamam ama tam olarak nasıl?" Ellie kaşlarını çatıyor.

"Baban harika bir baba olduğunu düşünüyor."

"Biliyorum. Babam görevini yerine getiriyormuş gibi davranıyor.

Benim için doğru olanı yaptığını iddia ederken üstünden atamadığı sorumluluk."

Bunu yüksek sesle söyleyince, beni neyin rahatsız ettiğini anladım. Griffin'in de bebekler için doğru olanı yapacağını söylemiş olması.

"Griffin'in onların hayatında mecburiyetten yer almasını istemiyorum." Alışılmadık bir şekilde suratım asık.

"Bir erkek mecburiyetten burada kalmaz," diyor Ellie, canlı ve pratik bir tavırla. "Başka nedenlerden dolayı kalır. Ben

Biraz daha romantik bir şey teklif etmemesine şaşırdım, özellikle de doğum gününde yaptıklarından sonra."

Ani sıcak ürpermeler omurgamdan aşağı akıp içimde birikirken duraklıyorum. Bu özlem. Tepkimi bastırmak ve kendimi yeniden toparlamak için içkimi yudumluyorum.

"Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz."

"Ama o Gece Yarısı Tanrısı!"

"Evet," diyorum. "Ama bunu daha geçen hafta sonu öğrendik."

"Hala."

"Bebekler için evlenme teklif etmesini istemiyorum. Evlenme teklif etmesini istiyorum çünkü benimle bir gelecek görüyor. Birlikte yaşlanmayı."

Todd'la bunu istedim ve başarısız oldum çünkü onunla yanlış nedenlerle evlendim. Yalnız olduğumda yanımdaydı ve tatlı görünüyordu. Bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim.

"Umarım Griffin, ikimiz de griye döndüğümüzde hâlâ el ele tutuşup yıldızların altında dans edebileceğim kişidir," diyorum sessizce. Kalbim bu görüntü karşısında çarpıyor.

Ellie'nin ifadesi yumuşar.

Devam ediyorum, "Ama doğru zamanda doğru kararı verdiğimizden emin olmam gerekiyor. Ve doğru nedenlerle. Griffin'in benimle birlikte olmak, ailem olmak istemesini istiyorum çünkü beni olduğum gibi seviyor ve benimle birlikte olmak onu da benim onunla olduğum kadar mutlu ediyor."

Ellie omuz silkerek, "Erkekler duygularından habersiz olabilir," diyor. "Sana karşı ne hissettiğini anlaması için ona biraz zaman ve alan tanı. O akıllı bir adam. Çok yakında anlayacaktır."

Elli İkinci Bölüm

Griffin

"Önümüzdeki Çarşamba günü Silikon Rüyası'nı ziyaret edeceğiz ve sunumlarınızı yöneticilerin önünde yapacaksınız. Sizden beklentilerimi aşmanızı bekliyorum."

Bazı çocuklar inliyor, bazıları ise kararlı görünüyor. Ara sınavda başarılı olamayanlar, ki bu yaklaşık Sınıfın yüzde sekseni, bunun kurtuluş için bir şans olduğunu biliyor. Bu yüzden final yerine ekstra kredi verdim. Sierra'nın zamanını boşa harcayacaksa, bu çocukların çaba göstermesini istiyorum.

"Sorusu olan var mı?"

El kaldıran olmadı. Sınıfı dağıtıyorum ve ofisime yürüyorum.

Kapının kilidini açıp içeri girdiğimde masanın üzerindeki telefonum çalıyor.

-Noah: Bunu gördün mü?

Bir Hollywood dedikodu sitesinin linki ektedir.

-Ben: O saçmalıkları okumadığımı biliyorsun.

-Annenle ilgili bir çöp. Ellerinde senin de resmin var. Hazırlıklı olman için söylemek istedim.

Benim resmim mi? Panik kalbimi sıkıyor, sertçe. Ne oldu? Cehennem mi? Ona ve babama bağlanmamak için her şeyi yapıyorum.

-Ve kendilerini ne pisliğe bulaştırırlarsa bulaştırırsınlar. Korumam gereken bir itibarım var. İnsanlar doğum günü partilerine penis toplarıyla katıldığını öğrenirse nasıl saygı göreceğim?

Linke tıkladım ve sözde "makaleyi" okudum. Görünüşe göre, annem Fabio ile

Dün Milan'da. Bir restoranda ona bağırması,
onu kullanmakla suçluyor. Film işine girmek için babasıyla
olan bağlantısını kullanmayı umduğu düşünülürse, bunu
söylemesi çok zengin.

Görünüşe göre o kadar sinirlenmiş ki kadının üzerine şarap
fırlatmış.

Ne yazık ki elbisesi yarı saydamdı ve sutyen takmamıştı.
Tabii ki makalede göğüs uçlarının görüldüğü bir resim var.
Bunu gerçekten görmeme gerek yoktu.

Resmi görüntüden çıkarmak için kaydırırken, okumaya
devam ediyorum ve annemin ona karşılık olarak tokat
attığını onaylayarak not ediyorum.

Fabio onu başka erkeklerle aldatmakla suçladı.
Makalede iki fotoğraf var: biri Sierra'nın başka bir adamla
ayrılırkenki fotoğrafı - ki bu neden aramadığını açıklıyor -
diğeri de annemle benim Tokyo'daki otel lobisinde çekilmiş
fotoğrafımız. Doğal olarak Sierra ile otururken çekilmiş bir
fotoğrafım yok. Bu hikayeyi değiştirdi.

İyi olan tek şey, fotoğrafın açısının yüzümü görmeyi
zorlaştırması. Ancak fotoğraf Fabio'nun iddiasını doğruluyor
ve insanların annemin kim olduğu konusunda spekülasyon
yapmasına neden oluyor.

"gizemli aşık" yorum bölümünde.

İçimde mide bulandırıcı bir his belirliyor. Lobi gibi trafiğin
yoğun olduğu kamusal bir alanda annemle konuşmamam
gerektiğini bilmeliydim. Annemle konuşmaktan her zaman
kaçınmışımdır.

Paparazziler tarafından fotoğrafım çekildi -özellikle de ailemle-
çünkü son derece dikkatli davrandım.

-Fotoğraftaki sensin, değil mi?

-Evet.

-Seni annene nasıl romantik bir şekilde bağlayabilirler?

Bu iğrenç.

-Hadi canım. Uyarı için teşekkürler. Umarım bu olay
unutulur ve kimse fotoğraftakinin ben olduğumu anlamaz.

-Evet. Neyse ki, oldukça gizlisin. Üniversitedeki insanlar
bile bunun sen olduğunu düşünmeyecekler.

Yeterince doğru. Durumdan utanarak koltuğumda geriye yaslanıyorum. Umarım Sierra yeni seks oyuncağı üretim programıyla meşgul olduğu için "makaleyi" fark etmez ve bu gazetecilik artığı fark edilmeden ve trend olmadan sessiz sedasız ölür.

- Bu trend değil, değil mi?
- Fark ettiğim kadarıyla. Neden?

Lanet olsun.

- Sierra annemin kim olduğunu biliyor.
- Noah: Ouch.
- Aynen öyle.

Sierra'nın annemin düzenli olarak ne yaptığını görmesine gerek yok. Annemin yarı saydam bir elbise giymiş ve göğüs uçları dışarı çıkmış fotoğraflarını görmesine de gerek yok.

Telefonu bırakmaya başladım, sonra ben dersteyken gelen başka bir mesajı not ettim. Sierra'dan, fakülte sosyal etkinliğini soruyordu.

Charles doğrudan onunla temasa geçti, adama lanet olsun. Akıllıca ama son derece sinir bozucuydu çünkü gidemeyeceğinden emin olmak için son dakikaya kadar bekleyecektim. Değerli bir Cuma akşamını o parazitile uğraşarak harcamak zorunda kalmamalıydı.

-Ben: İş kıyafeti iyi olur. Ama istemiyorsan gitmek zorunda değilsin. Bil diye söylüyorum, Charles kurulmasını istediği bir araştırma merkezi için bağış yapman konusunda sana baskı yapmak niyetinde. Pek hoş olmayacak.

-Sierra: Bu üniversitedeki kariyeriniz için önemli değil mi?

Duraksadım, soruya şaşırdım. Eski kız arkadaşlarımdan hiçbiri kariyerimi önemsememişti. İçimin bir köşesinde

Ağzını kıvrarak.

-Ben: Rahatsızlığına değecek kadar değil.

-Sorun değil. Patronun para isteyen ilk kişi olmayacak. Ben Todd'la evliyken Chuck da yapmıştı. Bununla başa çıkabilirim.

-Bu arada, bu gece eve geç geleceğim. Bekleme.
wink

Elli Üçüncü Bölüm

Griffin

Keith ile araştırmamızı konuşmak için bir telefon görüşmesi yaptım. Konuşmamız bittikten sonra biraz da sosyal konulardan bahsediyoruz. Bir karısı ve ilkokula giden üç çocuğu var ve bana neler yaptıklarını anlatmak için can atıyor, sesi sevgiyle yumuşuyor - iyi bir baba olan normal bir insan. Ohio'da küçük bir çiftçi topluluğunda büyümüş ve örnek olarak öğrenmek için bunun gerekli olup olmadığını merak ediyorum. Çoğu

Annemin çevresindeki insanlar, üzerlerine meteor gibi düşse bile iyi ebeveynliği tanıyamazlar.

"Vivi bale yapıyor ve çok sevimli," diyor Keith. "Ne zamandır yapıyor bunu?"

"Yaklaşık iki yıl mı? Gerçi Sandra provalardan bıktığını söylüyor."

"Devam etmesi için onu zorlayacak mısın?" Ben sordum. Ailem, çocuğun duyguları ne olursa olsun, balenin onu iyi yansıtacağını düşünüyorlarsa bunu yaparlardı.

"Ben öyle düşünmüyorum. Başka şeyler keşfedebilir." Keith kıkırdıyor. "Daha çok genç."

Ailesi hakkında birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra görüşmeyi sonlandırdık ve Sierra'nın evine doğru yola çıktım. Park ettiğim zaman Prius'umdan indiğimde saat yediyi biraz geçiyordu. Oturma odasının ışıkları yanıyor. Başımı eğdim. Yemin ederim kapattım.

Bu sabah ayrılmadan önce her şeyi.

Sierra'nın Ferrari'sini garaj yolunda gördüğümde şaşkınlığım kayboluyor ama eve geleceğini söylememiş miydi?

Geç mi?

İçeri girdim ve "Ben geldim!" diye seslendim.

"Selam," diye cevap veriyor Sierra oturma odasından.

Üzerinde bol pembe bir gecelikle volta atıyor, çıplak ayakları sessizce

ahşap zemin. Yanakları kızarmış ve gözleri hafifçe buğulanmış görünüyor.

Daha iyi bilmesem, biraz fazla içtiğini düşünürdüm. Ama yaklaştığımda alkol kokmuyor ve elini rahminin üzerine ne kadar korumacı bir şekilde koyduğunu gördüm, sanki orada büyüyen hayatları korumak için ölecekmiş gibi.

Sonra geceliğinin altına sütyen giydiğini fark ettim, ki bu tuhaftı. Sütyen giymeyi seven bir kadın tanımıyorum ve Sierra da bir istisna değil. Elinden geldiğince çabuk çıkarıyor ve Tokyo gezisinden beri içeri girer girmez sütyenlerinden kurtuluyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Ben iyiyim. Her şey yolunda." Sesi kendini ikna etmeye çalışıyor gibi.

"Bugün geç saate kadar çalışacağını sanıyordum," diyorum ve ona işteki sorunlar hakkında konuşması için bir fırsat veriyorum.

onu rahatsız ediyor.

"Birkaç ekip lideriyle toplantım vardı ama çocukları su çiçeğine yakalandı. bu öğleden sonra ayrılacak. Görünüşe göre kreşte dolaşıyor." Duruyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Ben de eve geldim."

"Tamam."

Gergin görünüyor. Ve huzursuz. "Yemek yedin mi?" diye soruyor aniden.

"Henüz değil."

"Pizza ister misin?"

Sehpanın kenarında bir kutu pepperoni pizza duruyor. Sadece bir dilim yemiş.

Masadaki tek şey bu değil. Bazı eşyalar daha önce hiç görmediğim şeyler ama eminim bir tür seks oyuncağıdır. Belki de yapım ekibi iyi bir iş falan yapıyorsun.

Ne yazık ki, aletim onun şirkette yaşayabileceği sorunları pek umursamıyor. Bilmek istediği şey

Oyuncaklarla oynamakta sorun yok.

Bak ne kadar yumuşak ve güzel. Onu öp ve geceliğini yukarı it.

Sikimin beynine vuruyorum ve ısınan kanımı görmezden geliyorum. Önce neler olduğunu anlamak istiyorum. Belki de kendini pek iyi hissetmiyordur. Bölümümdeki profesörlerden biri, hamilelikleri sırasında karısının garip aşermeleri ve ruh hali değişimleri hakkında durmadan sızlanıyordu.

Sierra'nın karamsar görünmemesi dışında. Göğsü hızla inip kalkıyor ve kızarıklık boynuna ve göğsüne yayılıyor, çok.

Sanki tahrik olmuş gibi. Belki de oyuncaklara bakarak tahrik olmuştur.

Ama hiçbiri kullanılmış gibi görünmüyor. Ayrıca, kimse sadece seks oyuncaklarına bakmaya bu kadar yoğun tepki vermez. Aksi takdirde, yetişkin mağazaları seks partilerine dönüşürdü.

"İstersen dondurulmuş lazanyamız var" diyor. "Pizza da olur."

Dizüstü bilgisayarımı ve bir sürü kâğıdı masanın altına bırakıp büyük boy bir koltuğa oturuyorum. Bir dilim aldım ve ısırdım.

Sierra koltuğa oturdu. "Yemek konusunda bu kadar rahat olman inanılmaz. Tokyo gezisinden sonra sadece havyar ve suşi pizza istemen beni hiç şaşırtmazdı," diyor ellerini dizlerine vurarak.

"Kulağa iğrenç geliyor."

"Unagi pizzada o kadar da kötü olmayabilir," diye şaka yapıyor,

Parmaklarını çözülmüş saçlarında gezdirdi ve bir omzunun üzerinden attı.

"Bu hayatımda duyduğum en iğrenç şey. hayatım." Ayrıca, büyük bir unagi hayranı değilim. Maguro'yu severim ama ton balıklı pizza öğürtüyor. "Seks oyuncaklarına bağlı kal.

Restoranlar sana göre değil."

"Merak etme. Bir kadın sınırlarını bilmeli."

"Peki ne üzerinde çalışıyorsun?" Umarım işi hakkında

konusmak onu sakinleştirir. Yumuşak bir sopayı işaret ediyorum

Yaklaşık bir ayak uzunluğunda, beyaz plastikten yapılmış. "Bu sizin şirketten mi?"

"Hayır. Bu aslında yurtdışındaki rakiplerimizden birinden satın aldığım bir cihaz."

Elime almadan önce ellerimi bir peçeteye iyice siliyorum. Titreşmesini bekleyerek bir düğmeye basıyorum ama onun yerine cihazın ucunda mavi bir ışık yanıyor ve yanıp sönmeye başlıyor.

"Bu ışık ne işe yarıyor? Kullanıcıya cihazın açık olduğunu bildiren bir sinyal olmasa iyi olur. Titremeye başladığında açık olduğunu anlayacağım."

Ve bunu onun üzerinde kullanabiliriz, sikim öneriyor.

Görmezden geliyorum. Rakibinden sadece bir vibratör almazdı. Daha fazlası olmalı.

Sierra gülümsüyor. "Bu, Bluetooth aracılığıyla telefonunuzla eşleşmeye hazır olduğunu gösteren bir sinyal."

"Yani telefonu kumanda olarak mı kullanıyorsun?" Telefonunuz benimki gibi büyükse biraz hantal ama sanırım işe yarayabilir.

Gülüyor. "Hayır. Yüklemeniz gereken kamera ve görüntüleme uygulamasına bağlanıyor."

"Ne kadar beklenmedik." Çubuğu inceledim. "Bununla bir seks kaseti mi yapman gerekiyor?"

"Hayır." Neredeyse kahkahadan boğulacaktı. "Bu temelde bir vibratör/dildo. Telefonunuzla eşleştirerek kullandığınızda, size içinde neye benzediğini gösterecek."

"Yani kadının vajinasının içinde." Çubuğu elimde çeviriyorum, daha önce ne tür bir araştırma yapıldığını merak ediyorum

Vajinanın içini görmenin popüler bir sapkınlık olduğuna karar vermek.

"Evet."

Kaşlarımı çattım. "Bunu jinekoloğunuzun muayenhanesinde yapamaz mısınız?" "Güven bana, kullandıkları sonogram titreşimli değil."

"Her gün yeni bir şey öğreniyorum."

Yine gülüyor. "Bir şey değil."

Mavi ışığa bakıyorum, sonra kapatıyorum. "Vajinanı

izlemek seni tahrik ediyor mu?"

"Hayır. Ama belki bazı insanlar için?" Omuz silkiyor, yanakları öncekinden daha pembe. "Erkekler çok görseldir."

"Erkeklerin bir vajinanın içine bakarak tahrik olduklarından şüpheliyim. Ya da en azından bu yaygın bir sapkınlık olamaz. Aksi takdirde

her porno sitesinde olurdu." "Asla bilemezsin..."

"Benimkilerden biri olmadığı kesin."

Gülüyor, sesi tahrikten soluk soluğa çıkıyor. "Peki ne?"

Ona bakıyorum, bakışlarım onun karanlık, ışıltılı gözleriyle birleşiyor. "Amını hissediyorum ve tadına bakıyorum."

Boğazından yumuşak bir mırıltı sesi çıkarıyor.

"Geleneksel."

"Ben geleneksel olarak eğlenceli bir adamım."

Gülümseyerek ayağa kalkıyor ve ellerini kolçaklara koyarak üzerimde durana kadar ilerliyor. Gözleri benimkilerde, yüzleri neredeyse birbirine değene kadar öne eğiliyor. Taze elma kokusu dikkatimi dağıtıyor. Nedense daha sıcak ve lezzetli geliyor, ağzımı sulandırıyor. Beyaz çubuğu masanın üzerine bırakıyorum ve yumuşak yanaklarını okşuyorum. Ağzı davetkâr bir şekilde kıvrılıyor. Doğrulup öne doğru eğiliyorum ve dudakları aralanıyor.

Tadı lüks ve bereketli, sıcak ve açık şehvet. Yatakta ne istedikleri konusunda utangaç olmayan kadınlarım oldu. Ama Sierra bunun ötesine geçiyor. Onda taklit edilemeyen ya da üretilemeyen doğal bir tatlılık var. Ve beni çıldırtan, ona sonsuz bir açlık duymamı sağlayan şey de bu.

Narin elleri gömleğimin düğmelerini açıyor ve çıplak göğsümde kayarak sıcak his izleri bırakıyor. Parmaklarımı onun sıcak, ipeksi saçlarına geçiriyorum, ağzını yutarken onu tutuyorum.

Dudakları benimkilerle kaynaştı, yer değiştirdi ve bana sarıldı. Giysilerimizin katmanları arasından onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Onun hevesi, tenim gergin ve yakıcı hissedene kadar arzumu körüklüyor.

"Tanrım, tadın çok güzel," diye fısıldıyor ağzıma karşı, sonra da bir rüyayı paylaşmak üzereymiş gibi hülyalı bir şekilde gülümsüyor.

Sır. "Eve gelmeni bekliyordum." "Bana mesaj atmalıydın."

"Çalışırken seni rahatsız etmek istemedim. Ayrıca bu kadar heyecanlanmayı beklemiyordum. İçeri girdiğiniz anda üzerinize atlamamak için elimden geleni yaptım."

"Şimdi de afrodizyak mı yapıyorsunuz? Bu bir test çalışması mı?"

Nefes nefese gülüyor. "Hayır. Biz böyle şeyler yapmıyoruz. Ama yeni ürünlerimizi pazarlamadan önce test etmek zorundayız." Dudaklarını yalıyor. "Genellikle bir test ekibi tutarız ve onlara denemeleri ve bize geri bildirimde bulunmaları için ürünler göndeririz. Bu sefer birkaç tanesi yapamadı, ben de gönüllü oldum. En az on beş değerlendiriciye ihtiyacımız var."

Tüm vücudum yanacakmışım gibi hissedene kadar ısınıyor. "Hangi oyuncakları test edeceğiz?"

"Test zaten devam ediyor." "Öyle mi?"

"Öğleden sonra üçten beri onları takıyorum. Bu kadar çıldırtıcı olacaklarını düşünmemiştim. Sakin ve kontrollü davranmaya çalıştım ama ne kadar işe yaradı bilmiyorum."

Bu, geldiğimde içinde bulunduğu durumu açıklıyor. Olağandışı kızarma. Parlak, hafif sırlı gözler. Volta atıyordu.

"Biraz dalgın görünüyordun." Elim kalçalarının arasındaki etin üzerine koyuyorum. Islak bir şekilde titreşiyor. "Yani üçten beri vibratör mü kullanıyorsun?"

"Bu aslında bir vibratör değil. Şey, bir çeşit. Giyebileceğiniz yeni seksi bir iç çamaşırı ve rastgele titreşim yapıyor. Seni boşaltacak kadar sert ya da sık değil, ama seni sürekli hazır durumda tutmaya yetecek kadar. Ama hepsi bu değil."

Tanrım. "Hayır mı?" Ağzım kuruyarak soruyorum.

"Bu sütyen de normal bir sütyen değil. Kapların içinde emme aparatları var. Meme uçlarım şu anda aşırı hassas."

Kanım daha fazla kaynayamazdı. "Sen kimdin onları takarken ne düşünüyordun?" Sesim çakıllı,

Kıçını avuçlayıp sıkarken, talepkar.

"Sen." Cevabı yumuşak bir solukta geliyor.

Leğen kemiğini gıcırdatarak ereksiyonuma karşı sallanıyor. Gözleri inanılmaz derecede karanlık - mordan çok siyah - bana bakarken, aletim boyunca huzursuzca hareket etmeye devam ediyor. "Bunları giymeden önce bile seni düşünüyordum."

"Ve toplantınızı bu şekilde mi yapacaktınız?" diye sordum. "Bir pisliğin seni bu halde görmesine izin mi verecektin?" Bu fikir beni çok kızdırıyor.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Kıskanma. Buluşacağım insanlar kadındı."

Gömleğini yolundan itiyorum. Kollarını kaldırarak bana yardım ediyor, sonra hamster kafesinin üzerine düşecek şekilde fırlatıyor. "Bullet ve G-Spot'a şov yapmana gerek yok," diyor.

Dantelli sütyeninin köşelerinde iki küçük klips var. Onları çimdikliyor ve ben de arkadaki tokayı çözüp bırakıyorum. Meme uçları normalden daha büyük ve sivri görünüyor, bunca saat boyunca sürekli uyarılmışlar. Şimdi onlara hak ettikleri ilgiyi göstermek istiyorum. Birini alıyorum

Ağzımın içine, sertçe emerek.

Sırtını kamburlaştırıp zevk çıgllıkları atıyor. "Evet, evet! Aman Tanrım. Bu çok iyi hissettiriyor."

Aşırı tepkiselliği beni çıldırtıyor. Meme ucunu daha derine çekiyorum, ağzımın çatısı ile dilimin arasına hapsediyorum ve yanaklarımı çukurlaştırıyorum.

Kontrolsüzce titriyor. Vücudu gerilim altındaki bir bobin gibi geriliyor. Sonra aniden gevşiyor, ısıtılmış bal gibi bana doğru eriyor.

"Bu eğlenceliydi." Sırıttıyorum, bu kadar hassas olması beni büyülüyor. New Orleans'ta da aynı şekilde gelmişti ama daha uzun sürmüştü.

"Emmen berbat değil." Memnun bir iç çekti.

İçimde eğlence gümbürdüyor. "Eğer bunun iyi olduğunu düşünüyorsan..."

Onu kaldırıp kanepeye götürdüm ve yatırdım. Üzerinde ipli bikiniye benzeyen bir külot vardı. Elastik yerine, "ipler"

parlak gümüş zincirlerden yapılmış.

kremsi tenine karşı çok seksi görünüyor. Kancaları çözdüm ve bikiniyi çıkardım. İçinde iki vibratör var, biri klitorisine diğeri de bikinisinin girişine yerleştirilmiş.

Kedi. Hayır, üç tane. Üçüncü bir küçük yumru onu anal yoldan uyarmak için tasarlanmıştır.

"Anal seksi sever misin?" Ben sorarım.

"Hayır, sadece orada hafif bir uyarım var" diyor, yanakları parlıyor. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Başımı salladım. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Hoşuna gitmeyecek bir şey yapmak istemem."

Gülümseyerek bikiniyi alıyor, vibratörleri kapatıyor ve masanın üzerine, beyaz vajinal kamera vibratörünün üzerine bırakıyor.

Ona nazikçe dokunuyorum, bir parmağımı yarığında gezdiriyorum ve sonra dudaklarıma götürüyorum. Tadı onunki gibi, biraz tuz ve şekerle birlikte.

Altına kaçırıyor, beklentiyle titriyor. Uyluklarının iç kısımlarına yüzlerce küçük öpücük yağıdırıyorum. Kıvranıyor, ama acele etmiyorum, onun için bu eylemden mümkün olduğunca fazla zevk almak istiyorum.

Ağzım nihayet klitorisinin üzerine kapandığında, elektrik çarpmış gibi sarsılıyor. Onu aşağıda tutuyorum ve dudaklarımı ve dilimi kullanarak onu yutuyorum, ballı sularını yalıyorum.

Tekrar boşalıyor, sert, pürüzsüz kalçaları yüzüme karşı titriyor.

Titreyerek birkaç nefes alıyor, sonra aniden doğruluyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve ben kanepede uzanana ve pozisyonlarımız tersine dönene kadar beni geriye itiyor.

Kemerimi, pantolonumun düğmelerini ve fermuarımı çözüyor ve iki güçlü orgazmdan sonra hâlâ muhtaç bir halde sabırsızca her şeyi aşağı çekiyor. Sikim dışarı fırlıyor ve daha önce hiç bu kadar cazip bir şey görmemiş gibi ona bakıyor.

"Hamileyim ve temiz olduğumuzu söyledik, bu yüzden prezervatif konusunda endişelenmeyeceğim," diyor hafifçe nefessiz kalarak. "Ama itirazın varsa şimdi söyle."

O kadar sertleştim ki patlayacakmışım gibi hissediyorum. "Sen nasıl istersen." Sevişebilmemiz için bana takla atmamı söylese atardım.

Bana sarılıyor, sonra beni sarıyor. Hızımı belirlemesine izin verdiğimde görüşüm bulanıklaşıyor. Bana bir tür seks tanrısı gibi bakarken gözleri dar ve ışıltılı.

Bana bindike nefes alış verişi dalgalanıyor ve beni çılgına çeviriyor. Ayaklarımı minderlere dayıyorum ve ona sevdiğini bildiğim daha derin, daha güçlü itişler vermek için hareket ediyorum.

"Aman Tanrım, aman Tanrım." Artan zevkini hıçkırarak haykırıyor, ona yaptığım şeyi ne kadar sevdiğini, içinde nasıl hissettiğimi bilmemi sağılıyor.

Tanıdık sıkı, dikenli his omurgamın dibinde toplanıyor ve büyümeye başlıyor. Prezervatifsiz yapmak, çıplak etinin şaftımda yukarı ve aşağı kaymasıyla doğrudan temas kurmak, neredeyse tamamen farklı bir eylem gibi hissettiriyor.

Hareketleri daha da ılgınlaşıyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Benim için gel," diyorum. Elimi boynunun arkasına doluyor ve onu sıcak, sınırsız bir öpücük için aşağı çekiyor. Serbest elimle sallanan göğsünü avuçluyorum, başparmağımı sıkı ucunda gezdiriyorum. Bana sürtünüyor, sikim onun derinliklerine gömülmüş. Vücudu çılgınca sallanıyor ve coşku dolu çığlıkları ağızımda boğıluyor. Güçlü bir orgazm benim de içimden geçerken inliyorum.

Kendimi onun içine boşaltıyorum ve o anda kendimi tamamen ona bağılı hissediyorum. Onu sıkıca tutuyorum ve

Yanaklarına, alnına, gözlerine, burnunun ucuna ve ağızının kenarlarına şefkatli öpücükler konduruyorum. Parlak zincirler gözüme çarpıyor.

"Peki," diye fısıldıyorum kulağına, "yeni seks oyuncaklarını nasıl değıerlendireceksin?"

"Aman Tanrım. A+."

Elli Dördüncü Bölüm

Sierra

Pazarlamadan Saori, büyük toplantı odalarımızdan birinde otururken, "Sonunda Geceyarısı Tanrısı'yla, tüm bu seriye ilham veren adamlarla tanışabiliyoruz," diyor.

Barbara başını sallar. "Heyecan verici değil mi?"

Ellie, "O'nun sıcaklığını ete kemiğe bürünmüş olarak görmek bize daha iyisini yapmamız için ilham verecektir," diyor.

Heyecanlarına usulca gülüyorum.

Griffin'in sınıfı yakında geliyor ve Ellie, Barbara, Saori ve Jennifer'ı finanstan çektim. Tabii ki ben de öğrencilerinin ne bulduğunu görmek için buradayım.

Griffin benden beklentilerimi düşük tutmamı istedi ve bunların hayat tecrübesi olmayan çocuklar olduğunu söyledi. Söyleyecekleri şeyler muhtemelen kağıt üzerinde harika olacak ama pratikte işe yaramayabilir.

Ama önümüzdeki kırk dakika fiyaskoyla sonuçlansa da umurumda değil. Onu göreceğim, önemli olan da bu.

Onların gelmesini beklerken, Griffin ile test ettiğim ürünlerle ilgili raporu doldurmayı bitiriyorum. Cinsel ilişki sonrası pembe sersemliğimden kurtulduğuma göre artık daha objektif olabilirim. İyi çalıştılar ama daha iyi olabilirlerdi. Göğüs uçlarını sütyene takmak biraz zordu ve alt kısım olması gerektiği kadar yerinde durmuyordu ve biraz ayarlama gerekiyordu.

Ürünlerimiz sadece kullanımı kolay değil, aynı zamanda rahat da olmalıdır. Bir şeyin yanlış yöne kaymasından endişe ediyorsanız eğlenmek zordur.

Ben değerlendirmeyi sunarken Heather öğrencileri odaya getiriyor. Herkes ziyaretçi kartı takıyor. Griffin arkadan geliyor, ona birkaç şey gösteren bir kıza geri bildirim veriyor.

kağıtlar. Gruptaki en uzun boylu kişi ve güneşin çiçekleri çektiği gibi gözümü çekiyor.

Başını kaldırıyor ve kalbimi ısıtan hafif bir gülümseme fırlatıyor. Sonra öğrenciye cevap vermeye devam ediyor.

"Ooh, çok ateşli," diyor Saori, yaklaşarak. "İlham perin olmasına şaşmamalı."

Boğazımdan memnun bir ses çıkarıyorum. O aynı zamanda bebeklerimin de babası, ancak henüz hamileliğimle ilgili resmi bir açıklama yapmadım. Bunu iki ayda bir çıkan şirket genelindeki bültenimizde yapmayı planlıyorum.

"Sana söylemiştim," diyor Ellie Saori'ye.

"Ona dokunmak istiyorum. Bu benim daha iyi çalışmamı sağlayacak," diyor Jennifer alaycı bir şekilde.

Ona doğru bir kaşımı kaldırıyorum. "Dokunmak yok, kızım. Sadece seyir zevki."

"Will, Gece Yarısı Tanrısı'nın gerçek bir insan olduğunu öğrenince yıkıldı. Herkese yapay penisin kendi sikinden esinlendiğini söylüyordu," diyor Barbara başını sallayarak. Will genç bir muhasebeci ve bir zürafadan daha fazla boynu var.

"O çocuğun kafasında ne var merak ediyorum,"

diyor Saori. "Bir çiçek tarlası," diyor Ellie.

"Kırmızı gelinciklerle dolu." Hafifçe gülüyorum.

Bu Ellie dilinde delilik demek.

Griffin yanımdaki boş koltuğa oturdu. Elimi takım elbisesinin altındaki kolunda gezdirme ve el ele tutuşma isteğime karşı koyuyorum. Burada ikimiz de profesyoneliz.

Ama onu tekrar eve getirene kadar bekleyin. Yumuşak bir iç çekiçle dikkatimi sunumlarına başlayan öğrencilere çeviriyorum.

Söylediği gibi, bu çocukların herhangi bir deneyimi yok, bu yüzden öngöröleri sınırlı. Bununla birlikte, matematiksel analiz oldukça iyi. Griffin bir şey söylemek ister gibi ağzını birbirine bastırrsa da Jennifer ve Barbara bile bir şey demiyor ama kendini kontrol etmek için elinden geleni yapıyor.

Kendimi cömert hissettiğimden ve öğrenciler iyi bir çaba göstermiş gibi göründüğünden, her A grubu. Diğerlerinin ne verdiği hakkında hiçbir fikrim yok,

Ama iyi bir notun, öğrencilerin müfredatlarında olmayan bir vakayı, işgüzar üvey annem sayesinde yapmak zorunda kalmalarını telafi edebileceğini düşündüm.

Jennifer ve Saori birbirlerine fısıldıyor. Arkalarında oturan çocuklardan bazıları, muhtemelen notları hakkında bir ipucu yakalamayı umarak öne doğru eğiliyor.

Son sunum bittiğinde, çocuklar ayağa kalkıp birbirlerine mırıldanıyor ve Griffin'e sorgulayan bakışlar atıyorlar. Eminim nasıl yaptıklarını öğrenmek için can atıyorlardır. Geri bildirimlerimiz önemli olsa da, her grubun ne alacağına nihai olarak o karar veriyor.

Griffin'e doğru eğildim ve fısıldadım, "Gülümse. Onlara iyi bir not vereceğinizi düşünmelerini sağlayın."

"Neden?"

"Onlara bakın. Gerginler ve kıçlarını tekmelediklerine dair güvenceye ihtiyaçları var."

"Sence kıçlarını tekmelediler mi?" Griffin'in sesi kuşkulu geliyor.

"A'dan başka bir şey vermiyorum."

"Hmm. Fazla hayırseversin."

"Ben her zaman iyi tarafından bakarım. Öğrencileriniz akıllı. Ayrıca, seni gördüğüme sevindiğim için onlara biraz daha fazla verdim." Sırıttıyorum.

"İyi bir noktaya değindin ama ben çok tarafsız bir profesörüm." Ciddi bir şekilde konuşuyor ama ağzının bir köşesi kıvrılıyor.

"O zaman onlara tarafsız A'lar verebilirsiniz."

"Göreceğiz." Daha yakına eğiliyor. "Birkaç gün oldu. Daha fazla beta testi yapman gerekiyor mu?"

Elimi ağzıma kapattım. "Hayır. Ama işten sonra test dışı bir eğlence yapabiliriz." Bir elimi göğsüne koyarak göz kırptıyorum. "Yakında görüşürüz."

Bölüm Elli Beş

Sierra

Cuma günü, Griffin ve ben Charles Phillips'in evindeki fakülte sosyal etkinliğine gidiyoruz. Kocaman bir bahçesi olan üç katlı Viktoryen bir ev. Beyaz cumbalı pencereler inci grisi duvarlar boyunca mükemmel bir şekilde sıralanıyor. Dik çatı keskin bir şekilde aşağı eğimli ve tepesinde tuğladan bir baca var.

Griffin park edecek bir yer ararken ben de ona bakıyorum. "Hâlâ bu kadar çok bahçesi olan evler olduğunu bilmiyordum."

Bir araya gelmemiz iyi oldu çünkü sokak arabalarla doldu. Todd'la birkaç fakülte yemeğine katıldım. Umarım ekonomi bölümü daha ilginçtir.

-ve ayık- İngilizce bölümünden daha fazla.

Wollstonecraft'taki İngilizce profesörlerinin çoğu beş ila altı kadehten sonra gevşer. Ama o zamana kadar, iğrenç davranacak kadar içmiş oluyorlar.

Biraz dolaştıktan sonra bir sokak ötede bir yer bulduk. Biz çıkarken Griffin'in telefonu çaldı.

"Bu Charles mı, nerede olduğumuzu merak ediyor?" Biraz geç kaldık.

"Hayır. Grant'ten. Görünüşe göre Emmett kız arkadaşıyla barışmış. Huxley evleneceklerinden emin ve Seb de yüzükleri ondan almasını, aksi takdirde daha iyi olacağını söylüyor."

Charles'ın evine doğru yürümeye başladığımızda Griffin'in ağzı hafif bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Emmett yemekte miydi?" Sanırım Manny's Tacos'ta birisinin adından bahsettiğini duydum ama orada olup olmadığından emin değilim.

"Hayır. Henüz tanışmadığın tek kişi o. Kız arkadaşından ayrıldıktan sonra zihinsel olarak iyi bir yerde değildi."

"Hiçbirinizle takılmak istememesi onun için korkunç bir şey olmalı."

"Sadece ondan ayrılmakla kalmadı, aynı zamanda onun için çalışmayı bıraktı ve Virginia'ya taşınarak onun personelini avlayan doğrudan bir rakibi için çalışmaya başladı."

"Bu bir ihanet," diyorum Emmett'e sempati duyarak. Eminim kız arkadaşının da hikayeye kendi açısından baktığı bir taraf vardır ama bu onun için her şeyin kolay olduğu anlamına gelmez.

"Birini sırtından bıçaklayıp affedilmeyi bekleyemezsin. Muhtemelen yalvarmıştır. Emmett kimsenin önünde eğilmeyecek kadar gururludur."

"Onunla tanışacak mıyım?" Bebeklerimiz için başka bir amcanın heyecanıyla soruyorum.

"Sonunda, evet. O bir işkolik. Ama onu seveceksin. O sadıktır. Her zaman arkanızı kollar."

Taş döşeli patikadan yukarı çıkıp aydınlık eve giriyoruz. Bir piyanonun yumuşak tınları havada süzülüyor, zarif ve şık. İç mekanda çoğunlukla doğal ahşap ve evi daha çağdaş gösteren soyut desenlere sahip yüksek kaliteli duvar kağıdı kullanılmış. Kocaman bir cam vazo uzun saplı kırmızı güller fuayenin ortasındaki sehpanın üzerinde duruyor.

Burası profesörler ve onların sevgilileriyle oldukça kalabalıktı. Todd'un sosyal etkinliklerindeki tecrübelerime dayanarak hangisinin öğretim üyesi, hangisinin eşi/partneri olduğunu anlayabileceğimi düşündüm.

kibir ve birbirleriyle konuşurken ünlü sözleri ne kadar iyi kullanabildikleri. Ama durum hiç de öyle değil.

Ekonomi fakültesinin Wollstonecraft'taki İngilizce profesörlerinden çok daha insani göründüğünü fark etmek beni çok şaşırttı.

Yemek odasında kocaman bir sarımsaklı ekmek var, patates salatası, makarna, pizza, peynir ve kraker. Yiyeceklerin yanında birkaç şişe şarap ve sert içki duruyor. Alkolü es geçip bir bardak portakal suyu alıyorum.

Griffin küçük bir kadeh beyaz şarap alıyor ve beni iş arkadaşlarıyla tanıştırmaya başlıyor. Ellerini sıkıyorum, isimleri ve uzmanlıkları ezberlemek. İnsanlara duyulduklarını ve takdir edildiklerini hissettirmenin en kolay yolu budur.

Lori'yle tanıştığımdaya büyülendim. Sosyal medyayı ve insanların ekonomik davranışlarını nasıl etkilediğini araştırıyor.

"Bu bir tür davranışsal ekonomi" diyor. "Bunu biliyor musunuz?"

"Bazı iş makalelerinde bu konu hakkında biraz okudum. Peki sosyal medyanın etkisini nasıl ölçüyorsunuz?" diye sordum.

"Dürüst olmak gerekirse bu hiç kolay değil. Ancak şu anda ortağımınla birlikte son beş yılda nelerin trend olduğuna ve bunun insanların davranış kalıplarını nasıl etkilediğine bakıyoruz.

büyük olasılıkla trend olan konuları görenler. Hashtag'ler için Tanrı'ya şükürler olsun!" Abartılı bir şekilde iç çekiyor.

Gülüyorum.

"Daha yeni örnekler yakalayıp yakalayamayacağımızı görmek için telefonumda birkaç sosyal medya uygulaması var ve herhangi bir şey olduğunda uyarı almam için bildirimler ayarladım.

çok sayıda görüntüleme ve paylaşım alıyor."

İyi bir açıklama. Diğer bazı profesörler gibi çok teknik olmadan basit.

Başka biri Lori'nin dikkatini çektiğinde, Griffin kulağıma fısıldıyor, "Dedikodu için yaşıyor, yani bu tam da onun yapacağı türden bir araştırma."

Gülüyorum. "Birileri bunu yapmalı. Sosyal medya herkesin hayatının önemli bir parçası haline geliyor. Orada kendiniz de dahil olmak üzere her şeyi satabilirsiniz."

"Ürünlerinizi tanıtmak için kullanıyor musunuz?"

"Evet, ama... bu biraz karışık. Pek çok platform yetişkin ürünleri görmekten hoşlanmıyor."

"Züppeler," diye mırıldanıyor.

"Aman Tanrım. Hiç adil değil. Ama başka yollarımız da var." Kafasında bowling topu varmış gibi görünen bir adam

yürüyor. Bana hamsterlarımı hatırlatan kasıtlı, ağır aksak bir yürüyüşü var.

"Merhaba Griffin," diyor ve tombul parmaklı elini Griffin'in omzuna koyuyor. "Seni burada gördüğüme çok sevindim. Sanırım bu güzellik timsali de Sierra Fullilove?"

Sıcak bir şekilde gülümsüyorum. "Evet, öyleyim."

"Enchanté. Ben Charles Phillips. Ekonomi bölümü başkanayım."

Elini uzattı. Elini tutup birkaç kez iyice sıkıyorum. Avuç içi şaşırtıcı derecede kuru ve serin.

"Sonunda tanışabildiğimiz için çok mutluyum. Büyükkannen ve ben oldukça yakındık."

"Evet, departman hakkında güzel şeyler söyledi." Her şeyden çok kibarlık olsun diye. Büyükkannem üniversitedeki herhangi bir bölüm hakkında nadiren konuşurdu.

Biri gelip Griffin'in omzuna vurdu. Bir şeyler fısıldıyorlar ve Griffin bana bakıyor. "Onunla bir saniye konuşabilir miyim?" Gözleri her zaman reddedebileceğimi söylüyor.

"Devam et." Burada olduğumuz süre boyunca yanımdan ayrılmak zorunda değil. İş arkadaşlarıyla sosyalleşebilmesini istiyorum. Para isteyen biriyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyor değilim.

"Griffin olağanüstü bir yetenek. Parlak bir zekâ," diyor Charles.

"Gerçekten de öyle," diyorum, bölüm başkanının bunu fark etmesinden memnun olarak.

"John Bates Clark Madalyası'nı kazandığını biliyor muydunuz?" "Hayır. Neymiş o?"

"Her yıl özellikle parlak genç bir Amerikalı ekonomiste verilen bir ödüldür. Ödülü alanların çoğu Nobel Ödülü'nü kazanmak için."

Griffin adına sevinerek sırıtıyorum. İşini çok sevmiyormuş gibi konuşuyordu ama bu kadar iyiye seviyor olmalı. Yoksa bir ödül kazanmak için gerekli olan çalışmayı yapma hevesini ve azmini nasıl toplayabilirdi ki? Charles'ın bahsettiği kadar prestijli mi? Griffin'e birkaç on yıl verin, o da bir Nobel kazanacaktır. Bunu biliyorum.

Nasıl hissettiğini yüksek sesle itiraf etmemesi çok sevimli, özellikle de olumlu ya da sevgi dolu bir şey olduğunda. Onu daha sonra kızdırmak için aklıma bir not alıyorum.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diyorum.

Charles bana bakıyor, göğsü özellikle zor bir numara yapmış bir fok balığı gibi kabarmış. "Evet, ve araştırması kullanabilir."

"Aman Tanrım!" Lori'nin sesi kalabalığı yarıyor. Önce telefonuna, sonra da Griffin'e baktı. "Ted Lasker ile Rachel Griffin arasındaki gizli aşk çocuğu sen misin?"

Ne?

Şaşkın bir şekilde Griffin'e baktım. Ted Lasker. Film yapımcısı mı? Griffin bu yüzden mi o partideydi? Tamamen hareketsiz duruyor. Yüzü kansız, gözleri Lori'ye bakarken doğal olmayan bir şekilde karanlık. Diğer herkes

Sanki partinin ortasına inmiş bir Marslı gibi ağzı açık kaldı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Griffin sonunda sesi korkunç bir şekilde konuştu.

Lori, başının belada olup olmadığından emin olamayan bir çocuk gibi omuzlarını toplar. "Az önce viral olan bir makale var. Ted Lasker ve Rachel Griffin'in gizli aşk çocuğu olduğunuz yazıyor." Savunmak için telefonunu kaldırıyor. Bana kızma, ben yapmadım.

"Rachel Griffin mi? Bu isim tanıdık geliyor," diyor genç profesörlerden biri.

"Yirmi, yirmi beş yıl öncesinden bir süper model mi? O zamanlar piyasadaki en ateşli şeydi.

Ve hâlâ seksi. Bugünlerde fotoğraf çekimleri ve bunun gibi şeyler yapıyor" diye cevap veriyor orta yaşlı bir kadın profesör,

Griffin'e bir yabancıymış gibi bakıyor.

"Hey, demek adını annenden almışsın," diye haykırıyor solumdaki biri. "Bunu bilmiyordum."

"Ve seks oyuncaklarına ilham veriyorsun?" Lori diyor ki.

Ne kadar yüksek sesle konuştuğunu görünce irkiliyorum ama daha güçlü olan his şok. Nasıl öğrendi? Bunu asla halka açıklamadım ve

Silikon Rüyası'ndaki insanlar bunu etrafa yaymazdı. Eğlenmeyi severiz ama eğlencenin bir parçası da sağduyulu olmaktır.

"Ne?" Griffin diyor ki.

"Makalede kız arkadaşınızın sizin adınıza bir seks oyuncakları serisi oluşturduğuna dair bir yorum var. Yani, sana taktığı lakapla."

Griffin bana baktı ama ben başımı salladım. Ben yapmadım.

"Onlara teklifi kim verdi?" Griffin talep ediyor.

"Sanırım sınıfınızdaki bir öğrenciydi."

Aman Tanrım. Korkudan nemlenen ellerimle yanaklarımı kapatıyorum. Çocuklardan biri buraya geldiklerinde Gece Yarısı Tanrısı hakkında fısıltılar duymuş olmalı. Vaka sunumları için Silikon Rüyası. Saori ve diğerlerinin söylediklerine nasıl kulak misafiri olmaya çalıştıklarını hatırlıyorum.

"Ne takma adı?" Griffin soruyor. Ama o hala Lori'ye bakıyor. O bana bakıyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, çoktan cehennemde yanıyor olurum.

"Gece Yarısı Tanrısı," diyor Lori, aynı anda ben de kendi kendime fısıldıyorum.

Gözlerinde kalan azıcık ışık da sönüyor. Yüzündeki korkunç ifadeye bakılırsa, onun bağırsaklarını da deşmiş olabilirdim.

Bölüm Elli Altı

Griffin

Herkesin fısıltıları ve yargılayıcı bakışları asit gibi yakıyor. Öfkeli aşağılanma boynumu sıkıyor.

Ailemle ilgili bu şey de ne? Ve Seks oyuncakları mı? Sierra benim hakkımda seks oyuncakları yapmakla ilgili bir şey söylemedi.

Ama tam olarak bunu yaptığını biliyorum. Ağzının hareket ettiğini gördüm, yüzü bembeyazdı.

Silikon Rüyası'ndaki herkes biliyordu. Öğrencilerim de öyle. Bunu bilmeyen tek kişi bendim. Gerçek, kaburgalarımın arasında bir bıçak gibi hissediyorum.

"Görünüşe göre Griffin'in yetenekleri ekonomiyle sınırlı değil," diye şaka yapıyor Charles.

Birkaç kişi gülüyor ama bu hiç komik değil. Bu benim kariyerim, kazanmak için çok çalıştığım saygı. Anonim kalmak ve ailemin yaptığı her şeyden kendimi uzak tutmak için yaptığım tüm çalışmalar boşa gitti. Meslektaşlarımda birçoğunun kafasında iğrenç spekülasyonlar parlıyor. bakışlar. Oysa daha önce kibar bir saygıdan başka bir şey yoktu.

Sierra bana gergin bir gülümseme verdi. Tokat gibi geliyor.

Bir çığlık boğazımı yakıyor. Bunu bana nasıl yapabildi?

Telefonum çalıyor. Ellerim titreyerek telefonu çıkarıp mesajı kontrol ediyorum ve sitenin makaleyi geri çekmiş olması için dua ediyorum.

-Baba: Seks oyuncakları, ha? Seninle gurur duyuyorum!

Öfke patlıyor. Gözlerim kıpkırmızı oluyor ve kafatasımın tepesi sanki gökyüzüne uçacakmış gibi ağrıyor.

Babam -doğrudan ya da Joey aracılığıyla- benimle gurur duyduğunu hiç söylemedi. Asla. Akademik başarılarımla değil. Kazandığım polo maçları için değil. Ne de topladığım amatör kickboks şampiyonluk kemerleriyle.

Ama bilmeliydim. Bir seks oyuncakları serisine ilham vermek tam da onun hayranlık duyacağı türden kaba bir girişim. Sevmediği hiçbir şey görmemiştir.

Hızlı bir şekilde başka mesajlar da geliyor.

-Baba: Bu sana miras kalan benim penisim, evlat.

-Baba: Oğlumun bir seks oyuncakları serisine ilham verdiğini Josh Singer ve Salazar Pryce'in yüzlerine vurmak için sabırsızlanıyorum!

-Baba: Şimdi git sana verdiğim ilham verici penisi kullan ve bana bir torun yap. Josh Singer'ı senin çocuğunla gördüğümde kullanacağım harika cümlelerim var.

Telefonu kaldırdım. Belki daha fazla mesaj gelir, belki de gelmez. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var.

Belki şu anda ayrılmak en iyi hareket değil, ama eğer Burada kaldığım sürece, kalıcı olarak pişman olacağım bir şey söylemeyeceğimin ya da yapmayacağımın garantisi yok.

"Parti için teşekkürler Charles. Korkarım artık gitmem gerekiyor. Birden kendimi iyi hissetmemeye başladım." Sosyal adaba uyulmalıdır.

Kapıya doğru yürüyorum. Sierra'nın ayakkabıları arkamdaki fayanslara hızla vuruyor.

Normalde yavaşlardım ya da onu beklerdim. Ben ikisini de yapmıyorum. Beni takip ettiği için rahatlıyor muyum yoksa sinirleniyor muyum karar veremiyorum. Onu Charles'ın evinde öylece bırakamam, ama kesinlikle şu anda onu görmek istemiyorum.

Prius'umu bıraktığım sokağa doğru yürüyorum ve direksiyona geçiyorum. Aceleyle yolcu koltuğuna oturdu.

Arabayı çalıştırdım ve sürmeye başladım. Sessizlik üzerimize bir boğucu battaniye. Ellerimi sıkıp açıyorum

direksiyon simidi. Çatırdayan gerginlikten nefes almak zor geliyor.

Sierra kararsız bir şekilde, "Yarına kadar geçer," diyor. "En geç Pazartesi."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Şak diye söyledim. "Şey... Umarım öyledir." Sesi kısık.

"Senin için söylemesi kolay çünkü bu seninle ilgili değil. İnsanların hakkında fısıldaştığı kişi sen değilsin. Kariyeri ve saygınlığı yerle bir olan sen değilsin."

Dudağını ısıyor.

Onun tepkisi beni daha da kızdırıyor. "Belki de bunun harika olduğunu düşünüyorsun. Gülümsediğini gördüm. Sen de gidip onlarla birlikte gülmeliydin." Tıpkı şu anda çok mutlu olan babam gibi. Gurur duyduğunu söyledi. Bir şeyi tekmelemek istiyorum. Sertçe.

"Bunu seninle alay etmek istediğim için yapmıyordum. Ya gülümseyecektim ya da ağlayacaktım ve ağlarsam bundan nefret edeceğini düşündüm."

O haklı. Tüm bu karmaşa onun hakkındaymış gibi ağlasaydı daha da sinirlenirdim.

"Neden bana seks oyuncaklarından bahsetmedin?"

"Çünkü hiç gündeme gelmedi...? İki hafta öncesine kadar New Orleans'tan gelen adam olduğunu bilmiyordum ve bunu düşünmemiştim. Özür dilerim. Bu şekilde öğreneceğini ya da böyle bir sorun olacağını düşünmemiştim."

Hay sikeyim. Çılgılık atmamak için dişlerimi sıkıyorum. Bu onu kesinlikle gözyaşlarına boğardı. "Pazartesi günü o insanlarla yüzleşmek zorundayım. Ve cumaya kadar her gün. Ve sonraki hafta ve ondan sonraki hafta. Ve beni gördüklerinde tek düşünecekleri şey benim bir seks oyuncağı."

"Siz bir seks oyuncağı değilsiniz. Sadece yaptığımız bazı ürünlere ilham veriyorsunuz. İkisi tamamen farklı şeyler! Eğer bu yüzden sana farklı davranıyorlarsa, başka bir yerde iş bulabilirsin. Sen olağanüstü bir ekonomistsin. Özel John Bates Clark Madalyası'nı kazandın. Çok talep göreceksin."

Kendini dinliyor mu? Önerisinin ne kadar bencilce ve saçma olduğunu duymuyor mu? "Başka bir yere gitmek istemiyorum. Burada, kardeşlerimin yanında olmayı seviyorum. Neden sevdiğim bir şeyden vazgeçmek zorunda kalayım ki? Kahretsin, ne zaman bir şey istesem ve ona sahip olduğumu düşündüğümde, bir anda elimden kayıp gidiyor."

"Eğer bir şey istiyorsanız, onun için savaşın. Eğer insanlar bu yüzden size kötü davranıyorsa, sahip olduklarınıza tutunmak için bununla savaşmalısınız. Hiçbir şeyin ya da kimsenin elinizden almasına izin vermeyin.

ne istediğinizi. Eğer bunu yaparsanız, yeterince mücadele etmiyorsunuz demektir."

Onu boğmamak için tek yapabildiğim direksiyona tutunmak. Kelimeleri söylemek onun için çok kolay. Ama bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. Hayatımın büyük bir bölümünü spot ışıklarından kaçarak geçirdim - aileme ve çevreme rağmen.

"O ezik Todd'la evlenerek yarattığın iki kişilik aile için nasıl savaştığın gibi mi?" Beni incittiği kadar onu da incitmek istediğimi söylüyorum. "Bir gün istedin ve sonra puf, ertesi gün vazgeçtin mi?"

Bana sanki ona ters vurmuşum gibi bakıyor. Ve yüzündeki acının beni kötü adam gibi hissettirmesinden nefret ediyorum.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

"Gitmesine izin verdim çünkü onu artık istemediğime karar verdim," diyor sesi biraz çatlayarak. "Onu bir kez istemiş olmam artık istediğim anlamına gelmez.

Sonsuza dek, onun düşündüğüm gibi biri olmadığını anladığımda değil. Onu hâlâ isteseydim, vazgeçmezdim. Çünkü bir şeyi istiyorsam, peşinden giderim. Hiçbir şey beni durduramaz ve yoluma çıkan insanları kesip atarım."

"Aferin sana. Ama ben sen değilim." Arabayı evinin önünde durdurdum. "Çık dışarı."

Mor gözleri karanlık, yaralı ve yalvarıyor. "Öfkeliyken düşüncesizce bir şey yapma."

"Kızgın değilim." "Kızgın" gibi yaya bir kelime hissettiklerimi anlatmaya yetmiyor. "Ciddiyim. ık dışarı Sierra, söylememem gereken bir şey söylemeden önce."

Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Hızla uzaklaşıyorum. Ama dikiz aynasından onun orada durup beni izlediğini görebiliyorum.

Elli Yedinci Bölüm

Sierra

Griffin'in arabası tamamen gözden kaybolana kadar garaj yolunda durdum. Bu nasıl olabilir? Ve neden bana düşmanmışım gibi davrandı?

Tamam, Gece Yarısı Tanrısı olayını ona söylemeyerek hata yaptım. Ve muhtemelen çalışanlarımdan öğrencilerin yanında izlemesini istemeliydim. Ama bu o kadar korkunç bir suç mu? İş arkadaşları hayatının geri kalanında bu yüzden onu hor mu görecekler?

Evimin içinde ayaklarımı sürüyorum. Yalnızlık omuzlarımı çökertiyor. Merdivenleri tırmanıp yatak odama girdiğimde, yatağımın üzerindeki yastığını görmek kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Gözlerimin etrafındaki deri yaşlarla ısınıyor ve hızlıca başka tarafa bakıp yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum. Ama makyaj masasının üzerinde tıraş bıçağı ve tıraş losyonu duruyordu.

Titrek bir nefes vererek ellerimi makyaj masasının serin kenarına dayıyorum. Ayna bana onun duş kabinde yıkadığı vücut losyonunun yansımalarını gösteriyor. Nereye dönsem,

Bana onu hatırlatan bir şey çıkıyor.

Belki de daha destekleyici ya da özür dileyici olmalıydım, ancak bana bu kadar kızginken ne yapabilirdim bilmiyorum. Ben ve Todd hakkında söyledikleri

Belden aşağı vurmak. Bunu beklemiyordum ve acıtıyor.

Yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra kurulanıyorum ve yavaşça yatağa doğru yürüyorum. Kenarına oturduğumda şilte ağırlığının altında eğiliyor. Zaman geçiyor ve bir süre sonra Todd'un ağaçla olan kavgasını kaybettiğinden ve Griffin buraya taşındığından beri beni rahatsız etmeye gelmediğini fark ediyorum. Tokyo yolculuğu sırasında o duygusal açılış olmasaydı

-ve üçüzler-Griffin benden "ayrılırdı"

ve evine geri döndü. Ne de olsa bunun geçici bir düzenleme olması gerekiyordu.

Bu yüzden, sadece teşekkür edip vedalaşmaktan çok daha duygusal ve acı verici olsa da, ayrılmış olmamız sorun değil. Yalnız olmak her zaman berbattır.

Karnımda bir şey kıpırdıyor ve elimi karnımın üzerine koyuyorum.

Aslında yalnız değilim. Üç küçük hayatım var. Ama ben Onları babalarından mahrum bıraktım, değil mi? Griffin'in artık benimle ya da üçüzlerle bir şey yapmak isteyeceğinden emin değilim.

Kendimi eski bir bulaşık bezi gibi yorgun ve bitkin hissederek yavaşça yatağa uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sonra kendime parmaklarımı ıslatan sıcak sıvının gözyaşı olmadığını söylüyorum, her ne kadar kalbim korkunç bir yalancı olduğumu söylese de.

Elli Sekizinci Bölüm

Griffin

-İyi misin?

-Emmett: Yaşadığına dair kanıta ihtiyacımız var yoksa 911'i ararız.

-Senin için endişeleniyorum.

-Huxley: Her şey sona erecek. Bu konuda bana güven.

-Bana iyi olduğunu söyle.

-Grant: Beni oraya gitmeye zorlama.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda kardeşlerimden gelen yüzlerce mesaj görüyorum. Sadece son altı ya da yedisini okuyorum ve Grant'in tehdidine homurdanıyorum.

-Ben: Ölmedim. Uyuyordum. İşte. Bu

onları susturur.

-Emmett: Bir şeye ihtiyacın var mı?

-Grant: Akşamdan kalma mısın?

-Hayır. Ben içmedim.

Dün gece hissettiğim yıkım alkolün yatıştırabileceği bir şey değildi. Sorun şu ki, neyin yatıştırabileceğini bilmiyorum.

-Aferin sana. Aşırı içki hiçbir şeyi çözmez.

-Ben iyiyim. Endişelenme.

Bu bir yalan. Kendimi iyi hissetmiyorum. Aslına bakarsanız, dünden daha kötü hissediyorum. Kariyerim mahvoldu, uğruna çalıştığım tüm saygıyı kaybettim. Ve özel olduğunu düşündüğüm kız

ağzını kapalı tutamıyordu. Onun seks oyuncağı ilham perisi olduğum gerçeği tabutuna son çiviye çaktı.

Charles birkaç mesaj gönderdi ama onlara bakmadım. Olumlu bir şey olmayacak ve ruh halim yeterince kasvetli.

Telefonum çalıyor. Tavana bakıyorum. Eğer bir dedikoduysa-

Arayan muhabir, telefonu duvara fırlatacağım.

Ekranda annem yazıyor. Ne istiyor?

Telefon çalmayı bıraktı. Belki de kışından aramıştır. Telefon tekrar çalmaya başladı. Açıyorum.

"Yeterince yapmadın mı?" Kaba bir şekilde talep ediyorum. Umursamanın ötesindeyim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu lanet makale. Tüm yetişkin hayatım boyunca, sadece Tek bir şey: Beni melodramınızdan uzak tutun. Seninle ilgili hiçbir makalede adımın geçmesini istemediğimi söyledim. İlişkimizin duyulmamasını sağlaman için sana yalvardım. Ama hayır, bunu yapamazdın."

"Griffin, elimden geleni yaptım," diyor. "Otuz dört yıl boyunca kimse senin kim olduğunu bilmiyordu. Paparazzilerin ısrarcı olması benim suçum değil." Bir an duraksıyor. "Sonsuza kadar saklanamayacağını biliyordun. Eninde sonunda Ted'in ve benim oğlum olduğunu öğreneceklerdi." Bir duraklama daha. "Her ne kadar aşk-çocuk açısı çok saçma. Babanla aramızda hiçbir zaman aşk olmadı."

"Onunla olan ilişkin kimin umurunda?" "Benim umurumda!"

"Ama ben bilmiyorum!" Başımdaki ağrı zonkluyor.

"Neden arıyorsun ki? Kendini savunmak için mi?"

"Evet. Beni suçlamayı istemiyorum."

"Neden bir kez olsun başka birini düşünmüyorsun? Bu sana kişiliğin hakkında biraz fikir verebilir ve ilişkiler."

Küstah bir ses çıkarıyor.

"Sen ve babam beni her zaman utandırıyor, her zaman küçük düşürüyor ve her zaman en çok istediğim şeyi elimden alıyorsunuz."

"Bu kadar melodramatik olma! Bu makale ne kadara mal oldu?"

Sen mi? Hiçbir şey! İnsanlar ailenizin kim olduğunu bilse ne olur? Muhtemelen ünlü bir anne ve babaya sahip olduğun için kıskançlıktan ölüyorlardır."

"Ünlü olman kimsenin umurunda değil!"

"Saçmalık! Biz baltalı katiller olduğumuz için ünlü olmadık!"

Kontrol için umutsuzca savaşıyorum. Beni dinlemiyor. Söylediğim herhangi bir şey. "Normal bir hayat istiyorum. İnsanların bana kendi başarılarım için saygı duymalarını, benimle uğraşırken seni ya da babamı düşünmemelerini istiyorum. Kimsenin bana özel bir iyilik yapıp yapılmadığını merak etmesini istemiyorum. Senin ve babamın sayesinde kariyerimden alabildiğim azıcık tatmini elde etmek için fazladan çalışmak zorunda kaldım.

Baba."

"Biz hiçbir şey yapmadık!"

"Ciddi misin sen? Her zaman istediğim şeyi elimden aldın. Her zaman!"

"Ne gibi?" diyor.

"İtibarım!" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Churchill!"

"Kim?"

"Köpeğim!"

"Oh."

"Ve Taekwondo dersleri. Judo dersleri. Ata binme. Sadece iki gün sonra evcil hayvan dükkanına geri götürdüğün kedi! Devam edeyim mi? Listemde çok şey var."

"Neden kızılıyorsun ki? Aptal kickboks da dahil olmak üzere birçoğunu zaten yapmak zorundasın!"

"Çünkü babam sana inat olsun diye onlara para ödedi!"

"Yani onu benden daha çok sevdiğini mi söylüyorsun?" diye soruyor, her zamanki gibi her şeyi onun hakkında yapıyor.

"Tanrı aşkına, hayır! Her zaman karşılığında bir şey alırdı. Saygınlık ve normallik onun bedeliydi. Hiçbir şeyi sadece beni

mutlu ettiği için yapmazdı. Belki de bu

Neden bu kadar iyi bir ekonomist olduğumu. Bedava öğle yemeği olmadığını çok genç yaşta öğrendim!"

"şimdi kim dramatikleşiyor?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Empati kurma yeteneği sıfır. Ben Olayları benim açımdan görmesini sağlamaya çalışarak nefesimi boşa harcadım. "Eğer akranların sana olan tüm saygısını yitirirse, belki bunun nasıl bir his olduğunu anlarsın. Hoşça kal anne."

Kapattım ve telefonu kapattım. Damarımdaki Alnım o kadar sert zonkluyor ki başım dönüyor. Fel geçireceğim.

Aslında, bu hayatım için harika bir son gibi görünüyor.

Bölüm Elli Dokuz

Sierra

Pazartesi sabahı her zamanki gibi altıda kalktım. Kalbim paramparça olmasına rağmen vücudumun hala otomatik pilotta çalışıyor olması şaşırtıcı.

İştahım yok ama kendimi yarım simit atıştırmaya zorluyorum. Diğer üçü zeytinden daha büyük olmasa bile dört kişilik yiyorum.

Griffin aramadı ya da mesaj atmadı. Charles da benimle iletişime geçmedi. Muhtemelen benden istediği her neyse onu finanse etmemi sağlama hayalinin ve kendini teselli etmeye çalışıyor.

Ferrari'min garaj yoluna doğru yürüyorum. Griffin'in mavi Prius'u olmadan orada oturmak kimsesiz görünüyor. Sadece bir aydan biraz fazla bir süredir birlikteydik, ama şimdi sanki önemli bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum.

Motoru çalıştırdığımda, teypten "Can't Stop Me Queen'den "Now". Bu ekstra iyimser melodi bile ruh halimi düzeltmekte başarısız oluyor. Her zaman hüzünlü insanların, engelleyemedikleri pek çok olumsuz düşünceye sahip oldukları için böyle hissettiklerini düşünmüştümdür. Ama anladım ki olumsuz düşüncelere ihtiyacın yok- Olumsuz koşullar sizi umutsuzluğun derinliklerine itmek için yeterli olabilir. Sizi anladığını ve sevdiğini düşündüğünüz biriyle birlikte olmanın cennetini tattıktan sonra kendinizi yalnız bulmak gibi.

Kendimi yeniden merkeze almak için birkaç derin nefes aldıktan sonra işe gidiyorum. Özel hayatım darmadağın olsa bile, yine de işimi yapmak zorundayım. Müşterilerimiz bizden hizmet bekliyor ve çalışanlarım da bana güveniyor.

Park yerine ulaştığımda motoru durdurup yavaşça dışarı çıkıyorum. SoCal güneşi daha vahşi hissettiriyor, hava daha az

ferahlatici.

İki arabanın arasından biri fırlıyor. Todd olduğunu fark edene kadar kalbim şok ve korkuyla çarpıyor.

Öfkelenmeliyim. Bağırmaya başlayacak kadar öfkelenmeliyim. Ama şu anda umursamayacak kadar hüznülyüm. Toparlayabildiğim tek tepki, sabahın bu erken saatinde neden bir fare gibi etrafta koşuşturduğuna dair belli belirsiz bir merak. Yediden önce kalkmaktan nefret eder.

Dan lobiden çıkıp bize doğru koşuyor. Todd'un şirket arazisinde olmaması gerektiğini biliyor. Bu ihlali ona karşı kullanmayacağımdan değil. Silikon Rüyası'nın merkezinin etrafında duvar yok ve o da her giriş noktasını kapatamaz.

"Ondan uzak dur," diye kükrüyor Dan, mesafeyi kapatarak. "Onunla konuşmam gerek!" Todd bağırarak karşılık verir.
her kelimeyi düzgün bir şekilde.

En azından sarhoş değil. Son iki seferden sonra büyük bir gelişme. Eski kocamın etrafında sarhoş olmadan dolaşmaya çalışıyorum.

göz teması kurarak. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." "Bekle. Lütfen," diyor, yaklaşarak. Sabunu ve Kolonya bana doğru geliyor ve midem bulanıyor.

Burnumu kapatarak geri çekiliyorum.

Todd tepkimi fark etmemiş gibi görünüyor. Bir adım daha yaklaştı. "Bak, bu benim işimle ilgili."

Rüzgâra karşı olacak şekilde etrafında dönüyorum. Midem yatışıyor, ama sadece biraz. "Ne işi?"

"Benim işim. Wollstonecraft'taki. Üniversite kontratımı yenilemiyor." Sanki çok önemliymiş gibi konuşuyor.

Dan geliyor ve sanki diğer adamı fiziksel olarak uzaklaştıracakmış gibi Todd'la arama giriyor. Elimi omzuna koyuyorum ve bu sözleşme meselesinin sorunlarımdan birine çözüm olabileceğini fark ediyorum. "Bırak biraz konuşsun an."

Todd bana dönmeden önce Dan'e kendini beğenmiş bir bakış attı. "Yönetim üzerinde biraz nüfuzun var. Onlardan tekrar düşünmelerini isteyebilir misin? Lovedale'den

ayrılmayı gerçekten istemiyorum."

"Neden gitmek zorundasın ki?"

"Yerel olarak başka bir iş bulamam. Boston'a gitmek zorunda kalırsam da bizimle çalışamam."

Cuma akşamından beri duyduğum ilk iyi haber. "Boston, Massachusetts?" Emin olmak için söylüyorum. Bir yerlerde daha az ünlü bir Boston olabilir.

"Evet." Bir an için kaşlarını çattı. "Ya da muhtemelen Florida. Açık bulabildiğim sadece iki yer var."

"Anlıyorum. İyi şanslar."

Gülümsedim. "Ne?"

"Benden mümkün olduğunca uzak bir yere gitmenden başka bir şey istemiyorum."

"Sierra!" İki elini de göğsünün üzerine koymuş, yalvaran bir samimiyetin resmini çiziyor. "Sana hak ettiğin türden bir koca olmak için çalışacağımı söylüyorum."

"Bunu bana bir yıl önce söyleseydin, birlikte çalışabilirdik. bir şey çıkar." Sabırsızca nefes veriyorum. "Sen demiştin
ki

hak ettiğim koca olacağını söylemiştin. Kendimi yalnız hissetmeme asla izin vermeyeceğini söylemiştin. her zaman benim yanımda olurdun."

"Evet. Bunu söyledim. Yanlış adımlar attığımı biliyorum ama bunun üzerinde çalışıyorum." Kocaman gözleri "Bunu göremiyor musun?" diyor.

"Hayır. Yapmadın. Bu yüzden senden boşandım."

"Bana bir şans vermelisin! Bu işte daha acemiyim. Bu becerilerde ustalaşmak için daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Hiç sanmıyorum. Çıktığımız dönemde bana değerli olduğumu ve sevildiğimi hissettirmekte çok iyidim. Ama evlendikten sonra değiştin."

"Hayır, yapmadım! O lanet avukat sana gaz veriyor. Seni seviyorum, Sierra."

"O zaman beni geri kazanmak için ne yapmak istiyorsun?"

Sanki ondan Savaş ve Barış'ın tamamını ezbere okumasını istemişim gibi bakıyor. "Seni Japonya'ya götürmemi ister misin?" Başımı sallıyorum. Hiç değişmemiş, azıcık bile.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Güle güle Todd. Eğer bir daha buraya ya da evime gelersen

İzinsiz giriş. Ayrıca avukatıma yasaklama emri. Beni taciz etmek yerine Boston'daki o işi almaya odaklanmalısın."

"Linda bundan hoşlanmayacak," diyor.

"Linda gidip kendini asabilir, umurumda değil. O benim annem değil. Ve benim ailem de değil."

"Ama-"

"Senin aracılığınla beni manipüle edebileceğini düşündüyse,

"En azından seni daha nazik olman için eğitmeliydi." Birlikte olmamızı istemesi için başka bir neden yok. Büyükanнем tüm parayı bana bırakmasaydı hiç zahmet etmezdi.

İrkildi. "Ne demek istediğini anlamıyorum." "O zaman sen bir aptalsın." Dan'e dönüyorum.

"Hadi gidelim."

Dan dirseğime koruyucu bir el koydu ve başladık. Silikon Rüya'nın girişine doğru yürüyoruz. Todd bizden sonra bir adım atıyor.

"Sen devam et," diyor Dan bana, sonra Todd'a dönüyor.

"Devam et, pislik. Bana bir sebep ver." Ellerini büküyor ve Todd'a doğru bir adım atıyor. "Lütfen."

Binaya giden yolun geri kalanını rahatsız edilmeden yürüyorum ve lobiye giriyorum. Kocaman mor saatimiz tam karşımda duruyordu. Griffin'le üçüncü kez burada karşılaştım. Çok kızgın görünüyordu ve beni bir daha asla görmemeye kararlıydı.

Bu ilişkimizin yürümeyeceğine dair bir işaret miydi bilmiyorum. Evren bizi bir araya getirmeye devam etse de, sonunda birbirimize bağlanamadık.

Bu kasvetli düşünceden sıyrılıyorum. Her şey mükemmel gitmediyse ne olmuş yani? Birlikte geçirdiğimiz zamandan pişmanlık duymayacağım. Beni dünyasının merkezi gibi hissettirdi ve ben de onu sevdim. Yarattığımız bebekler de dahil olmak üzere birlikte yaptığımız her şey.

Kariyerini sevdiğini öğrendiğim iyi oldu.

daha büyük bir duygusal yatırım yapmadan önce benden daha fazla anonimlik. Ancak bu, sevdiğim adamla her zaman iki numara olacağım gerçeğinin acısını azaltmıyor.

Altmışıncı Bölüm

Griffin

Kampüse vardığımda fakülte otoparkından sabah dersime ulaşmak için tam beş dakikam oluyor. I

Diğer profesörlerle ya da Charles'la karşılaşmak istemiyorum. Telefonum hala kapalı. Kimseyle konuşmak istemiyorum.

Arsa boş. Eşiği geçip Fullilove Hall'a girerken buraya kadar her şey yolunda diye düşünüyorum.

Bu isim bana Sierra'yı hatırlatıyor. Cuma günü ne kadar incinmiş görünüyordu. Ve üzüzleri.

Onun hakkında ne düşüneceğime hâlâ karar veremedim. İnsanlara benim Gece Yarısı Tanrısı olduğumu söylediğine inanamıyorum. Aslında, o kısım iyiydi. Ama insanlara seks oyuncaklarının benden esinlendiğini söylemesi hiç hoş değildi. En azından önce sorması gerekirdi.

Tabii ki cevabım anında hayır olurdu.

Acaba sabah bulantıları var mı? Ya da garip aşermeler. Daha önce olağandışı bir şey belirtmemişti ama hormonların etkisini göstermesi biraz zaman almaz mı?

Lanet olsun. Onu ve bebekleri düşünmeyi bırak.

Tüm bunları düşünmek hiçbir sorunumu çözmeyecek. Şu anda odaklanmam gereken şey dört kapı aşağıya doğru yürüyüp ekonometri üzerine mümkün olan en iyi dersi vermek.

Lori daha yakın bir kapıdan çıkıyor. Sabahın çok iyi geçtiğini bilmeliydim.

Parmaklarım onu boğma arzusuyla kaşınıyor. Beni çırılçıplak soyup partide eğlence olsun diye etrafta dolaştırabilirdi.

Kendimi tutuyorum. Saldırıdan tutuklanmaya gerek yok. Bu Hollywood dedikodu sitelerinde parmak şıklatmasından daha hızlı bir şekilde yer alır ve yangına daha da körükle gider.

"Günaydın," diyor belli belirsiz.

Kızarmıyor, kıkırdamıyor ya da işaret etmiyor. İnsanlar ailemi ve skandallarını ya iğrenç buluyorlar ya da gülünç buluyorlar. İkinci durumda, genellikle kıkırdarlar ve işaret ederler.

ve fısıltıyla çileden çıkaran tepkiler.

Ben ailemin bir uzantısı değilim. Ve insanların üzerinde spekülasyon yapacağı bir seks oyuncağı ilhamı da değilim. Ben yaptım saygıyı hak eden şeyler. Hayatım boyunca kendim olmak ve yaptıklarımla yargılanmak için çalıştım.

"Sınıfım bekliyor," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. İrkildi. "Ah. Özür dilerim. İyi günler."

Nasıl "iyi bir gün" geçirmem gerektiğini sormamak için elimden geleni yapıyorum. Ama onu görmezden gelmek bir damarı patlatmaktan daha iyi. O buna değmez.

Sınıfa doğru yürüyüşüme devam ediyorum. Benson Mikroekonomiye Giriş dersini verdiği büyük amfiden çıkıyor, sarsılarak duruyor ve salona geri dönüyor.

Veba taşıyıcısıymışım gibi benden kaçıyor. Eskiden akademik başarılarım için duyduğu hayranlık yok oldu. Puf. Hepsi de aptal bir makale ve dikkatsiz bir yorum yüzünden.

Sınıfıma girip kürsünün arkasındaki yerimi aldıktan sonra odada oturan yirmi sekiz öğrencimin hepsini tarıyorum. Hangisi dünyaya seks oyuncaklarından bahsetti?

Doğal olarak, bunu her kim yaptıysa anonim olarak yapmış. İnsanlar sahte bir internet sitesinin arkasına saklandıklarında daha cesur oluyorlar.

Kimlik. Bu çocuklardan kaçının gerçekte ne düşündüklerini yüzüme söyleyecek cesarete sahip olduğunu merak ediyorum. Cesaretleri için onlara A verebilirim.

Bir el kalktı, ben de kaşımı kaldırdım. Bu çocuk sınıfta asla bir şey sormaz. "Evet, Bay Farmer?"

"Efendim, bir seks oyuncakları serisine ilham verdiğiniz doğru mu?"

Salonda mırıltılar var. Ellerimi kürsünün üzerinde kenetliyorum. "Cevabı gerçekten bilmek istiyor musunuz?"

Gergin bir şekilde yutkunuyor. "Sadece onay istiyorum. Bazı insanların bu konuda konuştuğunu duydum ama ben

onların

şeyler."

Ne demeliyim? Ve sahip olduğu azıcık cesaret için ona A mı vermeliyim?

Hayır. Yüzünü sevmiyorum. Ya da tavrını. Ya da gereksiz merakını. "Şirketin CEO'suna sormanız gerekecek. Şirketinin ne düşündüğünü bilmeye cüret edemem."

Bakışlarımı tekrar sınıfın üzerinde gezdiriyorum. "Başka sorunuz var mı?"

"Çok fazla film yıldızıyla tanıştın mı?" diyor neşeli bir sarışın. Joyce McIntyre. Benimle yatmak umuduyla ofisime ilk dalanlardan biri.

"Evet. Güzel insanların arasında büyüdüm," diyorum. "Var mı-"

"Ders kitaplarınızın on üçüncü bölümünü açın."

"Makale hakkında konuşabilir miyiz? Merakımı gidermeden ekonometriye konsantre olabileceğimi sanmıyorum," diyor Tanner yapmacık bir sırıtışla.

Ölüm bakışlarımla onu kıstırdım. "On üçüncü bölümün üzerinden geçmenin gerekli olmadığını düşünüyorsanız, hepiniz zaten iyi hazırlanmış olmalısınız. Bu durumda konuyla ilgili bir sınav yapabiliriz..."

Kelimelerin havada asılı kalmasına izin veriyorum ve herkes ders kitaplarını çıkarıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Dişlerimi gıcırdatarak dersime başlıyorum, otomatik pilotta materyalin üzerinden geçiyorum. Çok fazla odaklanma gerektiren bir şey değil ve öğrencilerimden hiçbiri soru sormuyor.

Sınıftan çıkarken, bugün özellikle karşılaşmak istemediğim tek kişiyle karşılaşıyorum. "Merhaba Charles."

"Griffin." Kibarca gülümsüyor.

"Burada ne yapıyorsun? Bu dönem hiç dersin yok."

Boğazını temizliyor. "Size ulaşmaya çalıştım ama bir sorun var gibi görünüyordu." Düşünceli haline geri döndü.

Belki de araştırma merkezi için para bulma şansı konusunda endişelidir.

"Telefonum bozuldu," diyorum.

"Anlıyorum. Onu değiştirmelisin."

Ona boş bir gülümseme veriyorum. Ne zaman sadede gelecek?

"Sierra ile aranızın iyi olup olmadığından emin olmak istedim. Cuma günü yaşanan gariplik için özür dilerim. Lori ve diğerleri birisinin davranması gerektiği kadar olgun davranmadılar. umut."

Yeteneklerimin ekonominin ötesinde olduğu konusunda şaka yapan birinin bunu söylemesi çok zengin. "Sierra'nın nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsan onunla kendin iletişime geçmelisin." Onunla parti konusunu açmaya cesareti yok. Aksi takdirde beni sınıfın dışında beklemezdi.

"Evet, elbette isterdim ama oldukça meşgul bir kadın gibi görünüyor."

Ve ben meşgul değil miyim? Soruyu dilimden yuvarlanmadan hemen önce yakalıyorum.

"Merak ediyordum da belki-"

"Ona herhangi bir mesaj iletemiyorum."

Yüzü buruşuyor. "Özür dilemek için bizzat gelmemi mi istiyor?"

Bu kadar ileri gittiğine göre finansman için gerçekten çaresiz olmalı. "Gerçekten hiçbir fikrim yok. Biz ayrıldık."

"Ah." Charles bir eliyle ağzını kapatır, düşünürken ve planını yeniden ayarlarken gözleri odaktan çıkar.

"Sakıncası yoksa gitmem gerekiyor. Tamamlamam gereken bazı araştırmalar var."

"Elbette." Dalgınca el sallıyor.

Ofisime gidip bir keğeli kalem ve bir sayfa yazıcı kağıdı çıkarıyorum. Aşağıdakileri yazıyorum: BUGÜN MESAI SAATI YOK. ACILSE E-POSTA GÖNDERİN.

Bildiriyi kapıma yapıştırdım ve çıktım.

İki profesör yollarımız kesişmesin diye yön değiştiriyor. Biri ben geçmeden hemen önce ofisine giriyor.

Harika. Sadece harika! Tam bir dışlanmışa dönüştüm.

Bu sorun başka bir kuruma taşınarak çözülebilseydi, taşınırdım. Ama nereye gidersem gideyim düzelmeyecek. Git. Lanet makale muhtemelen hala trend oluyor ve herkes tarafından görülüyor.

Diğer üniversitelerdeki işe alım komiteleri Şimdi kaçırmış olsalar bile, iş teklif etmeden önce adımı Google'da arattıklarında kaçırmazlardı. Yani boku yedim.

Kocaman bahçesi ve arkada mahremiyet için uzun çitleri olan üç katlı evime gidiyorum. İçeri girdiğimde kendimi daha iyi hissetmiyorum.

Ev boşlukla yankılanıyor ve elma gibi kokmuyor.

Bölüm Altmış Bir

Sierra

Ofisimin kapısı iki kez hızlıca çalındı. Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım.

Ellie içeri girer. "Hey, sana bir hediyem var. Annemden." Bana küçük bir paket uzattı.

"Teşekkürler." Yeterince parlak görüldüğünü umduğum bir gülümsemeyi idare ediyorum ve yırtıp açıyorum. Şeftali gibi kokan muhteşem pembe bir mum. Nefis. Masama koyuyorum ve Ellie'nin annesine bir teşekkür e-postası göndermeyi aklıma not ediyorum. "St. Louis'e dönüş yolculuğun nasıldı?"

"Harika." Bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Sanırım sahte gülümsemede berbatım. Sönüyorum. "Griffin ve ben ayrıldık. Hafta sonu sen ailenle güzel vakit geçirirken sana söylemek istemedim."

"Ne?" Ellie masamın önündeki sandalyeyi alıp yanıma oturabilmek için sürüklüyor. "Ne yapıyorsun? bahsediyorsun? Sen ve Griffin ruh eşi gibisiniz. Seni özel hissettiriyor ve sana prenses gibi davranıyor. Birlikte bebekleriniz olacak!" Kızın yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. "Bekle... Üçüzler konusunda tereddüt etmiyor, değil mi?"

Eğer ona evet dersem, Wollstonecraft Koleji'ne gidip onu ezecek. Ya da en azından başarısız dildo kalıplarımızdan biriyle onu dövecek.

Ona fakülte partisinde olan her şeyi anlattım, makale ve öğrencilerinden birinin yorumu da dahil. Ve bunun onu nasıl üzdüğünü, uğruna çok çalıştığı saygınlığının ve güvenilirliğinin yok edildiğini hissettirdiğini. "Cuma günü kesinlikle çok öfkeliydi."

"Öğrencileri nasıl öğrendi?" Ellie şaşkın şaşkın bakarak soruyor. "Bu bizim reklamını yaptığımız bir şey değil."

"Sanırım vaka sunumu için geldiklerinde birilerinin bu konu hakkında konuştuğunu duydular ve sonra da çenelerini tutamadılar."

"Bekle, bu Gizlilik Sözleşmesi kapsamında değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Bu bir ticari sır değil. Dedikodu yapmaları için uygun bir konu. Hatırlıyor musun, biz buradayken

Üniversite mi?" Başımı iki yana sallayıp iç geçiriyorum.

"Ayrıca, olan oldu."

"Ama Griffin neden bunun için sana kızgın? Reklamını yapmak için billboard'a çıkmadın ki."

"Çünkü ona Gece Yarısı Tanrısı hattından bahsetmedim. onun adını taşıyor. Muhtemelen Tokyo'da bu konuda bir şeyler söylemeliydim. O zaman tüm bunlardan kaçınabilirdik." I Başımı kaldırıp baktığımda normal bir tavandan başka bir şey göremiyorum, üstümde fırtına bulutları toplanıyormuş gibi hissetmeme rağmen.

Ellie şüpheli görünüyor. "Ona söyleseydin ne yapacaktı? Sana o oyuncakları yapmamanı mı söyleyecekti?"

"Bilmiyorum. Ama kendini arkadan bıçaklanmış hissetti. Oradaki diğer profesörlerden bazıları ona tuhaf baktı, hatta biraz yargılayıcı oldular ve bence bu işleri daha da kötüleştirdi.

Eminim kendini aşağılanmış hissetmiştir." Bu konuda çok kötü hissediyorum,

Özellikle de kariyeri için ne kadar çok çalıştığını bildiğimden. Charles'ın bahsettiği ödül bana Griffin'in adanmışlığı hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. Eğer birisi Silikon Rüyası'na zarar verecek bir şey yapsaydı, ben de çok öfkelenirdim.

"Bu konuda biraz iffetli davranıyor, sence de öyle değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Belki akademi iffetli bir yerdir."

"Evet, ama insanlara onun bir seks partisine gittiğini söylemedin ya da ikinizin seks kasetlerini yayınlamadın." Ellie kılanır. "Ne var biliyor musun? Unut onu. Hayatında yargılayıcı bir pisliğe ihtiyacın yok." Bakışları karnıma düşüyor. "Bebeklerine gelince, sen ve ben varız! Erkeklerin canı cehenneme! I

Seni böyle görmekten nefret ediyorum."

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Onları kendi başıma büyütebilirim." Bu olasılığı zaten düşünmüştüm, bu yüzden Babaları tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bilemeyecekleri için üzgün olsam da özellikle ani. İç çekiyorum. "Eve her gittiğimde onu hatırlıyorum."

"Nasıl yani?"

"Eşyalarını yanına almadı."

"O zaman onları topla ve ateşe ver!" Ellie şeytanca gülümsüyor. "Çooooook tatmin edici."

O bilirdi. Üniversitedeyken eski bir erkek arkadaşına da böyle yapmıştı. O da hak etmişti. Piç kurusu onu aldatmıştı.

"Bunu tam olarak yapabileceğimi sanmıyorum, özellikle de bunu Todd'a yapmamışken."

"Ama o şerefsiz eşyalarını da yanında götürdü."

"Hala." Griffin için hissettiklerimle kıyaslanamaz. Onu hâlâ seviyorum.

Ellie iç geçirir. "Sen çok iyi bir kızsın. Tamam. Hepsini bir kutuya koy ve onun evine götür."

Bir şey fark ettiğimde yavaşça göz kırpiyorum. "Nerede yaşadığını bilmiyorum."

"Onun evine hiç gitmedin mi?"

"Ben evini görmeye fırsat bulamadan taşındı." "İyi. Kutuyu Wollstonecraft'a götür. Yüzüne fırlat.

ve ona hayatının geri kalanında bu andan pişmanlık duyacağını söyle."

İsteksizce gülüyorum. Onun da beklediği buydu ve beni neşelendirmeyi başaramamış gibi hissetmesini istemiyorum. Ama

Todd'la ilgili aynı şeyi bana söylediğinde hissettiğim eğlence duygusu gelmiyor. Hissettiğim tek şey asık suratlılık ve Griffin'i şimdiden çok özlediğim gerçeğini. "Öyle olacağını sanmıyorum."

"Asla bilemezsin. Dizlerinin üzerine çöküp kalman için sana yalvarabilir, artık hafta sonunu düşünerek geçirmiştir. Yalvaran ellerini üstün bir şekilde bir kenara itebilir ve onu toz içinde sürünmeye bırakarak kasıla kasıla uzaklaşabilirsiniz."

Bu sefer gerçekten gülümsüyorum çünkü onun önerisi bana harika bir fikir verdi.

Griffin muhtemelen şimdiye kadar sakinleşmiştir. Eşyalarını iade etme bahanesini kullanarak bir konuşma başlatabilirim, bu sefer daha sakin ve akli başında bir şekilde.

Onun ve bizim için sadece en iyisini istediğimi ve onun dehasını küçültecek hiçbir şey yapmayacağımı elbette görebiliyor.

Her ne kadar ürün grubumuz için Gece Yarısı Tanrısı ismini sevsem de, başka bir şey bulmak yeterince kolay olacaktır.

O zaman tüm bunlar, bundan beş yıl sonra güleceğimiz krizlerden biri olarak anılabilir.

İyimserliğim artıyor, Ellie'ye sarılıyorum. "Sen en iyisisin."

Altmış İkinci Bölüm

Griffin

Eve geldiğimde dizüstü bilgisayarımı yemek masasının üzerine kuruyor ve e-postalarımı kontrol ediyorum. Keith bana araştırmamızla ilgili bazı notlar içeren bir tane göndermiş. Bazı kişisel konular da var - tipik arkadaş canlısı Kaliforniyalı bir tip - ama ailem veya seks oyuncaklarım hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Ya makaleyi görmedi -vay canına- ya da bu konuyu açmayacak kadar kibar ve düşünceli.

Eki açıyorum ve Keith'in söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum ama bu imkânsız. Endişe karıncalar gibi üzerime üşüşüyor ve bunu üzerimden atamıyorum.

Elma kokusunun eksikliği mi? Sierra'nın evinde koklamaya o kadar alışmıştım ki şimdi koklamamak garip mi geliyor?

Oturma odasında haftalık temizlik servisinin kullandığı oda spreyi kokusundan başka bir şey yok. Mutfakta daha önce içtiğim kahvenin hafif kokusu var. Yatak odama doğru yürüyorum. Sadece çamaşır sabunum.

Evim olması gerektiği gibi.

Ama hâlâ bir şeyler ters gidiyor. Karıncalanma hissi güçleniyor ve enseme kaşıyorum.

Bekle bir dakika.

Dışarıda sürünen muhabirler nerede? Skandal paçavraları için yazan birkaç yerel gazeteci video için benimle temasa geçti. Ailemi ve seks oyuncağı olayını öğrendikten sonra gizlenmelerine imkan yok.

Gömme dolapta bir paparazzi saklanıyor olabilir. Bir keresinde annemin başına gelmişti.

En sert kafatasına sahip bir adamı bile bayıltacak kadar güçlü bir tekme atmaya hazırken, dolabın kapısını sarsarak açıyorum ve karşımda-!

Hiçbir şey. Sadece kıyafetler, kemerler ve ayakkabılar.
Paparazzi yok.

Tüm enerjim tükeniyor. Huzur içinde bırakıldığım için heyecanlanmalıyım, ama bunun yerine biraz tedirgin hissediyorum. Diğer ayakkabı ne zaman düşecek?

Telefonumu çıkardım ve neler olduğunu görmek için açtım. Bir sürü bildirim geliyor. Bir sürü mesaj, Charles'tan birkaç tane -onu zaten gördüğüm için kontrol etmeye değmez- Lori'-den birkaç tane -onu da kontrol etmiyorum, çünkü onunla bir daha konuşmak istemiyorum- ve babamdan dört tane,

Muhtemelen Joey'nin parmaklarının arasında konuşuyordur. Önce bunları okudum, muhabir eksikliğinin onunla bir ilgisi olup olmadığını ve eğer öyleyse, ona hangi böbreği borçlu kalacağımı merak ettim.

-Baba: Sinirlendiysen diye söylüyorum, senin oğlum olduğunu kimseye söylemedim. O kadar da kötü bir baba değilim.

-Baba: Ama özellikle inkar da etmedim.

-Baba: Tam olarak "Armut dibine düşer çocuklar. Şimdi seks oyuncaklarını düşünün ve hayal gücü."

Babamın kendinden memnun kahkahasını duyabiliyorum. Onu gördüğümde Joey'nin parmaklarını kırmalıydım, böylece bir daha asla mesaj atamazdı.

-Baba: Müsait olduğunuzda bana teşekkür etmekten çekinmeyin.

Eşekler kurbağaları becermeye başladığında ona teşekkür edeceğim. O zamana kadar, gidip bir ipe işeyebilir.

Sonra ondan gelen bir önceki mesajı hatırladım ona bir torun yapmak. Hay sikeyim. Zaten yaptığımı bilmesine izin veremem. Hem de sadece bir değil, üç tane. Daha fazla kan akması için şakaklarıma masaj yapıyorum. İşe yaramıyor.

Baş ağrımı azaltacak bir şey.

Tamam, zihinsel not: Daha net düşünebildiğim zaman babamı üzüzlerden uzak tutmak için bir plan yapın.

Ayrıca kardeşlerimden gelen birkaç metin de var.

-Grant: İyi, bizi görmezden mi gelmek istiyorsun? Anladım. Ama Emmett için bir bekarlığa veda partisi hakkında konuşmalıyız. En kısa zamanda evlenecek. Uygun bir parti olmadan bunun olmasına izin veremeyiz.

Parti.

-Huxley: Fikrini değiştirmeden önce onunla evlenmek istiyor.

-Acele etse iyi olur. Bugünlerde iyi elmas tedariki sınırlı. En az dört karat almak istiyorsan tabii.

-En az sekiz karat hedefleyecek. Taş ne kadar büyükse, aşk da o kadar büyük olur.

-Saçma.

-Grant: Bence 10'dan vurur.

-Sebastian: Ya da yirmi.

-Bu bir yüzük mü yoksa etrafında sallayabileceği bir sopa mı?

Aşağı kaydırıyorum, şakaları gözden geçiriyorum. Bu beni sadece daha somurtkan yapıyor. Emmett'in Amy ile mutlu olmasına kızmıyorum. Mutlu olmayı hak ediyor. Çocukken katlanmak zorunda kaldığımız onca şeyden sonra hepimiz hak ediyoruz. Ama keşke ben de mutlu olabilseydim. Ya da en azından bu kadar sinirli, öfkeli ve içim boş olmasaydım.

Alt kattan sesler geliyor. Lanet muhabirler olmalı. Yeterince uzun sürdü. Belki de adresimi bulmak onlar için zor olmuştur. Burası gizlilik nedeniyle benim kurduğum bir LLC'ye ait. Ama kararlıysan, bana kadar izini sürebilirsin.

Telefonum çalıyor.

-Grant: Kapıyı aç. Orada olduğunuzu biliyoruz. Arabalarınızı görüyoruz.

-Huxley: Sadece biz varız. Ve Nicholas.

Ugh. Kardeşlerim bile olsa kimseyi görmek istemiyorum. Ama sineye çekip aşağıya indim ve kapıyı açtım. Tabii ki üçü de orada duruyordu. Grant

Huxley ve Nicholas'ın parmaklarından altılı bira paketleri sarkıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kontrol etmeye karar verdik. Ve sana öğle yemeği getirmeye. Bir şey değil." Grant içeri girer, onu Huxley ve Nicholas takip eder.

"Biraya ihtiyacın olacağını düşündüm. Öğleden sonra ders vermediğini biliyorum," diyor Huxley.

"İçeri gel, içeri gel, ziyaret etmen için sabırsızlanıyordum," diyerek kapıyı kapatıyorum. İçki içmek isteseydim, biradan daha sert bir şey seçerdim.

Grant pizzayı yemek masasının üzerine koyar. Huxley kendi altılı paketini yanına koyar ve Nicholas da kendi paketini buzdolabına kaldırır.

"Buzdolabın bok gibi görünüyor dostum," diyor. "Stok yapmalısın."

Huxley pizza kutusunu açıyor, masanın üzerindeki peçetelikten bir avuç dolusu peçete alıyor ve elden ele dolaştırıyor. "Noah bize uğramak istedi ama gelemedi çünkü aniden Güney Afrika'ya uçmak zorunda kaldı. Sebep. Emmett çalışıyor; düğünü ve balayı için izin alabilmek için deli gibi çalışmak zorunda. Sebastian Virginia'ya gitmek zorunda kaldı. Görünüşe göre büyükannesi bazı sağlık sorunları."

Bir elimi kaldırıyorum. "Dağılmıyorum," diyorum, sesimde bıkkınlığı tutmaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Ve ben

üç bebek bakıcısına ihtiyacın yok. Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin."

Nicholas, "Dağılmayan insanlar tüm hafta sonu boyunca cep telefonlarını kapatmazlar" diyor.

Ona ters ters bakıyorum. Haklı olduğu zaman çok sinir bozucu oluyor.

"Neden biraz pizza yemiyorsun?" Bir öneri gibi ifade edilmiş ama Huxley bunu bir emir olarak söylüyor.

"Ve bira," diyor Grant. "Pizza ve bira her şeyi çözer."

Sucuk görmek iştahımı kaçırıyor. Birincisi, kulağa rahatsız edici bir şekilde paparazzi gibi geliyor. Ve iki, son Pepperoni pizza yediğimde, Sierra ve seks oyuncakları ve ben onun oturma odasında akıllara durgunluk veren bir seks yaptık.

"Neden pizzaya hamamböceği varmış gibi bakıyorsun?" Huxley'nin sesi sinirli bir şekilde titriyor.

Grant, "En sevdiğiniz pizzacıdan" diyor.

"Teşekkürler. Bunu kutudan anlayamadım. Bak, sorun pizza değil. Sadece şu anda hiç iştahım yok." Elimi uzattım. Ama bira. Hava soğuk ve susadım. Ayrıca, bir biranın kimseye zararı olmaz, özellikle de benimki kadar kötü bir ruh halindeyken.

"Neden sen ve Sierra daha fazla açılmıyorsunuz? İşleri yoluna koyun," diyor Nicholas.

"Sana açılmadığımı düşündüren nedir?" Ben de karşılık veriyorum. Arkadaşlarım birbirlerine bakıyorlar. "Seni tanıdığımız için mi...?"

Nicholas diyor ki. Birasını yudumlar. "Bir kadını mutlu etmek için bu kadar çaba harcadığını hiç görmemiştim. O bir açıkça özel."

Huxley elleriyle bir kalp yaparak, "Ve aşk her şeyi fetheder," der.

"Eğer aşk her şeyi fethediyorsa, neden kendimi bu kadar kötü hissediyorum? Ve kesinlikle kendimi muzaffer hissetmiyorum."

Grant omuz silkiyor. "Çünkü gerçekte öyle bir şey yok." "Ne?" Grant'e bakıyorum.

Huxley uzanır ve Grant'i omzundan kelepçeler. "Hadi ama dostum! Onu bu şekilde şok etmemen gerekiyordu."

"Bir ara duymak lazım," diyor Grant. "Bak, Griff. İnsanların aşkın gerçekten var olduğunu düşünmeleri dünyanın sorunu. Hayatlarını yanlış bir önermeye göre yaşıyorlar. Bu yüzden sorunları var." Ona düz bir bakış attığımda Grant bunu kafamın karıştığı şeklinde yorumluyor. "Bir cebir denklemini çözmeye çalıştığınızı düşünün. X değişkeni için yanlış değere sahip olduğunuzu varsayalım. Ne yaparsanız yapın, Y için doğru cevabı bulamazsınız çünkü X'iniz yanlıştır. Bu aynı şeydir."

Huxley tüm açıklama boyunca başını sallar. "Kesinlikle."
Huxley'e bakıyorum. "Ama aşkı sevdiğini söylüyorsun."

"Tabii ki! Aşka tapıyorum." Huxley ellerini iki yana açar.
"Aşk olmadan çikolataları, yemekleri, tatilleri, mücevherleri
ve diğer ıvır zıvırları nasıl satacağım? İnsanlar aşk için her
şeyi yapar. Yani evet, mesleğimin iyiliği için
aşkın hayal gücünün bir ürünü olduğunu fark etmeleri için."

İçimdeki bu boktan hissin hayal gücümde başka bir şey
olmadığını söylemek için mi buradalar? Nicholas'a
bakıyorum. "Buna katılıyor musun?"

Omuz silkiyor. "İnsanların aşka inanması onları mutlu
edecekse benim için sorun değil. Kimseyi incitmez."

Bu sadece... "Peki neden Emmett'e onun için mutlu
olduğunu söyledin? Neden onun lanet olası
Düğün mü?"

"Çünkü o mutlu," diyor Grant, sanki ben aptalmışım gibi.
"Ben kötü adam olup onun illüzyonunu yok etmeyeceğim.
Ayrıca, insanlar her zaman elçiye zeval vermez."

"Kesinlikle." Huxley bilgece başını sallar. "Ona
söylememekle kalmayacağım, bunu anladığında yanında
bile olmayacağım. Patladığında ikincil hasar olmak
istemiyorum."

"Katılıyorum," diyor Nicholas. "Elçiye zeval olmayınca, en
yakınlarındaki insanlara bağırlıyorlar."

"Hiç yardımcı olmuyorsunuz," diyorum.

Grant omzuma bir tokat attı. "Hayır, sadece sen
yardımı kabul edin."

Huxley gülümser. "Hayatınızı ekonomistlerin üzerinde
çalışmaktan hoşlandıkları bir model olarak düşünün. Aşkı
modelden sildiğinizi ve yeniden yaptığınızı hayal edin. Daha
net ve daha iyi bir
ve asla karşılanamayacak mantıksız beklentiler yüzünden
hayal kırıklığına uğramayacak veya incinmeyeceksiniz."

Bölüm Altmış Üç

Sierra

Griffin'in tüm eşyalarını aceleyle bir kutuya koydum. Keşke Giysilerini daha düzgün katlamak için zamanım var ama mesai saati bitmeden üniversiteye gitmem gerekiyor. Fakültenin web sitesine göre, sadece yarım saat kalmış.

Yine de bununla çalışabilirim. Cuma günkü o korkunç partiden önceki halimize dönmek istiyorum. Ve pes etmeyeceğim. O mutluluğu yeniden kazanmak için deli gibi çalışacağım. İkimiz için de.

Ferrari'mi otoparka park ettim, kutuyu aldım ve Fullilove Hall'a doğru koşmaya başladım. Ailemin adını taşıyan bu binaya daha önce hiç gitmemiştim. Bu yapı, ailemin Büyükkannem hayattaydı, üniversiteye bağışladığı parayla.

Ailemin dünyayı iyileştirmek için yarattığı bir şeye girmek garip bir şekilde tatmin edici bir duygu. Burada pek çok öğrenci okuyor, kendilerini zenginleştiriyor ve geliştiriyorlar.

Griffin'in ofisinin bulunduğu ikinci kata ulaşıyorum. Merdivenler beni koridorun tam ortasına bıraktığı için hangi yöne gitmem gerektiğini merak ederek etrafıma bakıyorum.

"Oh! Selam, Sierra."

"Merhaba," diyorum Lori'ye. Şu anda pek de sevdiğim biri sayılmaz. Yine de onu yüzde yüz suçlayamayacağıma karar veriyorum. Muhtemelen sağduyulu davranamayacak kadar sersemlemişti.

"Bir şey mi teslim ediyorsun?" diye soruyor, kutuya bakarak. "Griffin için. Ofisi ne tarafta?"

Eliyle işaret ediyor. "Bu taraftan." "Teşekkürler."

Çalkalanan karnımı yatıştırmak için derin bir nefes alarak ofisine doğru yürüyorum. Birkaç kapı açık ve görüyorum ki

Profesörler masalarında. Kapısı kapalı bir ofis var ve birkaç öğrenci yerde oturuyor, sırtlarını duvara dayamışlar.

Koridorun sonuna ulaşana kadar yanlarından geçip gidiyorum. Griffin'in ofisi kapalıydı.

Tamam, kızım. Bu iş sende. Ona seks oyuncakları meselesinin bu şekilde ortaya çıkmasından dolayı üzgün olduğunu söyle ve bunun üstesinden gelmek için ne yapabileceğimizi sor.

Pekâlâ. Bunu yapabilirim. Sakin ve ikna edici ol.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra kapıyı çaldım. Yanıt gelmedi. Saatimi kontrol ettim. Beş dakika var.

Tuvalete gitti mi?

Düğmeyi deniyorum ama yerinden oynamıyor.

Programında bir değişiklik olup olmadığını merak ederek etrafıma bakıyorum. Ayakkabımın altında bir şey hışırdıyor. Yere baktım ve bir kâğıt gördüm.

Almak için eğildim. Bugünkü çalışma saatlerinin iptal edildiğini yazıyor. Tek bir parça kıvrılmış ve tozlu bant ilana iliştirilmiştir.

Hayır! Bu nasıl olabilir? Sanki evren bana karşı komplo kuruyor!

Bizi bir araya getirdikten sonra bunu yapamazsın! Bana bir şans vermelisin!

Lori geldi. "İstersen kutuyu senin için saklayabilirim ve Griffin geldiğinde ona verebilirim."

"Zorlamak istemiyorum." Ayrıca, eğer bunu ona verirsem, Griffin'e yaklaşmak için nasıl yumuşak bir yol bulacağım?

"Gerçekten, çok mutlu olurum. Cuma günü olanlar için gerçekten çok kötü hissediyorum. Sadece şok oldum ve heyecanlandım. Sekiz yıldır SoCal'da yaşıyor olmama rağmen hiç gerçek bir ünlüyle tanışmamıştım. Ve Griffin iki tanesiyle akraba! Bunun çok göz alıcı olduğunu düşünmüştüm."

"Anlıyorum." Açıklaması onu daha iyi anlamama yardımcı oldu ve şimdi ona karşı biraz daha bağışlayıcı hissediyorum.

"Ve seks oyuncaklarıyla ilgili şey tamamen ateşliydi." Sesini alçaltarak daha yakına eğiliyor. "Bunu yanlış anlama

ama buradaki kadın profesörlerin çoğu ona aşık. Ama hiçbirimizin şansı yaver gitmedi. Ona yaklaşmak çok zor." Ağzını büzüyor. "Fark etmemiştim bu kadar hassas olacağını düşünmemiştim. Ama belki de bilmeliydim. Çok özel bir insandır. Kendisi hakkında nadiren konuşur ve ailesi hakkında asla konuşmaz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Bilmiyorum. Birlikte yaşadığımız haftalarda. bana hayatının bir parçasıymışım gibi hissettiren yönlerini gösterdi. Önemseydiğini bilmemi sağladı. Beni kardeşleriyle tanıştırdı.

"Umarım yakında üzölmeyi bırakır. Bu sabah ondan özür dilemek istedim ama kelimeleri bir türlü çıkaramadım. Onunla karşılaştığımda beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu." "Evet, şu anda pek mutlu değil," diyorum. Sesime biraz sempati katmak için.

"Onu gördüğünde üzgün olduğumu söyler misin? Ben de ondan özür dileyeceğim ve tüm bunları açıklayacağım, ama belki biraz zemin hazırlarsan kafamı koparmaz."

"Evet, tabii." Söylenecek en kibar şey bu ama Griffin ve Lori'nin barışmasına yardım etmek öncelik listemin en üstünde değil. Önce onunla barışmam gerek!

Lori kutuyu elimden aldı. "Karşılığında, bunu senin için Griffin'e vereceğim."

Bunun gerekli olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama Fikrimi değıştir. Belki de Lori'ye onunla konuşması için zararsız bir fırsat vermek iyi bir şey olacaktır. Bu şekilde, duyabilir

Kimsenin onun ailesi ya da yeni seks oyuncaklarına ilham verdiği gerçeğı yüzünden utanç verici olduğunu düşünmediğini üçüncü bir taraftan öğrenecek. Bu onun sakinleşmesine yardımcı olur ve sonra o ve ben bizim hakkımızda bir konuşma yapalım. "Teşekkürler, Lori. Minnettarım."

Bölüm Altmış Dört

Griffin

İki gün sonra, dersten sonra ofisime çıktım. Kimsenin ofisime gelmeyeceğinden emin olmama rağmen bir ofis saatini daha iptal edemem.

göstereceğim. Ders dışında haftada birkaç saat daha müsait olmak sözleşmenin bir parçası, her ne kadar eski sahte ama belki de olmayan kız arkadaşımın aynı adı taşıyan bir binadaki bir odada oturmak sıcak kömür yatağında otururken. Hala anlamadım Babamın üçüzlerin yanına bile yaklaşamamasını nasıl sağlayacağımı. Belki de Huxley'e danışmalıyım. O bilir.

-Ailesinin anne tarafındaki insanların çoğu ruhsuz avukatlar.

Kapıya gittiğimde, bir önceki çalışma saatimi iptal ettiğime dair yazdığım not yerdeydi. Sanırım eskisi gibi bant yapmıyorlar. Koli bandı getirmeyi aklıma not ediyorum ve anahtarımı çıkarıyorum.

"Griffin."

Gerginim. Lanet Lori. Şimdi ne istiyor? Benim, babam ve annem hakkında başka bir iğrenç makale mi buldu? Lanet binadaki herkese duyurabileceği bir tane mi?

Aniden arkamı döndüm. "Ne?" Hoşnutsuzluğumu gizleme zahmetine girmeden söylüyorum.

Yarım adım geri atıyor ve gözlerini kırptırıyor. Elinde büyük bir kutu var ve onu göğsüne yaklaştırarak düzeltiyor. Bu savunma hareketi beni çok rahatsız ediyor. O burada zavallı, çaresiz bir kurban değil.

"Eee? Adımı söyledin. Söylemek istediğin bir şey olmalı." Yoksa, kaybol!

"Evet, buldum. Var." Boğazını temizliyor. "Sana bu kutuyu vermek istiyorum. Sen dışarıdayken sana geldi."

Kutunun üstüne baktım. Bantlanmış ama üzerinde adres yazmıyor. "Kim getirdi?" Olmasa iyi olur. Joey ya da onun fahişelerinden biri.

"Sierra." Lori titrek bir gülümseme yayıyor, ama bu gülümseme belirlediği anda kayboluyor. "Senin için olduğunu söyledi."

Kutu, üzerinde durmak istemediğim yeni ve uğursuz bir anlam taşıyor. "Başka bir şey söyledi mi?" Kelimeleri boğazım düğümlenerek zorluyorum.

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Sizin için sakladığım için bana teşekkür etti. Eğer kapının yanında bıraksaydı, kim bilir ne olurdu? ne olurdu?" Garip bir kahkaha attı. Eğer aramızdaki gerginliği yumuşatmak içinse, başarısız oluyor.

"Teşekkürler," diyorum. Sonra kutuyu onun ellerinden kapıyorum, dönüyorum ve ofisime gidiyorum.

Kuralımı ihlal ederek kapıyı ayağımın topuğuyla tekmeleyerek kapattım. Kutuyu masanın üzerine bırakıp yırtarak açıyorum, içimi bir korku kapladı.

İçinde kıyafetlerim var, açılmış ve aceleyle bir araya getirilmiş. Vücut yıkamam. Tıraş losyonum. Yarım kullanılmış bir deodorant çubuğu. Kısacası Sierra'nın evinde bıraktığım her şey.

Üçüzlerden benim ailem olarak değil de kendi ailesi olarak bahsettiğinde göğsümde hissettiğim o garip ağrı yine içimde dalgalanıyor, bu sefer daha yoğun bir şekilde.

Kendini daha açık ifade edemedi. Bu bir siktir git ve elveda kutusu.

Bölüm Altmış Beş

Sierra

-Griffin: Kutuyu bana Lori verdi.

Oh, güzel. Muhasebe toplantısından sonra ofisime döndüğümde mesaja bakıyorum. Griffin ve Lori istediği gibi konuşma fırsatı bulmuşlar. Umarım kariyeriyle ilgili endişelerini gidermiştir.

Gülümseyerek daha fazlasını söylemesini bekliyorum.

Ama başka bir şey gelmiyor. Beş dakika bekledikten sonra- Belki de bir öğrenci ya da başka bir şey tarafından sözü kesilmiştir - sabrım tükeniyor.

-Hepsi bu mu?

-Bana ait başka bir şey bulursan, atabilirsin.

Çenem gevşiyor ve bacaklarımdaki tüm hisler kayboluyor. Eğer oturuyor olmasaydım, kesinlikle kırımın üstüne düşerdim.

Nasıl olur da duruşunu hiç değiştirmez? Lori onunla konuştuğumda söylediklerini ona anlatmadı mı? Ailesinin kim olduğunun önemli olmadığını açıkladığında onu dinledi mi? Ya da en son seks oyuncaklarımıza ilham vermesinin, onun harika bir çocuk olma özelliğini azaltmadığı gerçeğini? Ekonomist mi?

Telefonum uyuşmuş elimden kayıyor.

Belki de makale ve öğrencinin yorumu aslında benden kurtulmak için uygun bir bahaneydi
Çünkü istediği şeyin ben olmadığımı fark etti. Tıpkı annemin ölümünün babamın benden elini eteğini çekmesi ve bana onunla hiçbir ilgim yokmuş gibi davranması için uygun bir sebep olması gibi. Tıpkı evlilik yeminlerinin Todd'u

Benimle gerçekten evlenmek ya da iyi bir koca olmak istemediğinin farkındaydı.

Aniden gelen gözyaşlarını kırpttırıyorum. Tanrım, çok duygusalım. Hamilelikten olmalı.

Elimi gbeğimin üzerine koydum, onunla temas etmek istiyordum.

zler, muhtemelen beni hissetmiyor olsalar bile.

"Küçükler, sadece siz ve ben varız. Ama her şey yoluna girecek. Hiçbir zaman, hiçbir zaman eksiklik hissetmeyeceğinizden emin olacağım. babanın yanında olması. Birlikte harika olacağız."

Bölüm Altmış Altı

Sierra

Önümüzdeki birkaç hafta telaşlı geçecek. Tedarikçilerimizden biri talebi karşılamak için yeterli sayıda küçük motor tedarik etmekte sorun yaşadıklarını söylüyor ve bu durum üretim programımız üzerinde baskı yaratıyor.

Yani makul bir saatte eve gitmek yerine Bol bol uyusam da çoğu zaman kendimi gece yarısı geri dönerken buluyorum. Bu durum daha da kötüleşiyor çünkü midem bulanıyor ama yine de çok yorgun olduğum için garip yemek istekleri duyuyorum.

Okuduğum her aşk romanı, böyle zamanlarda bana fıstıklı dondurma, konserve ton balığı ve buharda pişirilmiş kuşkonmaz getirmenin kahramanın görevi olduğunu söylüyordu.

Ama hayat bir aşk romanı değil ve beni şımartacak bir kahramanım da yok.

Bugün de geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığım bir gün. Umarım bu bir süre için son olur. Ellie benimle kalıyor,

gözden geçirmesi gereken bazı şeyler olduğunu söyledi. Dağılabilmemiz için bir konferans odasına el koyuyoruz.

Bu kadar çok finansal projeksiyonu, yeni lansman zaman çizelgesini ve potansiyel yeni tedarikçilerden gelen teklifleri gözden geçirmekten başım ağrıyor. Kendime bir mola vermek için bir tarayıcı açıp birkaç dakika internette dolaşıyorum. Griffin'in tanışmadığım tek erkek kardeşi olan Emmett Lasker'in düğünüyle ilgili yerel bir haber başlığı gördüğümde duruyorum.

Kaydırarak geçmem gerekiyor ama yine de tıklıyorum. Kendime sadece bu kadar zengin ve ünlü insanların nasıl evlendiğini merak ettiğimi söylüyorum.

Haberde sadece ailelerin katıldığı küçük bir tören olduğu belirtiliyor. Ancak, kardeşlerin ünlü babası Ted Lasker

katılmıyorum. Daha fazlasını arıyorum, sonunda Griffin'den bahsedildiğini fark edince duruyorum.

"Bu hiç adil değil," diyorum aniden sinirlenerek.

"Neymiş o?" Ellie başını kaldırıp vibratörün özelliklerine bakıyor.

"Griffin'in kardeşinin evlendiği gerçeği. Herkes kardeşlerinin Ted Lasker'ın çocukları olduğunu biliyor. Ve ne var biliyor musunuz? Hiçbiri bu yüzden acı çekmiyor. Ve ben bu makaleyi ondan bahsetmek için okuyorum..." İyi bir karşılaştırma düşünmek zor. "Yüz yüze takip edecek cesareti olmayan ezik bir takipçi gibi!"

"Berbat biri. Ve cinsel anlamda değil," diyor Ellie sadakatle.

"Sosyal etkinlikte aşırı tepki verdiğini fark etmesi için ona bir fırsat bile vermeye çalıştım ama bunu tamamen mahvetti! Evde ona ait ne bulursam atacağım, gerçekten! Hamile olmasaydım ve işle meşgul olmasaydım, evine gider ve kışına tekme basardım!"

"Ve onu senin için tutardım, böylece daha az çabayla tekmeleyebilirdin. Ve daha fazla aksiyon filmi serinliği."

"Biliyor musun? Eğer onu utandırdığım için beni suçlayacaksa, ona utanacağı bir şey vereceğim!"

"Ooh, işte şimdi konuşmaya başladın!" Ellie gözlerinin parladığını söylüyor. "Plan nedir?"

"Kardeşine Gece Yarısı Tanrısı serimizin son ürünlerini gönderiyorum. Mükemmel bir düğün hediyesi olacaklar."

"Oooh! Yap, yap!"

"Yapacağım. Şu tutucu pislik." Aniden gelen fıstıklı dondurma aşermesi öfkemi körüklüyor. "Sadece insanlar Onuruna seks oyuncakları yapıldığını bilmek onu utandırıyor, değil mi? Bir de kardeşinin bunları aldığını düşünün. Griffin muhtemelen felç geçirir." Ve böylece kalkıp Silikon Rüyası deposuna giderek Kutuları karıştırıyordum.

Altmış Yedinci Bölüm

Griffin

Ayaklarımı sehpayaya dayayıp pelüş kanepede arkama yaslanıyorum ve Keith ile aylardır üzerinde çalıştığımız araştırma makalesinin son taslağını gözden geçiriyorum. Her şey doğru etiketlenmiş, analizimiz görebildiğim kadarıyla mükemmel ve matematik kusursuz. Sonuçlarımıza karşı çıkmak isteyenlerin iyi argümanları olsa iyi olur, Çünkü bu kağıt çok sıkı.

Hayat normale döndü. Sonunda yapmayı bıraktım. Geçen hafta Sierra'nın evine doğru yanlış bir dönüş yaptım. Axelrod'un tüm müziklerini telefonumdan sildim ama bunun tek nedeni grubu artık sevmediğime karar vermemdi. Zaman zaman içimde hissettiğim garip yanma hissi, açıkça gazete yüzünden yaşadığım stresten kaynaklanıyor.

Ve marketlerdeki elmaların yanından geçerken kesinlikle ereksiyon olmuyorum.

Tabii ki, bir de sürekli bakışlar var. Lanet olası fakülte. Alnımın ortasında bir boynuz çıksa daha aptalca bakamazlar. Bakışlarımız her karşılaştığında, ürküp arkalarını dönüyorlar.

Pislikler.

Telefonum çaldı. İçgüdülerim görmezden gelmemi söylüyor ama Emmett'ten geliyor.

"Öyle mi?"

"Hey, sizden bir kutu aldık," diyor.

Bir an duraksadım. "Ben sana bir şey göndermedim." "Sierra aracılığıyla geldi," diye açıklıyor Amy.

Bu da ne...? Ona eşyalarımı atmasını söyledim, kardeşime göndermesini değil! Özellikle de Emmett'e.

Şu anda mutlu olmak, hastalık derecesinde sinir bozucu olmalı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," diyor Amy.

"Bu sana asla gitmemeliydi!" Muhtemelen Çamaşır sepetinin dibinde bulduğu bir çift iç çamaşırım gibi aptalca ve çocukça bir şey.

"Bizim için sakıncası yok." Emmett'in sesi tiksinişmiş gibi çıkmıyor. Amy'nin de sesi tedirgin gelmiyor. Aslında, her şeyden çok heyecanlı görünüyor.

Hayır, kahretsin! Sierra'nın ne yaptığını çok iyi biliyorum. Ayrılığın üzerine kalkık, düzleştirilmiş bir orta parmak. "Beta testindeler!"

"Bir dildonun beta testi nasıl yapılır?" Emmett soruyor.

"Bilmiyorum. Sormadım. Bilmek de istemiyorum. O deli!" Bağırıyorum çünkü beni delirtiyor. Yine. Onu hayatımdan çıkarmak için o kadar uğraştıktan sonra.

"Kim?" Amy sorar.

"Sierra!" Hoşlanmadığım tüm yaptıklarını hızla gözden geçiriyorum. Şirkete geç kalması ve şımarık, saygısız mizah anlayışı ve... "Kadın asla bir programa uymaz. Hiçbir şey için plan yapmaz. O saygı duyar
Hiçbir şey! Hayatın eğlence ve oyun olduğunu sanıyor!
Gerçekten sinir bozucu parfümler kullanıyor-"

"Parfümünün nesi rahatsız edici?" Emmett diyor ki.

Kahretsin, parfüm olmayan elma kokusunu kastetmişim - makyaj çantasını kontrol ettiğim için biliyorum - ama kendimi düzeltmek istemiyorum. "Bu dikkat dağıtıcı!"

Ne Emmett ne de Amy bir şey söyler.

"Çok fazla gülüyor," diye devam ediyorum. "Sürekli gülümsüyor, sebepsiz yere. Ve o kadar pembe ki!"

"Pembenin nesi var?" Amy soruyor.

Bana Sierra'yı düşündürüyor. Elbiseleri, çarşafları, ağzı,...

Kahretsin, sikim kalkıyor. Ve ben kardeşimle konuşuyorum!

Belli ki aletim kırılmış. Ve bu Sierra'nın suçu. "Her şey! Çok parlak. Bu çok yanlış!"

"Yani." Emmett boğazını temizliyor. "Onun eğlenceli olduğunu söylediğini duydum. Spontane. Çok gülüyor. Çok da gülümsüyor.

Ve güzel kokuyor."

Evet. "Dikkat dağıtıcı."

"Uh-huh. Kulağa korkunç geliyor."

"Kötülüğün küçük, ısıltılı bir topağı gibi," diyor

Amy. "İnsanlık için yanlış olan her şey onda var."

"Doğru. Çünkü insanlığın daha fazla huysuzluğa ihtiyacı var. İşleri dengelemek için etrafta olman iyi bir şey," diyor Emmett.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sahip olduğum şey disiplin, huysuzluk değil."

"Po-tay-to, po-tah-to. Her neyse, bir dahaki sefere bu pembe güneş ışığını gördüğünüzde, ona teşekkür ettiğimizi söyleyin. sunar."

"Evet!" Amy parlak bir şekilde söylüyor.

"Bu tartışmayı yapmayacağım." Telefonu kapattım.

Sertçe nefes alıyorum ve kendime saçma telefon konuşması ya da Emmett ve Amy'nin seslerinin ne kadar mutlu geldiği konusunda üzgün olmadığımı söylüyorum. Ben iyiyim. Sadece Sierra'nın hatırlatılmasından hoşlanmıyorum.

Birlikte bebeklerimiz oldu.

Tamam. Üçüzler için bir vakıf fonu kuracağım. İstedikleri kadar dahil olsunlar, çünkü aşağılayıcı bagajları olan bir babanın etrafında olmak isteyip istemeyeceklerini bilmiyorum. Üçüzlerin benim olduğunu asla öğrenemeyecek olsalar bile. Ve-

Telefonum yine çaldı. Emmett, şüphesiz. Son sözü söylememekten nefret eder. Aşırı eğitilmiş ve aşırı şişirilmiş egoları olan kardeşlerim olduğu için buna katlanmak zorundayım.

"Sana bu tartışmayı yapmayacağımı söylemiştim," diyorum. "Hangi tartışmaymış o canım?" diye soruyor annem.

yaylı ses.

"Anne." Harika. Konuşmak istemediğim bir kişi daha.
Şimdi hangi dramı için onu teselli etmemi istiyor?

"Bir şey değil."

"Öyle miyim? Ne için?"

"Yaptığım iyi şeylerin karşılığını almak için ne gerektiğini anlamıyorum."

"Bir hayır kurumuna çek yazmayı dene." Altın madalya mı istiyorsun?

"Hmm... Sanırım seni ve Sierra'yı medya akbabalarından kurtarmak hayır işi olarak nitelendirilebilir."

Elimi başıma götürdüm. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden öylece vazgeçtiklerini mi düşündün? küçücük, pörsümüş kalplerinin iyiliği?"

"Babamın onları oyaladığını, 'ilham verici penisi' hakkında övündüğünü sanıyordum."

"Baban seni daha az umursayamazdı. paparazziler tarafından taciz edildi. Ama ilham verici sık kısmı konusunda haklısın. İnanılmaz sinir bozucu. Yatakta beş numara olabilirdi. Sarhoş olsaydım altı olurdu. Keşke bilseydim.

O zamanlar daha iyiydi çünkü çok daha ateşli olabileceğini bilseydim onunla asla yatmazdım."

Tanrı merhamet etsin. "Anne, bilmek istemiyorum-" "Fark etmediysen diye söylüyorum, Adriana Mitchell ve Don Kasher sizinkinden hemen sonra bir skandal patlaması yaşadı."

"Mitchell ve Kasher bir skandal mı yaşadı? Ne skandalı? Onlar Hollywood'daki en sağlıklı çift."

Gülüyor. "Oh, benim sevgili, tatlı oğlum. Ortalıkta kokain çektiklerini gösteren en az bir düzine özel video dolaşıyor. Bunların yarısında Adriana en azından üstsüz ve bunların üçü seks partilerinde." Tatmin olmuş bir şekilde iç çekiyor. "O kadar da şok edici değil. Yani, burası Hollywood."

"Ama... Adriana Mitchell ve Don Kasher?" Onlar Hayırsever çalışmaları ve temiz imajlarıyla herkesin takdir ettiği bir çift.

"Evet, azizler. Anladığım kadarıyla bir noktada işin içine hayvanlar da karışmış olabilir."

"Ne? Bu sadece..." Bunu işlemeye çalışıyorum.

"Aileni utanç verici bulduğunu biliyorum ama en azından biz kendi türümüze bağlıyız." Bunu bana sanki

bunun için bir ödöl almalı.

"Evet, hatırlıyorum," diyorum, eski kızgınlığım ortaya çıkıyor. Normalde zahmet etmezdim, ama şu an ekstra-Huysuz bir ruh hali ve beklediğimden de düşük olan davranış standardı beni çok rahatsız ediyor.

"Neden bahsediyorsun?" diye sorar.

"Churchill ismi bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Tabii ki. Bir zamanların başbakanı."

Biliyordum! Hâlâ hatırlamıyor! "Hayır, köpeğim. Sevdiğim köpek yavrusu. Ondan kurtuldun."

Bir duraklama oldu. "Oh. O iğrenç küçük şey mi?"

"O kötü değildi!" Telefona bağırlıyorum. O köpek harikaydı.

"Hayır, o küçük, acımasız bir canavardı. Herkesten nefret ederdi." "Etmezdi. O iyi, sevgi dolu bir köpekti."

"Belki senin için öyleydi. Ama diğer herkes için bir dehşetti, sürekli ısırlıyor ve hırlıyordu."

"Yalan söylüyorsun."

"Şimdiye kadar ölmüş bir köpek hakkında neden yalan söyleyeyim ki? İnanın bana, beni defalarca ısırıldı ve onu durduramadım. Yaralanacağımı sandım! Ve o yasal bir sorumluluktı. Ona daha fazla katlanmak istemedim. Hayvandan kurtulmak en iyisiydi ve onu evlatlık verirken bunu size söylediğimi çok net hatırlıyorum. Dinlemediyseniz bu benim suçum değil."

Geçmişini düşünüyorum ama bana böyle bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Ne olursa olsun, bu onun için berbat bir şeydi. Bana yeni bir köpek yavrusu bile almadı. Hiç almadı.

"Eğer bu konuda hala bu kadar üzgünseniz, o zaman kendinize yeni bir köpek alın. İdeal olanı, etrafınızdaki insanların içini boşaltmaya çalışmayan akli başında bir köpek."

"Köpek almayacağım," diyorum. "Artık çok geç."

"Saçmalama. Hiçbir şey için geç değildir."

Onun için söylemesi kolay. Hiçbir yeni köpek Churchill olamaz. "Doğru. Sanırım bu yüzden hâlâ gençliğine tutunuyorsun."

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Ne olabilir ki? Kendimi bırakarak ne elde edebilirim? Hiçbir şey. Ben güzelim ve bir etki yaratabilirim. Eğer birileri benim çok yaşlı olduğumu düşünüyorsa, bu onların sorunu, benim değil. Onların ve onaylarının canı cehenneme."

"Bana gerçekten umursamadığını mı söylüyorsun? Çünkü bana sosyal medyada beğeni ve yorum almak için milyarlarca fotoğraf paylaşıyormuşsun gibi geliyor."

"Bunları paylaşıyorum ki insanlar var olduğumu ve önemli olduğumu bilsinler. Ama beni kontrol etmelerine izin vermiyorum. Ne istersem onu yapıyorum. Sen de bunu yapmayı öğrenmelisin. İnsanların ne düşündüğünü umursamak için artık çok yaşlısın." Duraksıyor. "Gerçekten. Artık sevimli değil."

"İşin içinde hayvan olmadığı sürece seks partisi videolarının iyi olduğunu düşünen birinden ders alacak değilim."

"Bu bir ders değil, aptal! Daha deneyimli birinin tavsiyesi. Sen nasıl söyledin? Elimde daha fazla veri var."

Cevap vermeyeceğim. Veri noktaları konusunda haklı olduğunu söyleyerek onu cesaretlendirmeyeceğim.

Devam ediyor, "Oh, biliyorum. Muhtemelen hala Ted'in ve benim aşk çocuğumuz olduğunla ilgili makaleye üzülüyorsundur. Ve muhtemelen hâlâ Sierra'ya yeni bir seks oyuncakları serisi yaratması için ilham verdiğinizi söyleyen biri için üzülüyorsunuz."

Ona kesinlikle haklı olduğunu söylemiyorum.

"Ve tüm bunlar herkesin seni kabul etmesini istediğin için Ciddiyim."

"Ben ciddi bir adamım."

"Canım, gergin kelimesini kullanıyorum. Babanla yaşamayı imkansız kılan şey ne biliyor musun?"

"Egosu mu? Saçma talepleri mi? Benden başka kimseyi umursamıyorum tavrı mı?"

"Hayır. Herkesin ne düşündüğünü ve kendisinin onlarla nasıl kıyaslandığını önemsiyor. Neden Josh Singer ile Josh'ın bile bilmediği o tuhaf rekabete girdiğini sanıyorsunuz? Farkında değilseniz, bu işe başlamadan önce

Josh ile rekabet ederken, Salazar Pryce ile rekabet içinde olduğunu hayal etti. Ondan önce de, üç yıl öncesine kadar babanızın yenemediği üç gişe rekortmeni filmin yapımcısı Jerry Michaels ile rekabet halindeydi. Baban zavallı küçük bir insan, çünkü o insanlardan daha iyi görünmesine yardım etmezsen, seni hayatı cehenneme çevirir. Kim böyle biriyle birlikte olmak ister ki? Ve siz de onun gibi davranıyorsunuz. Etrafındaki insanlar seni saygın bir ekonomi profesörü gibi göstermedikçe," diye dramatik bir şekilde söze girdi, "onları etrafında istemezsin. Sierra'yı seks yüzünden terk ettiğine dair Venedik'teki villam üzerine bahse girerim. oyuncak şey."

Hiçbir şey söylemiyorum. Annem beni tam bir pislik gibi gösteriyor ve ben o kadar da kötü değilim. Ailemin tam tersi olmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Biliyordum," diyor.

"Ben bir şey söylemedim."

"Aynen öyle. Eğer yanılıyor olsaydım, yapardın."

Homurdanıyor. "Onu terk etmen utanç verici. İyi bir kız ve çok daha kötüsünü yapabilirdin. Sadece senin paranı ya da bir profesörün saygınlığını isteyen biri

Karın. Ya da sadece yüzünüze ve vücudunuza aşık olur. Bu arada bu da benim sayemde oldu. Tekrar, rica ederim."

"Tamam, ayrıldık. Ama bunun nedeni benim imkansız olmam değil." "Tabii ki değil," diyor. "Herkesin bir kör noktası vardır

göremiyorlar. Biri dikkat çektiğinde, inkar ediyorlar. Size şunu söyleyeyim: Sierra'dan daha iyi bir eş bulamazsınız. Sizi birlikte gördüm ve bunu hissedebiliyorum."

"Doğru. Tıpkı daha önce tüm kız arkadaşlarım için aynı şeyi hissettiğin gibi. Bilirsin, seninle ya da babamla tanıştıktan sonra artık burada kalmak istemediklerine karar verenler."

"Bu da senin için doğru kişi olmadıklarını gösteriyor. İyiyle birlikte kötüyü de kabul edemiyorlarsa, ne anlamı var ki? Burada kötü olan ben değilim elbette. O baban olurdu. Her neyse, siz ekonomide hiçbir şeyin mükemmel olmadığına dair bir şey bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Öyle olmalı. Peki ya batma maliyeti?"

Gözlerimi deviriyorum. "Batık maliyet' mi demek istiyorsun?"

"Pfft. Sen kendi yönteminle çek, ben de kendi yöntemimle çekeyim."

Onun utanmazlığı karşısında isteksiz bir kahkaha attım. Ama annem böyle işte. Hiçbir konuda yanıldığını asla kabul etmez.

"Daha önce olanların batık maliyet olduğunu söylüyorum. Bu yüzden onu düşünmemeli, sadece bundan sonra ne yapabileceğinizi düşünmelisiniz. Kendinize sorun: Bu halimle mutlu muyum?" Ofluyor. "Sana her şeyi anlatmak zorunda olduğuma inanamıyorum. Sen Dahi ekonomist. Neyse, gitmem gerek. Bir partim var." "Dinle, ben-"

Ama telefonumdan sessizlikten başka bir şey gelmiyor. Tipik bir durum. Bana anlatacak bir dramı olmadığı nadir durumlarda, canı ne isterse onu söylüyor ve telefonu kapatıyor.

Karanlık ekrana bakıyorum, zihnim dönüp duruyor. Gerçekten bu kadar tutucu ve yargılayıcı mıyım? Olayları başkalarının bakış açısından görmeye istekliyim. O ne derse desin, ben kapalı fikirli değilim.

Sierra bu kadar korkunç ne yaptı?

Arkama yaslanıp tavana bakıyorum.

Bana seks oyuncaklarından bahsetmedi. İçimde garip bir şekilde inatçı bir yanımla söylemesi gerektiğinde ısrar ediyor.

Sonra ne oldu? Babam her şeyi kendisi ve egosuyla ilgili yaptı. Bunu daha fazla durduramazdım. bana bir fahişe göndermesini engelleyebilirdi. Ve tepkisi onun suçu değil. Öğrencilerim bu konuda paylaşım yapıyor... tüm telefonlarına el koydu, bunu engelleyemezdim. Yani bu onun hatası da değildi. Sadece kızgındım çünkü Çok çalıştığım bir şeyi kaybetmekten korktum.

Mutlu muyum? Mis gibi kokan bu evde tek başıma Pembe olmayan çarşaflarım ve garaj yolunda kırmızı Ferrari'm yokken mağazadan satın aldığım jenerik oda spreyi mi?

Sierra ile geçirdiğim zamanı düşünüyorum. Bana bebeklerden bahsettiğinde.

Sierra bebeklerine, ailesine iyi bir baba olacak birini istiyordu.

Hava ciğerlerimde donuyor. Vay anasını. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Bebekleri onun ailesi. Ve bebeklerinin babası da onun ailesi. Bana zlerden bahsettiğinde, benimle bir aile kurmayı, birlikte bir gelecek inşa etmeyi hayal ediyordu.

Her şeyi yanlış anladım, fkem ve korkum yüzünden her şeyi berbat ettim. Onu ve onunla birlikte mutluluk şansımı da bir kenara attım çünkü iş arkadaşlarımla bana saygı duymasını istiyorum.

Grant aşkın sahte olduğunu, var olmadığını, pek çok sorunun aşkın gerçek olduğuna dair yanlış varsayımdan kaynaklandığını söyledi.

Ama Emmett'i dnyorum. Aşk yüzünden mutsuzdu ama aynı zamanda aşk yüzünden çok mutlu. Grant haklı olabilir, ama bir hayal içinde yaşamak kimin umurunda?

Mutlu musun? Zaten hepimiz Matrix tarzı bir simülasyonun içinde olabiliriz.

Onunla mutlu olabileceğimi biliyorum. Zaman zaman kötü şeyler olabilir ama iyi şeyler daha fazla olacaktır.

Bunu düzeltmek için özür dilemek gerekecek. Ama benim nasıl

Fakülte toplantısında onu utandırdım, basit bir "zr dilerim" yeterli olmayacak. Ciddi olduğumu anlayacağı kadar büyük bir bağlılık jesti yapmam gerekecek.

Altmış Sekizinci Bölüm

Sierra

Üç gündür canım fıstık ezmeli ve jöleli sandviç ile bir kavanoz çeşni ve taze limon çekiyor.

Ne yazık ki ben yemedim. Evimde fıstık ezmesi yok. Ayrıca çeşni ve limon da eksik.

Markete gitmeliyim ama kocasıyla birlikte meyve reyonundan şeftali ve portakalları sevgiyle toplayan oldukça hamile bir kadın gördüğümde beri canım istemiyor.

Kendimi o kadar yalnız ve üzgün hissettim ki artık alışveriş yapamıyorum. Sepeti orada bıraktım ve arabama doğru yürüdüm,

Gözyaşlarını yutarak.

Mantıksız bir karmaşaya dönüşüyorum ve bundan nefret ediyorum. Çocukken bile arkadaşlarımla babalarıyla iyi vakit geçirdiğini gördüğümde böyle tepki vermezdim. Ama şimdi duygularımı kontrol edemiyorum. Google'a göre bu normalmiş.

Hamilelik sırasında, ama Tanrım umarım durur. Üçüzler çıkana kadar bu şekilde devam edebileceğimi sanmıyorum.

Vermem gereken önemli kararlar varken hormonal mantıksızlığı kesinlikle kaldıramam. Şimdi olduğu gibi, bu konferans odasında.

"Bu yeni satıcının teklifini beğendik mi?" Jennifer dün seçtiğimi işaret ederek soruyor.

"Bileşenleri bizim spesifikasyonlarımızı en iyi şekilde karşılıyor," diyorum.

"Ve kalite konusunda büyük bir üne sahipler," diye ekliyor Ellie. "Tamam o zaman. Legal'a söyleyeceğim, böylece onlar da

sözleşme." Heather tabletine birkaç kez dokunuyor.

"Harika. Teşekkürler Heather," diyorum.

"Öğle yemeği için bir şey ister misin?" diye soruyor. Son birkaç gündür krakerden başka bir şey yemediğimi biliyor.

"Ben iyiyim," diyorum.

Eli, "Sana şarküteriden bir BLT alabilirim," diye teklif ediyor, çünkü normalde en sevdiğim şey o.

"Hayır," dedim. "Yine de teşekkürler." Herhangi bir sandviç istemiyorum. Fıstık ezmeli ve jöleli sandviç istiyorum ve şarküteride bu yok.

Hafif bir vızıltı duyulur ve Heather telefonunu çıkarır. "Ben Dan."

Önemli olmadıkça mesaj atmazdı. "Linda yine içeri girmeye mi çalışıyor?" Üvey annem kalıcı olarak kara listeye alındı. Ama o bunu kabul edecek bir tip değil. O kadar. İstediklerini alamazsa olay çıkaracak ki bu da şu anda uğraşmak isteyeceğim son şey.

"Hayır, o" -Heather bana bakıyor- "Griffin."

Daha dik oturuyorum, kafam şoktan bomboş kalıyor. Bir süre sonra, "O burada mı?" diye mırıldandım.

"Evet. Lobide, saatin önünde duruyordum."

Şimdiye kadar kardeşi gönderdiğim kutuyu almış olmalı. Bu ziyaret bununla mı ilgili yoksa başka bir şeyle mi?

Düşünürken kalbim çarpmaya başladı. Endişeyle mi yoksa beklentiyle mi bilmiyorum.

Heather, "Aşağıya inmek isteyebilirsin," dedikten sonra telefonunu tekrar kontrol ediyor. "Sadece herhangi bir sorun olmadığından emin olmak için."

Heather, Griffin'le aramızda bir sorun olduğunu biliyor ama ona hiçbir şey söylemedim. O benim asistanım ve neşeli bir gülümsemeye geçiştirmeye çalıştığımda bile ruh halimi anlayabiliyor.

"Tamam. Gidip neler olduğuna bakacağım. Muhtemelen ihtiyacım var

"Öğle yemeğinde krakerden başka bir şey yemeliyim." Belki de kendimi kalbimdeki çalkantıların Griffin'i tekrar görmekten değil, hormonal yemek krizlerinden kaynaklandığına ikna edebilirim.

Hepimiz kalkıyoruz, çantalarımızı alıyoruz ve aşağı iniyoruz. Asansörün gelmesi sonsuza kadar sürüyor ve iniş bitmek bilmiyor.

Ayağımı vurmamaya çalışıyorum. Griffin'i göreceğim için endişeli değilim. Muhtemelen kötü bir şey söylemek için buradadır. Lori ona kutuyu verdikten sonra o buz gibi mesajı gönderdiğine hâlâ inanamıyorum.

Belki de çoktan gitmiştir. Onun için zaman paradır. Belki de şikayet ederse diye biraz para hazırlamalıyım.

Bir dakika... Randevu almamış. Neden burada? İşleri uzatacak ya da aynı şeyden tekrar tekrar şikayet edecek birine benzemiyor.

Ve biz bittik. Öyle değil mi?

Asansör lobiye ulaştığında derin bir nefes alıyorum ve ileri doğru adım atıyorum. Sakin, sakin.

Griffin mor saatin önünde durmuş, öğle yemeği için dışarı çıkan kalabalığı tarıyor. Gözlerimiz karşılaştığında, hareketsiz kalıyor.

Ben de duruyorum ve onun varlığını içime çekiyorum. Koyu renk bir takım elbise giyiyor. Düz, ciddi kaşlarının altında gözleri parlak ve kararlı, ağzı sert bir çizgi halinde.

O kadar muhteşem ki zar zor nefes alabiliyorum. O buradayken lobideki hava farklı geliyor. Ona sarılmak ve öpmek istiyorum, ama aynı zamanda onu tokatlamak ve ona isimler takmak istiyorum, sonra gözyaşlarına boğulmak istiyorum çünkü sabahın nde bana fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yapacak veya fıstıklı dondurma getirecek kimsem yok.

Deliriyorum. Hayır, o beni delirtiyor. Onunla tanışana kadar hiç bu kadar çılgın, çelişkili duygular hissetmemiştim.

"Sierra! Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim," diyor yüksek sesle, böylece onu uzaktan duyabiliyorum. "Hiçbir şey senin hatan değildi. Sadece kötü tepki verdim çünkü başkalarının ne yapacağını çok fazla nemседim.

insanlar düşünür. Ama bu benim aptallığımdı. nemsemem gereken şey sizin ne dşndğnzd."

Hiçbir şey söylemiyorum, olayı anlamaya çalışıyorum.

Olmak zorundayım

Bunu hayal ediyorum. Griffin ve benim barışabileceğimizi umuyordum.

Çünkü sahip olduklarımızdan vazgeçmek çok acı veriyordu. Çünkü daha da iyi olabileceğimizi biliyordum.

Griffin telefonuna dokunuyor. Tanıdık bir melodi başlıyor. O mu

Elvis Presley'in "Can't Help Falling in Love" şarkısını mı çalacak?

Hayır, değil. Griffin şarkının karaoke versiyonunu söylemeye başlar.

Tüm yemek isteğim kayboluyor ve suratsız ruh halim yok oluyor. Tek düşünebildiğim Griffin'in lobide olduğu ve şarkı söylemekten nefret etmesine rağmen bana gelmiş geçmiş en tatlı aşk şarkılarından birini söylediği. Büyükannemin en sevdiği şarkıydı. O

ve büyükbabam düğünlerinde bu şarkıyla dans ettiler. Bana bu şarkıyı her duyduğunda sevildiğini hissettiğini söyledi.

Sesi bir rüya gibi duygularımı okşuyor. Tokyo'daki konserde kalbimin yükseldiğini düşündüysem, şimdi aşk ve özlemle patlamak üzere.

Griffin şarkı söylemeye devam ediyor. Kollarımı iki yana açarak ona doğru ilerlemeye başladım.

Önemli olan tek şey ruhumun yarısının herkesin önünde bana serenat yapması ve beni sevdiğini söylemesi.

Son notaya geldiğinde kollarımı ona doluyorum. O da bana sıkıca sarılıyor.

"Bu çok güzeldi," diye fısıldıyorum, mutluluk gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor.

"Seni çok seviyorum." Hafifçe geri çekiliyor, ifadesi muhteşem bir şekilde kasvetli. "Beni affedecek misin?"

"Ben de seni seviyorum. Ve evet, elbette seni affediyorum. Önemli olan tek şey birlikte mutlu olmamız." Gülümsedim.

Lobi yüksek sesli tezahürat ve alkışlarla inlerken ağzımı talep ediyor.

Altmış Dokuzuncu Bölüm

Sierra

Griffin ve ben şarküteride hızlı bir öğle yemeği yiyoruz. Fıstık ezmeli ve jöleli sandviç ve fıstıklı dondurma özlemim şimdilik ortadan kalktı ve şarküterinin sağladığı çorba ve krakerler beni tatmin etmeye yetti.

Yemeğime bakıyor. "Bu yeterli mi?"

"Evet." Sıcak ıstiridye çorbasını görünce mutlulukla iç geçiriyorum. Hafif tuzlu ve tuzlu, tam da benim Dilim ve midem şu anda ihtiyacım olduğuna karar verdi. "Dört kişilik yiyorsun."

"Diğer üçü erik büyüklüğünde. Ayrıca normalden daha fazla yiyorum."

Kaşlarını çatıyor, matematik beyni muhtemelen daha fazla kaloriye ihtiyacım olduğuna karar veriyor.

"Tepkimin normal olup olmadığını anlamak için istatistiklere bakıp analiz yapmayın. Hamile kadınların hepsi farklıdır."

"Bunu aklımda tutacağım."

Yine de araştırarak. Bunu biliyorum.

Ama onu daha da sevimli yapan şey de bu. Yaptığı şey sevgiden ve iyi olduğumdan emin olma ihtiyacından kaynaklanıyor.

"Keşke şimdi seninle gelebilseydim ama iptal edemeyeceğim bir toplantım var." Yüzümü buruşturdum. "Bankacılar zamanlarını boşa harcadığımı düşündüklerinde sinirleniyorlar."

Başını sallıyor. "Vakit nakittir."

Gülüyorum. Çok ciddi ama onun bu yönünü seviyorum.

"İşinizi aksatmak istemem." Ses tonu benim iş onun için de önemli. Ve bu kalbimi ısıtıyor.

"İşin bitince bana gel." Telefonunu çıkardı ve bana adresini mesaj attı.

"Tamam. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Öğle yemeğinden sonra, her şeyi olabildiğince verimli bir şekilde tamamlamak için şeytan gibi çalışıyorum. Heather dalga geçiyor, "Ateşli bir randevun mu var?"

Heyecanımı gizleme zahmetine girmeden sırtıyorum.

"Evet."

Kadın başını sallıyor. "Bu adam seni nasıl gaza getireceğini çok iyi biliyor."

Saat beş buçukta işim bitti. Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve her şeyi çantama attım. "Yarın görüşürüz, Heather!" Ofisten çıkarken el sallıyorum.

"Yarın görüşürüz, Sierra!" Kıkırdıyor. "Benim yapmayacağım bir şey yapma."

Griffin'in nerede yaşadığını görmek için mesajı kontrol ediyorum. Evi, benim mahallem olan Silikon Rüyası ile Wollstonecraft Koleji arasında yer alan üst-orta sınıf bir yerleşim bölgesinde.

Arabayla sessiz sokaklara giriyorum.

Büyükçe bir bahçe. Sokağına döndüm ve garaj yolunda mavi Prius'unu gördüm. Arkasına park ettim ve indim.

Aman Tanrım. Tekrar birlikte olduğumuza inanamıyorum! Sanki kötü olan her şey gitmiş gibi. Artık daha güçlü olacağımızı biliyorum. Çünkü artık sahip olduklarımızın ne kadar değerli olduğunu biliyoruz ve bunun için savaşımaya kararlıyız.

Evini incelemek için bir dakikamı ayırdım. Kırmızı tuğla duvarları ve hafif eğimli çatısıyla üç katlı bir yapı. Birinci katta çok sayıda cumba var, ancak ikinci ve üçüncü katlarda duvarlara tutturuldukları için dekoratif olduklarından emin olduğum panjurlar var. Çimler tertemiz kesilmiş.

Yukarı çıkıp eve girdim ve seslendim, "Tatlım, ben Kapıyı açtığımda "Eve!" dedi. Bu replik o kadar klişe ki gülmek zorunda kalıyorum. Ama önümdekini görünce kahkahalarım kesiliyor.

Her türden ve renkten binlerce çiçek yere dizilmiş ve muhteşem vazolarda mobilyaları kaplıyor. Kokuları havayı tatlandırıyor ve ben bu manzaradan büyülenmiş ve

etkilenmiş bir şekilde içime çekiyorum.

Ama Griffin nerede? O olmadan bunların hiçbirinin önemi yok.

Sonra onu dev bir ayçiçeği aranjmanından çıkarken görüyorum. Elinde bir buket papatya vardı.

Gözlerim yaşıyor ve bu kadar duygusal olduğum için utanarak onları hızlıca kırıştırıyorum. Gülümsemem gerekirdi, değil mi?

Ağlıyor!

"En sevdiğim gül olduğunu nereden biliyorsun?" Daha önce çıktığım erkeklerin hepsi bana gül getirmişti.

Griffin, "Seni Japonya'da papatya desenli kırtasiye malzemelerine bakarken gördüm," diyor.

"Öyle mi?" Göz kırıyorum.

"Sen yaptın." Buketi kollarıma bıraktı.

Bu adam beni ne kadar seviyor ki benim hatırlamadığım olayları bile hatırlıyor ve neyi sevdiğimi bilmesi için tek kelime etmem gerekmiyor?

"Teşekkür ederim." Önce yanaklarını, sonra da ağzını öptüm.

Dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum, içeri kayıyor ve onunkini okşuyorum, alay ediyor ve baştan çıkarıyorum. Kollarını bana doluyor. Kendimi daha da yaklaştırıyorum, ona açım. Ereksiyonu karnıma baskı yapıyor ve...

Başka bir şey mi?

Kalçama baskı yapan sert yumruyu merak ederek biraz geri çekiliyorum.

Yere bakar, sonra kabaca nefes verir. "Olayların sırasını karıştırmışım. Çok heyecanlıydım."

"Hayır, hayır, heyecan iyidir. Ben de heyecanlıyım." Gülümsüyorum, mutlu bir beklenti vücuduma bal gibi akıyor.

"Evet, ama bunu karıştırmak olmaz." Ciddileşiyor, her zamankinden daha da ciddileşiyor, sonra cebinden küçük kadife bir kutu çıkarıyor ve bir dizinin üzerine çöküyor.

"Aman-"

"Sierra Fullilove, benimle evlenir misin?"

Kapağı açıyor ve ellerim ağzıma gidiyor. Tırnağımdan daha büyük bir elmas, zarif platin bir bandın üzerinde duruyor. Işık zümrüt kesim taşın üzerinde yansıyor, parlak bir rüya gibi parlıyor.

"-Tanrım," diye nefes alıyorum, sonra birkaç kez göz kırpmıyorum, yüzüm duyguyla ısınıyor. "Evet. Evet, evet. Milyonlarca kez evet."

Yüzüğü kutudan çıkarıyor ve parmağıma takmaya başlıyor. İzliyorum, sonra irkiliyorum, bir şey hatırlayınca elimi geri çekiyorum.

Yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesiyle bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor. "Ben, uh, benimle birlikte gelen küçük bir durumu açıklamadım.

kocam olarak. Bunun daha sonra başımıza bela olmasını istemiyorum, o yüzden şimdi itiraf etmeliyim."

Griffin'in yüz ifadesi ciddiden acımasızlığa dönüşür. "Fikrimi değiştirmeyeceğim!" Aceleyle ekliyorum.

O kadar da rahatlamış görünmüyor. "O zaman neden yüzüğü takmama izin vermiyorsun?"

Tabii ki buna odaklandı. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve kalkması için onu çekiyorum. O diz çökmüşken tartışmak istediğim bir konu değil bu. Onu bir kanepeye götürüyorum ve oturuyoruz. Kaskatı kesildi.

"Sürpriz olmaması için bunu sana söylemem gerekiyor." "Ben zaten şaşırdım," diye belirtiyor.

Daha iyi hissetmesini sağlamak için göğsünü okşuyorum. Ama ben sessiz kaldıkça o daha da gerginleşiyor.

"İmzalaman gereken bir evlilik sözleşmesi var. Ben değil, büyükannemin isteği. Şirketin kontrolünün azalmasını istemiyordu ve evleneceğim kişinin Silikon Rüyası üzerindeki tüm haklarından vazgeçerek bir evlilik sözleşmesi imzalaması konusunda ısrar etti."

"Hepsi bu mu?" Rahatlar. "Fazlasıyla iyi. Nereyi imzalayayım?"

"Önce avukatımdan almam gerekiyor."

Bir kaşını kaldırıyor. "Sanırım bir randevu almamız gerekecek." Boğazını temizliyor. "Burada Benim de sana söylemem gereken bir şey var. Muhtemelen Silikon Rüyası ya da paranızla bir ilgim olmadığı konusunda sizi rahatlatacaktır. Yıllar içinde bazı iyi yatırımlar yaptım ve bunlar epeyce büyüdü."

"Harika." Başarısını duyduğuma sevinerek

ışınlandım. "Sanırım bu yüzden iyi bir ekonomistsin."

"Aslında incelemeyi Emmett ve Grant yaptı. Her neyse, şu anda bir milyar doların biraz üzerinde bir değeri var."

Zihnini bunu anlamaya çalışırken bir saniye ona bakıyorum. "Bir milyar dolar mı?"

"Evet."

"B" ile mi? Milyar mı? Milyonu yanlış duymadım değil mi?" "B ile milyar."

"Bu harika." Kocaman gülümsedim, sonra bir şey fark ettim. "Parana dokunmayacağıma söz verdiğim bir evlilik sözleşmesi imzalamamı ister misin?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır. Bu konuyu evlilik sözleşmesi imzalamamı istemek için açmadım. Umurumda değil. Para o kadar önemli değil. Ve diğer insanların benim hakkımda ne düşündüğü de önemli değil. Önemli olan sensin. Ve bebeklerimiz."

Kollarımı boynuna doluyorum ve sonsuza dek sürecek olan sözümü yakıcı bir öpücükle mühürlüyorum.

Yetmişinci Bölüm

Sierra

Ertesi sabah ofise gelir gelmez Ellie koltuğundan fırlayıp koşarak yanıma geldi.

"Bana yüzüğü göster! Dün gece bana mesaj attığından beri görmek için can atıyorum!"

Güldüm ve elimi uzattım. "Al."

"Aman Tanrım! Bu çok büyük! Kaç karat bu?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. O söylemedi, ben de sormadım." Ofisime doğru yürümeye başladım.

O da takip ediyor. "Emin olmak için bir kuyumcuya gitmeni istemek kabalık mı olur?"

"Evet."

"Haydi!"

Gülüyorum. "Taşın ne kadar büyük olduğu önemli değil. Ben zaten evet dedim."

"Tahminimden daha küçükse geri almanız gerektiğini söylemiyorum."

Ona tahminini paylaşır mısın bakışı attım. "Ben on beş diyorum."

Yüzüğe baktığımda, bu kadar büyük olabileceğinden şüpheleniyorum.

Ya da daha büyük.

"Lütfen. Bu araştırma için," diyor Ellie.

"Ne için? Geceyarısı Tanrısı serisine elmas eklemiyoruz."

"Bir aşk romanı yazmaya karar verdim."

"Bu harika! Bitirdiğinde okumama kesinlikle izin vermelisin."

"Kitabı ilk alan sen olacaksın. Ama kitabı yazmak için bugünlerde erkeklerin ne tür yüzükler satın aldığını bilmem gerekiyor."

Kitabımdaki teklif sahnesine geldiğimde, gerçekçi bir teklif yazabilirim. Bilirsiniz, otorite ile."

Gözlerimi deviriyorum. "Kahramanınızı milyarder yapın ve soruyu yüz karatlık bir elmasla şık bir şekilde sorsun. yüzük."

Bir kahkaha patlattık.

"Peki düğün ne zaman?" diye soruyor.

"Ayarlayabildiğimiz en kısa sürede." Konuşurken sevinçten bayılmamaya çalışıyorum.

"Ben senin baş nedimenim!" "Elbette."

Gülümsüyorum.

"Babanı ve herkesi davet ediyor musun?" Herkes derken Linda ve Felicia'yı kastediyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Garip bir soru. Griffin istemediğim kimseyi davet etmek zorunda olmadığımı söyledi ama bir de şu var.

Küçük bir parçam babamı düğünde benim için mutlu görmek istiyor, tıpkı Todd'la ilk düğünümde olduğu gibi.

Muhtemelen aptalca ve muhtaç davranıyorum ama... Bazen kendinize ne kadar iyi olduğunuzu söylerseniz söyleyin, bazı şeyler sürüncemede kalır, iltihaplanır ve...

İç çekiyorum. "Muhtemelen babam. Diğerleri... Bilmiyorum."

"Buketine bir tarantula koy ve Felicia'ya fırlat."

Elinden tabletini düşürmeyen Heather, yüzünde ciddi bir ifadeyle çalışma masasına doğru ilerliyor. Uh-oh.

"Böldüğüm için özür dilerim ama daha fazla beklemek istemedim." Yüzüğüme bakıp gülümsüyor, her ne kadar yüzüğümün gücü tam olmasa da. "Göz kamaştırıcı. Evlenme teklifiyle ilgili her şeyi bana daha sonra anlatmalısın. Ama şu anda, baban, Linda ve Felicia burada."

Ateş et. Linda'nın girmesi yasak ama babam yasak değil. Ferrari'm üzerine bahse girerim ki onu ve Felicia'yı güvenlikten geçirdi.

"On beş dakika önce geldiler," diye ekliyor Heather.

Onları buraya ne getirmiş olabilir? Büyükannemin bana Silikon Rüyası'nı bıraktığını öğrendikten sonra bile şirkete

gelmediler, benimle avukatlar aracılığıyla anlaşmayı tercih ettiler. "Onlara burada olmadığımı söyledin mi?"

"Evet, ama gitmeyi reddettiler. Sizi görmekte oldukça kararlılar."

"Neredeler?"

"Onları senin ofisinin yanındaki küçük konferans odasına koydum."

"Tamam. Teşekkürler."

Küçük toplantı odasına gittiğimde neşeli havam sönüyor. Hadi ama kızım. Sen CEO'sun, sorumlu olan sensin. Öyle davran.

Kapalı kapının önünde nefes alıyorum. Odaklan Griffin'in y z  n n parma ımdaki güven verici ağırlığı. Ben sadece bu şirketin değil, tüm hayatımın patronuyum.

Kapıyı açtım ve içeri girdim.

Babam masanın başında. Linda solunda ve Felicia sa ında. Otoriteyi yansıtmak için ellerinden geleni yapıyorlar ama şirkette hiçbir şey olmadıkları için başarısız oluyorlar.

Babam kaşlarını  atarken Linda ve Felicia'nın bakışları beni pervasızca tarıyor.

Babam   minenin üzerindeki fotoğraflardan pek de i memi , sadece neredeyse on ya  büyümüş. Felicia ise Linda'nın daha genç ve sert bir versiyonu.  kisi de tasarım elbiseler ve son moda ayakkabılar giymiş.

"Kutsal...! Bu çok b y  !" Felicia bağırıyor, gözleri kıskançlıktan yanıyor. "Bu gerçek bir elmas mı?"

Elimi kaldırıyorum ve parıldayan kayaya bakıyorum.

"Biliyorum.

Gerçek olamayacak kadar güzel." Gülümseyerek kapının yanında duruyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir kez olsun normal bir aile selamla masına ne dersiniz?" Babamın sesi sert bir şekilde azarlıyor.

"Normal bir aile sabahın bu erken saatinde sormadan ofisime dalmaz."

Babamın gözleri kısıldı. "Ni anlın arkamdan evlenme teklif etmeden önce seninle evlenmek için benden izin istemeliydi. Niyetini bir YouTube videosu aracılığıyla   renmekten ho lanmıyorum."

Vay be. Griffin'in önerdiği şeyi bulduğu için babama aferin. Lobide şarkı söylediği videoya dayanarak. Şu an ne hissettiğime karar veremiyorum. Kimse tebrik etmek istemiyor.

İlgi gösteren tek kişi Felicia, o da yüzüğümü kıskandığı için.

"Baba, yirmi birinci yüzyıldaız. Artık kimse babaya sormuyor."

"Todd sordu," diyor babam.

Griffin'i Todd'la karşılaştırmak ve onu eksik bulmak için burada olduğuna inanamıyorum. Griffin benim seçtiğim kişi, bana ruh eşi gibi davranacağını bildiğim kişi. Benimle bir hayat kurmak istiyor, üniversiteyle olan ilişkim ya da çünkü biraz param var.

Ama babam böyle şeylerle ilgilenmez. O sadece önemseydiği şeylerle ilgilenir. Linda'nın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa, başının etini yemese uğrama zahmetine bile girmeyecekti.

Ve aniden, artık kimin hayatımda olmayı hak etmediğini anladım.

"Todd sordu. Ama Todd seni de törene davet etmeyi planlıyordu," diyorum.

Babamın teni yavaşça mora dönüyor. "Bana düğüne davetli olmadığımızı mı söylüyorsun?"

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum."

Bana sanki kasıklarına tekme atmışım gibi bakıyor. Linda bön bön bakıyor.

"En azından Hollywood'a girmeme yardım edebilir misin?" Felicia diyor ki. "Yeni kayınpederin filmler yapıyor ve-"

"Korkarım bu mümkün olmayacak. Oyuncu olmak istiyorsan herkes gibi seçmelere katılman gerekecek."

Felicia ağzını açar. Ama o konuşmadan babası "Ben hâlâ senin babanım." der.

İşin üzücü tarafı da bu. "Peki sana ihtiyacım olduğunda neredeydin?"

Tartışmak ister gibi ağzını açıp kapatıyor ama söylemek istediği şeyin ikna edici olmayacağını biliyor

Ben.

"Birazdan bir toplantım var," diyorum onları başımdan savmak için. "Eğer gitmezseniz, size dışarı kadar eşlik edecekler. Lütfen bir daha habersiz gelmeyin. İçeri alınmayacaksınız."

"Sen her zaman berbat bir çocuk oldun," diyor babam sıkıca.

Ona kararlı bir şekilde bakıyorum. "Evet, öyle. Hiçbir zaman senin istediğin gibi itaatkâr, sessiz bir çocuk olmayacaktım. Meğer Ebeveynlik aslında biraz çaba gerektiriyor."

Onlar toplantı odasından hışımla çıkarken ben bir kenarda duruyorum. Bu insanlar benim ailem değil. Ben daha iyisini hak ediyorum.

Başparmağımı nişan yüzüğümün üzerinde gezdiriyorum ve kendimi huzurlu hissediyorum. Ben Griffin'e aidim, beni olduğum gibi seven ve dünyayı ayaklarımın altına sermek isteyen bir adama.

Bölüm Yetmiş Bir

-Baba: Kız için şarkı söylediğin videoyu gördüm. Sanırım onunla evleneceksin.

-Ya öyleyse?

-Baba: Bana törenin tarihini ve saatini söyle. Programımı senin için ayarlamaya çalışacağım.

-Joey, buna gerek yok. Küçük bir tören olacak, sadece arkadaşlar ve aile.

-Baba: WTF?

-Baba: Ben senin ailenim!!!!!!!!!!!!!!

-Umarım bir tır tarafından ezilirsin.

Bölüm Yetmiş İki

Sierra

-üç hafta sonra

Hava Los Angeles'ta mükemmel, gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Hafif bir esinti, Huxley'in malikanesinin bahçesindeki yüzlerce çiçeğin baş döndürücü kokusunu taşıyarak üzerimizden geçiyor.

Griffin ve ben çok az kişiyi davet ettik. Ellie, Heather, Griffin'in kardeşleri Amy ve Rachel ve Silikon Rüya'dan bir avuç insan.

Başka türlü olmasını istemezdik.

Huxley bahçeye bir bebek kuyruklu piyanosu kurdu. Tören. Parmakları klavye üzerinde hareket ederek tören için müzik çalıyor.

Yeminlerimizi edip öpüşürken kalbim mutluluk ve aşkla dolup taşıyor.

Bu andan itibaren, her yönden birbirimize aitiz. Aile.

Bugün aramızda bulunan bu insanlar da bizim geniş ailemizdir.

Evli bir çift olarak ilk kez koridorda birlikte yürüyoruz. Konuklarımız hazırladığımız sepetlerden havaya çiçek yaprakları atıyor.

Griffin, "Buket atma zamanı," diyor.

Gülümsüyorum. Tuttuğumuz düğün organizatörü buket atmanın genellikle resepsiyonun sonuna doğru yapıldığını söyledi ama ben kendi buketimi en başta atmak istiyorum.

Pembe nedime elbisesi giyen Ellie sesleniyor, "İşte buket geliyor!"

Parlayan gözlerine bakıp sıırıyorum. Ona doğru göndermeyi planlıyorum.

Arkamı döndüm. "Hazır mısın?"

Kalabalık onayladığını haykırır.

Hadi bakalım. Doğru nişan aldığımı umarak başımın üzerinden fırlatıyorum.

Buket elimden çıkar çıkmaz arkamı döndüm.

Ellie topu yakalamak için zıplar ama top kollarından sekip Grant'e çarpar ve o da refleksle topu yakalar.

"Kahretsin." Onu hemen havaya fırlatır.

dumanı tüten patates. Uçup Huxley'nin üzerine düşer ve Huxley sanki bir el bombası tarafından vurulmuş gibi davranır.

Onu hemen tekrar havaya fırlatıyor. Zavallı şey sonunda Noah'ın omzuna düşüyor. Neyse ki onu elinde tutuyor.

"Whew." Huxley boynunu uzatır. Noah'ya "İyi şanslar, kardeşim," der.

Gülüyorum, sonra Ellie'nin yanına gidiyorum.

"Anlamadığın için üzgünüm." "Sorun değil." Gülümsüyor.

"Seni mutlu görmek

buketi yakalamaktan daha önemlidir."

Noah yanına gelir ve buketi ona uzatır. "Al bakalım. İhtiyacım yok ama sen istiyor gibi görünüyorsun."

Kibarca alıyor. "Teşekkür ederim."

Konuklar, çok sayıda ışık, taze çiçekler ve muhteşem beyaz, pembe ve altın kurdelelerle cömertçe düzenlenmiş açık hava resepsiyon alanına geçerler.

Griffin ve ben el ele tutuşmuş, yüzlerimizde kocaman gülümsemelerle birbirimize bakarak resepsiyona doğru ilerliyoruz. İlk dansımız için kurulan alana ulaştığımızda, parmaklarımın ucunu öpüyor, ağzı sıcacık, sonra elimi bırakıyor ve piyanonun yanındaki mikrofona doğru ilerliyor.

Eğiliyor, yüzü bebek arabasının yükseltilmiş kapağının arkasına saklanmış. Ne yapıyor?

Doğruldu ve New Orleans'tan gelen siyah Gece Yarısı Tanrısı maskesi yüzündeydi. Ağzımı kapatıyorum.

"Bu senin için Sierra, hayatımın aşkı, ruhumun ışığı, kalbimin koruyucusu."

Huxley birkaç tanıdık nota çalıyor ve Griffin Freddie Mercury'nin "I Was Born to Love You" şarkısını seslendiriyor. Kalbim

yarışıyor ve gözlerimden sevinç gözyaşları akıyor.

Griffin şarkıyı öldürüyor, bakışları benimkilerde. Ama o kadar iyi bir şarkıcı olmasaydı bile umurumda olmazdı. Çünkü işte benim muhteşem erkeğim, herkesin önünde bana olan aşkını söylüyor.

önemli olan herkes.

Şarkı bittiğinde, ben hariç herkes alkışlıyor. Ellerimi çarpan kalbimin üzerinde tutmakla meşguldüm.

Ellie omzuma vurdu. "Al."

Elindeki şeye bakıyorum, maskeli baloda taktığım beyaz maskeye. Griffin onu saklamış olmalı, çünkü birlikte geçirdiğimiz ilk geceden sonra otel odasında bırakmıştım.

Gülümseyerek giydim.

"Selam yabancı," diye fısıldıyorum ona doğru yürürken. "Merhaba meleğim. Hadi dans edelim."

Beni kollarına çekiyor ve her zaman hayalini kurduğum cennette olduğumu anlıyorum.

Bölüm Yetmiş Üç

Griffin

-on dört ay sonra

Küçük bebeklerimizle birlikte yerel bir parktaki dolambaçlı yolda yürürken Sierra, "Bu dev bebek arabasıyla çok iyi manevra yapıyorsun," diyor. Dışarıda olmayı ve dünyayı görmeyi seviyorlar ve biz de onları her gün uzun bir yürüyüşe çıkarmayı alışkanlık haline getirdik. Gün. Hemen arkasından yeni bulldog yavrumuz Winston kuyruğunu sallayarak geliyor.

Özel sipariş tişörtlerimiz geldiğinden beri, o üzerinde DÜNYANIN EN İYİ ANNESİ yazan pembe bir tişört giyiyor, ben de üzerinde DÜNYANIN EN İYİ BABASI yazan mavi bir tişört giyiyorum. Üçüzlerimizin hepsinin tişörtlerinde Bir Numara yazıyor. Sierra hiçbir bebeğimizin iki ya da üç numara olacağına inanmıyor. Ben de katılıyorum. Hangi sırada doğdukları önemli değil. Her zaman hepsi bizim bir numaramız olacak.

"Ben çok yetenekli bir adamım," diyorum küçük bir gülümsemeyle, sonra alnından öpüyorum.

Bebek arabası üçüzlerimizi taşıyacak kadar büyüktü-iki özdeş erkek ve bir kız. Dr. White üç erkek çocuğumuz olduğunu söyledi, bu yüzden en son bir kız çocuğu doğduğunda herkes için büyük bir şok oldu.

Sierra, "Sanırım Amy bu kadar çok çocuğumuz olduğu için biraz kıskanıyor," diyor.

"Bir bebek daha istiyor ama Emmett ona vermiyor." Ve bunun iyi bir nedeni var. Amy ilk çocuklarının hamileliği ve doğumu sırasında pek iyi değildi.

Sierra kayıtsız bir ses çıkarıyor ama ben onu bir şeyler planlıyorum sesini tanıyacak kadar iyi tanıyorum.

"Aklından neler geçiyor?" Emmett'i uyarmam gerekebilir.

"Sadece bu güzel parkta harika ailemle birlikte bu güzel gezintinin tadını çıkardığımı düşünüyorum."
Gülümsüyor.

Bunu her yaptığında olduğu gibi kalbim sevgiyle kabarıyor. Bu otomatik bir tepki ve asla geçeceğini sanmıyorum.

Onu öpüyorum ve bebeklerimiz miyavlarken şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

--

Benim Huysuz Milyarderim'i okuduğunuz için teşekkürler!
Umarım Griffin ve Sierra'nın hikayesini beğenmişsinizdir.

Griffin ve Sierra'nın daha fazlasını içeren özel bir bonus epilog istiyorsanız, VIP Listeme şu adresten katılın
Lansman haftasına özel bir sonsöz almak için
<http://www.nadialeee.net/vip>. Ayrıca diğer ekstralar, ön gösterimler, yeni kitap duyuruları, satış bilgileri ve daha fazlasını alacaksınız!

Lasker Kardeşler'den daha fazlasını istiyorsanız, Griffin'in kardeşi Emmett'in başrolde olduğu Baby for the Bosshole'u alın - [ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Patron Deliği İçin Bebek Hakkında

Patronum pisliğin tekidir.

**** ve adımı inleterek, geri alamayacağım bir hata yaptım.

Emmett Lasker için çalışmak imkansızdır. Manken yakışıklılığında ve aptalca bir zenginlikte olabilir, ama aynı zamanda benimle de uğraşıyor. Bana herkesten daha fazla son dakika ve hafta sonu isteği gönderiyor ve yaptığım tüm planları mahvediyor.

İstifa etmeliyim. Ve bırakacağım. İki yılımı doldurur doldurmaz ve imza ikramiyemi alır almaz.

Ancak işte geçirdiğim berbat bir günün, bir ayrılığın (mesaj yoluyla!) ve bilgisayarımın çökmesinin ardından artık canıma tak etti! Bu yüzden Cuma gecesi 11:59'da Emmett'in ofisine dalıp onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü söyledim.

Ama olan bu değil. HEM DE HIÇ.

Gülünç derecede seksi patronunuzu uzlaşmacı bir pozisyonda, adınızı inlerken bulmanın bir kızın en iyi niyetlerini raydan çıkarabilecek bir yanı vardır.

Peki ya şimdi? Hamileyim. "Doğru şeyi" yapıp benimle evlenmek istiyor.

Evet. Bu asla olmayacak.

Şimdi alın [ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Nadia Lee tarafından yazılan başlıklar

Bağımsız Başlıklar

Patron Deliğine Bebek

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Güzellik ve Suikastçı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Oops Bir Rock Yıldızıyla Evlendim

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder ve Kaçak Gelin

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Komşu Rock Yıldızı ile Flört

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Bay Sahte Nişanlı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Sevgilimle Evlenmek

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Frenemy ile Numara Yapmak

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Patronumla Evlenmek

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Gelini Çalmak

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Günahlar Üçlemesi

Kitap 1: Günahlar

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Avustralya](#)
[Kanada](#) [a](#)

Kitap 2: Sırlar

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Avustralya](#)
[Kanada](#) [a](#)

Kitap 3: Merhamet

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Avustralya](#)
[Kanada](#) [a](#)

--

Milyarder'in İddia Düeti

Kitap 1: Saplantı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Kefaret

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Tatlı Sevgililer A.Ş. Seri

Kitap 1: Yan Kapıdaki Adam

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: O Seksi Yabancı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: O Vahşi Oyuncu

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Milyarderlerin Kolaylık Gelinleri Serisi

Kitap 1: Bir Hollywood Anlaşması

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Bir Hollywood Gelini

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Uygunsuz Bir Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Uygunsuz Bir Gelin

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Uygunsuz Bir Sonsuzluk

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: Beklenmedik Bir Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 7: Beklenmedik Bir Gelin

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 8: Son Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Pryce Ailesi Serisi

Kitap 1: Milyarderin Sahte Sevgilisi

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Milyarderin Uygunsuz Saplantısı

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Milyarderin Gizli Karısı

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Milyarderin Unutulmuş Nişanlısı
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Milyarderin Yasak Arzusu
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: Milyarderin Tatil Gelini
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Milyarder Serisi Tarafından Baştan Çıkarılmış

Kitap 1: Milyarderin İntikamı
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Milyarderin Peşinde
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Milyarderin Bebeği
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3.5: Milyonerin Aşkı
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Milyarderin Sırrı
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Milyarderin Skandalı
[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

**Son kitaplarım hakkında bildirim almak istiyorsanız,
lütfen [www.milyarderip.com](#) adresindeki VIP Listeme katılın!**

Nadia Lee hakkında

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı Nadia Lee seksi, duygusal çağdaş romantizm yazıyor. Mükemmel yemek, seyahat ve macera aşkıyla doğdu, yaşadı dört farklı ülkede vatozları öpmüş, bir köpekbaliğı tarafından ısırılmış, bir file binmiş ve kaplanları sevmiştir.

Şu anda Japonya'da küçük bir nehre ve sakura ağaçlarına bakan bir apartman dairesini kocası ve oğluyla paylaşıyor. Yazmadığı zamanlarda kocasının kitaplarını okurken bulunabilir.

favori yazarlar veya başka bir gezi planlamak.

Nadia ve projeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.nadialee.net adresini ziyaret edin. Nadia'nın yeni çıkacak kitapları, indirimler ve promosyonlar, çekilişler, özel epiloglar, bonus sahneler ve daha fazlası hakkında haber almak için www.nadialee.net/vip adresindeki [VIP Listesine](#) katılın!

Benim Huysuz Milyarderim

Telif Hakkı © 2022 Hyun J Kyung Kindle

Edition

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, aşağıdaki durumlar dışında çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz
eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar söz konusudur.

www.nadialeee.net

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.